

**ແປຫົວຂໍ້: ວິຊາ ການສ້າງທັກສະຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ຂຶ້ນພື້ນຖານ
ສໍາລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ thành khả năng đọc viết ban đầu
cho trẻ em tuổi mầm non ອະນຸບານ.**

ແປໂດຍ: ທ່ານ ນາງ ປົວພາ ພັດທະຟອງ

ວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ

**ແປຫົວຂໍ້: ວິຊາ ການສ້າງທັກສະຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ, ຂຽນຂັ້ນຟື້ນຖາ
ສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ thành khả năng đọc viết ban đầu
cho trẻ em tuổi mầm non ອະນຸບານ.**

ແປໂດຍ: ທ່ານ ນາງ ບົວຜາ ພັດທະຟອງ

**ກວດແກ້: ທ່ານ ປທ ນາງ ຫວານໃຈ ບົວກາສີ
ທ່ານ ນາງ ຕາດຳ ແກ້ວສົມຫ້ວງ**

ວິທະຍາໄລຄຸສາລະວັນ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ
ສະພາວິທະຍາສາດ

ວິທະຍາໄລຄຸສາລະວັນ
ສະພາວິທະຍາສາດ

ເລກທີ 32 ສພ.ວສ

ໃບຮັບຮອງ

ອະນຸມັດຜ່ານການຮັບຮອງການແປເອກະສານປະກອບການສອນ
ຫົວຂໍ້: ການສ້າງທັກສະຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ, ການຂຽນຂັ້ນພື້ນຖານ
ສໍາລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ (ແປຈາກພາສາຫວຽດມາເປັນພາສາລາວ)

- ອີງຕາມ: ວິໄສທັດຮອດປີ 2030 ບຸດທະສາດຮອດປີ 2025 ແລະແຜນພັດທະນາຂະແໜງການສຶກສາ ແລະ ກິລາ 5 ປີ.
- ອີງຕາມ: ແຜນປັບປຸງຄຸນນະພາບ QA ຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ, ໃນມາດຕະຖານທີ 10 ຕົວຊີ້ວັດທີ 48-50 ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ ແລະ ການບໍລິການ.
- ອີງຕາມ: ຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍພາລະບົດບາດ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ສະພາວິທະຍາສາດຂອງວິທະຍາໄລຄຸສາລະວັນ ສະບັບເລກທີ 05/ສພ.ວສ, ລົງວັນທີ 7 ມີນາ 2024.

ຈາກຜົນການກວດສອບ, ກວດກາທາງດ້ານເນື້ອໃນ, ຫຼັກການຂອງບັນດາອະນຸກຳມະການເຫັນວ່າ
ບົດຄົ້ນຄວ້າຂຽນເອກະສານປະກອບການສອນຫົວຂໍ້: ການສ້າງທັກສະຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ, ການຂຽນ
ຂັ້ນພື້ນຖານສໍາລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ ມີຄວາມຖືກຕ້ອງຕາມເນື້ອໃນຫຼັກສູດທີ່ໄດ້ກຳນົດ ແລະ ສະພາວິທະຍາສາດ
ຈຶ່ງໄດ້ຮັບຮອງເອົາປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນການສົດສອນ ແລະ ຖືກນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນກິດຈະກຳການຮຽນ - ການ
ສອນໃນວິທະຍາໄລຄຸສາລະວັນ.

ວິທະຍາໄລຄຸສາລະວັນ

ຄະນະກຳມະການກວດສອບ

ລາຍເຊັນ

ທ່ານ ຊອ ປອ ໂພທອງ ພິງສິງຄາມ

ທ່ານ ອຈ ນາງ ລິດສະໄໝ ສິດທິຈັກ

ທ່ານ ອຈ ນາງ ຈິນໂທ ໄຊຍະເສນ

ທີ່ສາລະວັນ, ວັນທີ

ປະທານສະພາວິທະຍາສາດ

ອ.ນ ສົມປອງ ແສນທະວິສຸກ

ຄຳນຳ

ການສ້າງຜືນຖານຄວາມສາມາດໃນການຮຽນຮູ້ໜັງສືຂັ້ນເລີ່ມຕົ້ນສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ ເປັນວິຊາໜຶ່ງທີ່ ພາລະບົດບາດ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງການພັດທະນາພາກສ່ວນຕ່າງໆຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ ແລະ ເພື່ອພັດທະນາ ເດັກກ່ອນໄວຮຽນໃຫ້ເດັກໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຖືກຕ້ອງຕາມຫຼັກໄວຍາກອນ, ໃຫ້ເດັກໄດ້ຮຽນ ຮູ້ເຖິງການຢູ່ຮ່ວມກັນກັບໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ໄດ້ຮ່ວມກິດຈະກຳນຳໝູ່ເພື່ອນພາຍໃນຫ້ອງ ແລະ ນອກສະຖານທີ່, ເດັກ ໄດ້ຮູ້ເຖິງການສື່ສານລະຫວ່າງຄູ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນດ້ວຍກັນ. ໂພຊະນາການສຳລັບເດັກປະກອບມີ 2 ພາກ 7 ບົດ, ເຊິ່ງ ມີເນື້ອໃນເວົ້າເຖິງ ການສ້າງຜືນຖານຄວາມສາມາດໃນການຮຽນຮູ້ໜັງສືຂັ້ນເລີ່ມຕົ້ນສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ , ເວົ້າ ເຖິງການອ່ານ, ການຂຽນ, ການເລົ່າເລື່ອງ, ອ່ານເລື່ອງ, ການສະແດງລະຄອນ, ການສົນທະນາພາຍໃນກຸ່ມ, ການ ເບິ່ງແນງດູແລເດັກໃນເວລາເດັກມາໂຮງຮຽນ ສຳລັບຊັ້ນລຽ້ງເດັກ ແລະ ອະນຸບານ ແມ່ນໄດ້ມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່ໃນ ເວລາຈັດກິດຈະກຳຕ່າງໆ, ຝຶກໃຫ້ນັກຮຽນຄູມີວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ວິທີການສົດສອນເດັກ, ໃຫ້ເດັກໄດ້ ຮຽນຮູ້ສິ່ງໃໝ່ໆຈາກຄູ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນດ້ວຍກັນ. ເອກະສານສະບັບນີ້ໄດ້ຖືກແປຈາກພາສາຫວຽດເປັນພາສາລາວ ຂອງ ທ່ານດົງຫຼັງຖາຍ ທີ່ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ຮ່າໂນ້ຍ ປີ 1998 ຂຶ້ນເພື່ອເປັນບ່ອນອີງໃນການຈັດກິດຈະກຳ ການຮຽນ-ການສອນຂອງຄູ ແລະ ເອກະສານຄົ້ນຄວ້າສຳລັບນັກສຶກສາຄູ. ສະນັ້ນ, ການກຳນົດເນື້ອໃນ, ການແປ ພາສາ ອາດຈະມີຂໍ້ຂາດຕົກບົກຜ່ອງ ໃນນາມຜູ້ແປຜິດຮັບຂໍ້ຕຳນິສັ່ງຂ່າວ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະຕ່າງໆ ເພື່ອມາປັບປຸງ ເອກະສານປະກອບການສອນສະບັບນີ້ສົມບູນ.

ສາລະບານ

1. ທິດສະດີການຮຽນຮູ້ໜັງສື.....	1
2. ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນຈາກທັດສະນະວັດທະນະທຳ ແລະ ສັງຄົມ	2
1. ສຳລັບການປະຕິບັດການສຶກສາຢູ່ໂຮງຮຽນ.....	3
2. ຜົນກະທົບໃນຕະຫຼອດຊີວິດຂອງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ.....	5
3. ຜົນກະທົບທາງການຜະລິດ	5
1. ການຕັດສິນໃຈສອນ.....	6
2. ປັດໄຈທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ການຕັດສິນໃຈສິດສອນ	8
3. ຄຸນນະພາບຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ດ້ານວິຊາຊີບທີ່ເຂັ້ມແຂງ.....	9
4. ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ໃນທາງບວກ	10
1. ບາງປະເທດໃນທົ່ວໂລກ	14
2. ຢູ່ປະເທດຫວຽດນາມ	18
1. ພື້ນຖານປະຫວັດສາດ ແລະ ທິດສະດີ.....	22
2. ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຖືກກຳນົດແນວໃດ?.....	23
3. ເດັກນ້ອຍຮຽນອ່ານ ແລະ ຂຽນແນວໃດ?	23
4. ວິທີການສອນ: ທັກສະຍ່ອຍ/ຄວາມພ້ອມໃນການຮຽນຮູ້ການອ່ານ (Subskills/Readiness).....	25
1. ພື້ນຖານທາງປະຫວັດສາດ ແລະ ທິດສະດີ	26
2. ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຖືກກຳນົດແນວໃດ?	26
3. ເດັກນ້ອຍຮຽນອ່ານ ແລະ ຂຽນແນວໃດ?	27
4. ວິທີການສອນພາສາທັງໝົດ.....	29
1. ພື້ນຖານປະຫວັດສາດ ແລະ ທິດສະດີ.....	30
2. ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຖືກກຳນົດແນວໃດ?.....	32
3. ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ການອ່ານແລະຂຽນແນວໃດ?	32
4. ວິທີການສອນແບບດຸນດ່ຽງ	33
1. ພື້ນຖານປະຫວັດສາດ ແລະ ທິດສະດີ.....	34

2. ນິຍາມການອ່ານ-ຂຽນ	Error! Bookmark not defined.
3. ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ຂຽນແນວໃດ?	38
4. ແນວທາງການສອນ: ການສອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນແບບຄົບວົງຈອນ	39
1. ລັກສະນະການສື່ສານ	42
2. ຮູບແບບການໂຕ້ຕອບທີ່ມີປະສິດທິພາບ	43
1. ສຽງກະຊິບ	43
2. ເວົ້າລົມ	44
1. ຂົງເຂດຄວາມຮູ້ພາສາປາກເວົ້າ	46
2. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບລະບົບສຽງ	47
3. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຫມາຍຂອງຄຳສັບ	48
4. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄຳສັ່ງຄຳ	49
5. ມີຄວາມຮູ້ດ້ານໄວຍະກອນຂໍ້ຄວາມ-ພາສາທີ່ສອດຄ່ອງກັນ	49
6. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການໃຊ້ພາສາໃນສະຖານະການການສື່ສານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ: (Pragmatic)	51
7. ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາ	52
1. ຮູ້ຈັກກັບຄວາມຫຼາກຫຼາຍສ່ວນບຸກຄົນຂອງເດັກນ້ອຍ	53
2. ຄວາມຮັບຮູ້, ຍອມຮັບ, ແລະ ເຄົາລົບຄວາມແຕກຕ່າງຂອງເດັກນ້ອຍ.	54
3. ຮັບຮູ້ແລະປະເມີນປະສົບການທີ່ຜ່ານມາຂອງເດັກ.	54
4. ຫຼີກເວັ້ນການສົມມຸດຕິຖານໂດຍອີງໃສ່ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງເດັກນ້ອຍ	55
5. ຍອມຮັບ ແລະ ສ້າງຄວາມຮູ້ເບື້ອງຕົ້ນຂອງເດັກນ້ອຍ (Moll and Gonzales, 2004)	55
6. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍສືບຕໍ່ນຳໃຊ້ພາສາ ແລະ ພາສາຂອງເຂົາເຈົ້າ (NAEYC, 1996)	56
7. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນຮຽນພາສາຂຽນ.	56
8. ຮັບຮູ້ ແລະ ສະໜັບສະໜູນນັກຮຽນຊົນເຜົ່າ.	56
1. ໄລຍະທີ 1: ການສັງເກດ	57
2. ໄລຍະ 2: ການຄົ້ນພົບ	57
3. ໄລຍະທີ 3: ຂະບວນການທົດສອບ	57

4. ໄລຍະທີ 4: ສື່ສານ	58
1. ຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍອ່ານຫນັງສືຮູບພາບ	61
2. ຊອກຮູ້ສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນ	65
3. ຄວາມພະຍາຍາມເບື້ອງຕົ້ນໃນການຂຽນ	67
1. ພໍ່ແມ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ	70
2. ພໍ່ແມ່ພິຈາລະນາການອ່ານ ແລະການຂຽນເປັນກິດຈະກຳປະຈຳວັນຂອງເຂົາເຈົ້າ	70
3. ພໍ່ແມ່ມັກອ່ານປຶ້ມກັບລູກ	70
4. ພໍ່ແມ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ລູກຄົ້ນຫາການອ່ານ ແລະ ຂຽນ	70
5. ພໍ່ແມ່ຕອບຄຳຖາມຂອງເດັກນ້ອຍຢ່າງຈິງຈັງ	71
6. ພໍ່ແມ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າຄວາມພະຍາຍາມເບື້ອງຕົ້ນຂອງເດັກນ້ອຍໃນການແຕ້ມຮູບ ຫຼື ການຂຽນ	72
7. ພໍ່ແມ່ເວົ້າລົມກັບລູກເລື້ອຍໆ	72
8. ພໍ່ແມ່ມີຄວາມອ່ອນໄຫວຕໍ່ກັບລະດັບການພັດທະນາຂອງລູກ ແລະ ປະສົບການທີ່ຜ່ານມາ	72
9. ພໍ່ແມ່ໃຊ້ວິທີການທີ່ຈະສອນເດັກ ແລະ ວິທີການໄກ່ເກ່ຍ	73
1. ສັງເກດຮູບແບບການສື່ສານຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ	76
1. ຝື່ນທີ່ພິເສດສຳລັບການເສີມປຶ້ມ	79
2. ກິດຈະກຳກ່ຽວກັບພາສາ ແລະ ການຮຽນຮູ້ຫນັງສືທຸກໆມື້	80
3. ໂອກາດສຳລັບການໂຕ້ຕອບ ແລະ ການສົນທະນາ	80
4. ໂອກາດສຳລັບການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດໂດຍຜ່ານການຊຸດຄົ້ນ ແລະ ການໂຕ້ຕອບ	80
5. ສື່ການຮຽນການສອນແບບພັດທະນາການ	81
1. ກິດຈະກຳການປາກເວົ້າ	81
2. ແບ່ງປັນປຶ້ມກາຕູນ (ອ່ານປຶ້ມກັບເດັກນ້ອຍ)	84
2. ມີຄວາມອ່ອນໄຫວຕໍ່ກັບຄວາມສົນໃຈ ແລະຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກ	86
3. ສ້າງຄວາມສຳພັນ ແລະ ແບ່ງປັນ	86
4. ສ້າງການສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍ	86
5. ຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງ intonation, ຄວາມໄວແລະປະລິມານ	87
7. ແບ່ງປັນປຶ້ມດຽວກັນເມື່ອມີໂອກາດ ແລະ ສະຖານະການຊຳຄັນ	87

8. ຮັກສາຄວາມສົນໃຈສ່ວນຕົວຂອງລູກຂອງເຈົ້າ	87
9. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍສື່ສານກັບປຶ້ມແບບທຳມະຊາດ	87
10. ສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຄົ້ນຫາປຶ້ມດ້ວຍຕົນເອງ	87
3. ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີປະສົບການໃນສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນ	91
4. ປະສົບການສ້າງລະບົບສັນຍາລັກ	92
1. ສ້າງຄວາມສຳພັນທີ່ກົມກຽວກັບພໍ່ແມ່ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເດັກ	93
2. ຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃຊ້ພາສາແມ່ຢູ່ເຮືອນ	94
3. ສຸມໃສ່ພັດທະນາການປາກເວົ້າ	94
1. ເພີ່ມທະວີການພົວພັນແບບໜຶ່ງຕໍ່ໜຶ່ງລະຫວ່າງຄູ ແລະ ເດັກ	96
2 ໃຊ້ປຶ້ມເລື້ອຍໆເພື່ອເສີມສ້າງຄວາມຮູ້	96
3. ສັງເກດປະຕິກິລິຍາຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນເພື່ອວາງແຜນກິດຈະກຳຕໍ່ໄປ	96
1. ຮັບຮູ້ພາສາ ແລະ ຕົວໜັງສືຂອງຊຸມຊົນ ແລະ ຄອບຄົວ	100
2 ແບ່ງປັນກັບພໍ່ແມ່ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບກິດຈະກຳໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເດັກນ້ອຍ	100
3. ແບ່ງປັນຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບພາສາຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມສາມາດກ່ອນການຮູ້ໜັງສື	100
4. ສະໜັບສະໜູນພໍ່ແມ່ໃນການສະໜອງອຸປະກອນການອ່ານ ແລະ ຂຽນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຢູ່ເຮືອນ	101
1. ການເຂົ້າເຖິງປຶ້ມແລະຊັບພະຍາກອນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ	115
3. ເປັນປົກກະຕິ ແລະ ມີປະສົບການຫຼາຍປະເພດຂອງກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະການຂຽນ	116
3. ການພົວພັນທາງສັງຄົມດ້ວຍການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຜູ້ໃຫຍ່	116
2. ຄວາມໝາຍຂອງການໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ	133
3. ເປົ້າໝາຍເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ	135
4. ປັດໃຈທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມຄຸ້ນເຄີຍຂອງເດັກນ້ອຍໃນການຂຽນ	136
1. ລັກສະນະຂອງເກມການຮຽນຮູ້	138
2. ບົດບາດຂອງເກມການຮຽນຮູ້ໃນການພັດທະນາຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ	139
4. ຫຼັກການເລືອກເກມການຮຽນຮູ້ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ	141

ພາກທີ 1

ບົດທີ 1

ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ

I. ນິຍາມການອ່ານ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນ

ໃນຖານະເປັນຄູອາຈານ, ບາງຄັ້ງພວກເຮົາສັງເກດເບິ່ງກົດຈະກຳໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເດັກທີ່ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການອ່ານປຶ້ມ ແລະ ການຂຽນໃນຫ້ອງຮຽນ. ບາງຄັ້ງເດັກນ້ອຍສາມາດເບິ່ງຫນັງສືຮູບພາບ ແລະ ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະອ່ານຄືກັບຜູ້ໃຫຍ່, ບາງທີເດັກນ້ອຍບາງຄົນຖືປາກກາ ແລະ ຂຽນໃສ່ເຈ້ຍ... ເຮົາຈະອະທິບາຍປະກົດການເຫຼົ່ານີ້ແນວໃດ? ເດັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ມີຄວາມມ່ວນຊື່ນ ຫຼື ຝຶດຕິກຳຂອງເຂົາເຈົ້າຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາພັດທະນາຄວາມຮູ້ທີ່ຈຳເປັນຂອງການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ ? ຄູອະນຸບານຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ ຫຼື ນີ້ເປັນພຽງຄວາມເປັນຫວ່ງຂອງຄູສອນຊັ້ນປະຖົມບໍ່? ເມື່ອເຮົາເລີ່ມໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບບັນຫານີ້, ກ່ອນອື່ນເຮົາຕ້ອງພິຈາລະນາວ່າ ການຮູ້ໜັງສືແມ່ນຫຍັງ? ແລະ ເປັນຫຍັງການຮຽນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ. ນອກຈາກນີ້ຍັງຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາມີທັດສະນະທີ່ຖືກຕ້ອງໃນປະຈຸບັນໃນທົ່ວໂລກ ແລະ ໃນປະເທດເວລາທີ່ນັກວິທະຍາສາດມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່ເນັ້ນຫນັກໃສ່ຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຈຳເປັນຕ້ອງປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ - ຂຽນສຳລັບນັກຮຽນໃນໂຮງຮຽນ.

1. ທິດສະດີການຮຽນຮູ້ໜັງສື

ຫຼາຍປີກ່ອນໜ້ານີ້ ທິດສະດີການຮຽນຮູ້ໜັງສືສຳລັບເດັກອະນຸບານກ່ຽວກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ເມື່ອອາຍຸໄດ້ 3 ປີປາຍ, ເດັກສາມາດສາມາດຈຳແນກຕົວໜັງສື ແລະ ຕົວເລກ, ໄຈ້ແຍກຕົວໜັງສືຕ່າງໆ, ຊອກຫາຄຳສັບຕ່າງໆທີ່ໜ້າສົນໃຈ, ແລະ ເລົ່າເລື່ອງຄົນໃໝ່ໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ສາມາດເດົາເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ, ແກ້ໄຂຄວາມຜິດພາດຂອງຄຳສັບ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ. ເດັກນ້ອຍ "ຂຽນ" ບັນຊີລາຍຊື່ຂອງດອກໄມ້ທີ່ຈະຊື້, ເລື່ອງ ແລະ ຈິດໝາຍ, ແລະ ຮູ້ວິທີການຂຽນຈາກຊ້າຍໄປຂວາ, ຈາກເທິງຫາລຸ່ມສຸດ. ຕົວອັກສອນແມ່ນເດັກສາມາດສື່ສານຜ່ານພາສາຂຽນໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາແນະນຳໃຫ້ເດັກອະນຸບານທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການພັດທະນາທັກສະການຮູ້ໜັງສືໃນຕອນຕົ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກຍັງບໍ່ທັນຢູ່ໃນຄວາມໝາຍປົກກະຕິ, ຄວາມຮູ້ຂອງເດັກກ່ຽວກັບພາສາຂຽນກຳລັງພັດທະນາຍ້ອນວ່າການພົວພັນກັບພໍ່ແມ່ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳພາຍໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານໂດຍສະເພາະການຂຽນສື່ສານມີຮູບແບບສະເພາະໃດຫນຶ່ງ. ເດັກນ້ອຍຍັງຮັບຮູ້ວ່າພາສາຂຽນແມ່ນໃຊ້ເພື່ອຈຸດປະສົງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ເພື່ອຂຽນລາຍການຊື້ເຄື່ອງ, ປຶ້ມນິທານ, ຈິດໝາຍ.

ເດັກນ້ອຍໃນອາຍຸນີ້, ມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຫຼາຍກັບເຫດການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ໜັງສືເກີດຂຶ້ນຢູ່ເຮືອນ ແລະ ພາຍນອກຊຸມຊົນ ແລະ ໃນໂຮງຮຽນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍຍັງມີຈຸດທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ. ເດັກນ້ອຍພັດທະນາໃນອັດຕາທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນການຢູ່ຮ່ວມກັນ. ຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍໃນ

ເວລາເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳກ່ຽວກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນອິດທິພົນຈາກການລິເລີ່ມສ່ວນບຸກຄົນຂອງເດັກ ແລະ ໂອກາດທີ່ຄອບຄົວ ແລະ ຮຽນຮູ້ຈາກຄວາມເປັນຈິງຂອງສະຖານະການວັດທະນະທຳ ແລະ ສັງຄົມທີ່ຫຼາກຫຼາຍ.

ວຽກປະຈຳວັນຂອງແຕ່ລະຄົນ, ການນຳໃຊ້ອີເມລ, ອິນເຕີເນັດໃຫມ່ກ່ຽວກັບການຮູ້ໜັງສື, ຮູ້ວ່າໃນປັດຈຸບັນ ຕ້ອງການຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ພາສາທີ່ກວ້າງຂວາງ, ບຸກຄົນທີ່ຮູ້ໜັງສື ຂອງສັງຄົມທີ່ທັນສະໄຫມຂອງ ພວກເຮົາ: “ການເປັນບຸກຄົນທີ່ ສ້າງມາດຕະຖານ ແລະ ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນບໍ່ພຽງແຕ່ໃນການນຳໃຊ້ພາສາເວົ້າ, ແລະ ຍັງເປັນພາສາທາງພາບຂອງຮູບເງົາ ແລະ ໂທລະພາບ, ການຄ້າ, ແລະ ການໂຄສະນາສື່ມວນຊົນທາງດ້ານ ການເມືອງ, ການຖ່າຍຮູບອື່ນໆ, ການສື່ສານທາງສາຍຕາແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊີວິດຍຸກສະໄຫມ (IRA, 1996).

ນິຍາມທີ່ຂະຫຍາຍນີ້ເນັ້ນໜັກເຖິງບົດບາດຂອງການຮູ້ໜັງສື. ຄວາມສາມາດນີ້ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປົ້າໝາຍ ການຮຽນຮູ້, ບາງຢ່າງແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນຕະຫຼອດຊີວິດຂອງມະນຸດທຸກຄົນ. ກ່ອນໜ້ານີ້, ມັນໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ ແຄບໃນແງ່ຂອງຈຸດປະສົງການຮຽນຮູ້, ຕົວຢ່າງ, ອີງຕາມທັດສະນະນີ້, ຜູ້ອ່ານທີ່ດີແມ່ນຜູ້ທີ່ສາມາດອ່ານ ແລະ ເຂົ້າໃຈປະໂຫຍກ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການເຂົ້າໃຈ ແລະ ສະຫຼຸບເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມແບບຮຽນ ແລະ ເອກະສານອ້າງອີງຢູ່ ໃນໂຮງຮຽນ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນແມ່ນກຳນົດວ່າສາມາດຜະລິດຄຳຕອບເປັນລາຍລັກ ອັກສອນຕໍ່ຄຳຖາມ, ເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຮັດ ບົດລາຍງານ, ບົດຂຽນ, ບົດກະວີ, ຫຼື ເລື່ອງສັ້ນ ການພັດທະນາຄວາມ ສາມາດໃນການອ່ານແລະການຂຽນມີຜົນກະທົບໂດຍກົງຕໍ່ຜົນສຳເລັດທາງວິຊາການແລະ ມີຜົນກະທົບທີ່ສຳຄັນຕໍ່ ເສັ້ນທາງຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ຈະໄດ້ຄວາມຮູ້, ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ມັນບໍ່ຄວນເຫັນວ່າເປັນພຽງແຕ່ເປົ້າໝາຍດຽວ. ຄຳ ນິຍາມສັບກວ້າງກວ່າຂອງການຮູ້ໜັງສືຈະຫັນປ່ຽນວິທີທີ່ການສຶກສາ ແລະ ພໍ່ແມ່ເບິ່ງການອ່ານ ແລະ ເປັນຄວາມສາມາດຕະຫຼອດຊີວິດເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍສ່ວນປະກອບຫຼາຍຢ່າງໃນການເຮັດວຽກ.

2. ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນຈາກທັດສະນະວັດທະນະທຳ ແລະ ສັງຄົມ

ທິດສະດີການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໄດ້ເປີດກວ້າງ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາຮັບຮູ້ ເຖິງວິທີການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ນອກສະຖານທີ່ໃນການສຶກສາໃນຕົວຈິງພາຍໃຕ້ວັດທະນະທຳ ສັງຄົມທີ່ອຸດົມສົມບູນ. ຜ່ານຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຄູ່ຈະມີຄວາມສາມາດຫຼາຍເພື່ອກະກຽມໃຫ້ເດັກອະນຸບານ ສາມາດນຳໃຊ້ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃປຕະຫຼອດຊີວິດ.

ຕັ້ງແຕ່ເກີດ, ເດັກນ້ອຍຖືກລ້ອມຮອບດ້ວຍສະພາບແວດລ້ອມວັດທະນະທຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສັງເກດເບິ່ງ ວິທີການໃຊ້ພາສາຂຽນໃນສະພາບແວດລ້ອມນັ້ນ. ຕົວຢ່າງ, ການຂຽນ ແລະ ການອ່ານສາມາດຖືກນຳໃຊ້ໃນການ ບໍລິການສາທາລະນະ, ການເຮັດທຸລະກຳ, ກິດຈະກຳວັດທະນະທຳ ແລະ ການສື່ສານສ່ວນບຸກຄົນ, ລວມທັງກິດຈະ ກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮຽນຮູ້ (Heath, 1983; Teale, 1986). ເມື່ອຄູ່ມີເປົ້າໝາຍພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືຂອງ ເດັກນ້ອຍໂດຍການເຊື່ອມໂຍງວິທີການອ່ານຂຽນໃນຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນທີ່ເດັກນ້ອຍດຳລົງຊີວິດ, ເດັກນ້ອຍຈະ ສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ດີຂຶ້ນ. ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມຮູ້ວ່າຄວາມສາມາດໃນ ການອ່ານ ແລະ ຂຽນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຽງແຕ່ສຳລັບການຮຽນຮູ້ໃນໂຮງຮຽນແຕ່ເປັນບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ ນອກໂຮງຮຽນໃນແຕ່ລະມື້ໃນຊີວິດຂອງທຸກຄົນ.

II. ບົດບາດຂອງການອ່ານ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດພາຍນອກ

ຄູອະນຸບານ, ດ້ວຍກຽດສັກສີຂອງການເປັນຄູສອນທຳອິດຂອງເດັກ, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນກາສະໜອງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃນການພັດທະນາຄວາມຮູ້ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເນື່ອງຈາກວ່າໄລຍະຕົ້ນຂອງໄວເດັກເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ.

1. ສຳລັບການປະຕິບັດການສຶກສາຢູ່ໂຮງຮຽນ

ການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານແມ່ນເປົ້າໝາຍໃຫຍ່ສຳລັບຫ້ອງຮຽນຄຳຄູອາຈານກັບຊັ້ນຮຽນທີ່ສາມຫຼັກສູດສ່ວນຫຼາຍແມ່ນອີງໃສ່ຄວາມຄາດຫວັງວ່າບົອະນຸບານກ່ຽວຂ້ອງກັບເດັກນ້ອຍ "ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະອ່ານ" ແລະ ຊັ້ນຮຽນໂຮງຮຽນປະຖົມໄວເດັກກ່ຽວຂ້ອງກັບ "ການອ່ານເພື່ອຮຽນຮູ້". ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ, ເມື່ອເດັກເຂົ້າຮຽນຊັ້ນຮຽນທີສີ່, ເຂົາຈະສາມາດອ່ານຫນັງສືເປັນເອກະລາດແລະເປັນເອກະລາດໃຊ້ປະເພດຕ່າງໆຂອງບົດເລື່ອງຕ່າງໆໃນເນື້ອຫາການຮຽນຮູ້ (ຕົວຢ່າງ: ຄະນິດສາດ, ການຄົ້ນຄວ້າທຳມະຊາດແລະສັງຄົມ). ມີເດັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ສາມາດອ່ານໄດ້ໃນຕອນທ້າຍຂອງຊັ້ນຮຽນທີສາມຄວາມສ່ຽງຂອງການເຮັດບໍ່ດີຢູ່ໃນໂຮງຮຽນເພາະວ່າທ່ານບໍ່ສາມາດຕິດຕາມຫມູ່ເພື່ອນຂອງທ່ານ. ການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນອ່ານຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະເຂົາເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສາມາດໃຊ້ອຸປະກອນການສອນທີ່ໃຊ້ໃນຫ້ອງຮຽນໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ນັກຄົ້ນຄວ້າສະຫະລັດໄດ້ບັນທຶກເດັກນ້ອຍທີ່ອ່ານແອທິຟະຍາຍາມເອົາຊະນະການຂາດດຸນຂອງພວກເຂົາໃນການພັດທະນາການອ່ານຢູ່ໃນຊັ້ນປະຖົມ. ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກນີ້ສາມາດສະແດງອອກໃນຊັ້ນຮຽນທຳອິດ. ໃນຊັ້ນຮຽນທີ 1, ເຖິງ 90% ຂອງເດັກນ້ອຍຍັງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການອ່ານສາມປີຕໍ່ມາ (Julie, 1988, cited in Chard & Kame'enui, 2000). ແລະ ເດັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະຍັງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການອ່ານເຖິງແມ່ນວ່າ

ໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າຊັ້ນມໍ 3 (Felton & Wood, 1992). ການສຶກສາອີກອັນໜຶ່ງພົບວ່ານັກຮຽນໃນຊັ້ນຮຽນ ປີທີ 6 ທີ່ມີຜົນການຮຽນທີ່ບໍ່ດີ (ຕໍ່າກວ່າ 80%), ບັນຫາພຶດຕິກຳ, ແລະ ຄະແນນພາສາອັງກິດ ຫຼື ຄະນິດສາດທີ່ ອ່ອນມີໂອກາດຟຽງ 10% ທີ່ຈະຮຽນຈົບມັດທະຍົມປາຍຕາມກຳນົດເວລາ (Philadelphia Education Foundation Report, 2005, cited in Reimer & Smink , 2005). ເປັນໄປໄດ້ວ່າ ທັກສະການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນລະດັບຕໍ່າຂອງເດັກນ້ອຍ ຍັງປະກອບສ່ວນເຮັດໃຫ້ ຄວາມສາມາດໃນການຮຽນຮູ້ ແລະ ປະກົດການ ຜິດປົກກະຕິທາງດ້ານພຶດຕິກຳ. ຖ້ານັກຮຽນບໍ່ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ຢູ່ໂຮງຮຽນ, ເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ ກະຕືລືລົ້ນທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳໂຮງຮຽນ ແລະ ບັນຫາພຶດຕິກຳອາດຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະ ພັດທະນາ.

ເຖິງແມ່ນວ່າມີປັດໃຈອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບນັກຮຽນບາງຄົນທີ່ອອກຈາກໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ, ຄວາມ ສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຍັງຖືວ່າເປັນປັດໃຈສຳຄັນ (Reimer & Smink, 2005). ມີອາການທີ່ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກນ້ອຍມີຄວາມສ່ຽງສູງທີ່ຈະອອກໂຮງຮຽນ, ມັກຈະສະແດງຢູ່ໃນຊັ້ນຮຽນທຳອິດ (ຄະນະກຳ ມະການສຶກສາຂອງສະຫະລັດ, 2006). ເມື່ອເດັກນ້ອຍປະສົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການພັດທະນາທັກສະການຮູ້ ໜັງສື ແລະ ເລີ່ມຕົກຕໍ່າ, ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມສ່ຽງສູງທີ່ຈະເປັນນັກຮຽນອອກຈາກໂຮງຮຽນ. ເນື່ອງຈາກວ່າ, ເມື່ອ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດອ່ານ ແລະ ຂຽນໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການທີ່ກຳນົດໄວ້, ພວກເຂົາອາດຈະເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳທີ່ ບໍ່ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນໂຮງຮຽນສ່ວນໃຫຍ່, ຖ້າບໍ່ແມ່ນທັງຫມົດ. ອັນນີ້ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍເບື້ອ ແລະ ອອກ ໂຮງຮຽນ (Jordan- Davis, 1984; Manzo, 2005; Vanderslice, 2004).

2. ຜົນກະທົບໃນຕະຫຼອດຊີວິດຂອງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ

ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນແມ່ນຄວາມສາມາດທີ່ຈຳເປັນສຳລັບທັກສະຊີວິດປະຈຳວັນ ພ້ອມທັງຕອບສະໜອງວຽກ ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບດ້ານວິຊາຊີບ. ນັກຮຽນຈົບອອກຈາກໂຮງຮຽນ, ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນກ້າວເຂົ້າໄປສູ່ການສ້າງຕົນສ້າງໂຕ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນອາຊີບໄໝ້. ບໍ່ວ່າຈະເຮັດວຽກໃດໃນສັງຄົມ, ແຕ່ລະຄົນຕ້ອງໃຊ້ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຂຽນເປັນປະຈຳ. ໃນລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂຶ້ນຢູ່ກັບອາຊີບ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ຄວາມສາມາດໃນການຮູ້ໜັງສືເຮັດໃຫ້ການປະກອບສ່ວນທີ່ສຳຄັນຕໍ່ປະສິດທິພາບການເຮັດວຽກຂອງແຕ່ລະຄົນ. ຄວາມເປັນຈິງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່ານັກຮຽນທີ່ອອກໂຮງຮຽນຍັງມີໂອກາດປະສົບຜົນສຳເລັດພຽງເລັກໜ້ອຍໃນຕໍ່ມາ. ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະຂຶ້ນກັບການສະໜັບສະໜູນຂອງຊຸມຊົນ, ມີບັນຫາສຸຂະພາບ, ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳທາງອາຍາ (ບົດລາຍງານຂອງຄະນະກຳມະການການສຶກສາຂອງລັດ, 2006).

3. ຜົນກະທົບທາງການຜະລິດ

ຢູ່ໃນຄອບຄົວ, ຖ້າພໍ່ແມ່ມີທັກສະການອ່ານ ແລະ ຂຽນບໍ່ດີ, ມັນຍັງສາມາດສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ. ອີງຕາມການປະເມີນຜົນການຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່ແຫ່ງຊາດປີ 2003, ສະຫະລັດອາເມລິກາມີ 30 ລ້ານຜູ້ໃຫຍ່ "ບໍ່ມີຫຼາຍກ່ວາຄວາມສາມາດການຮຽນຮູ້ໜັງສືທີ່ງ່າຍດາຍທີ່ສຸດ. ເຂົາເຈົ້າຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ຮຽນຈົບມັດທະຍົມຕອນປາຍ (55%) " ບົດລາຍງານຂອງຄະນະກຳມະການສຶກສາ, 2006).

ພໍ່ແມ່ທີ່ອ່ານ ແລະ ຂຽນບໍ່ໄດ້ດີກໍ່ບໍ່ຕົ້ນຕົ້ນການອ່ານໜັງສື ແລະ ໜັງສືພິມ, ໜ້ອຍທີ່ຈະມີອຸປະກອນການອ່ານ ແລະ ລາຍລັກອັກສອນໃນບ້ານ ແລະ ຍັງມີໂອກາດໜ້ອຍທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມກັບລູກຂອງເຂົາເຈົ້າ ໃນກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ພໍ່ແມ່ມີທັກສະການຮູ້ໜັງສືໃນລະດັບຕໍ່າການຮູ້ໜັງສືຍັງສາມາດສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການຫວ່າງງານ ແລະ ລາຍຮັບຂອງຄອບຄົວ: ເຂົາເຈົ້າອາດຈະຫວ່າງງານ ຫຼື ຈ້າງໃນຕຳແໜ່ງທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງສິ້ນ; ອັນນີ້ມີຜົນກະທົບຕໍ່ເວລາ ແລະ ລາຍຮັບຂອງຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ປັດໄຈເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດຈະປະກອບສ່ວນໃນຜົນກະທົບທາງລົບຕໍ່ການຮຽນຮູ້ຂອງລຸ້ນຕໍ່ໄປ.

ດັ່ງນັ້ນ, ການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືແມ່ນຜົນສຳເລັດທີ່ສຳຄັນສຳລັບເດັກນ້ອຍທຸກຄົນໃນໄລຍະຕົ້ນໃນຮອດຜູ້ໃຫຍ່. ການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນຕ້ອງໄດ້ຮັບການກະກຽມເພື່ອສ້າງ ແລະ ປະຕິບັດໂຄງການທີ່ສົ່ງເສີມການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືຂອງໄວເດັກ.

III. ບົດບາດຂອງຄູອະນຸບານ

ຕັ້ງແຕ່ເກີດ, ການຮຽນຮູ້ ແລະ ການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບອິດທິພົນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກຄົນທີ່ເຂົາເຈົ້າພົວພັນ. ພໍ່ແມ່ມີບົດບາດສຳຄັນໃນການຮຽນຮູ້ ແລະ ການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍທຳອິດແມ່ນພໍ່ແມ່ເປັນຜູ້ສອນ. ໃນຖານະເປັນຄູສອນທຳອິດ, ຄູອະນຸບານມີບົດບາດສຳຄັນໃນການຮຽນຮູ້ ແລະ ການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍໃນຫ້ອງຮຽນ. ມັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການເນັ້ນໜັກວ່າປັດໄຈສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ການພັດທະນາຂອງເດັກແມ່ນຄູສອນອະນຸບານ.

ຜາລະບົດບາດຂອງຄູອະນຸບານແມ່ນມີລັກສະນະເປັນສາມຄວາມຮັບຜິດຊອບສະເພາະ: (a) ການຕັດສິນໃຈສິດສອນ; (b) ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ໃນທາງບວກ, ແລະ (c) ໃຊ້ກົນລະຍຸດການໂຕ້ຕອບທີ່ມີປະສິດທິພາບ. ການຕັດສິນໃຈທີ່ຄູເຮັດກ່ຽວກັບການສິດສອນ, ວິທີການທີ່ຄູສ້າງ ແລະ ຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ໃນທາງບວກ ແລະ ກົນລະຍຸດການໂຕ້ຕອບທີ່ຄູໃຊ້ຈະສະທ້ອນເຖິງວິທີການສິດສອນ, ຄວາມຊຳນານ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ປັດຊະຍາການສອນຂອງພວກເຂົາ.

1. ການຕັດສິນໃຈສອນ

ໃນຫຼາຍທິດສັດຕະວັດ, ການສຶກສາ ນັກຄົ້ນຄວ້າໄດ້ຊອກຫາວິທີທາງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ຈະສອນເດັກທຸກຄົນໃຫ້ອ່ານແລະ ຂຽນໄດ້. ໃນຂະນະທີ່ການສຶກສາຈຳນວນຫຼາຍລາຍງານຜົນສຳເລັດດ້ວຍວິທີການໂດຍສະເພາະ, ການປະຕິບັດຫຼາຍຢ່າງແຜ່ອອກຫຼາຍຂອງວິທີການດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ສົ່ງຜົນໃຫ້ຜົນສຳເລັດໂດຍທົ່ວໄປໃນການພັດທະນາການອ່ານແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ນັກຄົ້ນຄວ້າຈຳເປັນຕ້ອງສືບຕໍ່ຊອກຫາວິທີການ ຫຼື ຍຸດທະສາດທີ່ດີທີ່ສຸດບໍ່? ຫຼື ມີປັດໃຈສຳຄັນອື່ນໆທີ່ຈະພິຈາລະນາ? ປັດໃຈສຳຄັນແມ່ນບົດບາດຂອງຄູສອນ ແລະວິທີການທີ່ຄູເຮັດການຕັດສິນໃຈສິດສອນໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ໃນການປະຕິບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຄູອາຈານມັກຈະມີການຕັດສິນໃຈທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ. ມັນຈຳເປັນຕ້ອງເລືອກກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ທີ່ຈະໃຊ້ໃນຫ້ອງຮຽນ, ອຸປະກອນໃດທີ່ຈະນຳໃຊ້ ແລະ ວິທີການທີ່ເດັກນ້ອຍຈະພົວພັນກັບການປະຕິບັດກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້. ການຕັດສິນໃຈທີ່ທ່ານເຮັດກ່ຽວກັບການວາງແຜນ ແລະ ການປະຕິບັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້, ແລະ ວິທີທີ່ທ່ານປະເມີນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ, ຈະມີຜົນກະທົບອັນໃຫຍ່ຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ເດັກນ້ອຍໃນຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານ ແລະ ຂະບວນການຄົ້ນຄວ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານ.

ຕົວຢ່າງ, ວິທີທີ່ຄູ່ຕອບສະຫນອງຕໍ່ກິດຈະກຳຂອງເດັກນ້ອຍຈະມີອິດທິພົນຕໍ່ການຮຽນຮູ້ໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ. ຄູ່ມີຄວາມສາມາດໃນການສັງເກດຢ່າງລະມັດລະວັງ "ການຫຼິ້ນທີ່ບໍ່ມີກະຕິກາ" ຂອງເດັກນ້ອຍເພື່ອຊອກຫາວິທີການນຳພານັກຮຽນມີການຮຽນຮູ້, ຫຼື ໃຊ້ເວລາໃນການຈັດຕາຕະລາງບົດຮຽນ, ຫຼື ກະກຽມສຳລັບເວລາພັກຜ່ອນຫຼັງຈາກເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນ? ຄຳຕອບຈະພົບເຫັນບໍ່ພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄູອາຈານກ່ຽວກັບການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ, ແຕ່ຍັງຢູ່ໃນວິທີທີ່ຄູອາຈານສັງເກດເຫັນເຫດການເຫຼົ່ານີ້. ຄຳຕອບຍັງພົບເຫັນຢູ່ໃນວິທີທີ່ຄູໃຊ້ຄວາມຊຳນານຂອງພວກເຂົາໃນການຕັດສິນໃຈທີ່ສຳຄັນກ່ຽວກັບກິດຈະກຳໃນຫ້ອງຮຽນ, ພວກເຂົາຈະປະຕິບັດແຜນການຂອງພວກເຂົາແນວໃດ, ແລະເດັກນ້ອຍຈະຮຽນຮູ້ແນວໃດ, ມັນປະເມີນແນວໃດ?

ໃນຖານະເປັນຄູອາຈານ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງອະທິບາຍການຕັດສິນໃຈ ແລະ ວິທີການສອນຂອງພວກເຮົາເພື່ອໃຫ້ຄະນະກຳມະການ, ເພື່ອນຮ່ວມງານ ແລະ ພໍ່ແມ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງອະທິບາຍຢ່າງຊັດເຈນວ່າເປັນຫຍັງທ່ານເລືອກເນື້ອໃນການສອນນັ້ນ, ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງໃຊ້ກິນລະຍຸດຫຼືວິທີການສອນສະເພາະ, ແລະ ວິທີການຕອບສະຫນອງຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ, ແລະ ວິທີການກຳນົດຄວາມກ້າວໜ້າໃນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ.

ຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານທັກສະການອ່ານ ແລະ ການຂຽນແມ່ນຝຶນຖານສຳລັບມາດຕະຖານຂອງເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປະຕິບັດກິດຈະກຳຂອງການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ຄູອາຈານສາມາດມີຄວາມຫວັງທີ່ພໍ່ແມ່, ຜູ້ບໍລິຫານໂຮງຮຽນ ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມງານຈະປະເມີນມີຄວາມສົນໃຈສູງໃນວິທີການຂອງທ່ານຕໍ່ກັບການພັດທະນາການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງທ່ານເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ອາຈານເຮັດການຕັດສິນໃຈແນວໃດການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນການສອນຈະສົ່ງຜົນກະທົບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ຫ້ອງຮຽນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ. ມີການຕັດສິນໃຈຂອງຄູທີ່ໄດ້ວາງແຜນ

ຢ່າງຕັ້ງໜ້າກ່ອນເຂົ້າຫ້ອງຮຽນ, ແລະ ການຕັດສິນໃຈອື່ນໆບາງຢ່າງຈະຖືກດຳເນີນໃນຂະນະທີ່ຄູກຳລັງດຳເນີນຂະບວນການສອນ.

2. ປັດໄຈທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ການຕັດສິນໃຈສິດສອນ

ການຕັດສິນໃຈສິດສອນຂອງຄູມີອິດທິພົນຈາກ 4 ປັດໄຈຕົ້ນຕໍຄື: ການປະກົດຕົວຂອງຫຼັກສູດທີ່ກຳນົດໄວ້ຢ່າງເປັນທາງການຂອງຄູກ່ຽວກັບວິທີການເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້; ຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການດ້ານວິຊາຊີບຂອງຄູສອນ ແລະ ການສັງເກດໂດຍກົງຂອງການຮຽນຂອງນັກຮຽນ. ປັດໄຈເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນແຫຼ່ງຂໍ້ມູນທີ່ຝຶກລະນາໃນເວລາທີ່ຄູອາຈານຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ແລະວິທີການສອນໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຫຼັກສູດຕາມລະບຽບການ. ຫຼັກສູດທີ່ກຳນົດໄວ້ແມ່ນໃຊ້ເພື່ອອ້າງອີງເຖິງຊຸດຂອງແຜນການທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນສະເພາະກັບການສິດສອນຂອງເດັກນ້ອຍໃນລະດັບໃດໜຶ່ງຂອງການພັດທະນາ. ໂຄງການສະເພາະໃດໜຶ່ງອາດຈະປະກອບມີກອບວຽກທີ່ມີເປົ້າໝາຍການສອນຫົວໄປ, ກິດຈະກຳ ແລະ ວິທີການປະເມີນຄວາມຄືບໜ້າຂອງນັກຮຽນ.

ຄູອາຈານໃນການຕັ້ງຄຳໂຮງຮຽນທີ່ໂຄງການການສອນທີ່ເປັນທາງການທີ່ໄດ້ນຳມາໃຊ້ສາມາດໄດ້ຮັບອິດທິພົນຢ່າງແຂງແຮງໂດຍໂຄງການນີ້ໃນເວລາທີ່ເຮັດການຕັດສິນໃຈສອນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພວກເຂົາສາມາດເຊື່ອວ່າຖ້າຫາກວ່າຫຼັກສູດໄດ້ຖືກປະຕິບັດຕາມຢ່າງໃກ້ຊິດ, ທັງຫມົດນັກສຶກສາຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ສິ່ງທີ່ໂຄງການໄດ້ກຳນົດໄວ້. ເພື່ອອະທິບາຍເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງຍຸດທະສາດການສິດສອນຖືກນຳໃຊ້ໃນຫ້ອງຮຽນພະນັກງານອາດຈະຕອບວ່າ, "ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ຄູມີໂຄງການເວົ້າລະບຽບດັ່ງກ່າວ."

ຕົວຢ່າງ, ຄູສາມາດຊີ້ແຈງການຕັດສິນໃຈໃຫ້ມີມຸມຫ້ອງສະໝຸດ ແລະ ມຸມຂຽນໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າເພາະວ່າຄູມີຫຼັກສູດກ່ອນໄວຮຽນຂອງກະຊວງສຶກສາ ແລະ ຝຶກອົບ ຮົມໄດ້ກຳນົດໄວ້ໂດຍສະເພາະວ່າ ແຕ່ລະຫ້ອງຮຽນຄວນມີສອງມຸມກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວ.

ການສື່ສານຂອງຄູອາຈານ. ປັດໄຈອື່ນທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ການຕັດສິນໃຈຂອງຄູແມ່ນ ການສື່ສານຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ. ການສື່ສານ ນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວຂອງຄູສອນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ ແລະ ວິທີການທີ່ຄູຄວນສອນ. ຄວາມຕັ້ງໃຈຫຼາຍອັນຂອງພວກເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງປະສົບການທີ່ຜ່ານມາເມື່ອພວກເຮົາເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ. ຈາກປະສົບການເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຮົາສ້າງແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບການສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້. ຄູສອນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫມັ້ນໃນສື່ສານ ຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງແຂງແຮງໃນການຕັດສິນໃຈອາດຈະ ອະທິບາຍ ການນຳໃຊ້ຍຸດທະສາດການສິດສອນສະເພາະໃດໜຶ່ງ, "ມັນພຽງແຕ່ເບິ່ງຄືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ." ຕົວຢ່າງ: ຖ້າຄູອາຈານໃນສະຖານະການຂ້າງເທິງນີ້ຜູ້ທີ່ໃຊ້ວິທີການ ສື່ສານ ໃນການຕັດສິນໃຈຂອງຕົນເອງໄດ້ອະທິບາຍການຕັດສິນໃຈຂອງຕົນເອງ. ມີແມ່ມຸມຫ້ອງສະໝຸດ ແລະ ມຸມຂຽນໂດຍການໂຕ້ຖຽງວ່າ: "ເດັກເບິ່ງຄືວ່າໜ້າສົນໃຈຫຼາຍກັບມຸມການຈັດກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້. ທັງສອງມຸມນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເດັກບໍ່ເສຍເວລາຫວ່າງ."

ບັນດາຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການດ້ານວິຊາຊີບ. ປັດໄຈທີສາມມີຜົນກະທົບຕໍ່ການຕັດສິນໃຈຂອງຄູແມ່ນ ຄວາມຮູ້ອັນກວ້າງຂວາງຂອງພວກເຂົາໄດ້ມາໃນລະຫວ່າງການຝຶກອົບຮົມ. ຕົວຢ່າງ: ຕ້ອງການເຂົ້າໃຈການຕັດສິນໃຈຂອງຄູອາຈານນຳໃຊ້ມຸມໃນຫ້ອງສະໝຸດ ແລະ ມຸມການ ຂຽນໃນຫ້ອງຮຽນໃນເວລາຮຽນຈັດກິດຈະກຳການ

ອ່ານ ແລະ ການຂຽນ, ເບິ່ງເດັກນ້ອຍນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາ ແລະ ປະສົບການການຮຽນຮູ້ຂອງເຂົາມີຄືແນວໃດ ໃນຫ້ອງຮຽນ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຄິດເຫັນຂອງຄູອາຈານຄົນໜຶ່ງໄດ້ສັງເກດບົດຮຽນໜຶ່ງໃນລະຫວ່າງບົດຮຽນວ່າ: “ລູກ ຍັງບໍ່ທັນຮອດອາຍຸໃນເກນເຂົ້າໂຮງຮຽນຕ້ອງການໂອກາດຫຼາຍເພື່ອຄົ້ນຫາ ແລະ ປະສົບການກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ຂຽນ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ເດັກນ້ອຍຈະຮຽນຮູ້ວິທີການໃຊ້ພາສາຂຽນໃນຂະບວນການທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກຄົ້ນພົບ ແລະ ປະສົບການ. ໂດຍໃຫ້ໂອກາດໃນການໃຊ້ເຈ້ຍ ແລະ ບົກຂຽນໃນການປະຕິບັດກິດຈະກຳ.

ການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍໄວຮຽນຈະມີປຶ້ມນິທານ, ມີສີສັນ, ພວກເຂົາຈະເລີ່ມພັດທະນາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການຂຽນ ແລະ ການອ່ານທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ເພື່ອຈຸດປະສົງສ່ວນ ບຸກຄົນ."

ຄູສັງເກດການຮຽນຂອງນັກຮຽນ. ປັດໃຈຫຼັກທີ່ສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການຕັດສິນໃຈຂອງຄູແມ່ນການສັງເກດ ການຕອບສະໜອງຂອງນັກຮຽນຕໍ່ກັບກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ ແລະ ເນື້ອໃນບົດຮຽນເມື່ອມີປະຕິສຳພັນກັບນັກຮຽນ ເຊິ່ງຄູສາມາດສັງເກດໄດ້ວ່ານັກຮຽນມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນກັບກິດຈະກຳການຮຽນທີ່ຫຼາກຫຼາຍແນວໃດ. ການ ສັງເກດເຫຼົ່ານີ້ຊ່ວຍໃຫ້ຄູຕັດສິນໃຈ, ການຕັດສິນໃຈວ່າຈະສອນຫຍັງ? ແລະ ຈະສອນແນວໃດ.

ພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງການສັງເກດການຕອບສະໜອງຂອງນັກຮຽນຕໍ່ກັບການຮຽນແມ່ນຄວາມຮັບຮູ້ ສະເພາະທີ່ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນນຳມາສູ່ຂະບວນການຮຽນ. ຈະບໍ່ມີແນວຄິດທົ່ວໄປຂອງຜູ້ຮຽນ, ແຕ່ວ່າຜູ້ທີ່ຮຽນ ແຕ່ລະຄົນມີການລວມຕົວກັນຂອງລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນ, ປະສົບການ, ແລະ ຄວາມຮູ້ແນວຄວາມຄິດທີ່ຜ່ານມາ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄູສອນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງລະມັດລະວັງຕໍ່ການໂຕ້ຕອບ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຂໍ້ມູນທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ເປັນພື້ນຖານສຳລັບການຕັດສິນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ.

3. ຄູທຸກຄົນຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ດ້ານວິຊາຊີບທີ່ເຂັ້ມແຂງ

ບັນດາຄູອາຈານທີ່ມີຄວາມຕັດສິນໃຈສູງໃນການສຶກສາສອນຂອງເຂົາເຈົ້າພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຫຼັກສູດຂອງໂຮງຮຽນຫຼື ຄວາມຮັບຮູ້ຈະພົບວ່າພວກເຂົາມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຕອບຄຳຖາມຈາກຜູ້ບໍລິຫານ ແລະ ພໍ່ແມ່ນັກຮຽນກ່ຽວ ກັບການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ວິທີການສອນຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈຳເປັນຕ້ອງພິຈາລະນາແລະ ພິຈາລະນາໂຄງການທີ່ເປັນທາງການທີ່ດີເຊັ່ນດຽວກັນກັບມີ ຄວາມຮັບຮູ້ ສ່ວນບຸກຄົນກ່ຽວກັບການສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້, ຄູຍັງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ລວມເອົາຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການຂອງຕົນເອງເປັນມືອາຊີບເຊັ່ນດຽວກັນກັບ ການສັງເກດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ. ຄູສອນຜູ້ທີ່ເບິ່ງແຍງບັນພະບຸລຸດຂອງລາວຄົນໜຶ່ງໃນເວລາ ຕັດສິນໃຈດ້ານການສຶກສາຂອງລາວຈະດຳເນີນການປະຕິບັດຢ່າງຕັ້ງໃຈ. ນີ້ຫມາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາຈະຕ້ອງ ລະມັດລະວັງເລືອກແຕ່ລະລະດັບຂອງຂໍ້ມູນ (ໂຄງການ, ຄວາມຮັບຮູ້, ຄວາມຮູ້ໃນການເຮັດວຽກ ແລະ ຄວາມ ສົນໃຈ ໃນການນຳພານັກຮຽນ. ຂ້າງລຸ່ມນີ້ແມ່ນແຜນວາດສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສີ່ປັດໃຈ ແລະ ການຕັດສິນໃຈຂອງຄູ. “ເວລາສ້າງມຸມອ່ານ ຫຼື ມຸມຂຽນໃນຫ້ອງຮຽນ, ຄູຕ້ອງການສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເດັກນ້ອຍ ສາມາດຄົ້ນຫາ ແລະ ມີປະສົບການໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນ. ດ້ວຍສິ່ງນີ້, ຄູສາມາດເຫັນຜົນປະໂຫຍດທີ່ເດັກນ້ອຍ ຂອງຂ້ອຍໄດ້ຮັບຮູ້ຍ້ອນຄວາມກ້າວໜ້າທີ່ໂດດເດັ່ນໃນທັກສະການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ຂອງ (ຮ່ວາງນາມ ແລະ ອຽນກວານ) ຍັງບໍ່ຮູ້ວິທີອ່ານນິທານເທື່ອ, ເມື່ອເຂົາເຈົ້າທຳຄວາມລົງເຄີຍກັບປຶ້ມນິທານ, ເຂົາເຈົ້າຈະຮຽນຮູ້ວິທີ

ອ່ານນິທານ (ເຝືອງລິງ ແລະ ຮ່ານາມ) ເລີ່ມສະແດງຄວາມສາມາດໃນການຂຽນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ຂຽນໃນທິດທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ເຂົາເຈົ້າກະຕືລືລົ້ນສ້າງ "ເລື່ອງ" ຂອງເຂົາເຈົ້າໂດຍການແຕ້ມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການສື່ສານ, ເຂົາເຈົ້າໃຊ້ຕົວອັກສອນເປັນຮູບແບບການສະແດງອອກ, ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າຕົວອັກສອນມີຄວາມໝາຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຍັງຕ້ອງການຄວາມຮູ້ວິທີການຂອງພາສາລາວເມື່ອຖາມກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງຕົນ(ຮ່ວງນາມ ແລະ ອານກວາງ)ໝັ້ນໃຈ “ອ່ານ” ຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງທີ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ. ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາຮຽນຮູ້ວ່າການຂຽນມີຄວາມໝາຍ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດສື່ສານຜ່ານສັນຍາລັກເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້."

ໂດຍຜ່ານການຕັດສິນໃຈຂອງຕົນເອງ ແລະ ຖືກຕ້ອງຄວາມສາມາດໃນການຊັກຊວນຜູ້ອື່ນ, ຄູສອນຍັງສາມາດຍົກສູງແນວຄວາມຄິດຄໍາເຫັນກັບນັກຮຽນຂອງຕົນເອງກ່ຽວກັບການພັດທະນາທັກສະເບື້ອງຕົ້ນຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນ. ຄູອາຈານສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນທັດສະນະເຫຼົ່ານີ້ການສຶດສອນຂອງທ່ານໂດຍການຍືນຍັນຜົນໄດ້ຮັບຂອງຂະບວນການພັດທະນາ ແລະ ການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ເຂົາເຈົ້າຮັບຜິດຊອບ.

ການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສໍາລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນເນື່ອງຈາກວ່າມັນມີຢູ່ໃນສະພາບການນັ້ນ, ຄູສອນໄດ້ໃຊ້ມັນທັນທີເພື່ອພັດທະນາຄວາມຮູ້ດ້ານວິຊາຊີບຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ. ຄວາມຮູ້ດ້ານວິຊາຊີບນີ້ຈະວາງພື້ນຖານໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນຄູອະນຸບານທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນໃຈທີ່ເໝາະສົມ. ຄວາມຮູ້ດ້ານວິຊາຊີບນີ້ຍັງຈະວາງພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ຄູເພື່ອສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ໃນທາງບວກ.

4. ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ໃນທາງບວກ

ນອກຈາກໜ້າວຽກທີ່ວາງອອກໃນການຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບວິທີການສອນແລ້ວ, ຄູຍັງຕ້ອງສ້າງສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງການຮຽນຮູ້ຢ່າງຮອບຄອບ ເຊິ່ງກິດຈະກຳ ແລະ ປະຕິສຳພັນຖືກອອກແບບເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານການພັດທະນາຂອງເດັກ.

ການສອນ ແລະ ການພັດທະນາແມ່ນເໝາະສົມສໍາລັບເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ. ຫຼັກການສໍາຄັນຂອງການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນແມ່ນການສອນ ແລະ ການພັດທະນາທີ່ເໝາະສົມກັບເດັກແຕ່ລະຄົນ. ແນວຄວາມຄິດຂອງການພັດທະນາການສຶດສອນທີ່ເໝາະສົມແມ່ນຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອອະທິບາຍສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ດີທີ່ສຸດສໍາລັບເດັກນ້ອຍ. ການພັດທະນາການປະຕິບັດການສອນທີ່ເໝາະສົມນຳໄປສູ່ຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ ແລະ ວຽກງານການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກຄວນຈະກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງກັບລະດັບການພັດທະນາຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນຫຼາຍກວ່າການພັດທະນາຕາມອາຍຸຂອງພວກເຂົາ. ການປະຕິບັດການສອນທີ່ເໝາະສົມກັບການພັດທະນາຍັງແຈ້ງໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບວິທີການເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ທີ່ດີທີ່ສຸດໂດຍອີງໃສ່ທັດສະນະທາງທິດສະດີ ແລະ ການຄົ້ນພົບທີ່ສໍາຄັນໃນໄລຍະທົດສະວັດ (ເຊັ່ນ: Piaget, Vugotxi, ແລະ Bruner). ການປະຕິບັດການສອນທີ່ເໝາະສົມກັບການພັດທະນາແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ໄປນີ້ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ ແລະ ພັດທະນາ:

- ມີຄວາມສໍາພັນໃກ້ຊິດລະຫວ່າງການພັດທະນາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ຈິດໃຈ, ສັງຄົມ ແລະ ມັນສະໜອງຂອງເດັກ.

- ອັດຕາການພັດທະນາແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍ ແລະ ພາຍໃນບໍລິເວນພັດທະນາການຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ.
- ການຮຽນຮູ້ ແລະ ການພັດທະນາແມ່ນໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກສະພາບການທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳທີ່ເດັກມີການພົວພັນກັນ.
- ເດັກນ້ອຍສ້າງຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງຈາກປະສົບການໂດຍກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມ.
- ການຫຼິ້ນຂອງເດັກເຮັດໃຫ້ລາວຮຽນຮູ້ສິ່ງໃໝ່ໆ ແລະ ຝຶກສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ຮຽນຮູ້.

ຫຼັກການຂອງການພັດທະນາການສອນທີ່ເໝາະສົມແມ່ນອີງໃສ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບລັກສະນະທີ່ສຳຄັນຂອງຄອບຄົວຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ໃນຕອນຕົ້ນ. ມັນຍັງສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວິທີການວາງແຜນ ແລະ ປະຕິບັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ ແລະ ວິທີທີ່ພວກເຮົາພົວພັນກັບພໍ່ແມ່ ແລະ ຄອບຄົວ.

ສະຖານະການສອນ: ກິດຈະກຳທີ່ເປັນເອກະລາດ ແລະ ກິດຈະກຳການຊີ້ນຳຂອງຄູ. ເດັກນ້ອຍເກີດມາຈາກການພົວພັນກັບສະພາບແວດລ້ອມຂອງເຂົາເຈົ້າໂດຍຜ່ານຄວາມຮູ້ສຶກອິນຊີທັງ 5: ລົດຊາດ, ການສຳພັດ, ມີກິນຫອມ, ການໄດ້ຍິນ ແລະ ການເບິ່ງເຫັນ. ໂດຍຜ່ານແນວຄວາມຄິດປະສົບການຄວາມຮັບຮູ້ເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ໂຄງການປະຕິບັດໄດ້ຖືກພັດທະນາ (Piaget, 1962). ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ຢູ່ເຮືອນ ແລະ ໂຮງຮຽນທີ່ໃຫ້ຄວາມສຳພັນທີ່ເດັກນ້ອຍສາມາດສຳຫຼວດ ແລະ ຮຽນຮູ້ສິ່ງອ້ອມຂ້າງໄດ້ຢ່າງປອດໄພ ຈະຊ່ວຍອຳນວຍຄວາມສະດວກທາງດ້ານແນວຄິດ ແລະ ການພັດທະນາທາງປັນຍາຂອງເດັກນ້ອຍ.

ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກກິດຈະກຳສອງປະເພດຄື: ກິດຈະກຳເອກະລາດ (ກິດຈະກຳສຳຫຼວດຄວາມຄຸ້ນເຄີຍ) ແລະ ກິດຈະກຳທີ່ຄູສອນ. ໃນຖານະເປັນຄູສອນທີ່ມີວຸດທິ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຕັດສິນໃຈເລືອກກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມກັບລະດັບການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຮົາທີ່ດີທີ່ສຸດ. ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງທາງເລືອກເຫຼົ່ານັ້ນຈະເປັນການປະສົມປະສານທີ່ປະກອບມີທັງສອງປະເພດຂອງກິດຈະກຳ.

ກິດຈະກຳເອກະລາດ: ເດັກນ້ອຍເກີດມາມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະຮຽນຮູ້ຫຼາຍ. ພວກເຂົາກຳລັງຊອກຫາ ແລະ ຮຽນຮູ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ໂດຍການໃຫ້ໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມໃນກິດຈະກຳການເຮັດໃຫ້ຮູ້ຈັກ, ການຄົ້ນຫາ, ສຳຫຼວດ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ນຳໃຊ້ ແລະ ຊຸກຍູ້ເຖິງຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນທາງທຳມະຊາດຂອງພວກເຮົາເອງເພື່ອສ້າງຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບໂລກ. ກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກແຕ່ລະຄົນຕັດສິນໃຈວ່າຈະເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ພົວພັນກັບແນວໃດເຮັດວຽກ. ພາລະບົດບາດຂອງຄູອາຈານແມ່ນການກະກຽມສະພາບແວດລ້ອມທີ່ປອດໄພກັບກິດຈະກຳເອກະລາດເພື່ອສົ່ງເສີມການຄົ້ນພົບຕົນເອງຂອງເດັກນ້ອຍຕາມຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າ ການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດຂອງພາສາຫວຽດນາມສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນຂອງຂ້ອຍ. ການຮຽນຮູ້ແບບປະສົບການດ້ວຍມືສ້າງໂອກາດສຳຄັນສຳລັບເດັກນ້ອຍໃນການພັດທະນາຄວາມຮູ້ແນວຄິດ. ຄວາມຮູ້ນີ້ຈະເປັນພື້ນຖານສຳລັບການພັດທະນາພາສາຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມສາມາດກ່ອນທີ່ຮູ້ຫນັງສືໄດ້.

ນອກຈາກການອອກແບບການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເປັນອິດສະລະ, ຄູອາຈານຍັງຕ້ອງໄດ້ຊີ້ນຳເດັກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າ. ຄູຄວນແນະນຳສິ່ງກ່ຽວກັບວິທີນຳໃຊ້ແຫຼ່ງການຮຽນຮູ້ທີ່ລວມຢູ່ໃນກິດຈະກຳ. ຕົວຢ່າງ, ວິທີການໃຊ້ຊ່ອງທາງຢູ່ໂຕະກາເຟເພື່ອໃສ່ໃນຂວດພາດສະຕິກ. ກິດຈະກຳທີ່ຄູຈັດຂຶ້ນ

ເອງ: ນອກເໜືອໄປຈາກກິດຈະກຳທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ສຳຫຼວດດ້ວຍຕົນເອງແລ້ວ, ເດັກຍັງຕ້ອງມີກິດຈະກຳ ໂຕ້ຕອບກັບຜູ້ໃຫຍ່ ເຊິ່ງເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການແນະນຳໃນການຮຽນຮູ້ ແລະ ສະໜັບສະໜູນໃນການໂຕ້ຕອບຂອງ ເຂົາເຈົ້າ. ຜົນກະທົບຕໍ່ທັກສະ, ຄວາມສາມາດໃນການຮຽນຮູ້ແລະການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍ. ໃນຖານະເປັນ ຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນຫ້ອງຮຽນ, ຄູອາຈານຈະຊອກຫາຮູບແບບການຕິດຕໍ່ເຫຼົ່ານີ້ເປັນປະໂຫຍດໂດຍ ສະເພາະ: ການແບ່ງປັນເອກະສານອ້າງອີງ ແລະ ການສື່ສານດ້ວຍສາຍຕາ, ວົງການສື່ສານ; ສ້າງໂຄງຮ່າງການປາກ ເວົ້າ; ເດັກໃຊ້ຄຳເວົ້າໂດຍກົງ; ໃຊ້ສັບພາສາ ແລະ ຄຳແນະນຳ (Otto B) 2002, 2006). ໂດຍການນຳໃຊ້ວິທີ ການຄວາມຮັບຮູ້ອອກແບບໂຕ້ຕອບຢ່າງມີສະຕິ, ຄູສອນສາມາດສະໜັບສະໜູນເດັກນ້ອຍໃນການພັດທະນາ ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະໃຫມ່. ໃນຂະນະທີ່ອອກແບບໂຕ້ຕອບເຫຼົ່ານີ້ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ຕະຫຼອດໃນຫຼັກສູດອະນຸບານ, ເພາະມີປະໂຫຍດໂດຍສະເພາະສຳລັບການພັດທະນາພາສາ ແລະ ການຮູ້ຫນັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ.

a) ບັນດາປຶ້ມແບບແມ່ນໃຊ້ສຳລັບການແບ່ງປັນ ແລະ ການຕິດຕໍ່ດ້ວຍຕາ

ນີ້ແມ່ນຕົວແບບຜືນຖານຂອງການຕິດຕໍ່ສື່ສານເນື່ອງຈາກວ່າມັນມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ດ້ວຍວັດຖຸຫຼືເຫດການສະເພາະໃດຫນຶ່ງ. ຕົວຢ່າງ: ເມື່ອແບ່ງປັນປຶ້ມກັບເດັກນ້ອຍ, ຜູ້ໃຫຍ່ມັກຈະຊີ້ໄປຫາສ່ວນຫນຶ່ງ ຂອງຮູບ ແລະ ເບິ່ງຕາຂອງເດັກເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າລາວກຳລັງແນມເບິ່ງສ່ວນນັ້ນຂອງຮູບ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບ ເດັກນ້ອຍໃນການສື່ສານເຊັ່ນດຽວກັນກັບການຮຽນຮູ້ຊື່ຂອງວັດຖຸ.

b) ວົງການສື່ສານ

ການສົນທະນາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຝັງ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ຈະປ່ຽນກັນເປັນວົງການສື່ສານ, ຜູ້ໃຫຍ່ເລີ່ມສ້າງວົງການ ຕິດຕໍ່ສື່ສານໃນໄລຍະໄວເດັກ. ເຂົາເຈົ້າເວົ້າກັບເດັກໃນຕອນທຳອິດດ້ວຍວາຈາ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນວາຈາການເຮັດແບບນີ້ ເປັນປະຈຳຈະເປັນຜືນຖານໃຫ້ການສົນທະນາທີ່ສັບສົນຂຶ້ນໃນພາຍຫຼັງ.

c) ສ້າງໂຄງຮ່າງການປາກເວົ້າ

ເມື່ອການນຳສະເໜີເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຕໍ່ເດັກດ້ວຍວາຈາ, ຜູ້ໃຫຍ່ກຳລັງສ້າງໂຄງຮ່າງການເວົ້າ ສຳລັບເຫດການນັ້ນ. ຕົວຢ່າງ: ເມື່ອແຕ່ງຕັ້ງລູກສາວຂອງນາງຂຶ້ນຕຽງ, ແມ່ອາດຈະສ້າງໂຄງຮ່າງຕໍ່ໄປນີ້ດ້ວຍ ວາຈາ.

ການນຳໃຊ້ໂຄງຮ່າງການປາກເວົ້າກັບເດັກນ້ອຍສະໜອງການອະທິບາຍຂອງສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ສະນັ້ນສະ ໜອງການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງການກະທຳ ແລະ ພາສາ. ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ຮູບແບບການໂຕ້ຕອບນີ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ມີຄຳສັບ ແລະ ໂຄງສ້າງພາສາເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈເຫດການ ແລະ ການກະທຳ.

d) ການປາກເວົ້າໂດຍກົງຂອງເດັກ

ມີຫຼາຍວິທີທີ່ຜູ້ໃຫຍ່ສາມາດປ່ຽນວິທີເວົ້າເຂົາເຈົ້າລົມກັບເດັກນ້ອຍ. ໃນຂະນະທີ່ລັກສະນະທີ່ໂດດເດັ່ນໃນ ການປາກເວົ້າໂດຍກົງການສື່ສານຂອງເດັກນ້ອຍມີການປ່ຽນແປງຕາມອາຍຸ, ລັກສະນະຕົ້ນຕໍຂອງການປາກເວົ້າ ໂດຍກົງການສື່ສານຂອງເດັກນ້ອຍປະກອບມີອົງປະກອບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ໄວຍະກອນທີ່ສັບສົນຫນ້ອຍໃນປະໂຫຍກ ແລະ ປະໂຫຍກ ("ໄປ, ລາກ່ອນ"), ຄຳສັບທີ່ອ່ອນນ້ອມໄດ້ສະແດງອອກຫຼາຍ, ມີຫຼາຍແນວຄວາມຄິດ ຄວາມໄວ

ໃນການປາກເວົ້າແມ່ນຍັງຊ້າແທນທີ່ຈະສຸມໃສ່ສະພາບການທັນທີທັນໃດ (ບໍ່ໃຫ້ເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນມື້ອື່ນຫຼືເດືອນຕໍ່ໄປ) ແລະ ເຮັດເລີ່ມຄືນຄຳສັບຕ່າງໆ ຫຼື ປະໂຫຍກທີ່ສຳຄັນ.

ການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດຂອງພາສາລາວສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນຄຸນສົມບັດເຫຼົ່ານີ້ຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈພາສາຂອງລູກຂອງທ່ານ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສື່ສານພາສາ.

e) ການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານພາສາ

ຜູ້ໃຫຍ່ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນດ້ານພາສາຂອງເດັກນ້ອຍເມື່ອເຂົາເຈົ້າເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການສ້າງພາສາກັບເດັກນ້ອຍເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສົນທະນາ, ນີ້ຖືວ່າເປັນວິທີການສະໜັບສະໜູນທາງພາສາໄດ້ເວົ້າ ແລະ ນຳໃຊ້ແບບແຜນພາສາຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ ເພື່ອຊີ້ແຈງສິ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ເວົ້າ, ເດັກນ້ອຍສາມາດເຂົ້າຮ່ວມການສົນທະນາ ແລະ ເພີ່ມທະວີການຮຽນຮູ້ ແລະ ພັດທະນາທາງພາສາຂອງເດັກນ້ອຍ. ຄຳຖາມ, ບວກກັບການຊ້ຳທີ່ຂະຫຍ່, ການພັດທະນາການຕອບສະຫນອງຂອງເດັກນ້ອຍຈະຊ່ວຍໃຫ້ໂຄງການພາສາ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງເດັກນ້ອຍໃນການເວົ້າ.

f) ປ່ຽນວິທີການປະຕິສຳພັນ

ປະເພດຂອງປະຕິສຳພັນນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ຜູ້ໃຫຍ່ເຮັດໃຫ້ວິທີທີ່ເຂົາເຈົ້າຮຽນຮູ້ງ່າຍພາສາ ຫຼື ວຽກງານທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກເຂົ້າຮ່ວມໃນເຫດການນັ້ນ. ເນື່ອງຈາກວ່າລັງເລເມື່ອແບ່ງປັນເລື່ອງລາວໃນປຶ້ມສຳລັບເດັກນ້ອຍ ຫຼືຜູ້ໃຫຍ່ທ່ານສາມາດປ່ຽນເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງຫຼືຂ້າມມັນໝົດແທນທີ່ຈະຜູ້ໃຫຍ່ຄວນສຸມໃສ່ ແລະ ເລົ່ານິທານໃຫ້ເດັກນ້ອຍໂດຍໃຊ້ວັດຖຸທີ່ເປັນໜ້າສົນໃຈ, ມີສີສັນ. ພວກເຮົາທຸກຄົນຮູ້ວ່າເດັກນ້ອຍຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງໄດ້ຖ້າຫາກວ່າພວກເຮົາພຽງແຕ່ອ່ານແຕ່ລະປະໂຫຍກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ, ຜູ້ໃຫຍ່ຄວນສ້າງບົດເລື່ອງ ຫຼື ການສົນທະນາທີ່ມີຮູບແຕ້ມສະເພາະ, ດັ່ງນັ້ນການຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳຂຶ້ນກັບລະດັບການພັດທະນາຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ໂດຍຜ່ານເນື້ອໃນນີ້, ຮູບແບບການໂຕ້ຕອບຈະໄດ້ຮັບການປຶກສາຫາລືຢ່າງເລິກເຊິ່ງເປັນກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ແບບເລິກເຊິ່ງອະທິບາຍໃນແຕ່ລະລະດັບຂອງການພັດທະນາພາສາຂອງເດັກ. ຈຶ່ງຈື່ໄວ້ວ່າແຕ່ລະວັດທະນະທຳມີວິທີການຕິດຕໍ່ສື່ສານກັບເດັກນ້ອຍຂອງຕົນເອງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຮູບແບບການໂຕ້ຕອບເຫຼົ່ານີ້ສະທ້ອນເຖິງວິທີຟື້ນຖານທີ່ສຸດທີ່ຄູສອນມັກຈະສື່ສານກັບເດັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄູຍັງຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າເດັກນ້ອຍຈາກວັດທະນະທຳທີ່ຫຼາກຫຼາຍອາດຈະບໍ່ມີປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃນເຮືອນແລະໃນຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຕົວຢ່າງ: ໃນບາງເຂດຊົນເຜົ່າ, ຕາມຮີດຄອງປະເພນີຂອງຕົນເອງ, ເດັກນ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ຕິດຕໍ່ສື່ສານໂດຍການເບິ່ງໂດຍກົງຈາກຜູ້ໃຫຍ່. ດັ່ງນັ້ນ, ຄູສອນຕ້ອງພິຈາລະນາຄວາມແຕກຕ່າງທາງດ້ານວັດທະນະທຳເມື່ອຕິດຕໍ່ສື່ສານກັບເດັກນ້ອຍຈາກວັດທະນະທຳທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ສະໜອງໂອກາດເພີ່ມເຕີມໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເພື່ອປັບຕົວເຂົ້າກັບການເຂົ້າຮ່ວມໃນການຮຽນຮູ້ປະເພດນີ້.

IV. ບັນຫາຂອງການພັດທະນາການອ່ານສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນໃນມື້ນີ້.

1. ບາງປະເທດໃນທົ່ວໂລກ

ໃນຫຼາຍທິດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ, ການສອນການຮູ້ໜັງສືໄດ້ກາຍເປັນຄວາມກັງວົນຄວາມເປັນຫວັງຂອງຫຼາຍປະເທດ ແລະ ຍັງເປັນຄວາມກັງວົນຕົ້ນຕໍໃນທຸກມື້ນີ້ນໍ້າຫຼາຍເກີນໄປ. ໃນຖານະເປັນຄູສອນໜຸ່ມ, ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈວຽກງານຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສະຖາບັນການສຶກສາຂັ້ນສູງການພັດທະນາທັກສະການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍໂດຍຜ່ານການລິເລີ່ມຫຼາຍຊຸດເຫດການທີ່ຜ່ານມາ. ການລິເລີ່ມເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກປັດໃຈທີ່ກ່ຽວຂ້ອງການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສໍາລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນກ່ຽວຂ້ອງກັບຜົນສໍາເລັດຂອງນັກຮຽນໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນເຊັ່ນດຽວກັນກັບຜົນສໍາເລັດໃນໄລຍະຍາວຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ສະຫະລັດ: ໃນຂົງເຂດນີ້, ພາບລວມຂອງການລິເລີ່ມທີ່ສໍາຄັນໃນສະຫະລັດທີ່ໄດ້ຮັບການນໍາສະເຫນີ ແລະ ປະສົບການໃນໄລຍະສອງທິດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນຄວນຈະຈຳໄວ້ວ່າການພັດທະນາວິຊາຊີບດ້ານການສຶກສາໃນຄວາມເລິກຂອງນັກການສຶກສາຈະມີຢູ່ໃນການລິເລີ່ມໃຫມ່ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນແລະເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງຫມາຍຂອງພວກເຂົາໃນການພັດທະນາ ແລະ ການປະຕິບັດຫຼັກສູດເດັກກ່ອນໄວຮຽນ. ຂໍ້ລິເລີ່ມທີ່ຜ່ານມາທີ່ອະທິບາຍໄວ້ໃນພື້ນທີ່ນີ້ລວມມີການພັດທະນາການປາກເວົ້າ, ມາດຕະຖານການຮູ້ໜັງສື, ແລະ ບົດລາຍງານຂອງລັດຖະບານກາງ ແລະ ລັດ ແລະ ໂຄງການລະດົມທຶນ. ແຕ່ລະຂໍ້ລິເລີ່ມທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ບໍ່ໄດ້ພັດທະນາຢູ່ໂດດດ່ຽວ ແຕ່ໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກຈິດສໍານຶກແຫ່ງຊາດຂອງຜູ້ນໍາການສຶກສາ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ມີອິດທິພົນ, ພໍ່ແມ່, ຜູ້ນໍາການເມືອງໃນຊຸມຊົນ, ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄະນະກຳມະການສຶກສາສຸມໃສ່ພັດທະນາການສິດສອນໃຫ້ເດັກນ້ອຍ. ໃນພາບລວມຂ້າງລຸ່ມນີ້ບາງຂໍ້ລິເລີ່ມທີ່ສໍາຄັນໄດ້ຖືກອະທິບາຍ.

ການຮຽກຮ້ອງການປະຕິຮູບດ້ານການສຶກສາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການກະກຽມກ່ອນການຮູ້ໜັງສືໃນສະຫະລັດໃນປີ 1983, ສະພາການສຶກສາແຫ່ງຊາດຂອງສະຫະລັດ, ໃນການປະກາດຂອງລາວເຮັດໃຫ້ຫົວຂໍ້ ໃຫຍ່: ອັນຕະລາຍແຫ່ງຊາດ: ການຈັບກຸມຄວາມຈຳເປັນສໍາລັບການປະຕິຮູບການສຶກສາ. ບົດລາຍງານນີ້ໄດ້ຖືກສົ່ງໂດຍກະຊວງສຶກສາສະຫະລັດ ແລະ ກະຊວງສຶກສາສະຫະລັດ, ເຊິ່ງໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະມີການປ່ຽນແປງທີ່ສໍາຄັນໃນການສຶກສາຂອງເດັກນ້ອຍໃນທຸກຂົງເຂດທັກສະທາງດ້ານພາສາ, ວິທະຍາສາດ, ການສຶກສາສັງຄົມ, ຄະນິດສາດ, ແລະ ສິລະປະ. ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ການສຶກສາຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຫຼາຍຂຶ້ນກັບຜົນສໍາເລັດຂອງນັກຮຽນທີ່ເຂົາເຈົ້າສອນ.

ພາກສ່ວນທີ່ສໍາຄັນຂອງການໂທທີ່ໄດ້ກ່າວມາໃນຄໍາຖະແຫຼງການບົດລາຍງານໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະພັດທະນາມາດຕະຖານ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງສໍາລັບນັກສຶກສາໃນແຕ່ລະພາກພື້ນ ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນ. ຄວາມຕ້ອງການໃສ່ກັບເດັກນ້ອຍຄວາມສາມາດຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນແມ່ນໄດ້ຖືກເນັ້ນໃສ່ໃນບົດລາຍງານສະບັບນີ້ ແລະ ຖືວ່າເປັນປັດໃຈສໍາຄັນໃນຄວາມສໍາເລັດຂອງເດັກນ້ອຍໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ອານາຄົດຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຕໍ່ໜ້າ.

➤ ການເຄື່ອນໄຫວມາດຕະຖານ

ນັບຕັ້ງແຕ່ໄດ້ເປີດເຜີຍບົດລາຍງານຊື່ວ່າ: << ອັນຕະລາຍ >> ກອງປະຊຸມຂະແໜງການສຶກສາແຫ່ງຊາດໄດ້ຈັດຂຶ້ນເປັນໄລຍະເພື່ອແນໃສ່ພັດທະນາມາດຕະຖານຜົນສໍາເລັດຂອງນັກຮຽນ (ກະຊວງສຶກສາທິການ, 2005,

Gottlieb, 2001). ນອກຈາກນັ້ນ, ກອງປະຊຸມຂອງລັດຂອງຜູ້ນຳດ້ານການສຶກສາຍັງເວົ້າເຖິງການພັດທະນາ ມາດຕະຖານ. ຜ່ານນັ້ນ, ຄູອາຈານ, ຜູ້ຄຸ້ມຄອງໂຮງຮຽນ, ຄະນະບໍລິຫານງານຂອງລັດ ພ້ອມທັງບັນດາບຸກຄົນທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບມາດຕະຖານຜົນສຳເລັດການອ່ານຂອງເດັກໃນລະດັບປະຖົມ ແລະ ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ອົງການຈັດຕັ້ງການສຶກສາວິຊາຊີບຍັງມີບົດບາດຕັ້ງໜ້າໃນການປັບປຸງການສຶດສອນການ ອ່ານ ແລະ ຜົນສຳເລັດການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ ໂດຍຜ່ານການຊີ້ແຈງມາດຕະຖານການສຶດສອນ ແລະ ການຮຽນ ຮູ້ຂອງເດັກ. ສະມາຄົມການອ່ານສາກົນ (IRA) ແລະ ຄະນະກຳມະການແຫ່ງຊາດຂອງຄູສອນພາສາອັງກິດ (NCTE) ໄດ້ສ້າງຕັ້ງມາດຕະຖານສຳລັບທັກສະພາສາ (NCTE - IRA, 1996). ມາດຕະຖານເຫຼົ່ານີ້ກຳນົດ ຄວາມສາມາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນທີ່ມີກຽດຕ້ອງການ "ປະຕິບັດຕາມເປົ້າໝາຍຂອງ ເຂົາເຈົ້າໃນຊີວິດ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສ້າງ ແລະ ພັດທະນາສະມາຊິກຂອງສັງຄົມ. ໃນກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ."

ມາດຕະຖານຊ່ວຍຄູສອນເດັກອ່ານໃນທຸກຂົງເຂດຂົງເຂດຕ່າງໆໃນການພັດທະນາການຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນກໍໄດ້ພັດທະນາແລ້ວໄດ້ຮັບຮອງເອົາເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງມາດຕະຖານການຢັ້ງຢືນແຫ່ງຊາດສຳລັບ ໂຄງການການຢັ້ງຢືນຄູ (ເຊັ່ນ: ສະມາຄົມສະມາຄົມແຫ່ງຊາດເພື່ອການສຶກສາຂອງເດັກນ້ອຍໄວໜຸ່ມ - NAEYC) ແລະ ສະມາຄົມສາກົນເພື່ອການສຶກສາເດັກກ່ອນໄວຮຽນການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ ເບື້ອງຕົ້ນສຳລັບເດັກນ້ອຍໄວໜຸ່ມ (Association for Childhood Education Internationalgtingi ອົງຕາມ ມາດຕະຖານຂອງ ACEI ສຳລັບເຂດພາສາອັງກິດ, ຄູສອນຄວນໃນເບື້ອງຕົ້ນ: "ສຸມໃສ່ການໃນລະດັບສູງກ່ຽວ ກັບຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ພາສາອັງກິດ, ຮູ້, ເຂົ້າໃຈແລະນຳໃຊ້ແນວຄວາມຄິດໃນການອ່ານ ແລະ ການ ຂຽນແລະເປົ້າໝາຍທີ່ຈະສອນ. ເດັກນ້ອຍທັກສະການອ່ານ, ຂຽນ, ເວົ້າ, ໂດຍທົ່ວໄປ, ການຝັງ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາ ແລະ ທັກສະທີ່ສົມບູນແບບໃນສະຖານະການ ແລະ ຄວາມຄິດ.(ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນຈາກ ສະມາຄົມເພື່ອການສຶກສາຂອງເດັກນ້ອຍສາກົນ - ACEI 2003) ໂຮງຮຽນຈຳນວນຫຼາຍຍັງໄດ້ພັດທະນາ ແລະ ຮັບຮູ້ ມາດຕະຖານສະເພາະສຳລັບຜົນສຳເລັດການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ມາດຕະຖານ ທ້ອງຖິ່ນອື່ນໆທີ່ສ້າງຂຶ້ນຈາກມາດຕະຖານແຫ່ງຊາດ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າການພົວພັນສາທາລະນະ, ມາດຕະຖານ ສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ພາກພື້ນສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນການພົວພັນທ້ອງຖິ່ນ. ແລະ ວັນນະຄະດີການສຶກສາ, ຄູຫວັງວ່າຈະນຳ ໃຊ້ມາດຕະຖານເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າໃນການບັນຍາຍປະຈຳວັນ ແລະ ຊ່ວງເວລາຮຽນ.

❖ ປະເພດຂອງໂຄງການໃນສະຫະລັດ

ໃນຂະໜານກັບກິດຈະກຳມາດຕະຖານ, ລັດຖະບານກາງ ແລະ ລັດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດໂຄງການສະເພາະ ເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສື. ໃນປີ 1991, ໄດ້ລິເລີ່ມປະຕິບັດການອ່ານ ແລະ ການຮູ້ໜັງສື ແຫ່ງຊາດ, ແລະ ສະຖາບັນການອ່ານ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືແຫ່ງຊາດໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງເປັນສູນຄົ້ນຄວ້າການອ່ານ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືແຫ່ງຊາດ (ປີ 1991). ໃນປີ 1997 ກອງປະຊຸມໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສ້າງຕັ້ງຄະນະການອ່ານແຫ່ງຊາດ ເພື່ອພິຈາລະນາການຄົ້ນຄວ້າການອ່ານ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ສະພາອ່ານ

ແຫ່ງຊາດໄດ້ຖືກປະຊຸມ. ສະພາການອ່ານແຫ່ງຊາດແມ່ນປະກອບດ້ວຍບັນດານັກຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານວິຊາການດ້ານການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ບົດລາຍງານຂອງພວກເຂົາ, ຈັດພິມມາໃນປີ 2000, ສະຫຼຸບການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບປະສິດທິຜົນຂອງວິທີການຕ່າງໆໃນການອ່ານເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມເຂົ້າໃຈໃນປະຈຸບັນຂອງຂະບວນການອ່ານ ແລະ ວິທີການເຮັດວຽກ. ການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສໍາລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນກິນໄກທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ທຶນຮອນສຸມໃສ່ການພັດທະນາອາຊີບຂອງຄູອາຈານຊັ້ນຮຽນທີ 3 ໃນການສອນການອ່ານ. ໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານຫຼາຍຂຶ້ນ, ໂຄງການ “ບຸລິມະສິດການອ່ານກ່ອນໄວຮຽນ” ສະໜອງທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າທີ່ສະໜັບສະໜູນພາສາເບື້ອງຕົ້ນ, ການຮູ້ຫນັງສື, ແລະ ການພັດທະນາການອ່ານກ່ອນໄວຮຽນສໍາລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ, ໂດຍສະເພາະຄອບຄົວທີ່ມີລາຍໄດ້ຕໍ່າ” (U.S. Department of Education, 2001). ໂດຍຜ່ານແນວຄວາມຄິດທີ່ວ່າ “ການອ່ານແມ່ນມີຄວາມຈໍາເປັນທີ່ສຸດ ແລະ ຈໍາເປັນທີ່ເດັກນ້ອຍຕ້ອງຮຽນຮູ້ການອ່ານໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້”, ໄດ້ສຸມໃສ່ຍຸດທະສາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການພັດທະນາການອ່ານ ນໍາສະເໜີໃນວຽກງານຄົ້ນຄວ້າການອ່ານ.

ບົດລາຍງານຂອງອົງການຈັດຕັ້ງການສຶກສາວິຊາຊີບ: ໃນໄລຍະສອງທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ, ອົງການຈັດຕັ້ງການສຶກສາວິຊາຊີບຍັງໄດ້ສະແດງທັດສະນະຂອງເຂົາເຈົ້າ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງຄໍາຫມັ້ນສັນຍາຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການພັດທະນາທັກສະການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ສະມາຊິກ ແລະ ຜູ້ນໍາຂອງອົງການຈັດຕັ້ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ນໍາພາການສັງເກດຢ່າງຫ້າວຫັນຂອງຜົນການຄົ້ນຄວ້າແລະບັນລຸຄວາມເຫັນດີນໍາກ່ຽວກັບບົດລາຍງານທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງອົງການຈັດຕັ້ງຂອງພວກເຂົາ.

ສະມາຄົມແຫ່ງຊາດເພື່ອການສຶກສາຂອງເດັກນ້ອຍ (NAEYC) ແລະ ສະມາຄົມການອ່ານແຫ່ງຊາດ (IRA) ແມ່ນສອງອົງການຈັດຕັ້ງໃຫຍ່ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາໄວເດັກ ແລະ ການພັດທະນາການຮູ້ຫນັງສື. ຖະແຫຼງການຮ່ວມຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບການພັດທະນາການຮູ້ຫນັງສື (NAEYC/IRA, 1997) ສຸມໃສ່ເປົ້າຫມາຍແລະຄວາມຄາດຫວັງຂອງຜົນສໍາເລັດການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະປະຕິບັດການພັດທະນາການສຶດສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມ. ຄໍາຫມັ້ນສັນຍາຕົ້ນຕໍຂອງສອງອົງການຈັດຕັ້ງນີ້ແມ່ນສະແດງອອກໃນຄໍາຖະແຫຼງການ “ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານດີໃນຕອນທ້າຍຂອງຊັ້ນຮຽນທີສາມເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດອ່ານເຂົ້າໃຈທຸກຂົງເຂດຂອງຫຼັກສູດ”. ຖະແຫຼງການສະບັບນີ້ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງຈາກ 11 ອົງການການສຶກສາວິຊາຊີບ, ລວມທັງສະມາຄົມສາກົນເພື່ອການສຶກສາຂອງເດັກ, ສະມາຄົມນັກສຶກສາ ແລະ ສູນເດັກນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄອບຄົວແຫ່ງຊາດ. ສາທາລະນະລັດສະຫະພັນລັດເຊຍ: ນັບຕັ້ງແຕ່ຊຸມປີ 80 ຂອງສະຕະວັດທີ່ຜ່ານມາ, ໂຊວຽດລັດເຊຍເຊັ່ນ: Xokhin, Usacova, Chikhieva, Tsepsenko ...ຍັງໄດ້ຍົກອອກບັນຫາການກະກຽມເດັກນ້ອຍອະນຸບານສໍາລັບການຮຽນສູງ. ນາມສະກຸນເຂົາເຈົ້າລ້ວນແຕ່ເຫັນດີນໍາກັນວ່າ ເດັກນ້ອຍອາຍຸ 5-6 ປີ (ກຸ່ມກຽມເຂົ້າໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍ) ຕ້ອງໄດ້ກຽມພ້ອມໃນຫຼາຍດ້ານ ລວມທັງເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຄຸ້ນເຄີຍກັບການອ່ານ ແລະ ຂຽນ. ໃນປຶ້ມພັດທະນາພາສາສໍາລັບເດັກອະນຸບານ, ໂຢຄະໄດ້ກໍານົດບັນດາເນື້ອໃນທີ່ຈໍາເປັນເຊັ່ນ: ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບເຄື່ອງໝາຍຂອງຫົວໜ່ວຍພາສາເຊັ່ນ: ສຽງ, ສຽງ, ຄໍາ, ປະໂຫຍກ. Chikhieva ແລະ Usacova ທັງສອງສຸມໃສ່ການນໍາໃຊ້ວັນນະຄະດີເພື່ອສອນເດັກນ້ອຍ

ຝັງ, ອ່ານ ແລະ ເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ, ດັ່ງນັ້ນການຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການສະແດງອອກທີ່ສອດຄ່ອງກັນແລະ ເລົ່າຄົນເລື່ອງວັນນະຄະດີ. Bogolupxcaia ແລະ Tsepsenco ໃນປຶ້ມ Reading and storytelling in preschool ຍັງມີຄຳແນະນຳສະເພາະສຳລັບຄູອ່ານບົດກະວີ, ອ່ານ ແລະ ເລົ່ານິທານໃຫ້ເດັກນ້ອຍເພື່ອພັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຝັງ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງບົດກະວີ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສ່ວນໃຫຍ່ ບັນດາຂະແໜງການສຶກສາພາສາລັດເຊຍພຽງແຕ່ເອົາໃຈໃສ່ກັບເດັກນ້ອຍຂອງອາຍຸອະນຸບານທີ່ສູງອາຍຸ ແລະ ເນື້ອໃນທີ່ຈະຄຸ້ນເຄີຍກັບເດັກນ້ອຍໃນການຂຽນແມ່ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ສຸມໃສ່ຢ່າງເຕັມທີ່.

ຢີ່ປຸ່ນ: ໂຄງການສາກົນຖືກປະຕິບັດທີ່ມະຫາວິທະຍາໄລດ້ວຍການເຂົ້າຮ່ວມຂອງນັກວິທະຍາສາດຢີ່ປຸ່ນ, ເກົາຫຼີ, ຈີນ, ຫວຽດນາມ, ມົງໂກນມີຊື່ເພື່ອລົບລ້າງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງສັງຄົມແມ່ນແຜ່ຂະຫຍາຍຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນໂຄງການນີ້ມີການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບສະຖານະການໃນປະຈຸບັນແນະນຳເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນໃຫ້ຮູ້ໜັງສືໃນການປຽບທຽບ 5 ປະເທດຕໍ່ໄປຂ້າງເທິງ. ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າລະດັບຄວາມເປັນຫວັງຂອງຄອບຄົວ ແລະ ເດັກນ້ອຍອະນຸບານສຳລັບບັນຫານີ້, ປັດໃຈສຳຄັນມີຮູບພາບຜົນກະທົບຕໍ່ການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກອະນຸບານ. ເຖິງວ່າຈະມີ, ຜົນໄດ້ຮັບໃນການປຽບທຽບຂ້າມປະເທດແຕກຕ່າງກັນແຕ່ວ່າການຄົ້ນຄວ້າສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມີບັນຫາໃນການເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍອະນຸບານຄຸ້ນເຄີຍກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເປັນບັນຫາສາກົນທີ່ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງນັກວິທະຍາສາດສຶກສາຫຼາຍປະເທດ. ສາດສະດາຈານຊາວຢີ່ປຸ່ນ ເຊັ່ນ: Nobuko Uchida, Takashi Hamano ແລະ Otto ມີການສຶກສາທີ່ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດໃນການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນເບື້ອງຕົ້ນ ສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນອະນຸບານ. ນອກຈາກນັ້ນ, ໂດຍອີງໃສ່ຄຸນລັກສະນະຂອງການຂຽນ ແລະ ອຸດົມສົມບູນຂອງກາຕູນຢີ່ປຸ່ນທີ່ໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງບົດບາດຂອງ ຄູອະນຸບານໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານຢີ່ປຸ່ນ. ສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ.

ຈີນ: ໃນຂະບວນການສຶກສາຕອນຕົ້ນ, ທັດສະນະຂອງສາດສະດາຈານ ຝຸ່ງດຶກຕ່ຽນ ໃນການສອນເດັກຮຽນໜັງສືໃນຕອນຕົ້ນແມ່ນຜິດເດັ່ນ. ໃນຊຸດຂອງປຶ້ມກ່ຽວກັບການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນປຶ້ມ "ແຜນການອາຍຸ - ການພັດທະນາພາສາຂອງເດັກນ້ອຍ ໂດຍຜ່ານຄຳເວົ້າຂອງທ່ານໜຶ່ງທີ່ມີຊື່ສຽງນີ້, ລາວເຊື່ອວ່າເດັກນ້ອຍໄວຮຽນການອ່ານເປັນທຳມະຊາດຄືກັນກັບການຮຽນຮູ້ພາສາເວົ້າ. ບໍ່ມີເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງພວກເຮົາສອນເດັກນ້ອຍເວົ້າຕັ້ງແຕ່ເກີດແຕ່ລໍຖ້າເຖິງຊັ້ນປະຖົມເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຮຽນຂຽນ, ລາວຂຽນວ່າ: "ໄວເດັກແມ່ນອາຍຸທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະຮຽນຮູ້ການອ່ານ" ແລະ "ສອນເດັກນ້ອຍອ່ານກ່ອນທີ່ຈະເວົ້າ. ປຶ້ມເລົ່າເລື່ອງທີ່ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍເລື່ອງ, ຄົນຈິງ, ເລື່ອງຈິງກ່ຽວກັບຕົວຢ່າງຂອງເດັກນ້ອຍຮຽນອ່ານຕອນຕົ້ນ ແລະ ປະສົບຜົນສຳເລັດຢ່າງໜ້າອັດສະຈັນຫຼາຍໜ້າໄດ້ຂຽນໄວ້. ໃນໄລຍະ 20 ປີທີ່ຜ່ານມາ, ໃນໄລຍະ 20 ປີມານີ້, ໃນໄລຍະ 20 ປີທີ່ຜ່ານມາ, ໄດ້ມີຈິດໝາຍຫຼາຍສະບັບໄດ້ສົ່ງມາຈາກທົ່ວປະເທດຈີນຂອງພໍ່ແມ່ປະຊາຊົນຫຼາຍຄົນ. ກ່ຽວກັບຜົນສຳເລັດທີ່ດີຂອງພໍ່ແມ່ທີ່ສອນລູກໃຫ້ຮຽນຮູ້ໜັງສືໃນແຕ່ລະຕົ້ນ.

2. ຢູ່ປະເທດຫວຽດນາມ

ຫວ່າງມໍ່ໆມານີ້, ໃນເອກະສານ ແລະ ວຽກງານວິທະຍາສາດຈຳນວນໜຶ່ງ, ຄຳວ່າ: ກະກຽມ ຫຼື (ພັດທະນາ) ທັກສະການອ່ານ ແລະ ການຂຽນກ່ອນໄວຮຽນ (KNTDV) ໃນອາຍຸອະນຸບານໜຸ່ມ. ໂດຍເນື້ອແທ້ແລ້ວຂອງປະໂຫຍກນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບວຽກງານທີ່ສຳຄັນໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານແມ່ນສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະຮູ້ຈັກໃນເບື້ອງຕົ້ນດ້ວຍການອ່ານແລະການຂຽນວຽກງານທີ່ຈຳເປັນສຳລັບເດັກນ້ອຍເພື່ອກະກຽມສຳລັບການຮຽນຮູ້ໃນຊັ້ນຮຽນທີ 1. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຕ້ອງເປັນບັນຫາໃໝ່. ສຳລັບເວລາດົນນານ, ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບການໃຫ້ເດັກນ້ອຍໂຮງຮຽນອະນຸບານໄດ້ຮັບຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບຕົວອັກສອນເພື່ອກະກຽມສຳລັບການຮຽນພາສາຫວຽດນາມໃນຊັ້ນ 1. ແລະ ໃນຂະບວນການຂອງການປະຕິຮູບການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ, ພວກເຮົາໄດ້ມີການປ່ຽນແປງທີ່ຈຳເປັນໃນຂະແໜງການນີ້. ແນວໃດກໍຕາມ, ບັນຫາຢູ່ທີ່ນີ້ແມ່ນຕ້ອງມີທັດສະນະທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າ ແລະ ຄົບຖ້ວນກວ່າຈາກແນວຄວາມຄິດເຖິງເນື້ອໃນຂອງວຽກງານທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຜົນທີ່ຕ້ອງການ ແລະ ຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງບໍລິສັດ. ສະພາບການປະດິດສ້າງ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງສາກົນ.

ໃນຊຸມປີມໍ່ໆມານີ້, ບັນຫາຂອງໂຮງຮຽນອະນຸບານກະກຽມເດັກນ້ອຍທີ່ຈະຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ຂຽນໃນຊັ້ນຮຽນທີ 1 ໄດ້ຮັບອິດທິພົນໂດຍຜືນຖານຂອງການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນຂອງໂຊຫວຽດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນຂະບວນການປະຕິບັດຍັງມີລັກສະນະອື່ນໆ. ຫຼາຍທົດສະວັດຜ່ານມາ, ເມື່ອພວກເຮົາປະຕິບັດໂຄງການອະນຸບານປະຕິຮູບ, ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕົ້ນຕໍແມ່ນ "ຮູ້ຈັກກັບເດັກນ້ອຍດ້ວຍຕົວອັກສອນ" ໃນຫ້ອງຮຽນອະນຸບານອາຍຸ 5-6 ປີ, ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ການຮັບຮູ້ຕົວອັກສອນ, ປະເຊີນໜ້າກັບ 29 ຕົວອັກສອນ, ປະຕິບັດການຮິ່ມຕົວອັກສອນ. ໃນໄລຍະຂະບວນການປະດິດສ້າງ, ມີບາງຄັ້ງທີ່ພວກເຮົາຍົກເນື້ອໃນ "ສຳລັບເດັກນ້ອຍເພື່ອກາຍເປັນຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ". ວິທີການຕັ້ງຊື່ນີ້ຂະຫຍາຍເນື້ອໃນຂອງວຽກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເດັກນ້ອຍ. ນອກຈາກການຄຸ້ນເຄີຍກັບເດັກນ້ອຍທີ່ມີຕົວອັກສອນໃນເມື່ອກ່ອນ, ພວກເຮົາຍັງຄຸ້ນເຄີຍກັບເດັກນ້ອຍກັບໜັງສື. ໂຄງການການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ (2009) ມີກົດລະບຽບສະເພາະກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງ "ການແນະນຳເດັກນ້ອຍໃນປື້ມ" (ອາຍຸອະນຸບານ) ແລະ "ເບື້ອງຕົ້ນແນະນຳເດັກນ້ອຍໃນການອ່ານແລະຂຽນ (ອາຍຸອະນຸບານ)). ໃນເອກະສານ ແລະ ວຽກງານຄົ້ນຄ້ວາຈຳນວນໜຶ່ງ (ຝານທິລານແອງ, ເລທິທູ...) ໃນນັ້ນ, ຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍໃນບັນດາຈຸດຄື: ພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນມີການເອົ້ມເປັນເອກະພາບ, ບາງເທື່ອຍັງສັບສົນໃນການນຳໃຊ້. ໃນເອກະສານການສອນປົກກະຕິຂອງການຝຶກອົບຮົມຄູ ຮອບທີ 2, ໃນບົດຄວາມ "ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ" ມີວັກໜຶ່ງ: "ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ຈັກການຂຽນ". ແນວຄວາມຄິດສອງຢ່າງບໍ່ສາມາດຄຶກັນໄດ້, ຖ້າຈຳເປັນ, ຊື່ຂ້າງເທິງສາມາດຊີ້ແຈງຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຄວາມຫມາຍ: ການກະກຽມສຳລັບ KNTDV. ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າການໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນແມ່ນແນວຄວາມຄິດທີ່ກວ້າງຂວາງ; ຊື່ທີ່ຍັງເຫຼືອທັງໝົດແມ່ນແຄບກວ່າ ແລະ ຍັງສາມາດເຂົ້າໃຈເປັນຊຸດຂອງຊື່. ເນື້ອໃນຂອງການຮຽກຮ້ອງເພື່ອກະກຽມ.

ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກຳນົດຢ່າງຖືກຕ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບຕຳແໜ່ງຂອງການກະກຽມໃນປະຈຸບັນຂອງ ທັກສະຂອງນັກຮຽນສຳລັບໂຮງຮຽນອະນຸບານໃນການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ການປະຕິບັດໃນການປະຕິບັດການສຶກສາ ໃນບາງຈຸດຂ້າງລຸ່ມນີ້.

ທີໜຶ່ງ: ກ່ອນອື່ນ ໝົດ, ກ່ຽວກັບອາຍຸ, ຖ້າໃນອະດີດພວກເຮົາສົນໃຈພຽງແຕ່ອາຍຸກ່ອນໄວຮຽນທີ່ມີອາຍຸ, ໂຄງການປະຈຸບັນໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຢ່າງເຕັມທີ່ຕໍ່ອາຍຸອະນຸບານ. ເນື້ອໃນເພື່ອກະກຽມໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນ ເຄີຍກັບການອ່ານ ແລະ ຂຽນແມ່ນໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນແຕ່ລະລະດັບອາຍຸ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາຍັງບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ກັບເດັກນ້ອຍຕັ້ງແຕ່ເກີດເຖິງ 3 ປີ. ນີ້ສາມາດຖືວ່າເປັນຂໍ້ບົກຜ່ອງພື້ນຖານຂອງໂຄງການ.

ທີສອງ: ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາໄດ້ປັບປຸງເນື້ອໃນຂອງການກະກຽມ KNTDV ແລະປ່ຽນແປງທັດສະນະຂອງ ພວກເຮົາໂດຍອີງໃສ່ການຄົ້ນຄວ້າສາກົນ, ເບິ່ງຄືວ່າຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດຢູ່ໃນບັນດາໂຄງການການສຶກສາ. ກ່ອນໜ້ານີ້, ພວກເຮົາພຽງແຕ່ສຸມໃສ່ການເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບຕົວອັກສອນ. ປະຈຸບັນ, ວຽກງານເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ຄຸ້ນເຄີຍກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນແມ່ນມີຫຼາຍກວ່າເກົ່າ, ແຕ່ຍັງມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ. ຖ້າພວກເຮົາເລີ່ມຕົ້ນຈາກແນວ ຄວາມຄິດຂອງການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ, ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ງ່າຍໆວ່າທັງສອງແນວຄວາມຄິດນີ້ມີຄວາມ ຫມາຍສອງຢ່າງ. ຄວາມຫມາຍໜຶ່ງຫມາຍເຖິງການກະທຳພາຍນອກຂອງວິຊາ (ການອ່ານອອກສຽງ, ຂຽນຄຳສັບ ຕ່າງໆ); ຄວາມຫມາຍໜຶ່ງແມ່ນກ່ຽວກັບການດຳເນີນການພາຍໃນ, ການປະຕິບັດທາງປັນຍາ (ການອ່ານເພື່ອ ເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມ, ການຂຽນເພື່ອຂຽນຂໍ້ຄວາມ). ສິ່ງທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ໃນໂຄງການຢ່າງຊັດເຈນໄປສູ່ຄວາມຫມາຍທຳ ອິດ. ພວກເຮົາສຸມໃສ່ການກະກຽມເດັກນ້ອຍສຳລັບການປະຕິບັດງານພາຍນອກ ແລະ ພຽງເລັກນ້ອຍເກີນໄປ ກະກຽມເດັກນ້ອຍສຳລັບການປະຕິບັດທາງປັນຍາ (ການດຳເນີນງານພາຍໃນ) ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ.

ທີສາມ: ພວກເຮົາຍັງມີການຄົ້ນຄວ້າຫນ້ອຍເກີນໄປໃນດ້ານການພັດທະນາອາຍຸອະນຸບານ KNTDV. ບົດວິ ຈານປະລິນຍາເອກຂອງທ່ານ ຝ່າຍທີ່ແອັງລານ ເປັນໜຶ່ງວຽກງານແນະນຳ (ການຄົ້ນຄວ້າການນຳໃຊ້ເກມເພື່ອ ການພັດທະນາ KNTDV ເດັກນ້ອຍ 5-6 ປີ). ຜູ້ຂຽນ ດົງຫຼົງທາຍ ຢູ່ນອກຫົວຂໍ້ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດຂັ້ນ ລັດຖະມົນຕີທີ່ສຳຄັນ: "ການຄົ້ນຄວ້າຮູບແບບແລະວິທີການພັດທະນາການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການຮູ້ ຫນັງສືຂອງເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ" ຍັງແນະນຳຈຳນວນຂອງຄູອາຈານທີ່ຈົບປະລິນຍາໂທ ແລະ ປະລິນຍາເອກ ສາຂາວິຊານີ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄືກັນກັບວ່າບັດສາມາດເລົ່າຄືນໄດ້ຕາມນິທານຂອງເດັກ, ຍັງສາມາດປະດິດຄິດແຕ່ງ ຕາມຄູສອນໄດ້, ສະນັ້ນ, ເປັນການຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນເລົ່ານິທານຕາມຄວາມສາມາດຂອງຕົນ ໂດຍບໍ່ບັງຄັບບັດໃຫ້ ເປັນແມ່ພິມທີ່ຍາກທີ່ສຸດ.

ເດັກນ້ອຍອະນຸບານຍັງບໍ່ທັນຮູ້ໜັງສື, ສະນັ້ນ ການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ວຽກງານຂອງຄົນອ້ອມຂ້າງແມ່ນມີຄວາມ ສຳຄັນຫຼາຍທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມມ່ວນຊື່ນ ແລະ ເຂົ້າໃຈວຽກງານວັນນະຄະດີ.

ເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງຕົນໃນການເຂົ້າໃຈວຽກງານວັນນະຄະດີ, ເຈົ້າຊີວິດຕ້ອງການການສະໜັບ ສະໜູນທີ່ເໝາະສົມ. ເຈົ້າສາມາດຊອກຫາຄູ່ອ່ານກັບຄູການອ່ານທີ່ມີອາຍຸຫຼາຍກວ່າເດັກນ້ອຍ, ຫຼືຢ່າງຫນ້ອຍໃນ ເວລາດຽວກັນກັບເດັກນ້ອຍໃນຊັ້ນຮຽນທີ່ໃຫຍ່ກວ່າເພື່ອສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວິທີການອ່ານ. ໃນລະຫວ່າງ

ຊົ່ວໂມງທີ່ແນ່ນອນຢູ່ໃນເນີນຟູ, ຫມູ່ເພື່ອນໃກ້ຊິດໄດ້ອ່ານຫນັງສື ແລະ ປຶກສາຫາລືຮ່ວມກັນ. ສິນທະນາກ່ຽວກັບ ຈົນຕະນາການຂອງເຂົາເຈົ້າກັບ ແລະ ຄາດຄະເນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໄປໃນຕໍ່ໜ້ານີ້. ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານ ນິທານຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ, ຄູສອນເຊັ່ນ: ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮຽນແບບການອ່ານຜ່ອມໆກັນ ແລະ ຟັງລັດບັນທຶກ. ຄໍາແນະ ນຳເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຊ່ວຍເດັກນ້ອຍຖອດລະຫັດຂໍ້ຄວາມມີຄວາມຫ້າວຫັນ, ຊັດເຈນ, ແລະ ອ່ານໃນຈັງຫວະທີ່ ສະແດງອອກ. ມັນຍັງນ້ອຍເກີນໄປ; ພວກເຮົາຕ້ອງການການຄົ້ນຄວ້າເພີ່ມເຕີມເພື່ອສະໜັບສະໜູນຜູ້ພັດທະນາ ຫຼັກສູດແລະຜູ້ຄຸ້ມຄອງການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນເພື່ອປະດິດສ້າງແລະເພີ່ມເນື້ອຫາເພີ່ມເຕີມເພື່ອກະກຽມທັກ ສະການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນເຂົ້າໃນໂຄງການທີ່ກຳນົດໄວ້ສໍາລັບທຸກເພດທຸກໄວ. ມັນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກຳນົດທິດ ທາງການຄົ້ນຄວ້າຈຳນວນຫນຶ່ງໃນດ້ານນີ້ເຊັ່ນ: ການອອກແບບ ແລະ ຊຸດຄົ້ນສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນໃນ ໂຮງຮຽນອະນຸບານເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ; ຄົ້ນຄວ້າ ລະບົບປຶ້ມ, ກາຕູນ, ພິມຈຳໜ່າຍສະເພາະເດັກນ້ອຍທຸກໄວ, ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ເພື່ອສ້າງຄວາມ ຄຸ້ນເຄີຍກັບເດັກໃນການຂຽນ; ເນັ້ນໃສ່ຫົວຂໍ້ຄົ້ນຄວ້າເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີການກະກຽມທັກສະຂອງນັກຮຽນ ໂດຍ ເນັ້ນໃສ່ການປະຕິບັດທາງປັນຍາພາຍໃນຂອງເດັກນ້ອຍ ເຊັ່ນ: ການຟັງ, ການອ່ານຄວາມເຂົ້າໃຈ, ການຂຽນ ຂໍ້ຄວາມ...

ທີສີ່: ຕ້ອງເປັນເອກະສັນກັນກ່ຽວກັບແນວຄິດ ແລະ ການກະທຳລະຫວ່າງອົງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າການ ສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ ແລະ ໂຮງຮຽນບຳລຸງສ້າງຄູອະນຸບານ ໃນບັນຫາພັດທະນາຄວາມສາມາດດ້ານການຮູ້ຫນັງສື ກ່ອນໄວຮຽນ. ຖ້າພວກເຮົາຍອມຮັບແນວຄວາມຄິດຂອງຄວາມສາມາດໃນການຮູ້ຫນັງສືກ່ອນໄວຮຽນ, ພວກເຮົາ ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນທາງການ ແລະ ປະສົມປະສານການນຳໃຊ້ຂອງມັນຢູ່ໃນທຸກເອກະສານວິທະຍາສາດ, ຈາກ ໂຄງການຝຶກອົບຮົມຄູອະນຸບານ ແລະ ປຶ້ມແບບຮຽນໄປຫາວຽກງານຄົ້ນຄວ້າ.

ການພັດທະນາທັກສະຂອງນັກຮຽນເປັນພື້ນທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍຂອງການກະກຽມເດັກນ້ອຍເຂົ້າໂຮງຮຽນ ມັດທະຍົມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນປະເທດຂອງພວກເຮົາ, ບັນຫານີ້ຍັງມີຂໍ້ບົກຜ່ອງຈາກແນວຄວາມຄິດຈົນເຖິງ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານໃນປະຈຸບັນ, ເຊິ່ງບາງອັນຍັງລ້າຫຼັງເມື່ອທຽບກັບຫຼາຍປະເທດໃນໂລກ. ພວກເຮົາຕ້ອງການການຄົ້ນຄວ້າເພີ່ມເຕີມໃນພາກສະໜາມນີ້ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໃຫມ່ຂອງການ ສຶກສາອະນຸບານໃນໄລຍະເວລາຂອງການປະດິດສ້າງ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງ.

ບົດທີ 2

ທັດສະນະພື້ນຖານທາງທິດສະດີ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ-ການຂຽນ

I. ເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍ

ເຮັດແນວໃດເພື່ອໃຫ້ເຮັດໃຫ້ເດັກໄດ້ກາຍເປັນເດັກທີ່ສາມາດອ່ານອອກຂຽນໄດ້, ແນວທາງຕົ້ນຕໍໃນການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້ໃນໄລຍະ 50 ປີຜ່ານມາ. ແຕ່ລະວິທີການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນອີງໃສ່ທັດສະນະທິດສະດີສະເພາະທີ່ອະທິບາຍວິທີການເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ຂຽນໄດ້ດີໂດຍອີງໃສ່ແນວຄວາມຄິດຂອງການອ່ານ ແລະ ການຂຽນທີ່ກຳນົດໄວ້. ນອກຈາກນັ້ນ, ນິຍາມຂອງການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນຫ້ອງຮຽນຍັງສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການປະເມີນຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ. ໃນຂະນະທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບວິທີການເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພື້ນຖານທິດສະດີ ແລະ ປະຫວັດສາດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ພວກເຮົາຈະພັດທະນາຄວາມຊຳນານຫຼັກທີ່ເປັນປະໂຫຍດເພາະວ່າພວກເຮົາຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສອນ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ. ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຜົນສຳເລັດການອ່ານ ຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກປັດໃຈ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ບໍ່ແມ່ນໂດຍວິທີການຫຼືຄວາມສາມາດ. ເພື່ອຝຶກອົບຮົມຄູອາຈານທີ່ດີກວ່າການອ່ານແທນທີ່ຈະອີງໃສ່ອຸປະກອນການສອນ". ດັ່ງນັ້ນໃນເວລາທີ່ບໍ່ສາມາດໃຫ້ຄຳຕອບກ່ຽວກັບວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດ ສຳລັບການສອນການອ່ານ, ແລະ ໄດ້ຄົ້ນຄ້ວາຄຳນິຍາມໃຫມ່ແລະ ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫມ່ຂອງຄວາມສັບສົນຂອງຂະບວນການອ່ານ, ເຫັນໄດ້ຈາກ ປັດໃຈໃນສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ຜົນກະທົບຕໍ່ການປັບປຸງການອ່ານຂອງ ເດັກນ້ອຍ, ຄວາມສາມາດ. ໜຶ່ງໃນປັດໃຈເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄູອາຈານທີ່ ຮັບຜິດຊອບຂອງຫ້ອງຮຽນຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ໜ້າເຊື່ອຖື ແລະ ເປັນມືອາຊີບຂອງຄູບໍ່ພຽງແຕ່ມີຜົນກະທົບໃນການອ່ານແຕ່ຍັງມີຜົນກະທົບໃນການຂຽນ ບັນຫາແມ່ນຈະສອນແບບໃດຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເດັກຮຽນໄດ້ດີຂຶ້ນ.

ເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍຂອງການທົບທວນຄືນນີ້ແມ່ນເພື່ອອະທິບາຍ ວິທີການ ແລະ ວິທີການພັດທະນາທັກສະການຮຽນຮູ້ໜັງສືທີ່ຖືກນຳໃຊ້ໃນປີ ທີ່ຜ່ານມາ. ແຕ່ລະວິທີແມ່ນອີງໃສ່ທັດສະນະທາງທິດສະດີກ່ຽວກັບວິທີ ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ, ໂດຍອີງໃສ່ການອ່ານ ແລະ ການທົດ ສອບຫວຽດນາມໄດ້ຖືກກຳນົດ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຄຳນິຍາມຂອງເພດ ແລະ ຄວາມ ປາຖະໜາໃນຫ້ອງຮຽນຍັງມີຜົນກະທົບຕໍ່ການປະເມີນຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ ເມື່ອກ່ຽວຂ້ອງກັບວິທີການເຫຼົ່ານີ້ກັບຄວາມຕ້ອງການທາງເພດ & ທິດສະດີ ແລະປະຫວັດສາດຂອງມັນ, ພວກເຮົາຈະພັດທະນາຮ່າງກາຍທີ່ມີ ຄວາມຊຳນານທີ່ເປັນປະໂຫຍດເພາະວ່າພວກເຮົາຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນ ການສອນ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ. ສົນທະນາວິທີການຕົ້ນຕໍໃນການພັດທະນາທັກສະການຮູ້ໜັງສື ລວມທັງ Subskill-Readiness, ພາສາໃນພາສາທັງຫມົດ. ລະດັບປານກາງ (ການດຸ່ນດ່ຽງ), ຄຳແນະນຳການຮູ້ໜັງສືຄົບຖ້ວນການເຂົ້າເຖິງທັກສະຍ່ອຍເພື່ອໃຫ້ສາມາດ ອ່ານເມືອງແຄມທະເລໃນຊຸມປີ 1950 ໄດ້ສືບຕໍ່ໄປສູ່ຕົ້ນຊຸມປີ 10. ໃນຕົ້ນຊຸມປີ 1980 ແລະ 1990, ວິທີການພາສາງາຊ້າງໄດ້ຖືກນຳ ໃຊ້ໃນໂຮງຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ. ເລີ່ມຕົ້ນໃນກາງຊຸມປີ 1990, ການ ພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືໃນລະດັບປານກາງແມ່ນຫົວຂໍ້ຂອງການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ເອກະສານຫຼັກສູດ (Blair-Larsen & WW

Comedy & Wend 1998, Hammond, 1999). ໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່, ການຮູ້ໜັງສືແບບ ຄົບວົງຈອນຖືກຈັດລຳດັບຄວາມສຳຄັນເປັນອິດທິພົນຕໍ່ວິທີການສອນການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສື. ຄວນສັງເກດວ່າເຖິງແມ່ນວ່າມີການຫັນປ່ຽນຈາກວິທີການຫນຶ່ງໄປອີກ, ຫນຶ່ງຍັງສາມາດຊອກຫາຫ້ອງຮຽນ ແລະ ໂຮງຮຽນທີ່ວິທີການທີ່ຜ່ານມາມີຢູ່, ເຊັ່ນ: ວິທີການອ່ານ / ທັກສະຍ່ອຍຍັງຄອບງຳຫຼັກສູດການຮູ້ໜັງສື. ໃນພາກຕໍ່ໄປນີ້, ທັດສະນະທາງທິດສະດີໄດ້ຖືກອະທິບາຍພ້ອມກັບຄຳນິຍາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງການອ່ານແລະການຂຽນ, ຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ຂຽນ, ແລະ ການຊີ້ບອກຂອງແຕ່ລະວິທີການ. ດ້ວຍການພັດທະນາທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດຂອງແຕ່ລະທັດສະນະ ແລະ ການປະຕິບັດວິທີການທີ່ສອດຄ້ອງກັນ, ຄວາມເຂົ້າໃຈທົ່ວໄປຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເດັກນ້ອຍພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືແມ່ນການຂະຫຍາຍຕົວ. ໃນແຕ່ລະກໍລະນີ, ການສືບຕໍ່ຄົ້ນຄ້ວາໄດ້ສະໜອງຫຼັກຖານຂອງຜົນປະໂຫຍດຂອງທັດສະນະ ແລະ ວິທີການດັ່ງກ່າວໃນການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສື ແລະ ຍັງຖືຄຳຫມັ້ນສັນຍາສຳລັບການເພີ່ມທະວີການຮູ້ໜັງສືຂອງພວກເຮົາຂະບວນການວັດທະນະທຳສັງຄົມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍໃນການສອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ.

II. ທັດສະນະຂອງພຶດຕິກຳ

1. ພື້ນຖານປະຫວັດສາດ ແລະ ທິດສະດີ

ນີ້ແມ່ນທັດສະນະທາງທິດສະດີທີ່ອີງໃສ່ການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ (Skinner, 1974 ແລະ Watson, 1924). ອີງຕາມທິດສະດີນີ້, ການຮຽນຮູ້ໃຊ້ເວລາສະຖານທີ່ການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ ສະມາຄົມພັດທະນາລະຫວ່າງການກະຕຸ້ນ, ການຕອບສະໜອງ, ແລະນາງດ້ວຍການສັນລະເສີນ. ຕົວຢ່າງ, ຖ້າພໍ່ແມ່ໃຫ້ລູກນ້ອຍລູກໜຶ່ງ ແລະ ເວົ້າວ່າ “ລູກ”, ເດັກນ້ອຍຕອບດ້ວຍຄຳວ່າ “ບານ”, ພໍ່ແມ່ກໍຍິ້ມ, ມີຄວາມສຸກ ແລະ ເວົ້າວ່າ: “ລູກເວົ້າຖືກ.”, ນັ້ນຄືລູກ! ການຕອບສະ ໜອງ ໃນແງ່ດີຂອງພໍ່ແມ່ຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະເວົ້າ ຄຳ ເວົ້າທີ່ສົ່ງເສີມ, ເສີມສ້າງ, ແລະເພີ່ມໂອກາດທີ່ເດັກຈະຕອບສະ ໜອງ ໃນລັກສະນະທີ່ຄ້າຍຄືກັນເມື່ອລາວເຫັນບານອີກຄັ້ງ. ການເວົ້າແບບສະໜ້າສະເໝີ “ບະບາ” ເມື່ອເດັກນ້ອຍເຫັນຊຸດຢູ່ໃນຫ້ອງຈະໄດ້ຮັບຄຳຍ້ອງຍໍຈາກຜູ້ໃຫຍ່, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍພະຍາຍາມເວົ້າວ່າ “ບະ... ບາ...” ການສະໜັບສະໜູນນີ້ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈະເວົ້າຊ້ຳອີກວ່າ “ບະບາ”. " ແລະ ເປັນປະໂຫຍດສຳລັບການຮຽນຮູ້ການເວົ້າຂອງເດັກ, ການສະໜັບສະໜູນນີ້ແມ່ນເຫດການ, ເພາະວ່າມັນຂຶ້ນກັບການຕອບສະໜອງຂອງເດັກ, ຖ້າເດັກບໍ່ອອກສຽງຄືກັບ "ພໍ່ ພໍ່", ການສະໜັບສະໜູນນີ້ຈະຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງໃຫ້ເໝາະສົມກັບພຶດຕິກຳຂອງເດັກ. ຕົວຢ່າງ: ແມ່ພະຍາຍາມຊຸກຍູ້ລູກໃຫ້ເວົ້າ “ແມ່” ແມ່ເລີ່ມສ້າງພຶດຕິກຳນີ້ໂດຍການສະໜັບສະໜູນຄວາມພະຍາຍາມຂອງລູກໃນການເວົ້າທຳອິດໂດຍເລີ່ມດ້ວຍສຽງ /m/ ຈາກນັ້ນລູກສາມາດສ້າງສຽງໄດ້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ແມ່ຈະຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກເວົ້າ /ແມ່/ ໂດຍສະໜັບສະໜູນເດັກເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມພະຍາຍາມຂອງຕົນ, ເມື່ອເດັກນ້ອຍໄດ້ຊຳນິຊຳນານການອອກສຽງຂອງ /ແມ່ /, ແມ່ຈະຄຸ້ນເຄີຍກັບລູກດ້ວຍພະຍາຍາມຊ້ຳຊ້ອນທີ່ປະກອບເປັນ /ແມ່ແມ່/.

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ການສະໜັບສະໜູນໂດຍບັງເອີນທີ່ໃຊ້ໃນການຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກພະຍາຍາມເວົ້າຄຳທັງໝົດ ແມ່ (ແມ່) ດ້ວຍວິທີນີ້, ຂະບວນການການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ / ແມ່ແມ່ / ແມ່ນສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍຜ່ານການສະໜັບສະໜູນຂອງແມ່.

2. ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຖືກກຳນົດແນວໃດ?

ຈາກທັດສະນະພຶດຕິກຳ, ການຮຽນຮູ້ການອ່ານແມ່ນຖືວ່າເປັນຂະບວນການຂອງການຮັບຮູ້ສັນຍາລັກທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນ (ຕົວອັກສອນແລະຄຳສັບຕ່າງໆ) ແລະການລວມເອົາສັນຍາລັກທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນກັບຄຳເວົ້າ (Adams, 1990; Gough, 1972; Laberge & Samuels 1974; Pearson & Stephens, 1994; ແລະ Weaver 2002). ການຂຽນກ່ຽວຂ້ອງກັບການສາມາດຜະລິດສັນຍາລັກ (ຕົວອັກສອນ ແລະ ຕົວອັກສອນ) ຂອງພາສາລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ປະສົມໃຫ້ເຂົ້າເຈົ້າສ້າງສິນທິສັນຍາການສະກົດຄຳ.

ອີງຕາມທັດສະນະນີ້, ການອ່ານໄດ້ຖືກອະທິບາຍວ່າເປັນຂະບວນການຕ່ຳ, ສູງ, ເຊິ່ງການອ່ານແມ່ນຜົນມາຈາກການປຸງແຕ່ງຮູບພາບທີ່ມີສາຍຕາທີ່ບໍ່ຊ້ຳກັນ. (ຮູບພາບລຸ່ມນີ້)

ການອ່ານຄວາມເຂົ້າໃຈ

ການສ້າງຄວາມໝາຍຈາກຄຳສັບ ແລະ ປະໂຫຍກແມ່ນຂຽນ
ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມໝາຍຂອງຄຳສັບຕ່າງໆ

ປະໂຫຍກ, ປະໂຫຍກ

ການຮັບຮູ້ຮູບພາບ

3. ເດັກນ້ອຍຮຽນອ່ານ ແລະ ຂຽນແນວໃດ?

ຈາກທັດສະນະຂອງພຶດຕິກຳ, ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ໂດຍຜ່ານການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງການກະຕຸ້ນ, ການຕອບສະໜອງ, ແລະ ການເສີມສ້າງ (Alexander & Fox, 2004). ທັດສະນະນີ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າມັນເປັນໄປໄດ້ສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະຮຽນຮູ້ການຂຽນໄວ້ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຕ້ອງ "ສອນ" ທັກສະ ທີ່ເປັນໄປໄດ້ໂດຍກົງ ແລະ ແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານແຍກຕ່າງຫາກ ກ່ອນທີ່ຈະພະຍາຍາມອ່ານ ແລະ ຂຽນ. ຮັບຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງສຽງ, ຈື່ຈຳຮູບພາບ ແລະ ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຕົວອັກສອນ ແລະ ສຽງ (Palardy 1991). ເມື່ອເດັກນ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ທັກສະເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດ, ເດັກພ້ອມທີ່ຈະເລີ່ມຕົ້ນການອ່ານ ແລະ ຂຽນ.

ທັດສະນະຄວາມຊ່ວຍໃນການອ່ານໝາຍເຖິງຄວາມຄິດທີ່ວ່າໃນເວລາໃດໜຶ່ງເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນຊ່ວຍທີ່ຈະອ່ານ ແລະ ຂຽນເມື່ອເດັກໄດ້ຮັບຮູ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທັງໝົດຄວາມສາມາດທີ່ຈຳເປັນ. ການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນທັກສະທີ່ຈຳເປັນ. ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ທັກສະການອ່ານຄວາມຊ່ວຍແມ່ນເຫັນໄດ້ຕາມລຳດັບມີລຳດັບສະເພາະທີ່ທັກສະທັງໝົດທີ່ຮຽນຮູ້ໃນການກະກຽມສຳລັບການອ່ານຍັງເຫັນວ່າເປັນເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນສຳລັບການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະຮຽນຮູ້ວິທີການຂຽນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍບໍ່ໄດ້ຖືກຊຸກຍູ້ໃຫ້ເລີ່ມຂຽນຈົນກ່ວາພວກເຂົາໄດ້ບັນລຸລະດັບການອ່ານທີ່ແນ່ນອນ, ໂດຍປົກກະຕິໃນຊັ້ນປ 1.

ການຮຽນຮູ້ການຂຽນຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມສຳນຶກສຳນຶກບັນດາແນວຄວາມຄິດ ແລະ ທັກສະ (Barbe, Lucas, & Wasylyk, 1984). ການສອນການຂຽນແມ່ນອີງໃສ່ການພັດທະນາທັກສະສະເພາະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປະສານງານຂອງມໍເຕີເຊັ່ນ: ການຄວບຄຸມການເຄື່ອນໄຫວຂອງນິ້ວມື. ອີງຕາມທັດສະນະນີ້, ການກະກຽມສຳລັບການຂຽນຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮັບຮູ້ສະເພາະ, ປະສົບການ ແລະ ທັກສະທີ່ເປັນເອກະພາບ (Harrier & Yost, 1981). ເມື່ອເດັກເຖິງລະດັບຄວາມຊ່ວຍທີ່ຈະຮຽນຮູ້ການຂຽນ, ລຳດັບສະເພາະແມ່ນປະຕິບັດຕາມ. ຕົວຢ່າງ, ເດັກນ້ອຍຕ້ອງຮຽນຮູ້ວິທີຂຽນຕົວອັກສອນແຕ່ລະຕົວຂອງຕົວອັກສອນ. ຕົວອັກສອນຕົວຟິມໃຫຍ່ແມ່ນສອນກ່ອນ, ຈາກນັ້ນສອນຕົວຟິມນ້ອຍ. ໂດຍເນັ້ນໃສ່ການສ້າງຕົວອັກສອນ, ຄູສອນໃຫ້ຮູ້ວິທີການສ້າງຕົວໜັງສືແຕ່ລະຕົວ ແລະ ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກສ້າງຕົວໜັງສືແຕ່ລະຕົວ ຈົນເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ການຂຽນແຕ່ລະຕົວໜັງສືຢ່າງສຳເລັດຜົນ, ທັງເປັນຕົວຟິມໃຫຍ່ ແລະ ຕົວຟິມນ້ອຍ. ອີງຕາມທັດສະນະນີ້, ລະບົບການປະຕິບັດໄດ້ຖືກກ່າວວ່າມີບົດບາດສຳຄັນໃນການພັດທະນາການຂຽນທີ່ດີ (Freeman, 1954). ໂດຍສະເພາະ, ໜ້າເວັບທີ່ມີແຖວຊ່ວຍກັບຄຳແນະນຳທີ່ເປັນຕາແລະຕົວແບບຕົວອັກສອນຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສອນເດັກນ້ອຍໃຫ້ຂຽນ (Harrier & Yost, 1981; Pasternicki, 1987).

ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ, ເດັກນ້ອຍທຳອິດໄດ້ຖືກແນະນຳໂດຍກົງຕາມແບບຈຳລອງຄູສອນໃຫ້ຖືກຕ້ອງເພື່ອຂຽນຕົວອັກສອນ ແລະ ຈາກນັ້ນປະຕິບັດຂຽນຈິດໝາຍໃນແບບຂອງຕົນເອງ (Barbe, Lucas, & Wasylyk, 1984; Thurber, 1984). ປົກກະຕິແລ້ວ, ນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຂຽນສິ່ງທັງໝົດໜ້າທີ່ມີຕົວອັກສອນທີ່ແນ່ນອນ, ສຳລັບການຍົກຕົວຢ່າງ, "B", ແລະ ເຮັດຊຳ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເຮັດວຽກກັບສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງຕົວອັກສອນຈົນກ່ວາແຕ່ລະຕົວອັກສອນພົບບັນລຸມາດຕະຖານທີ່ແນ່ນອນຂອງຮູບແບບ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງ. ຫຼັງຈາກໂດຍໄດ້ຮຽນຮູ້ຕົວອັກສອນທັງໝົດ, ເດັກນ້ອຍຈະຮຽນຮູ້ການສະກົດຄຳແລະບົດຮຽນເຄື່ອງໝາຍວັກຕອນຝື້ນຖານ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກບັນລຸລະດັບທີ່ແນ່ນອນຂອງທັກສະການຂຽນແມ່ນເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ "ຂຽນ" ໃນວິທີການຂອງຕົນເອງ. ໃນຫຼາຍໆກໍລະນີ, ທຳອິດເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຄັດລອກຕົວອັກສອນທີ່ຄູສອນຂຽນໄວ້ໃນກະດານດຳໃນຫ້ອງຮຽນ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໄດ້ດີໃນການຄັດລອກຄຳສັບ, ພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຮັບໂອກາດທີ່ຈະຂຽນຄຳເວົ້າຫຼືຂໍ້ຄວາມຂອງຕົນເອງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວນເນັ້ນໃສ່ຄວາມຈຳເປັນຂອງຄຳທີ່ສະກົດຖືກຕ້ອງ, ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງຕົວອັກສອນ ແລະ ເຄື່ອງໝາຍວັກຕອນແທນຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ຄວາມທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ການຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເຊັ່ນດຽວກັນກັບວິທີການສະເພາະໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຖືກຄວບຄຸມ.

ໃນຫຼາຍໆກໍລະນີ, ຝຶ່ມບໍ່ພໍໃຈທີ່ຈະແນະນຳກິດຈະກຳການອ່ານ ຫຼື ການຂຽນໃດໆຢູ່ໂຮງຮຽນໃນຊ່ວງໄວ
ອະນຸບານເພາະວ່າເຂົາຄິດວ່າເດັກນ້ອຍຕ້ອງໄດ້ຮັບການສອນຢ່າງເປັນທາງການເພື່ອອ່ານ ແລະ ຂຽນເມື່ອສອນໂດຍ
ຄູ່ຢູ່ໂຮງຮຽນ.

3. ວິທີການສອນ: ທັກສະຢ່ອຍ/ຄວາມພ້ອມໃນການຮຽນຮູ້ການອ່ານ (Subskills/Readiness)

ການກຳນົດແນວຄວາມຄິດຂອງການອ່ານ ແລະ ການຂຽນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບລຳດັບຊັ້ນທີ່ແຕກຕ່າງຂອງທັກ
ສະສະເພາະໄດ້ນຳໄປສູ່ປະເພດຂອງກິດຈະກຳການສຶດສອນ ແລະ ອຸປະກອນຫລັກສູດທີ່ຖືກອອກແບບມາເພື່ອ
ສ້າງຄວາມພ້ອມສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະອ່ານ. ລຳດັບຊັ້ນນີ້ແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນຢູ່ໃນລຳດັບທີ່ກຳນົດໄວ້ເຊິ່ງແນວ
ຄວາມຄິດ ແລະ ທັກສະສະເພາະໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃນອຸປະກອນການຮຽນ ແລະ ຂັ້ນຕອນການສອນ. ຕົວຢ່າງ
ເຊັ່ນ: ເພື່ອກຽມພ້ອມທີ່ຈະອ່ານ, ເດັກນ້ອຍຕ້ອງຮູ້ຕົວອັກສອນ, ສຽງທີ່ສອດຄ່ອງກັບຕົວອັກສອນ, ແລະ ວິທີ
ການປະສົມຫຼືປະສົມສຽງກັບການຂຽນທີ່ສອດຄ່ອງກັນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະສັງເກດວ່າ
ພະຍັນຊະນະຖືກສອນກ່ອນພະຍັນຊະນະໃດໆ.

➤ ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີວິທີການຄວາມພ້ອມໃນການອ່ານ / ທັກສະຢ່ອຍມີລັກສະນະດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

a) ຫຼັກສູດມີລຳດັບກິດຈະກຳທີ່ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າການຮຽນຮູ້ການສ້າງແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານ ແລະ ທັກ
ສະສະເພາະທີ່ຈຳເປັນອາຍຸກ່ອນໄວຮຽນສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນຂອງເດັກນ້ອຍ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳ
ລັບເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນໃນຫ້ອງຮຽນ. ບໍ່ມີການຮັບຮູ້ ຫຼື ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ສິ່ງທີ່ເດັກຮູ້ກ່ອນເຂົ້າຫ້ອງຮຽນ.
ສົມມຸດຕິຖານແມ່ນວ່າຖ້າທັກສະຢ່ອຍບໍ່ໄດ້ຖືກສອນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນເດັກຈະບໍ່ສາມາດສອນມັນໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ,
ເດັກນ້ອຍທີ່ອ່ານຕັ້ງແຕ່ຊັ້ນອະນຸບານຍັງຈະຕ້ອງເຮັດກິດຈະກຳການອ່ານກ່ອນໄວ ຫຼື ທັກສະຢ່ອຍທັງຫມົດ ແລະ
ຖືກທົດສອບກັບຜູ້ອ່ານກ່ອນໄວອື່ນໆ.

b) ຫຼັກສູດແມ່ນປະກອບດ້ວຍອຸປະກອນພິເສດທີ່ຖືກອອກແບບມາເພື່ອສອນການຈັດລຳດັບຊັ້ນຂອງທັກ
ສະສະເພາະໂດຍຜ່ານການປະຕິບັດເອກະລາດໃນປຶ້ມຄູ່ມື, ເອກະສານຂໍ້ຄວາມທີ່ຖືກອອກແບບມາເປັນພິເສດສຳລັບ
ຜູ້ເລີ່ມອ່ານ. ຄູອາຈານມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການປະຕິບັດຕາມໂຄງການ ແລະ ຮັບປະກັນວ່າກິດຈະກຳທັງຫມົດ
ແມ່ນສຳເລັດປະສິດທິຜົນ.

c) ເຖິງແມ່ນວ່າອາດຈະຍັງມີເວລາຢູ່ໃນຫຼັກສູດທັກສະສະເພາະເພື່ອໃຫ້ຄູອາຈານນິທານໃຫ້ທຸກຄົນໃນຫ້ອງຮຽນ,
ແຕ່ວິທີການນີ້ບໍ່ໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກກັບປຶ້ມ ຫຼື ພະຍາຍາມພະຍາຍາມສ້າງຕົວຫນັງສືດ້ວຍລາຍມືຂອງ
ຕົນເອງ. ເນື່ອງຈາກວ່າ, ອີງຕາມທັດສະນະນີ້, ເດັກນ້ອຍບໍ່ສາມາດເລີ່ມຕົ້ນການອ່ານ ຫຼື ຂຽນຈົນກ່ວາພວກເຂົາ
ໄດ້ຊຳນິຊຳນານທຸກທັກສະທີ່ກຳນົດ.

d) ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນທັກສະແມ່ນການພົວພັນສຽງ – ຕົວອັກສອນ. ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຮູບແບບການ
ອອກສຽງສະເພາະແມ່ນສອນຕາມລຳດັບທີ່ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ເມື່ອອ່ານປາກຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້
ອ່ານດັງໆແມ່ນແຕ່ຄຳທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້.

e) ການປະເມີນຄວາມພ້ອມຂອງນັກຮຽນໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນ ແມ່ນການປະເມີນຢ່າງເປັນທາງການທີ່
ພັດທະນາໂດຍໃຊ້ອຸປະກອນການສອນ ຫຼື ການທົດສອບມາດຕະຖານທີ່ອອກໂດຍຜູ້ເຜີຍແຜ່.

III. ທັດສະນີຍະພາບທາງທຳມະຊາດ

1. ຜືນຖານທາງປະຫວັດສາດ ແລະ ທັດສະນີ

ນັກຄົ້ນຄວ້າຂອງໂຮງຮຽນຄວາມຄິດນີ້ມາຈາກທັດສະນະທຳມະຊາດກ່ຽວກັບການພັດທະນາພາສາ ແລະ ເປັນຕົວແທນທີ່ເປັນສັນຍາລັກ N. Chomsky. ທັດສະນະຂອງນັກທຳມະຊາດເນັ້ນໜັກເຖິງຄວາມສາມາດທຳມະຊາດຂອງມະນຸດທີ່ຈະໄດ້ພາສາ (Chomsky, 1975, Alexander & Fox, 2004; Pearson & Stephen, 1994). ໂດຍເນັ້ນໜັກໃສ່ການຮູ້ໜັງສື, ທັດສະນະທຳມະຊາດເຊື່ອວ່າເດັກນ້ອຍມີຄວາມສາມາດທຳມະຊາດນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ພັດທະນາພາສາປາກເທົ່ານັ້ນແຕ່ຍັງພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນພາສາຂຽນ (Goodman, 1986; Smith, 1988).

ທັດສະນະທຳມະຊາດຂອງການຮູ້ໜັງສືໄດ້ຖືກແຈ້ງໃຫ້ຊາບໂດຍສາມປະເພດຂອງການຄົ້ນຄວ້າ: (a) ການຄົ້ນຄວ້າກ່ອນການຮູ້ໜັງສືໄດ້ບັນທຶກການໄດ້ມາຂອງພຶດຕິກຳກ່ອນການອ່ານແລະການຂຽນ. (b) ບົດລາຍງານວັນນະຄະດີກ່ຽວກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງເດັກນ້ອຍໃນການເປັນນັກອ່ານທີ່ຄ່ອງແຄ້ວເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາເຈົ້າປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການຮຽນວິຊາສະເພາະ (Goodman, 2002...); ແລະ (c) ການສຶກສາທີ່ສຸມໃສ່ຂະບວນການມັນສະຫມອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ (Goodman, 1965, 1967; Smith, 1978, 1988 .2.

2. ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຖືກກຳນົດແນວໃດ?

ເນັ້ນໃສ່ການອ່ານເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການສື່ສານ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຈຸດປະສົງໜຶ່ງຂອງພາສາເວົ້າແມ່ນເພື່ອສື່ສານຄວາມໝາຍ, ທັດສະນະທຳມະຊາດເນັ້ນໜັກວ່າຈຸດປະສົງຂອງການອ່ານແມ່ນເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍ.

ຍົກຕົວຢ່າງ, ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ, ການອ່ານບໍ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ໃນການສື່ສານໃນຄອບຄົວ ແລະ ສັງຄົມເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເພື່ອດຳເນີນທຸລະກິດ, ບັນເທີງ, ບັນທຶກເຫດການທີ່ຜ່ານມາ, ວາງແຜນສຳລັບອະນາຄົດ ແລະ ຈຸດປະສົງອື່ນໆ. ດັ່ງນັ້ນ, ການອ່ານແມ່ນໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ໃນຫຼາຍວິທີທີ່ເນັ້ນໜັກເຖິງຄຸນສົມບັດສ້າງຄວາມໝາຍແລະ ການສື່ສານຂອງມັນ. ທັດສະນະນີ້ເນັ້ນໃສ່ການສ້າງຄວາມໝາຍໃນການອ່ານ ແລະ ໂຕ້ຖຽງວ່າຈຸດສຸມນີ້ພຽງແຕ່ປົກຄອງຂະບວນການມັນສະຫມອງຂອງການອ່ານ.

ນັກຄົ້ນຄວ້າແລະນັກທັດສະນີທີ່ສຳຄັນໃນທັດສະນະນີ້ແມ່ນ Ken Goodman (1967) ແລະ Frank Smith (1988). ຜູ້ຂຽນທັງສອງເນັ້ນໜັກເຖິງບົດບາດຂອງສະຫມອງໃນຂະບວນການອ່ານ. ການສຶກສາຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບຂະບວນການມັນສະຫມອງໃນລະຫວ່າງການອ່ານໄດ້ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບຄວາມສັບສົນຂອງການອ່ານເປັນຂະບວນການສ້າງຄວາມໝາຍການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນໃນລະຫວ່າງການອ່ານ, ຕາຈະສົ່ງຂໍ້ມູນໄປຫາສະຫມອງ, ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ມັນແມ່ນການປະມວນຜົນຂໍ້ມູນຂອງສະຫມອງທີ່ກຳນົດສິ່ງທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມໝາຍໃດທີ່ສ້າງຂຶ້ນຈາກຕົວອັກສອນທີ່ຂຽນ. Goodman ຄິດວ່າການອ່ານເປັນ "ເກມການຄາດເດົາທາງຈິດໃຈ" ທີ່ສະຫມອງຕິຄວາມໝາຍຢ່າງຈິງຈັງທັງຂໍ້ມູນທາງສາຍຕາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາບ, ຫຼັງຈາກນັ້ນເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງສິ່ງທີ່ອ່ານ. "ອ່ານ"

ບົດບາດສຳຄັນຂອງຄວາມຮູ້ກ່ອນທີ່ຈະອ່ານ. Smith (1988) ໄດ້ກ່າວຢ່າງໜັກແໜ້ນວ່າ "ການຕັດສິນໃຈທາງດ້ານສະຕິປັນຍາຂອງສະຫມອງແມ່ນອີງໃສ່ພຽງແຕ່ບາງສ່ວນຂອງຂໍ້ມູນຈາກຕາ, ແລະສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ທີ່ສະຫມອງມີ". ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາ, ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານສະຕິປັນຍາ ແລະ ປະສົບການກ່ອນ

ໜ້າ) ໃນຂະນະທີ່ການພິມຍັງມີສະຕິປັນຍາ, Smith ໂຕ້ຖຽງວ່າບໍ່ແມ່ນຕົວໜັງສື ແລະຄໍາສັບທັງໝົດຈະຖືກປະມວນຜົນ ຫຼື "ອ່ານ" ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການອ່ານ, ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ສະໜອງຈະຄວບຄຸມຂະບວນການອ່ານ ແລະ ເລືອກພຽງແຕ່. ຂໍ້ມູນສາຍຕາທີ່ຈຳເປັນເພື່ອສ້າງຄວາມໝາຍຈາກສິ່ງທີ່ອ່ານ.

ການອ່ານບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການຮັບຮູ້ການພິມແທນທີ່ມັນຈະເປັນຂະບວນການທີ່ສະໜອງຂອງບຸກຄົນສ້າງຄວາມໝາຍຢ່າງຈິງຈັງຈາກການພິມໂດຍຜ່ານຂໍ້ມູນທັງເບິ່ງເຫັນ ແລະ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ. ການອອກສຽງຄໍາສັບຕ່າງໆຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ, ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂດຍບໍ່ມີຜື່ນຖານໃນພາກສະໜາມຂອງທຳມະຊາດ ແລະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເຄມີສາດ, ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງເຕັມສ່ວນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຫາກໍ່ອ່ານ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາອ່ານ, ສະໜອງຂອງພວກເຮົາເຮັດວຽກຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງທີ່ພວກເຮົາອ່ານ. ພວກເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ນຳໃຊ້ບັນດາຂໍ້ມູນທີ່ເຫັນໄດ້ໃນຕົວໜັງສືເທົ່ານັ້ນ, ຫາກຍັງນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ຂອງຕົນໃນຂົງເຂດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ານຕ່າງໆຂອງພາສາລາວ. ຖ້າພວກເຮົາເຄີຍຮຽນວິຊາເຄມີສາດໃນເມື່ອກ່ອນ ແລະ ໄດ້ຖືກບອກວ່າຂໍ້ຂ້າງເທິງນີ້ໄດ້ຖືກເອົາມາຈາກຂໍ້ຄວາມເຄມີອື່ນຊື່ ແລະ ຈາກບົດກ່ຽວກັບທີ່ໄດ້ຮຽນມາພວກເຮົາອາດຈະເຂົ້າໃຈດີກວ່າ.

ເນັ້ນໜັກໃສ່ຄວາມສຳຄັນຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ຮຽນຂຽນໄວ. ໃນທັດສະນະທຳມະຊາດ, ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເດັກນ້ອຍໃນການສື່ສານໃນເຈ້ຍໄດ້ຖືກຕີຄວາມວ່າເປັນການກະທຳຂອງ "ການຂຽນ". ການນຳສະເໜີຮູບພາບ (ຮູບພາບ) ກັບຜູ້ໃຫຍ່ແລະຖາມວ່າ "ມັນເວົ້າຫຍັງ?" ຈາກນັ້ນເຂົາເຈົ້າເລີ່ມນຳໃຊ້ຮູບແບບຕົວໜັງສື, ບັນທຶກຂອງເຂົາເຈົ້າສາມາດກຳນົດເປັນບັນທຶກໃຫ້ໝູ່ເພື່ອນ ຫຼື ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວ, ຄຳບັນຍາຍສຳລັບການແຕ້ມຮູບ, ບ້າຍສຳລັບປະຕູຫ້ອງນອນ ຫຼື ປຶ້ມນິທານ. ຄວາມພະຍາຍາມໃນການຂຽນເຫຼົ່ານີ້ໃນຕອນຕົ້ນບໍ່ແມ່ນການປະເມີນຄວາມຜິດພາດການສະກົດຄຳທົ່ວໄປຫຼືແມ້ກະທັ້ງການສ້າງຕົວອັກສອນທົ່ວໄປ; ແທນທີ່ຈະ, ພວກເຮົາສຸມໃສ່ຄຳຖາມຂອງຄວາມໝາຍທີ່ເດັກນ້ອຍກຳລັງພະຍາຍາມບົ່ງບອກ. ດັ່ງນັ້ນ, ດ້ວຍຄວາມພະຍາຍາມຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ, ພວກເຮົາຄວນສຸມໃສ່ຄວາມໝາຍແທນທີ່ຈະເປັນຮູບແບບຂອງຄຳສັບຕ່າງໆ.

3. ເດັກນ້ອຍຮຽນອ່ານ ແລະ ຂຽນແນວໃດ?

ຈາກທັດສະນະທຳມະຊາດ, ການຮູ້ຫນັງສືໄດ້ຊື່ແຈງໃຫ້ເຫັນວ່າເປັນຜົນມາຈາກຄວາມສາມາດໃນການຮຽນຮູ້ທົ່ວໄປ. ອີງຕາມ Frank Smith, "ການອ່ານບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຕ້ອງການທີ່ເປັນເອກະລັກ ຫຼື ຄວາມລັບໃນສະໜອງ ... ການອ່ານບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີພອນສະຫວັນພິເສດ ຫຼື ການພັດທະນາຂອງສະໜອງ."ການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຄັ້ງທຳອິດສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ.

ທັດສະນະນີ້ຮັບຮູ້ວ່າເດັກນ້ອຍຈະເລີ່ມພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືຜ່ານໂອກາດຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກໃນການພົວພັນກັບ ພາສາຂຽນໃນບ້ານເຮືອນ, ຊຸມຊົນ, ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ. ການສຶກສາໄດ້ບັນທຶກປະຫວັດ ຂອງການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສື ເຖິງແມ່ນກ່ອນທີ່ຈະມີແນວທາງທີ່ຈະແຈ້ງ.

ການອ່ານແບບສຸກເສີນຈະພັດທະນາພຽງແຕ່ເມື່ອເດັກນ້ອຍມີໂອກາດພົວພັນກັບປຶ້ມນິທານ, ຄືກັນກັບ ເດັກນ້ອຍພັດທະນາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການຂຽນໃນລະຫວ່າງການພະຍາຍາມສື່ສານຄັ້ງທຳອິດ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ເດັກນ້ອຍຍັງບໍ່ສາມາດຜະລິດສຽງແບບດັ້ງເດີມໄດ້, ຄວາມພະຍາຍາມໃນການສື່ສານເປັນລາຍລັກອັກສອນຈະ ກ່ຽວຂ້ອງກັບສະບັບຂອງຕົນເອງຂອງຄຳສັບຕ່າງໆ ຫຼື ການອອກສຽງ. Otto Beverly ໃຫ້ຕົວຢ່າງ: ເດັກຄົນໜຶ່ງ ອາດຈະຂຽນ "SW" ແລະອ່ານມັນເປັນ "snow white", ໃນຂະນະທີ່ເດັກນ້ອຍຄົນອື່ນອາດຈະຂຽນ "S WYTE". ໃນທັດສະນະທຳມະຊາດນີ້, ການປະດິດການອອກສຽງຂອງເດັກນ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າເປັນຄວາມຜິດພາດ ທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂທັນທີທັນໃດ, ແຕ່ແທນທີ່ຈະເປັນຫຼັກຖານວ່າເດັກນ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍສຽງຟິເສດ, ຕົວ ອັກສອນຟິເສດ ແລະ ການປະສົມຕົວອັກສອນ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍຂຽນປະໂຫຍກ "THAR.WL.B. SHAWERS.IN. THE, ຫຼັງຈາກ. NUN" (ຈະມີ, ຝົນໃນຕອນບ່າຍ) ໝາຍຄວາມວ່າມັນກຳລັງພະຍາຍາມສ້າງ ຂົວໂດຍໃຊ້ຄວາມຮູ້ຂອງຕົວອັກສອນທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງສຽງດັງທີ່ໄດ້ຍິນໃນແຕ່ລະຄຳສັບ. ເພື່ອເຂົ້າເຖິງທັກສະ ການຂຽນ ແລະ ຄ່ອຍໆພັດທະນາມາດຕະຖານການອອກສຽງໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສຳລັບການອະທິບາຍລະອຽດ (Otto Bervely, 2008).

4. ວິທີການສອນພາສາທັງໝົດ

ອີງໃສ່ທັດສະນະຂອງນັກທຳມະຊາດ, ວັນນະຄະດີ, ວິທີການສອນການຮູ້ໜັງສື ແລະ ຍຸດທະສາດຖືກອອກແບບເພື່ອຮັກສາພາສາພາສາທັງໝົດເພື່ອສ້າງໂອກາດສຳລັບເດັກນ້ອຍຢ່າງທົ່ວທັນເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳກ່ຽວກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ໃນເວລາທີ່ແນວຄວາມຄິດຂອງການອ່ານກ່ອນ ແລະ ການສະກົດຄຳຂອງຕົວອັກສອນໄດ້ຖືກແປເປັນອຸປະກອນການສອນ ແລະ ວິທີການ, ການເຂົ້າເຖິງພາສາທັງໝົດແມ່ນເປີດຂຶ້ນ. ທັດສະນະຂອງພາສາທັງໝົດນຳໄປສູ່ປັດຊະຍາຂອງການສອນທີ່ "ຄວາມຫມາຍພາສາ ແລະ ພາສາທຳມະຊາດ" ແມ່ນອີງໃສ່ການຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ຂຽນ (Smith, 1988). ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນໄດ້ກາຍເປັນການສະໜັບສະໜູນຢ່າງໄວວາກັບວິທີການສຶດສອນສະເພາະແລະປະເພດຂອງການປະຕິບັດການຮຽນຮູ້ໂດຍສະເພາະ. ວິທີການນີ້ຍັງຖືກກຳນົດໃຫ້ຖືເອົາເດັກນ້ອຍເປັນຈຸດໃຈກາງ, ເປັນວິທີການທີ່ອີງໃສ່ວັນນະຄະດີທີ່ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນສະຖານະການການສື່ສານທີ່ແທ້ຈິງໃນເວລາທີ່ເງື່ອນໄຂອະນຸຍາດ. ວິທີການສອນພາສາທີ່ສົມບູນແບບເນັ້ນໜັກເຖິງຄວາມຄິດທີ່ວ່າການສອນບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ກັບແນວຄວາມຄິດ ແລະ ທັກສະຢ່ອຍໃນການໂດດດ່ຽວ. ການສອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນບໍ່ໄດ້ໄປຄຽງຄູ່ກັບການໂດດດ່ຽວຂອງທັກສະໂດຍກົງ, ແຕ່ແທນທີ່ຈະຮັກສາພາສາທັງໝົດ. ຈຸດສຸມຂອງການສອນການຮູ້ໜັງສືແມ່ນເຮັດແນວໃດເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ແທນທີ່ຈະແນະນຳໂດຍກົງກ່ຽວກັບຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສຽງ ແລະ ຕົວອັກສອນ, ວິທີການນີ້ຖືວ່າເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ນີ້ໂດຍຜ່ານການອ່ານຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ກິດຈະກຳການຂຽນ. ຄູອາຈານທີ່ນຳໃຊ້ວິທີການພາສາທັງໝົດໃນການສອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຈະເໝາະສົມສຳລັບທ້ອງຮຽນທີ່ມີລັກສະນະດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນທີ່ແທ້ຈິງຕັ້ງແຕ່ມີທຳອິດທີ່ເຂົ້າໂຮງຮຽນ. ແທນທີ່ຈະຝຶກທັກສະການອອກກຳລັງກາຍ, ເດັກນ້ອຍມີໂອກາດທີ່ຈະຂຽນເລື່ອງຂອງຕົນເອງແລະໃຊ້ເວລາໃນມຸມກິດຈະກຳ.
2. ວັດສະດຸທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນໃຊ້ຫຼາຍກວ່າບົດເລື່ອງທີ່ໄດ້ຮັບການອອກແບບໂດຍສະເພາະສຳລັບລະດັບການອ່ານໂດຍສະເພາະ. ປຶ້ມນິທານປົກກະຕິຈາກຜູ້ເຜີຍແຜ່ແມ່ນໃຊ້ແທນອຸປະກອນການອ່ານຄົນທີ່ຮຽນອ່ານ.
3. ຫຼັກສູດແມ່ນເນັ້ນໃສ່ເດັກ, ບໍ່ແມ່ນປຶ້ມແບບຮຽນ. ຄູ່ຜູ້ຄົນນາກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ ການປະຕິບັດໂດຍອີງໃສ່ຄວາມຮູ້ຂອງເດັກ, ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການສິດສອນ. ເນື້ອໃນໂຄງການຖືກນຳໃຊ້ຢ່າງຍືດໝັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນຫຼັກສູດບັງຄັບ.
4. ເນັ້ນໃສ່ໂຄງສ້າງ ແລະ ເນື້ອໃນເພື່ອເຂົ້າໃຈພາສາລາວ, ມີການເນັ້ນໃສ່ການອ່ານ ແລະ ຂຽນທີ່ເໝາະສົມເພື່ອສື່ສານ. ດັ່ງນັ້ນ, ການປະຕິບັດທາງປາກ ແລະ ຄວາມຜິດພາດລາຍລັກອັກສອນແມ່ນເນັ້ນຫນັກຫນ້ອຍລົງ.
5. ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ທັກສະທາງພາສາຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນສາກ ແລະ ການສົນທະນາຕົວຈິງສຳລັບຕົວຢ່າງ, ການຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພະຍາຍາມ, ຄຳ ... ເກີດຂຶ້ນໃນສະພາບການຂອງເລື່ອງແລະໂດຍສະເພາະແມ່ນຊອກຫາຢູ່ໃນສະຖານະການໃນເລື່ອງ. ຮູບແບບການຂຽນແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍອາຈານໃນເວລາທີ່ນາງຂຽນບົດເລື່ອງໃຫ້ເດັກນ້ອຍ recite (dictation).
6. ກິດຈະກຳການສອນແມ່ນມີລັກສະນະທີ່ມີຄວາມຍືດໝັ້ນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ຮ່ວມກັນແທນທີ່ຈະເປັນການສອນໂດຍກົງ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ອ່ານຮ່ວມກັນເປັນຄູ່ ຫຼືກຸ່ມນ້ອຍໆ. ຄຳສັບເລື່ອງສາມາດປັບປຸງໄດ້ໂດຍຜ່ານການສະແດງຢູ່ໃນມຸມກິດຈະກຳ ຫຼື ສິ່ງປະດິດທີ່ໃຊ້ໃນເລື່ອງ.
7. ຄູ່ສອນໃນຫ້ອງຮຽນຕ້ອງປະຕິບັດເປັນຕົວແບບການຮູ້ຫນັງສືທີ່ສະໜັບສະໜູນການໂຕ້ຕອບຂອງເດັກນ້ອຍກັບພາສາຂຽນ.

IV. ທັດສະນະໂຕ້ຕອບ

1. ຜືນຖານປະຫວັດສາດ ແລະ ທິດສະດີ

ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງທັດສະນະປະຕິສຳພັນໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກການຄົ້ນຄວ້າຕໍ່ມາທີ່ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນວ່າວິທີການພາສາທັງໝົດໄດ້ຖືກຮັບຮູ້. ມີສອງທິດທາງການຄົ້ນຄວ້າຕົ້ນຕໍທີ່ປະກອບສ່ວນ ແລະ ປັບປຸງຄວາມຄືບໜ້ານີ້: (1) ການຄົ້ນຄວ້າປະສິດທິຜົນຂອງວິທີການພາສາທັງໝົດ (2) ການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບຂະບວນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ.

ການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບປະສິດທິຜົນຂອງວິທີການຮອງຮັບທາງດ້ານພາສາແບບໜັກແໜ້ນ ເມື່ອການຄົ້ນຄວ້າໃນທິດທາງນີ້ໄດ້ຖືກດຳເນີນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຜົນສຳເລັດຈະປາກົດຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ (ອີງຕາມການຄົ້ນຄວ້າຂອງ Dahl ແລະ Freppon, 1994; Freppon, 1993; Stice and Betrand, 1990), ວິທີການນີ້ແມ່ນບໍ່ປະສິບຜົນສຳເລັດສະເໝີ. ບໍ່ແມ່ນເດັກນ້ອຍທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຢ່າງເຕັມທີ່ຈາກຫຼັກສູດທີ່ເນັ້ນໃສ່ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນແບບສ້າງສັນເປັນຫຼັກ. ເດັກນ້ອຍບາງຄົນທີ່ສຳຜັດກັບຮູບແບບການຮຽນຮູ້ປະເພດນີ້ໃນຊັ້ນຮຽນຕໍ່ມາກໍຈະມີ

ບັນຫາເມື່ອຮຽນຮອດຊັ້ນສູງ ເພາະເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຝຶກທັກສະການສະກົດຄຳແບບທົ່ວໄປຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ດ້ານໄວຍະກອນ, ບໍ່ສາມາດອ່ານຂໍ້ຄວາມໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ. ໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ, ບາງໂຮງຮຽນອ້າງວ່າຄະແນນການອ່ານຄ່ອຍໆຫຼຸດລົງເມື່ອນຳໃຊ້ໂຄງການພາສາທີ່ສົມບູນແບບ. ຜົນໄດ້ຮັບໃນການທົດສອບມາດຕະຖານສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່ານັກຮຽນມັກຈະໄດ້ຄະແນນຕ່ຳໃນການທົດສອບການອ່ານ.

ໃນຂະນະທີ່ການຮຽກຮ້ອງເຫຼົ່ານີ້ຍັງຄົງຢູ່ໃນຄວາມສົງໄສ, ນັກຄົ້ນຄວ້າແລະໂຮງຮຽນຈຳນວນຫຼາຍຍັງສືບຕໍ່ສຶກສາວິທີການປະຕິບັດພາສາທັງໝົດ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ການສັງເກດການໃນຫ້ອງຮຽນປະຕິບັດວິທີການທັງໝົດພາສາ ແລະ ລາຍງານວ່າບໍ່ມີຄູອາຈານທຸກຄົນປະຕິບັດວິທີການສຶກສານີ້ຄືກັນ; ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີຄຳນິຍາມທີ່ເປັນເອກະພາບຂອງວິທີການພາສາທັງໝົດ. ຕົວຢ່າງ, ເຖິງແມ່ນວ່າວິທີການ ຮັບຮູ້ທາງດ້ານພາສາທີ່ໜັກແໜ້ນ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການປະສົມປະສານຂອງທັກສະ ແລະ ຄວາມສາມາດສະເພາະຂອງບຸກຄົນເຊັ່ນ: ຄວາມຮູ້ທາງໂທລະສັບໃນການອ່ານບົດເລື່ອງ, ຄູສອນບາງຄົນເຊື່ອວ່າມັນຈະກົງກັນຂ້າມກັບວິທີການແຍກທັກສະແຕ່ລະພາສາສຳລັບການສອນ.

ການປະຕິບັດວິທີການພາສາທັງໝົດໄດ້ຮັບຜົນໄດ້ຮັບໃນການອ່ານປາກປາກກັບຫ້ອງຮຽນທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ມີກຸ່ມຄວາມສາມາດປາກົດຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ. ເນື່ອງຈາກວ່າວິທີການນີ້ວ່າເດັກນ້ອຍຄວນຈະຮຽນຮູ້ທີ່ຈະອ່ານໃນຂະນະທີ່ການອ່ານ ແລະ ວ່າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄຳແນະນຳຢ່າງຊັດເຈນໃນທັກສະການອ່ານ, ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີກຸ່ມອ່ານ. ຄວາມຈິງນີ້ຍັງໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກການສຶກສາຂອງຫ້ອງຮຽນໂດຍໃຊ້ວິທີການກ່ອນທັກສະແມ່ນມີປະສິດທິຜົນໃນເອກະສານກົງກັນຂ້າມຂອງກຸ່ມມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະອ່ານກ່ຽວກັບແຮງຈູງໃຈ ແລະ ການປະຕິບັດໃນໄລຍະຍາວການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນຄວາມຍາວຂອງເດັກນ້ອຍ (Allington, 1982; Davit, 1991...). ແຕ່ໜ້າເສຍດາຍ, ການປະຕິບັດການອ່ານປາກທັງໝົດໃນຫ້ອງຮຽນສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍສຳລັບເດັກແຕ່ລະຄົນໃນການໄດ້ຮັບຄຳແນະນຳເພີ່ມເຕີມທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຮຽນຮູ້ການອ່ານ.

➤ ການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບຂະບວນການອ່ານແລະການຂຽນ

ໃນຂະນະທີ່ການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບປະສິດທິພາບ (ຫຼື ຂໍ້ບົກຜ່ອງ) ຂອງວິທີການທັງໝົດພາສາໄດ້ສະສົມ, ສືບຕໍ່ການສອບຖາມກ່ຽວກັບຂະບວນການທາງດ້ານສະຕິປັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໄດ້ສະໜອງຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫມ່ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາອ່ານ. ໃນການອະທິບາຍຂະບວນການອ່ານ, Rummelhart (1985) ໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງບົດບາດຂອງທັງການຮັບຮູ້ ແລະ ມັນສະໜອງ, ແລະ ປະຕິສຳພັນທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງການຮັບຮູ້ຮູບພາບ ແລະ ຂະບວນການມັນສະໜອງທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພາສາລາວ. ອີງຕາມຮູບແບບການອ່ານແບບໂຕ້ຕອບຂອງ Rummelhart, ຜູ້ອ່ານມີຄວາມຊຳນິຊຳນານໃນການນຳໃຊ້ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນທີ່ຫຼາກຫຼາຍ (ເຊັ່ນ: ການຈຳແນກຮູບພາບ, ຫ້າປະໂຫຍກ, ແລະ ຄຳສັບ) ໃນເວລາທີ່ອ່ານ. ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານີ້ຜົວພັນກັບກັນແລະກັນຕະຫຼອດຂະບວນການອ່ານ. ມັນບໍ່ແມ່ນຂະບວນການທາງເທິງ ຫຼືຂຶ້ນລຸ່ມ, ແຕ່ແທນທີ່ຈະເປັນຂະບວນການທີ່ມີອິດທິພົນເຊິ່ງກັນແລະກັນ ປ່ອນທີ່ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາ ແລະ ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານແນວຄິດຂອງຜູ້ອ່ານກ່ອນໜ້ານັ້ນມີການຜົວພັນກັນຢ່າງແຂງແຮງ.

ບໍ່ເຫັນຂໍ້ມູນ

(ຄວາມຄວາມຄິດ ແລະ ປະສົບການທີ່ຜ່ານມາ)
ຄວາມຮູ້ພາສາກ່ອນ, ຄວາມຮູ້ຂຶ້ນກັບທິດສະດີ,
ຄວາມສໍາຄັນສໍານານີກ່ອນ

ສ້າງຄວາມໝາຍ

ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍ

2. ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຖືກກຳນົດແນວໃດ?

ອີງໃສ່ແບບຈຳລອງຂອງ Rummelhart, ທິດສະນະໂຕ້ຕອບກຳນົດການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເປັນຂະບວນການຄິດທີ່ມີທັງທິດທາງຂຶ້ນແລະລົງ. ເມື່ອອ່ານ, ສະໝອງຂອງຄົນເຮົາຈະຜ່ານຂໍ້ມູນທາງດ້ານສາຍຕາ (ຄຳສັບທີ່ຂຽນ) ພ້ອມກັບຄວາມຮູ້ທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຂອງພາສາ (ຫຼັກໄວຍາກອນ, ຄຳສັບ, ແລະ ສ່ວນຄຳສັບ) ໃນການສ້າງຄວາມຄິດຄວາມໝາຍ, ຜົນຂອງການເຂົ້າໃຈຕົວໜັງສື. ໃນເວລາທີ່ຂຽນ, ສະໝອງຂອງມະນຸດສ້າງເນື້ອຫາໂດຍຜ່ານຂະບວນການປະຕິສຳພັນທີ່ເຂັ້ມແຂງລະຫວ່າງເນື້ອຫາທີ່ທ່ານຕ້ອງການທີ່ຈະສົ່ງເພື່ອຕິດຕໍ່ສື່ສານ ແລະ ຄວາມຮູ້ການນຳໃຊ້ພາສາ (ໄວຍາກອນ, ຄຳສັບ) ເພື່ອສະແດງເນື້ອຫານີ້ໃນຂະນະທີ່ຂຽນ.

3. ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ການອ່ານແລະຂຽນແນວໃດ?

ເນື່ອງຈາກວ່າທິດສະນະປະຕິສຳພັນກຳນົດການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເປັນຂະບວນການຄິດແລະການດຳເນີນການທີ່ມີທັງດ້ານເທິງລົງລຸ່ມ ແລະ ດ້ານລຸ່ມ, ມັນອະທິບາຍວິທີການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍສຸມໃສ່ປະສົບການຂອງເດັກນ້ອຍທັງໃນກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ (ເຊັ່ນ: ການແບ່ງປັນປຶ້ມນິທານ ແລະ ການປະດິດສ້າງ. ຍຸດທະສາດການສະກົດຄຳ), ແລະຢ່າງເປັນທາງການ, ຄຳແນະນຳໂດຍກົງ (ເຊັ່ນ: ບົດຮຽນກ່ຽວກັບຄວາມສຳພັນສຽງແລະຕົວອັກສອນ), ດັ່ງນັ້ນສົມມຸດວ່າເດັກນ້ອຍຕ້ອງການປະສົບການການຮຽນຮູ້ທັງສອງປະເພດເພື່ອໃຫ້ສາມາດອ່ານແລະຂຽນໄດ້ (Cassidy & Wenrich, 1998; Hammond, 1999, Morrow & Asbury, 1999, Pressley, 1998; Williams & Blair-Larsen, 1999).

ທິດສະນະໂຕ້ຕອບຍັງຍອມຮັບວ່າກິດຈະກຳການໂຕ້ຕອບທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງຂະບວນການຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ຂຽນແມ່ນບໍ່ຄືກັນສຳລັບແຕ່ລະຄົນ. ບໍ່ແມ່ນເດັກນ້ອຍທຸກຄົນໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກປະສົບການການຮຽນຮູ້ດຽວກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ສະພາບແວດລ້ອມຂອງໂຮງຮຽນຄວນສະໜອງປະສົບການທີ່ກວ້າງຂວາງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຕ້ອງການສ່ວນບຸກຄົນຂອງເດັກ. ວິທີການນີ້ນຳໄປສູ່ວິທີການສອນລະດັບປານກາງ.

4. ວິທີການສອນແບບດຸນດ່ຽງ

ວິທີການລະດັບປານກາງໃນການສິດສອນໄດ້ຖືກສະເໜີເປັນ "ທາງກາງຂອງເສັ້ນທາງ" ການສອນ (Matson, 1996), ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການສ້າງການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນເບື້ອງຕົ້ນສໍາລັບເດັກອະນຸບານການປະນີປະນອມລະຫວ່າງສອງວິທີການ (ທັກສະຂະໜາດນ້ອຍ / ການອ່ານ ແລະ ພາສາທັງຫມົດ), ເພາະວ່າມັນລວມທັງສອງວິທີການທີ່ (Reutzel & Cooter, 2004).

ການສອນຕາມວິທີການສອນຂັ້ນກາງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີລະດັບຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້. ອີງປະກອບຂອງຊ່ວງນີ້, ອີງຕາມ (Fitzgerald, 1999; Hammond, 1999; Pressley, 1998; Strickland, 1996, Williams & Blair-Larse, 1999; Wren, 2001) ປະກອບມີ:

1. ການສອນໂດຍກົງ ແລະ ການຮຽນຮູ້ແບບສໍາຫຼວດເອກະລາດການອ່ານລວມມີການສອນໂດຍກົງຈາກຄູສອນ, ໂອກາດສໍາລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະນໍາໃຊ້ເອກະລາດທີ່ເປັນສູນກາງຂອງການຮຽນຮູ້ເອກະລາດ, ແລະ ໂອກາດທີ່ຈະເຮັດວຽກກັບເດັກນ້ອຍອື່ນໆເປັນຄູ່ ຫຼື ກຸ່ມນ້ອຍ.
2. ແຍກຈຸດສຸມໃສ່ການພັດທະນາທັກສະ ແລະ ຈຸດສຸມໃນການສ້າງຄວາມໝາຍປຶ້ມສາມາດຖືກນໍາໃຊ້ເພື່ອສຸມໃສ່ການພັດທະນາທັກສະການອອກສຽງ. ໃນເວລາອື່ນໆ, ກິດຈະກຳພື້ນຖານທີ່ຕິດພັນກັບການອ່ານແລະການຂຽນແມ່ນການສ້າງຄວາມໝາຍ, ການສື່ສານສ່ວນບຸກຄົນ, ເຊັ່ນ: ການຂຽນຈົດໝາຍໄປຫາຄອບຄົວຫຼືຫມູ່ເພື່ອນຫຼືການຫຼິ້ນກັບປຶ້ມນິທານທີ່ມັກ.
3. ການສອນນອກເໜືອໄປຈາກແຜນການທີ່ເປັນທາງການ ແລະ ຄໍາແນະນຳທີ່ປ່ຽນແປງໄດ້ທີ່ຕອບຄໍາຖາມຂອງເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຄວາມຕ້ອງການທັນທີທັນໃດ. ໃນຂະນະທີ່ບົດຮຽນສະເພາະໄດ້ຖືກດຳເນີນໄປຕາມແຜນການເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍທີ່ກຳນົດໄວ້, ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ແມ່ນມີການປ່ຽນແປງ ຫຼື ປ້າຍຊື່ໃນການຕອບຄໍາຖາມ ຫຼື ການໂຕ້ຕອບຂອງເດັກນ້ອຍ.
4. ໃຊ້ປຶ້ມຈາກຜູ້ຈັດພິມປະເພດຕ່າງໆການຈັດໝວດໝູ່ສໍາລັບລະດັບການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ. ນອກຈາກນັ້ນເປີດຫ້ອງສະຫມຸດຫ້ອງຮຽນສໍາລັບເດັກນ້ອຍໄດ້ນໍາໃຊ້ໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນມື້ດຽວ; ມີເວລາສໍາລັບເດັກນ້ອຍອ່ານບົດເລື່ອງອອກແບບສໍາລັບລະດັບການອ່ານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

5. ການປະເມີນຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ບໍ່ເປັນທາງການ

ຄວາມຄືບໜ້າຂອງເດັກແມ່ນໄດ້ຮັບການປະເມີນຜ່ານຄໍາຄິດເຫັນຂອງຄູປະຈຳວັນ ແລະ ວຽກງານຂອງນັກຮຽນ, ພ້ອມກັບການທົດສອບມາດຕະຖານທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຫຼັກສູດການອ່ານຢ່າງເປັນທາງການ.

6. ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມສາມາດທາງດ້ານພາສາໃນການສື່ສານເປັນຕົ້ນແມ່ນກິດຈະກຳທີ່ແຍກອອກເປັນແຕ່ລະດ້ານຄື: ອ່ານ, ຂຽນ, ຝັງ ແລະ ເວົ້າ. ຕົວຢ່າງ, ມີບາງຄັ້ງທີ່ກິດຈະກຳການສອນສຸມໃສ່ພຽງແຕ່ທັກສະການອ່ານ (ເຊັ່ນ: ການຮັບຮູ້ຄໍາສັບ); ໃນເວລາອື່ນໆ, ກິດຈະກຳການຮຽນເນັ້ນການຝັງ, ການອ່ານ, ການເວົ້າ, ການຂຽນ, ເຊັ່ນ: ເມື່ອເດັກນ້ອຍກຸ່ມໜຶ່ງສ້າງເກມອອກຈາກເລື່ອງທີ່ໜ້າສົນໃຈ, ຂຽນບົດຂຽນຂອງຕົນເອງ, ແລ້ວນຳສະເໜີໃຫ້ຜູ້ຝັງໃນຫ້ອງ.

7. ສ້າງກຸ່ມນັກຮຽນທີ່ມີຄວາມຍືດຫຍຸ່ນ, ປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ກຸ່ມຄວາມສາມາດທີ່ເປັນເອກະພາບກັນ ໃນ ໂຄງການຮູ້ໜັງສື, ເດັກນ້ອຍມີໂອກາດເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມທີ່ຫຼາກຫຼາຍ. ບາງກຸ່ມຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍຄວາມສົນໃຈ ຮ່ວມກັນ ແລະ ກຸ່ມອື່ນໆແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ຮ່ວມກັນຫຼືຄວາມສາມາດໃນການ ອ່ານ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການສ້າງກຸ່ມແມ່ນພຽງແຕ່ຊົ່ວຄາວ, ບໍ່ຖາວອນຫຼືຖາວອນ.

ອີງຕາມການ Fitzgerald (1999), ບໍ່ມີວິທີການທາງກາງ. ໃນຂະນະທີ່ມີຄວາມເປັນເອກະສັນກັນທາງ ດ້ານ ຈິດຕະສາດ ແລະ ທິດສະດີທີ່ໄປກ່ຽວກັບວິທີການນີ້, ວິທີການທີ່ "ຕົວກາງ" ໄດ້ສົ່ງຜົນໃຫ້ຫຼັກສູດຂອງແຕ່ ລະຫ້ອງຮຽນ ແລະ ໃນລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືຍັງໄດ້ຖືກຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ໂຕ້ວາທີ. ອົງປະກອບທີ່ກຳນົດໃນໂຄງການການຮູ້ໜັງສືທີ່ປະຕິບັດຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນສ່ວນບຸກຄົນແມ່ນຄວາມຮູ້ຂອງຄູສອນ ແຕ່ລະຄົນຄູອາຈານກ່ຽວກັບນັກຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ.

V. ທິດສະນະທຸລະກຳ

1. ພື້ນຖານປະຫວັດສາດ ແລະ ທິດສະດີ

ໃນຂະນະທີ່ວິທີການລະດັບປານກາງໄດ້ຖືກປະຕິບັດຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ຄຳຖາມກ່ຽວກັບມູນຄ່າ ຂອງມັນເກີດຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນເນື່ອງມາຈາກບາງສ່ວນການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳ ລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນຢ່າງຫນ້ອຍຄຳນິຍາມທົ່ວໄປຂອງ "ຕົວກາງ" ໃນຄຳແນະນຳການຮູ້ໜັງສື (Fitzgerald, 1999; Serafini, 2003). ການຂາດຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມນີ້ມັກຈະນຳໄປສູ່ການປະຕິບັດທີ່ພຽງ ແຕ່ສົມທົບກິດຈະກຳສ້າງທັກສະແລະກິດຈະກຳໂດຍອີງໃສ່ການເຂົ້າເຖິງພາສາທັງຫມົດ. ອັນນີ້ສົ່ງຜົນໃຫ້ໂຄງການ ການຮູ້ໜັງສືທີ່ຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບວິທີການລວມເອົາວິທີການສຶດສອນເຫຼົ່ານັ້ນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຕົວຈິງ (Pearson & Raphael, 1999). ເອກະສານຫຼັກສູດສິ່ງເສີມວິທີການລະດັບປານກາງທີ່ຫຼາກຫຼາຍໃນເນື້ອຫາ ແລະຍຸດທະສາດການສຶດສອນ. ບາງຄົນສຸມໃສ່ວິທີການຕົ້ນຕໍ; ຄົນອື່ນສຸມໃສ່ວິທີການສອນທັກສະໂດຍເນັ້ນຫນັກ ໃສ່ການອອກສຽງ. (Pressley, Roehrig, Bogner, Raphael & Dolezal, 2002).

ນອກເໜືອຈາກຄວາມກັງວົນນີ້ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຍຸດທະສາດການສຶດສອນແມ່ນ "ປະສານງານ", ການຄົ້ນຄວ້າ ເພີ່ມເຕີມ ແລະ ຄຳອະທິບາຍທາງທິດສະດີຂອງການຮູ້ໜັງສືໄດ້ສະໜອງຄວາມເຂົ້າໃຈເພີ່ມເຕີມ. ເປັນບົດບາດສຳ ຄັນຂອງຄູເປັນຜູ້ຕັດສິນໃຈໃນສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ (Hammond, 1999; Morrow & Asbury, 1999; Pressley, 2002).

ໃນຂະນະທີ່ທິດສະນະໂຕ້ຕອບ ແລະ ວິທີການສອນແບບໄກ່ແກ່ຍຈົດໝາຍສະບັບຂອງຕົນໄດ້ສົມມຸດຄວາມ ສາມັກຄີຂອງຂະບວນການຈາກຂ້າງເທິງລົງ ແລະ ຈາກລຸ່ມສູດ, ການສື່ສານທີ່ເປັນເອກະພາບເກີດຂຶ້ນພາຍໃນ ໂຮງຮຽນຕາມປະສົບການຂອງເດັກນ້ອຍໃນກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງວິທະຍາສາດຂອງການອ່ານ ແລະ ການຂຽນບໍ່ ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້.

ອະທິບາຍປະຕິສຳພັນຂອງຄູ-ນັກຮຽນໂດຍລະອຽດ, ພ້ອມກັບການສະຫຼຸບຄວາມຄິດຂອງຄູກ່ຽວກັບການ ຕັດສິນໃຈສອນຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃຈຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບບົດບາດສຳຄັນຂອງຄູຢູ່ ໃນຂະບວນການການສອນໃນຫ້ອງຮຽນ (Dickenson & Sprague, 2002; Hiebert, 1999; Morrow

& Asbury, 1999, Roskos & Neumam, 2002). ຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫມ່ຂອງການເຮັດວຽກການປະຕິບັດການ ຮຽນຮູ້ ແລະ ບົດບາດສໍາຄັນຂອງຄູໃນການຕັດສິນໃຈການວາງແຜນການສອນໄດ້ໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຈະແຈ້ງທີ່ ສຸດແກ່ພວກເຮົາວ່າເປັນຫຍັງບໍ່ມີຍຸດທະສາດການສອນ ຫຼື ວິທີການສອນທົ່ວໄປສໍາລັບທຸກໆຫ້ອງຮຽນ. ແຕ່ລະ ຊັ້ນຮຽນແມ່ນຫົວໜ່ວຍແຍກຕ່າງຫາກ. ບໍ່ມີຫ້ອງຮຽນທົ່ວໄປ ແລະ ນັກຮຽນທົ່ວໄປ. ຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງດ້ານ ວັດທະນະທຳ, ສັງຄົມ ແລະ ພາສາຂອງນັກຮຽນໃນຫຼາຍໂຮງຮຽນຍັງປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການເຄື່ອນໄຫວຕົວຈິງ ຂອງການຮຽນຮູ້ທີ່ຫຼາກຫຼາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຫ້ອງຮຽນ. ບໍ່ພຽງແຕ່ແມ່ນຂະບວນການຮູ້ຫນັງສືທີ່ສັບຊ້ອນ, ການພົວ ຝັນທີ່ອ່ານວ່າໃຫ້ການພັດທະນາການຮູ້ຫນັງສືຍັງຊັບຊ້ອນ, ການກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ຮຽນ, ວຽກງານການຮຽນຮູ້, ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້. ໃນສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ນີ້, ຄູສອນມີບົດບາດສໍາຄັນ.

ເພື່ອໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດ, ທັດສະນະທົດສະດີກ່ຽວກັບການພັດທະນາການຮູ້ຫນັງສືຈຳເປັນຕ້ອງແກ້ໄຂຄວາມ ສັບສົນຂ້າງເທິງທັງຫມົດ. ທັດສະນະການເຮັດທຸລະກຳສະໜອງພື້ນຖານສໍາລັບການເຂົ້າໃຈບັນຫາທີ່ສັບສົນຂອງ ການພັດທະນາ. ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ກຸນແຈເພື່ອເນັ້ນຫນັກໃສ່ຄວາມເປັນເອກະລັກຂອງ ທັດສະນະການສື່ສານແມ່ນການສຸມໃສ່ການສື່ສານທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມໃນຊຸມຊົນການຮຽນ ຮູ້ແລະພັດທະນາການຮູ້ຫນັງສື.

ຕົ້ນກຳເນີດຂອງທັດສະນະຂອງການສຶກສາໄດ້ຖືກພິບັດເຫັນຢູ່ໃນວຽກງານຂອງສີນັກວິຊາການທົດສະດີ: Bronfenbrenner, Vygotsky, Rosenblatt, ແລະ Heath.

ບົດປະພັນຂອງທ່ານ Bronfenbrenner's (1979, 1989, 2000, 2005) ວຽກງານສຸມໃສ່ໃນທົດສະດີ ນິເວດວິທະຍາໄດ້ກຳນົດ "ເງື່ອນໄຂແລະຂະບວນການສ້າງເຂົ້າສູ່ການພັດທະນາມະນຸດ" (2000). ລາວໄດ້ລະບຸກົນ ໄກສະລັບສັບຊ້ອນສະລັບສັບຊ້ອນທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ການພັດທະນາຂອງມະນຸດເຊັ່ນ: ຄອບຄົວ ແລະ ໂຮງຮຽນ ໂຮງຮຽນ, ເພື່ອນຮ່ວມງານ, ຊຸມຊົນ, ຄຽງຄູ່ກັບການພົວພັນລະຫວ່າງສະຖາບັນນີ້ປະກອບມີລັກສະນະເຊັ່ນ: ວັດທະນະທຳ, ສັງຄົມ, ການເມືອງແລະມະນຸດປະຫວັດສາດ. ວຽກງານຂອງລາວແມ່ນເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກການສຶກ ສາເບິ່ງພາບໃຫຍ່ຂອງການພັດທະນາມະນຸດກວ່າພຽງແຕ່ສຸມໃສ່ການຂະຫຍາຍຕົວແລະການພັດທະນາສ່ວນ ບຸກຄົນ. ນີ້ແມ່ນຫມາຍເຖິງການສ້າງເພື່ອສ້າງກົນໄກການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມ, ນັກສຶກສາຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ກັບຄອບ ຄົວຄອບຄົວໜຸ່ມ, ຊຸມຊົນສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ປະສົບການທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສໍາລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນຂອງເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມເຫຼົ່ານັ້ນ. (Bronfenbrenner & Evans, 2000; Swick & Williams, 2006).

ບົດປະພັນຂອງ Vugotsky (1978, 1981, 1986) ຍັງຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈເຖິງອິດທິພົນຂອງການ ພົວພັນທາງສັງຄົມຕໍ່ການພັດທະນາສະຕິບັນຍາ. ໂດຍສະເພາະ, ບົດບາດການໄກ່ເກ່ຍຂອງຜູ້ໃຫຍ່ນີ້ແມ່ນເປັນ ປະໂຫຍດໃນເວລາທີ່ມັນມີສ່ວນຮ່ວມໃນ "ເຂດການພັດທະນາໃກ້ຄຽງ". ເຂດຂອງການພັດທະນາໃກ້ຄຽງແມ່ນ ເຂດຂອງທ່າແຮງການພັດທະນາລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ລາວສາມາດເຮັດ ໄດ້ດ້ວຍການຊີ້ນຳຂອງຜູ້ໃຫຍ່. ບົດບາດຕົວກາງຂອງຜູ້ໃຫຍ່ສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາຂອງເດັກ, ດັ່ງນັ້ນ ການອ່ານວ່າຄວາມສະດວກໃນການປະຕິບັດວຽກງານທີ່ເປັນເອກະລາດໂດຍເດັກຄ່ອຍໆແລະສູງຂຶ້ນ. ການນຳໃຊ້

ແນວຄວາມຄິດນີ້ເຂົ້າໃນການສອນໃນຫ້ອງນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າຄູ່ຕ້ອງຮູ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ ແລ້ວອອກແບບ ແລະ ປະຕິບັດຄໍາແນະນໍາເພື່ອສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນ. ຫຼາຍສິບປີກ່ອນ, ບົດປະຊັນ Louise Rosenblatt (1978, 1983) ໄດ້ກໍານົດການອ່ານເປັນຂະບວນການສື່ສານລະຫວ່າງຜູ້ອ່ານ, ຂໍ້ຄວາມ, ແລະສະຖານະການທີ່ການອ່ານເກີດຂຶ້ນ. ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນ, ວຽກງານຂອງນາງໄດ້ນໍາໃຊ້ຕົ້ນຕໍກັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບວິທີການເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມເກີດຂຶ້ນໃນຫ້ອງຮຽນມັດທະຍົມ (Rosenblatt, 1994, 2004). ອີງຕາມ Rosenblatt, ເມື່ອມີຄົນອ່ານ, ການໂຕ້ຕອບແບບເຄື່ອນໄຫວຫຼືການສື່ສານເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ອ່ານຂອງພາສາ ແລະ ແນວຄວາມຄິດເນື້ອຫາແລະລັກສະນະຂອງຂໍ້ຄວາມເຊັ່ນດຽວກັນກັບການອອກແບບສະຖາບັນສັງຄົມຫຼືສະພາບການທີ່ການອ່ານເກີດຂຶ້ນ. ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການໂຕ້ຕອບແບບເຄື່ອນໄຫວແມ່ນວ່າຜູ້ອ່ານສ້າງຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງທີ່ອ່ານ. ບົດປະຊັນຂອງ Rosenblatt ໄດ້ເພີ່ມຄວາມຮັບຮູ້ຂອງພວກເຮົາວ່າຜູ້ອ່ານທີ່ແຕກຕ່າງກັນຈະສາມາດຕີຄວາມໝາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ອ່ານ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ອ່ານບົດເລື່ອງດຽວກັນຍ້ອນການພົວພັນກັນ. ວິທີການອ່ານ ແລະ ການສອນວັນນະຄະດີໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມແມ່ນຖືວ່າເປັນ “ວິທີການຕອບຮັບຂອງຜູ້ອ່ານ” (Rosenblatt, 2004). ພາບລວມຂອງອົງປະກອບຂອງທັດສະນະການເຮັດທຸລະກໍາກ່ຽວກັບການພັດທະນາການຮູ້ຫນັງສື ບໍ່ດົນມານີ້, Rosenblatt ໄດ້ນໍາໃຊ້ທິດສະດີການເຮັດທຸລະກໍານີ້ກັບຂະບວນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ (1994). ນີ້, Rosenblatt ເນັ້ນຫນັກວ່າ:

- + ສະພາບການທັງຫມົດທີ່ການຮຽນຮູ້ການສື່ສານເກີດຂຶ້ນ, ລວມທັງຫ້ອງຮຽນບໍ່ພຽງແຕ່ທັງໂຮງຮຽນ ແລະສະພາບການວັດທະນະທຳສັງຄົມຂອງຄອບຄົວແລະຊຸມຊົນ.
 - + ທັດສະນະການເຮັດທຸລະກໍາຂອງການອ່ານແລະການຂຽນບໍ່ໄດ້ນໍາສະເໜີໂດຍຊຸດຂອງຂັ້ນຕອນທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ແທນທີ່ຈະເປັນຂະບວນການທີ່ຜູ້ຮຽນສ່ວນບຸກຄົນມີສ່ວນຮ່ວມແມ່ນໄດ້ຮັບການຍອມຮັບແລະສະໜັບສະໜູນເປັນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານຄວາມຮູ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.
 - + ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ ແລະ ກິດຈະກຳທີ່ກະຕຸ້ນ ແລະ ສົ່ງເສີມໃຫ້ນັກຮຽນສ້າງການພົວພັນທີ່ມີຄວາມໝາຍຂອງຕົນເອງດ້ວຍພາສາ ແລະ ການຮູ້ຫນັງສື.
 - + ການສົນທະນາລະຫວ່າງຄູກັບນັກສຶກສາຜ່ອມທັງການພົວພັນລະຫວ່າງຄູ ແລະ ນັກສຶກສາແມ່ນສ່ວນຫນຶ່ງທີ່ສໍາຄັນຂອງຂະບວນການສື່ສານ. ພາລະບົດບາດຂອງຄູແມ່ນເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນຂະບວນການສື່ສານສໍາລັບເດັກນ້ອຍຍ້ອນວ່າເຂົາເຈົ້າພົວພັນກັບຂໍ້ຄວາມ.
- ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາຂອງຜູ້ອ່ານ ແລະ ຜູ້ຂຽນ:
- ພາສາຮັບ ແລະ ສະແດງອອກ
 - ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາ 5 ດ້ານ
 - ຄວາມຮູ້ທາງພາສາ Meta-linguist
 - ການສ້າງຄວາມໝາຍ
 - ການຮັບ (ການອ່ານຄວາມເຂົ້າໃຈ)

- ສະແດງອອກ (ຂຽນ)
- ສະຖານະການອ່ານ-ຂຽນ

ການພິສູດຫຼັກຖານຂອງຄວາມສໍາຄັນຂອງການພົວພັນລະຫວ່າງຂໍ້ຄວາມ ແລະ ສະຖາບັນຂອງຄອບຄົວ, ຊຸມຊົນ, ແລະໂຮງຮຽນແມ່ນພົບເຫັນຢູ່ໃນ Heath's (1983) ethnographic ການສຶກສາຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ເຮັດວຽກໃນການເຄື່ອນໄຫວຊຸມຊົນ ນັກຄົ້ນຄວ້າທ່ານ Heath ແມ່ນເຜື້ອຊື້ແຈງເຖິງບົດບາດສໍາຄັນຂອງຄູ ແລະ ພໍ່ແມ່ ທີ່ເປັນຕົວກາງໃນການຮຽນຮູ້ການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍໃນກຸ່ມວັດທະນະທຳສັງຄົມຕ່າງໆ. ຮູບແບບຂອງການໃຊ້ພາສາຢູ່ໃນສອງຊຸມຊົນທີ່ Heath ສຶກສາໄດ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງວິທີການທີ່ໃຊ້ພາສາປາກເວົ້າ ແລະ ເປັນລາຍລັກອັກສອນໂດຍພໍ່ແມ່ ແລະ ຊຸມຊົນ. ໃນຊຸມຊົນເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມຮູ້ຂອງຄູອາຈານກ່ຽວກັບຄອບຄົວຂອງເດັກ ແລະ ສະພາບການຊຸມຊົນຈະເປັນພື້ນຖານສໍາລັບຄູອາຈານໃນການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ໃນໂຮງຮຽນ, ສະໜັບສະໜູນເດັກນ້ອຍບັນລຸຜົນດີໃນກິດຈະກຳການອ່ານຂຽນ.

ຄວາມສໍາຄັນຂອງບົດບາດການໄກ່ເກ່ຍຂອງຄູ ແລະ ພໍ່ແມ່ໄດ້ຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນບໍ່ດົນມານີ້ໃນການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການພັດທະນາພາສາ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ຄອບຄົວໂດຍ Tabors, Snow, and Dickinson (2001). ການສະໜັບສະໜູນສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງບົດບາດສໍາຄັນຂອງພໍ່ແມ່ໃນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສະຫຼຸບວ່າ: ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງພໍ່ແມ່ກ່ຽວກັບສະພາບການອັນຄົບຖ້ວນຂອງການພົວພັນອົງປະກອບໃນການໂຕ້ຕອບການສື່ສານ.

ອົງປະກອບຂອງຜູ້ອ່ານ-ນັກຂຽນ: ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາຂອງຜູ້ອ່ານ-ນັກຂຽນແມ່ນອີງໃສ່ຄວາມຮູ້ຂອງພາສາເວົ້າ ແລະ ຄວາມຮູ້ເບື້ອງຕົ້ນຂອງພາສາຂຽນ ແລະ ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານແນວຄິດ.

ອົງປະກອບທີສອງຂອງການສື່ສານກ່ຽວຂ້ອງກັບຂໍ້ຄວາມ, ໂດຍສະເພາະປະເພດຂອງຂໍ້ຄວາມ ແລະ ຄຸນລັກສະນະຂອງມັນ. ລັກສະນະຂອງຂໍ້ຄວາມມີອິດທິພົນຕໍ່ການສື່ສານ ແລະ ອັນນີ້ເກີດຂຶ້ນບົນພື້ນຖານປະສົບການກ່ອນຂອງຜູ້ອ່ານ-ນັກຂຽນກັບປະເພດຂໍ້ຄວາມ. ໃນເວລາທີ່ເລີ່ມຕົ້ນພົວພັນກັບຂໍ້ຄວາມໃນໜ້າໃດໜຶ່ງ, ຜູ້ອ່ານມີຄວາມຄິດທົ່ວໄປ ຫຼື ການຄາດຄະເນ, ຢ່າງໃດກໍຕາມຍັງໄດ້ມີຄວາມນິຍົມຊົມຊອບກ່ຽວກັບຄວາມຫມາຍ, ເຊິ່ງຈະຖືກປັບໃນລະຫວ່າງການອ່ານ. ເມື່ອຂຽນ, ນັກຂຽນທໍາອິດກໍານົດຈຸດປະສົງຂອງການຂຽນ, ຈາກທີ່ລາວຄາດຄະເນວ່າຂໍ້ຄວາມຈະຖືກຂຽນແນວໃດ. ຕົວຢ່າງ, ຈະຂຽນຂໍ້ຄວາມໄປຫາເພື່ອນ, ລາຍການຊື້ເຄື່ອງຫຼືຂຽນເລື່ອງ. Rosenblatt ອະທິບາຍປະຕິສໍາພັນນີ້ກັບຂໍ້ຄວາມທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງປະສົບການທີ່ຜ່ານມາກັບພາສາ ແລະ ຂໍ້ຄວາມອື່ນໆ, ພ້ອມກັບສະພາບການ ແລະ ຄວາມສົນໃຈໃນປະຈຸບັນ (Rosenblatt, 1994). ຕົວຢ່າງ, ຖ້າຂໍ້ຄວາມທີ່ກໍາລັງອ່ານເປັນໜັງສື, ປະສົບການທີ່ຜ່ານມາກັບໜັງສືໜັງສືຈະສ້າງການຄາດຄະເນວ່າຕົວອັກສອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງຕົວອັກສອນຈະຖືກນໍາສະເໜີໃນແຕ່ລະໜ້າພ້ອມກັບຕົວອັກສອນທີ່ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຕົວອັກສອນນັ້ນ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ວິທີທີ່ຕົວໜັງສືຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອແນະນໍາແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄໍາສັບໃໝຍັງມີອິດທິພົນຕໍ່ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຜູ້ອ່ານກັບຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ຄວາມ. ຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ຄວາມຖືກຈັດໃສ່ໃນຄໍາສັບ ຫຼື ຄວາມຮູ້ສະແດງອອກໃນຂໍ້ຄວາມ. ນັກຄົ້ນຄວ້າໄດ້ສັງເກດເຫັນບົດບາດສໍາຄັນຂອງຄໍາສັບໃນຄວາມເຂົ້າໃຈ

ຂໍ້ຄວາມ. (Graves & Watts - Taffe, 2002; US National Reading Center, 2000; Ruddell, 1994). ເດັກນ້ອຍທີ່ມີອາຍຸຫຼາຍກວ່າທີ່ມີການຂະຫຍາຍຄຳສັບຈະປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຂອງເຂົາເຈົ້າຫຼາຍກວ່າເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄຳສັບທີ່ຈຳກັດ. ການເຂົ້າໃຈຄຳສັບແມ່ນງ່າຍຂຶ້ນສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ສາມາດຟັງ ແລະເຂົ້າໃຈຄຳສັບທີ່ຂະຫຍາຍອອກໄດ້ ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າເຄີຍໃຊ້ແລ້ວ. ອາຍຸກ່ອນໄວຮຽນສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນຂອງເດັກນ້ອຍ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄຳສັບທີ່ຂະຫຍາຍອອກຍັງມີຄວາມຮູ້ທາງດ້ານແນວຄິດທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ອັນນີ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈໃນເວລາຟັງ ຫຼື ອ່ານ. ເມື່ອຂຽນ, ຄຳສັບ (ແລະຄວາມຮູ້ແນວຄວາມຄິດ) ສະແດງອອກໃນຂໍ້ຄວາມໃນລະຫວ່າງຂະບວນການຂຽນກໍ່ຖືກພັດທະນາ. ຄວາມໝາຍທີ່ສ້າງຂຶ້ນໂດຍຜ່ານຄຳສັບໄດ້ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຜະລິດຕະພັນການເຮັດວຽກເຊັ່ນດຽວກັນກັບວິທີການຈັດລະບຽບບົດເລື່ອງ. ອົງປະກອບຂອງບໍລິບົດ ອົງປະກອບທີ່ສາມຂອງການສື່ສານການຮູ້ຫນັງສືເປັນລາຍລັກອັກສອນກ່ຽວຂ້ອງກັບສະພາບການ. ອົງປະກອບນີ້ໝາຍເຖິງສະພາບການທາງດ້ານວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມທີ່ກົດຈະກຳການຮູ້ຫນັງສືເກີດຂຶ້ນ. ຕົວຢ່າງ, ກົດຈະກຳການຮູ້ຫນັງສືເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງບົດຮຽນການສຶກສາສັງຄົມຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ຫຼື ມັນເກີດຂຶ້ນໃນຊຸມຊົນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການບໍລິການທາງສາສະໜາບໍ? ການອ່ານເປັນກົດຈະກຳເພື່ອຄວາມບັນເທີງສ່ວນຕົວບໍ? ບາງທີ່ກົດຈະກຳການຂຽນເປັນວາລະສານສ່ວນບຸກຄົນຫຼືການມອບໝາຍຂອງໂຮງຮຽນ? ແຕ່ລະສະພາບການທາງດ້ານສັງຄົມ - ວັດທະນະທຳຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການສື່ສານຂອງຜູ້ອ່ານ - ຂໍ້ຄວາມ - ສະພາບການ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ອ່ານໃນຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ຄວາມ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຂໍ້ຄວາມເກີດຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ຜູ້ອ່ານສ້າງຄວາມໝາຍຈາກການໂຕ້ຕອບແບບເຄື່ອນໄຫວລະຫວ່າງຜູ້ອ່ານ, ຂໍ້ຄວາມ, ແລະ ສະພາບການ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຂະບວນການຂຽນຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການສື່ສານລະຫວ່າງນັກຂຽນ, ຂໍ້ຄວາມ, ແລະ ສະພາບການ. ໃນເວລາທີ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຂຽນ, ການສື່ສານລະຫວ່າງຄວາມຮູ້ຂອງລາວກ່ຽວກັບພາສາ, ຂໍ້ຄວາມທີ່ລາວກຳລັງສ້າງ, ແລະ ສະພາບການຂອງສະພາບແວດລ້ອມຂອງບຸກຄົນນັ້ນ (ເຊັ່ນ: ສ່ວນບຸກຄົນ, ສັງຄົມ, ແລະ ວັດທະນະທຳ) ເກີດຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ການພົວພັນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ (Rosenblatt, 1994).

3. ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ຂຽນແນວໃດ?

ແນວຄວາມຄິດທີ່ສຳຄັນໃນທັດສະນະການສື່ສານແມ່ນການພັດທະນາຄວາມສາມາດການຮູ້ຫນັງສືເກີດຂຶ້ນຍ້ອນວ່າການສື່ສານເກີດຂຶ້ນໃນສະພາບການປະມວນຜົນວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ, ບ່ອນທີ່ພາສາ ແລະ ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຖືກນຳໃຊ້ໃນວຽກງານແທ້ຈິງ, ການບໍລິການທີ່ມີຄວາມໝາຍ (Au, 1997). ໃນສະພາບການເຫຼົ່ານັ້ນ, ຜູ້ໃຫຍ່(ພໍ່ແມ່, ຄູ່ສອນ) ໄກ່ເກຍກົດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານແລະການຂຽນ ແລະ ເຫດການຢູ່ໃນເຂດການພັດທະນາໃກ້ຄຽງຂອງເດັກ. ເອົາໃຈໃສ່ເຖິງບົດບາດຂອງຜູ້ໃຫຍ່ໃນການອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ປະສົບການການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍໃນທຸກລະດັບຂອງການຮູ້ຫນັງສື. ໂດຍສະເພາະ, ທັດສະນະນີ້ຮັບຮູ້ເຖິງບົດບາດຂອງຄູອາຈານໃນການປະເມີນຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະເບື້ອງຕົ້ນຂອງເດັກນ້ອຍໃນຫ້ອງຮຽນຂອງ

ເຂົາເຈົ້າ. ບົນພື້ນຖານການຮັບຮູ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະກ່ອນ, ຄູ່ກຳນົດເນື້ອໃນການສຶກສອນທີ່ເໝາະສົມເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກ, ນັ້ນແມ່ນການສອນພາຍໃນເຂດພັດທະນາໃກ້ຄຽງຂອງເດັກ.

4. ແນວທາງການສອນ: ການສອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນແບບຄົບວົງຈອນ

ໃນຂະນະທີ່ວິທີການລະດັບປານກາງສະໜອງການປະນີປະນອມໃນການໂຕ້ວາທີລະຫວ່າງວິທີການທີ່ອີງໃສ່ທັກສະໃນການສອນ ແລະ ວິທີການສອນພາສາທັງຫມົດ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງຊີ້ແຈງວິທີການລວມເອົາທັງສອງປະເພດຂອງການເຄື່ອນໄຫວການຮຽນຮູ້ໃນຫ້ອງຮຽນ. ມັນຍັງມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງວິທີການທີ່ຄູ່ຈະພົວພັນກັບເດັກນ້ອຍໃນເຂດການພັດທະນາໃກ້ຄຽງຂອງພວກເຂົາ. ຄູ່ຍັງຈຳເປັນຕ້ອງມີສະຕິຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບວິທີການຕັດສິນໃຈຂອງສຶກສອນ ແລະ ວິທີການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ທັດສະນະທຸລະກຳໄດ້ສະໜອງທິດທາງທິດສະດີສຳລັບການແກ້ໄຂບັນຫາເຫຼົ່ານີ້, ກຳນົດການພົວພັນທີ່ສັບສົນທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງຜູ້ອ່ານ, ບົດເລື່ອງ, ແລະ ສະພາບການທາງສັງຄົມ. ທັດສະນະນີ້ຍັງຮັບຮູ້ເຖິງບົດບາດອັນຕັ້ງໜ້າຂອງຄູໃນການໂຕ້ຕອບຂອງເດັກນ້ອຍໃນກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ຫນັງສື.

ວິທີການສຶກສອນໄດ້ຖືກລະບຸໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບທັດສະນະຂອງທຸລະກຳເປັນຄຳແນະນຳການຮູ້ຫນັງສືທີ່ສົມບູນແບບ (Reutzel & Fawson, 2002; Reutzel & Cooter, 2005, Roller, 2002).

ວິທີການນີ້ສຸມໃສ່ການນຳໃຊ້ຍຸດທະສາດທີ່ຫລາກຫລາຍຍຸດທະສາດການສອນ ແລະ ຮັບຮູ້ວ່າຍຸດທະສາດແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະຂັ້ນການພັດທະນາການຮູ້ຫນັງສື (ອະນຸບານ, ໂຮງຮຽນປະຖົມ, ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕົ້ນ ແລະ ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ). ວິທີການນີ້ແມ່ນ "ລວມ" ໃນຫຼາຍດ້ານຂອບເຂດເພາະມັນ:

1. ຮັບຮູ້ຂະບວນການສະລັບສັບຊ້ອນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ,
2. ປະກອບມີກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ທີ່ລວມເອົາວຽກງານການຮູ້ຫນັງສືທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ບົດຮຽນການປະຕິບັດທັກສະ.
3. ຮັບຮູ້ສະພາບການວັດທະນະ ທຳ ສັງຄົມຂອງການໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້.
4. ຮັບຮູ້ບົດບາດສຳຄັນຂອງຄູໃນການອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ.

ນຳພາການສອນການຮູ້ຫນັງສືທີ່ສົມບູນແບບລວມເອົາສາມຂົງເຂດທີ່ສຳຄັນຂອງການສຶກສາທີ່ກຳນົດໂດຍ Rosenblatt (1978) ເປັນການປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການກໍ່ສ້າງຄວາມຫມາຍໃນຂະບວນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ, ຄືຜູ້ອ່ານ, ຂໍ້ຄວາມ, ແລະ ສະພາບການ. ນອກຈາກນັ້ນ, ວິທີການນີ້ຍັງຮັບຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບບົດບາດຂອງຄູໃນການຄວບຄຸມການສຶກສາຄວາມຮູ້ຂອງນັກຮຽນ. ຄຳແນະນຳທີ່ຄູສອນນີ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງການຕັດສິນໃຈຂອງຄູ, ພື້ນຖານທາງບັນຍາ, ຊັບພະຍາກອນ, ແລະ ປະຕິສຳພັນໃນເຂດການພັດທະນາໃກ້ຄຽງຂອງເດັກ (Ruddell & Unrau, 2004). ພາບລວມຂອງອົງປະກອບຂອງຄຳແນະນຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນທີ່ສົມບູນແບບ.

ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາສາ	ຄຸນສົມບັດ	ສ້າງຄວາມຫມາຍ
ຂອງຜູ້ອ່ານ ແລະ ນັກຂຽນ	ຂໍ້ຄວາມ	ການອ່ານຄວາມເຂົ້າໃຈ
	ແຜນວາດຂຽນ	

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພາສາ ເນື້ອໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ: ສະພາບການວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ແລະ ການສະແດງອອກ ເນື້ອໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ: ສະພາບການວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ

* ຄວາມຮູ້ພາສາ. (ທຳພາກສະໜາມ)

* ຄວາມຮູ້ທາງ Meta-linguistic. ຄຳແນະນຳລະດັບປານກາງຂອງຄູ

* ການຕັດສິນໃຈຂອງຄູອາຈານ

* ຄວນເປັນຄວາມຮູ້ຂອງຄູ

* ຊັບພະຍາກອນຂອງຄູ (ເຊັ່ນ: ຫຼັກສູດ) * ປະຕິສຳພັນຂອງຄູກັບນັກຮຽນໃນເຂດການພັດທະນາໃກ້ຄຽງ ການສັງເກດຂອງຄູຂອງການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ

ບົດບາດສຳຄັນຂອງຄູໃນຫ້ອງຮຽນ. ຈຸດສຸມຂອງວິທີການສອນນີ້ແມ່ນຄູອາຈານທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຫ້ອງຮຽນ. ພາລະບົດບາດຂອງຄູແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດໃນການຄວບຄຸມຂະບວນການສອນໃນຫ້ອງຮຽນ, ຫຼັກສູດແມ່ນພຽງແຕ່ອັນດັບສອງເທົ່ານັ້ນ (Bond & Dykstra, 1967, 1997). ອັນນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງບົດບາດອັນຕັ້ງໜ້າທີ່ຄູສອນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການໂຕ້ຕອບຂອງເຂົາເຈົ້າກັບເດັກນ້ອຍໃນການຕັດສິນໃຈສິ່ງທີ່ຖືກສອນ ແລະ ວິທີການໃຫ້ສິດສອນທີ່ດີທີ່ສຸດ. ການຕັດສິນໃຈຂອງຄູສອນໃຫ້ຮູ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮັບຮູ້ເຖິງຮູບແບບການສື່ສານທີ່ເປັນເອກະລັກ ແລະ ຊັບຊ້ອນທີ່ເກີດຂຶ້ນເມື່ອເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ (Corcoran & Leahi, 2003; Glazer, 2004; Parsons & Stephenson, 2005; Schön, 1983; Zeichner & Liston, 1996). ວິທີການສອນການຮູ້ໜັງສືແບບຄົບວົງຈອນທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການພັດທະນາກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ຈະສ້າງເງື່ອນໄຂສະດວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ. ວິທີນີ້ຍັງສ້າງເງື່ອນໄຂສະດວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງເດັກໃນການເຂົ້າຮ່ວມ, ເຂົ້າໃຈ ແລະ ສ້າງບົດເລື່ອງໃນສະພາບການວັດທະນະທຳສັງຄົມທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະດ້ານວິຊາຊີບຂອງຄູແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ການຕັດສິນໃຈໃນຫ້ອງຮຽນ (Cox & Hopkins, 2006) ແລະ ສຳລັບວິທີການທີ່ເດັກໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ຝຶກຝັນກັບຊັບພະຍາກອນການສິດສອນລະດັມເຂົ້າໃນການເຄື່ອນໄຫວສິດສອນ.

ປະເພດຂອງກິດຈະກຳການສອນ: Roller (2002) ກຳນົດສາມປະເພດຫຼັກຂອງກິດຈະກຳການສອນການຮູ້ຫນັງສືທີ່ສົມບູນແບບ: ຄວາມຮູ້ໃນລະດັບຄຳສັບຕ່າງໆ, ເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມ, ແລະ ຫ້າວຫັນໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນ. ກິດຈະກຳສຸມໃສ່ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນລະດັບຄຳສັບລວມທັງການເນັ້ນຫນັກໃສ່ຄວາມຕັ້ງໃຈໃນແຕ່ລະແນວຄວາມຄິດການອອກສຽງ, ຄຳສັບ, ແລະ ໄວຍາກອນ, ໃນບໍລິບົດການຮຽນຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ, ມີຄວາມໝາຍ. ເອົາໃຈໃສ່ແມ່ນສຸມໃສ່ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມ, ເຊິ່ງພິຈາລະນາເຊັ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງບົດເລື່ອງທີ່ອ່ານເພື່ອຈຸດປະສົງອື່ນໆຮ່ວມກັນ. ການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນໃນການຮູ້ຫນັງສືແມ່ນປະເພດທີ່ສຳຄັນຂອງຍຸດທະສາດການສອນແລະກິດຈະກຳການສິດສອນ. ສິດທິສ່ວນບຸກຄົນຂອງເດັກນ້ອຍການອ່ານແລະການຂຽນແມ່ນເນັ້ນຫນັກແລະເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ໃຊ້ມັນໃຊ້ໂອກາດການຮູ້ຫນັງສືເພື່ອຈຸດປະສົງສ່ວນບຸກຄົນໃນຊີວິດປະຈຳວັນການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນເບື້ອງຕົ້ນ ສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ (Au, 2002). ນີ້ແມ່ນການຊຸກຍູ້ການພັດທະນາການຮູ້ຫນັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ.

ອົງປະກອບຂອງການສອນການຮູ້ໜັງສືທີ່ສົມບູນແບບ. ອົງປະກອບຂອງວິທີການສອນນີ້ສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ດັ່ງນີ້ (Reutzel & Cooter, 2004; Roller, 2002; Weaver, 2002):

* ຄວາມຮູ້ທີ່ກວ້າງຂວາງທາງດ້ານວິທະຍາສາດຂອງຄູ່ກ່ຽວກັບການອ່ານ ແລະ ຂະບວນການພັດທະນາຂອງເດັກໃຫ້ເປັນຜູ້ຖານຜູ້ຖານໃນການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກໂດຍຜ່ານການຕັດສິນໃຈທີ່ໜັກແໜ້ນ, ເໝາະສົມ.

* ກິດຈະກຳການສຶດສອນລວມເອົາວຽກງານການອ່ານ ແລະ ການຂຽນທີ່ແທ້ຈິງຈາກທັດສະນະທັງຫມົດພາກສ່ວນ. ການອ່ານແລະການຂຽນແມ່ນຖືວ່າເປັນກິດຈະກຳການສື່ສານທີ່ສ້າງຄວາມໝາຍ. ນອກຈາກນັ້ນ, ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ຄຳສັບເພີ່ມຄວາມຮັບຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຄຸນລັກສະນະຂອງພາສາຂຽນ.

* ຊຸດການປະເມີນແບບເປັນທາງການ ແລະ ບໍ່ເປັນທາງການໃຫ້ທັດສະນະທີ່ສົມບູນແບບກ່ຽວກັບຄວາມຄືບໜ້າຂອງເດັກໃນການໄດ້ຮູ້ໜັງສື. ການສັງເກດການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງການພັດທະນາຂອງເດັກໃນແຕ່ລະມື້ ແລະ ການທົດສອບທີ່ເປັນທາງການໃຫ້ຮູບພາບຂອງຄວາມກ້າວໜ້າຂອງເດັກໃນການຮູ້ໜັງສື.

* ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການອ່ານ, ອ່ານເພື່ອ, ແລະ ອ່ານຮ່ວມກັນກັບຜູ້ໃຫຍ່. ຄວາມຈິງທີ່ວ່າຄູ່ມືກຈະອ່ານອອກສຽງເປັນການສ້າງຜູ້ຖານໃຫ້ເດັກນ້ອຍທີ່ຈະຮຽນແບບການອ່ານເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນໂດຍທຳມະຊາດ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ອ່ານໃຫ້ພໍ້ແມ່ຟັງ ຫຼືອ່ານກັບພໍ້ແມ່ ແລະ ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວອື່ນໆ.

* ການສອນເດັກນ້ອຍອ່ານ ແລະ ຂຽນ ແມ່ນລວມເຂົ້າກັນຕະຫຼອດຫຼັກສູດສອນ. ບົດຮຽນທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຊັ່ນ: ການຊຸດຄົ້ນວິທະຍາສາດ, ຮູ້ຈັກກັບຄະນິດສາດ... ລ້ວນແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບກິດຈະກຳທີ່ພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງມີປຶ້ມຫົວເລື່ອງວັນນະຄະດີ, ປຶ້ມປະຫວັດສາດ ແລະ ປຶ້ມຫຼາຍປະເພດຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອພັດທະນາທັກສະການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ.

* ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມໃນກຸ່ມການຮຽນຮູ້ທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ຮ່ວມມືກັນເປັນກິດຈະກຳເອກະລາດ ຫຼື ໜຶ່ງຕໍ່ໜຶ່ງ.

ໃນທຸກໆມື້, ເດັກນ້ອຍມີໂອກາດໂອກາດທີ່ຈະເຮັດວຽກຄົນດຽວ ແລະ ກັບຄົນອື່ນ.

* ຊຸມຊົນການຮຽນຮູ້ທີ່ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນພາຍໃນໂຮງຮຽນແລະບ້ານຄວາມສຳພັນຍັງມີຈຸດປະສົງເພື່ອຕອບສະຫນອງຄວາມຕ້ອງການຂອງນັກຮຽນທຸກຄົນໃນຫ້ອງຮຽນ. ການຮ່ວມມືເຫຼົ່ານີ້ລວມມີການຕິດຕໍ່ສື່ສານລະຫວ່າງບ້ານ ແລະ ໂຮງຮຽນເປັນປະຈຳ, ພ້ອມທັງໃຫ້ໂອກາດຫຼາຍອັນໃຫ້ສະມາຊິກຄອບຄົວອື່ນໆເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳໃນໂຮງຮຽນ. ອົງປະກອບທີ່ສຳຄັນໃນຊຸມຊົນການຮຽນຮູ້ນີ້ແມ່ນການເຄົາລົບເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນສຳລັບຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທັງໝົດ ແລະ ການເຄົາລົບຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງດ້ານວັດທະນະທຳສັງຄົມ.

ບົດທີ 3

ການພັດທະນາການປາກເວົ້າເປັນ ຜືນຖານທີ່ສໍາຄັນສໍາລັບການພັດທະນາບຸລິມະສິດ

ການອ່ານ - ການຂຽນຄວາມສາມາດໃນໄວເດັກກ່ອນຮຽນ

ການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການປາກເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍ ແມ່ນວຽກງານຕົ້ນຕໍໃນໄລຍະອະນຸບານ. ຍົກເວັ້ນແຕ່ສິ່ງທີ່ຊັກຊ້າການພັດທະນາ, ຄວາມອ່ອນແອທາງສະຕິປັນຍາທີ່ເປັນບັນຫາຂອງເດັກ, ໂດຍທົ່ວໄປ, ເດັກທຸກຄົນຈະກາຍເປັນພາສາໃນໄລຍະ 4 ປີທໍາອິດ, ຄວາມສາມາດໃນການນໍາໃຊ້ພາສາເພື່ອສື່ສານມີອິດທິພົນຕໍ່ການຮຽນຮູ້ຂອງ ເດັກນ້ອຍ ແລະ ການພົວພັນທາງດ້ານວັດທະນະທໍາສັງຄົມ. ຄວາມເຂົ້າໃຈພາສາປາກເວົ້າຍັງເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຜືນຖານສໍາລັບການພັດທະນາທັກສະການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງລາວ. ອີງຕາມການ Moats (2000): "ສິ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍນໍາມາສູ່ ຫນ້າຂອງປຶ້ມ ແລະ ບົດຝຶກຫັດການຂຽນແມ່ນຄວາມຮູ້ທໍາອິດ ແລະ ສໍາຄັນຂອງພາສາປາກເວົ້າ. ການສື່ສານເປັນລາຍລັກອັກສອນໂດຍການເຂົ້າໃຈການພັດທະນາທາງປາກຂອງເດັກ ນ້ອຍ, ຄູອະນຸບານແມ່ນຕົກວ່າທີ່ຈະສ້າງຄວາມສະດວກ ສໍາລັບການພັດທະນານີ້, ເພີ່ມທະວີການເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບ ການສື່ສານຂອງເດັກນ້ອຍເປັນລາຍລັກອັກສອນ.

ໃນບົດນີ້ພວກເຮົາຈະຄົ້ນຄວ້າການພັດທະນາຊ່ອງປາກຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ແຕ່ລະດ້ານຂອງການພັດທະນາຊ່ອງປາກຂອງເດັກ ພ້ອມກັບການພັດທະນາທັກສະການຮູ້ໜັງສືຕອນຕົ້ນ, ຄວາມຮູ້ນີ້ຈະສ້າງຜືນຖານຜືນຖານພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ວິທີການທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ສະແດງການໂຕ້ຕອບຂອງຄູ. ນອກຈາກນັ້ນ, ບົດນີ້ຍັງສຸມໃສ່ວິທີທີ່ຄູສາມາດສະໜັບສະໜູນພາສາ ແລະ ການສື່ສານລາຍລັກອັກຂອງເດັກນ້ອຍໃນສະພາບແວດລ້ອມການສື່ສານຂອງຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນທີ່ມີສະຖານະພາບເສດຖະກິດສັງຄົມທີ່ຫຼາກຫຼາຍ, ຊົນເຜົ່າ, ແລະ ພາສາ.

I. ບົດບາດຂອງຜູ້ໃຫຍ່ໃນການພັດທະນາພາສາສໍາລັບເດັກ

ການພົວພັນທາງສັງຄົມມີຄວາມສໍາຄັນສໍາລັບການພັດທະນາພາສາ. ພາສາບໍ່ໄດ້ພັດທະນາຢູ່ໃນຄວາມໂດດດ່ຽວ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງສໍາລັບທັງການພັດທະນາພາສາປາກແລະການພັດທະນາພາສາຂຽນ. ມີສອງອົງປະກອບທີ່ສໍາຄັນຕໍ່ການພົວພັນທາງສັງຄົມ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ເດັກຕ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເປັນຜູ້ສື່ສານ ແລະ ຈາກນັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຕ້ອງນໍາໃຊ້ວິທີການພົວພັນທີ່ມີປະສິດທິຜົນທີ່ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນການສື່ສານ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກລວມເຂົ້າໃນການພົວພັນ.

1. ລັກສະນະການສື່ສານ

ການພັດທະນາພາສາເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອເດັກຖືກເຫັນວ່າເປັນຜູ້ສື່ສານໃນການສົນທະນາ. ສິ່ງນີ້ສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ກ່ອນທີ່ເດັກຈະເຂົ້າຮ່ວມໃນການສື່ສານທາງປາກເວົ້າ. ສໍາລັບເດັກນ້ອຍຈໍານວນຫຼາຍ, ຂະບວນການນີ້ເກີດຂຶ້ນໄວຫຼາຍ, ທັນທີຫຼັງຈາກເກີດ, ພໍແມ່ເລີ່ມສົນທະນາກັບເດັກເກີດໃໝ່. ໃນຫຼາຍໆການສົນທະນາ, ພໍແມ່ມີສ່ວນຮ່ວມ

ໃນການສື່ສານກັບເດັກອ່ອນແລະຊອກຫາການສະແດງອອກທີ່ບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ເປັນສັນຍານຂອງການຕອບສະຫນອງ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ, ໃນບົດສົນທະນາສັ້ນຂ້າງລຸ່ມ, ແມ່ໄດ້ຕອບໂຕ້ກັບສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງລູກຄືກັບວ່າມັນເປັນການຕອບສື່ສານ ແລະສືບຕໍ່ການສົນທະນາໃນການສົນທະນາທາງໂທລະສັບ.

ແມ່: ສະບາຍດີລູກຮັກ, ແມ່ດີໃຈຫຼາຍທີ່ໄດ້ມີເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້!

ເບິ່ງມືນ້ອຍໆຂອງເດັກນ້ອຍນີ້! (ແຕະນິ້ວມືຂອງເດັກນ້ອຍ) ລູກຂອງແມ່ງາມຫຼາຍ!

ເດັກ: ສະອິ້ນ

ແມ່: ໂອ້, ລູກຮັກຂອງແມ່. ລູກສະອິ້ນ, ແມ່ວ່າຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຕືບເບິ່ງຢູ່ທາງຫລັງ! (ຍົກເດັກນ້ອຍໃສ່ແຂນຂອງຕົນເອງ ແລະ ຕືບຫລັງຂອງລາວຄ່ອຍໆ).

ເດັກ: (ຢຸດສະອິ້ນຊົ່ວຄາວ)

ແມ່: ລູກເຊົາສະອິ້ນແລ້ວ!

ເມື່ອແມ່ (ຫຼື ຍາດຟີນ້ອງອື່ນໆຂອງເດັກ) ປະຕິບັດຕໍ່ເດັກເປັນຜູ້ສື່ສານໃນການສົນທະນາ, ມັນຈະສ້າງສະພາບການທີ່ເດັກເລີ່ມເຂົ້າຮ່ວມໃນການສົນທະນາ. ນີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ການພັດທະນາພາສາເລີ່ມຕົ້ນ.

2. ຮູບແບບການໂຕ້ຕອບທີ່ມີປະສິດທິພາບ

ວິທີສະເພາະ, ຊັດເຈນທີ່ພໍ່ແມ່ ແລະ ສະມາຊິກຄອບຄົວອື່ນໆມີສ່ວນຮ່ວມກັບເດັກນ້ອຍໃນການສື່ສານ ຍັງມີອິດທິພົນຕໍ່ການພັດທະນາພາສາປາກຂອງເດັກ. ການໂຕ້ຕອບເຫຼົ່ານີ້ຍັງອະທິບາຍເຖິງວິທີທີ່ພໍ່ແມ່ຫຼາຍຄົນ ແລະ ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວອື່ນໆມີປະສິດທິພາບສູງໃນການຊຸກຍູ້ການພັດທະນາພາສາຂອງລູກເຂົາເຈົ້າ. ຫົກອົງປະກອບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການໂຕ້ຕອບແມ່ນອິດທິພົນ: a) ການແບ່ງປັນເອກະສານ ແລະ ການຕິດຕໍ່ຕາ; b) ວົງການສື່ສານ; c) ແຜນວາດການປາກເວົ້າ; d) ການປາກເວົ້າໂດຍກົງຂອງເດັກ; e) ໂຄງຮ່າງພາສາ; f) ແລະການຈັດການ (Otto, 2002, 2006). ຜ່ານການພົວພັນທາງສັງຄົມເຫຼົ່ານີ້, ເດັກນ້ອຍຄ່ອຍໆພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ພາສາເພື່ອສື່ສານ. ໃນພາກຕໍ່ໄປ, ຂັ້ນຕອນຕົ້ນຕໍຂອງການພັດທະນາພາສາຈະຖືກອະທິບາຍ. ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຈະໄດ້ຮັບການອ່ານວຍຄວາມສະດວກໃນເວລາທີ່ພໍ່ແມ່ ແລະ ຄົນອື່ນເຂົ້າຮ່ວມເດັກນ້ອຍເປັນລັກສະນະການສື່ສານໃນການສົນທະນາ.

II. ຂັ້ນຕອນຂອງການພັດທະນາພາສາປາກເວົ້າ

ຕັ້ງແຕ່ເກີດມາ, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມຮຽນຮູ້ສິ່ງແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງ ແລະ ຕິດຕໍ່ສື່ສານກັບສະມາຊິກຄອບຄົວອື່ນໆ. ສິ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍກຳລັງຮຽນຮູ້ແມ່ນສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນໃນວິທີທີ່ເຂົາເຈົ້າຮຽນຮູ້ອອກສຽງ ຄຳ ທ່າ ອິດ.

1. ສຽງກະຊີບ

ໄວທີ່ສຸດແມ່ນໃນຊ່ວງ 6 ອາທິດ, ເດັກຈະເລີ່ມສ້າງສຽງ. ສຽງຄ່ອຍໆຂະຫຍາຍອອກໄປຄ້າຍຄືກັບຕົວອັກສອນ aa/oo/ah/. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ທີ່ຈະສ້າງສຽງໂດຍໃຊ້ລິ້ນ, ປາກ ແລະ ລິມຫາຍໃຈ. ພຶດຕິກຳຄວາມຊຸ່ມຊື່ນເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນຈາກການເຄື່ອນໄຫວແບບສຸມຂອງລະບົບສຽງ, ເຊິ່ງສາມາດເກີດຂຶ້ນເມື່ອເດັກຢູ່ຄົນດຽວ ແລະ ຕົ້ນໆຊຶ້ໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກກຳລັງທົດລອງສຽງຂອງພາສາ.

ບັນດາຕົວອັກສອນປາກົດໄວກວ່າພະຍັນຊະນະເພາະວ່າຕົວອັກສອນແມ່ນປ່ອຍການຜັນສຽງອອກມາແບບບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈອອກມາແບບທຳມະຊາດໃນຕົວ . ຕົວຢ່າງ, ເມື່ອເດັກນ້ອຍເຮັດໃຫ້ສຽງ /a/, ປາກ ແລະ ຄໍຂອງລາວເປີດກວ້າງ. ເມື່ອອອກສຽງພະຍັນຊະນະ, ຕົວຢ່າງ: /p/, ສຽງບໍ່ໄດ້ຖືກປ່ອຍອອກມາຢ່າງອິດສະຫລະ, ມັນຖືກສະກັດຢູ່ໃນຈຸດຂອງອຸປະກອນສຽງ (ປາກ - ປາກ) ແລະ ຕ້ອງປະສານງານກັບການຫາຍໃຈເພື່ອສ້າງສຽງ. ດັ່ງນັ້ນ, ການອອກສຽງພະຍັນຊະນະຈະມາໃນພາຍຫຼັງສຳລັບເດັກນ້ອຍ.

2. ເວົ້າລົມ

ການຜັນສຽງຂອງເດັກນ້ອຍຈະຂະຫຍາຍອອກຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສັບສິນລະຫວ່າງອາຍຸ 4 ຫາ 6 ເດືອນ. ໃນເວລານີ້, ພວກເຂົາເລີ່ມສ້າງສຽງການຊ້ຳສຽງສະຫຼະ ແລະ ພະຍັນຊະນະເຊັ່ນ: a... a... u... u... ba... ba..., ສຽງປາກອໍແອຂອງເດັກຈະມີຄວາມສັບສິນຫຼາຍຂຶ້ນໃນໄລຍະຕົ້ນໄລຍະ 8 - 10 ເດືອນ. ສຽງປາກອໍແອນີ້ແຕກຕ່າງກັນໃນເວລາອອກສຽງຂຶ້ນລົງ, ຈັງຫວະ ແລະ ສຽງເປັນສິ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍກຳລັງເວົ້າ. ມັນຖືກເອີ້ນວ່າການອອກສຽງອໍແອເນື່ອງຈາກວ່າມັນສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນທຳນອງ ແລະ ຈັງຫວະຂອງຄຳເວົ້າຂອງຜູ້ໃຫຍ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມການສື່ສານຂອງເດັກນ້ອຍ (Sachs, 1989). ໃນຕອນທຳອິດມັນເປັນພຽງແຕ່ສຽງອໍແອທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ. ຄ່ອຍໆ, ສຽງ ອໍແອຈະປະກົດມີຄວາມໝາຍເຊັ່ນ: mam... mam..., di... di...

3. ຂັ້ນຕອນຂອງການເວົ້າ 1 ຄໍາ

ປະມານອາຍຸ 1 ປີ, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນຜັນສຽງກຸ່ມສຽງທີ່ຄ້າຍຄືກັນໃນຖານະເປັນຄໍາສັບ, ກຸ່ມສຽງເຫຼົ່ານີ້ສາມາດສ້າງຄໍາສັບເຊັ່ນ: ຄໍາສັບຕ່າງໆມີຮູບຮ່າງຂອງຕົນເອງ. ຕົວຢ່າງ, ເດັກນ້ອຍອາດມີຄໍາສັບແຂງໂດຍສະເພາະສ້າງສິ່ງທີ່ເບິ່ງຄືວ່າເປັນຂອງຫຼິ້ນແຍກຕ່າງຫາກ ຫຼື ມີຈຸດພິເສດຂອງເດັກນ້ອຍ. ໂຄງສ້າງສະເພາະນີ້ແມ່ນຄໍາທີ່ຫມັ້ນຄົງ ແລະ ຖືກນໍາໃຊ້ເພື່ອຫມາຍເຖິງວັດຖຸພິເສດໂດຍອີງໃສ່ສະພາບການທີ່ເໝາະສົມ. ເພີ່ມການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສໍາລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນດ້ວຍຄໍາທີ່ປະດິດສ້າງເຫຼົ່ານີ້, ເດັກນ້ອຍຍັງສ້າງຄໍາສັບທົ່ວໄປຫຼາຍຄໍາທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບການອອກສຽງຂອງຜູ້ໃຫຍ່. ນັກຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນານີ້ເປັນຂັ້ນຕອນຂອງການປ່ຽນສຽງຜັນສຽງທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍເປັນສຽງອໍແອໃນດ້ານການພັດທະນາພາສາ, ໄລຍະເວລານີ້ແມ່ນໂດດເດັ່ນ. ເພາະເດັກນ້ອຍເລີ່ມໃຊ້ພາສາເພື່ອສື່ສານ. ເລື້ອຍໆພໍ່ແມ່ ແລະ ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຈະໃຊ້ຄໍາທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ສ້າງ ແລະ ອອກສຽງເປັນວິທີການຊຸກຍູ້ການຊໍ້າຄືນ.

4. ເວົ້າມັນທຸກຂັ້ນຕອນ

ເມື່ອເດັກຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຢ່າງ (ຫຼັງຈາກ 1 ປີ) ໄລຍະເວລາການພັດທະນາຄໍາສັບຈະເລີ່ມຕົ້ນ. ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມໃສ່ຄໍາສັບສອງສາມຄໍາເຂົ້າກັນ. ໃນມື້ທໍາອິດຂອງການອະນຸບານ, ເດັກນ້ອຍມັກຈະເວົ້າສອງສາມຄໍາເຊັ່ນປະໂຫຍກສັ້ນ. ຕົວຢ່າງ, ບັນທຶກ... ໂທລະສັບ... ພໍ່ (ໂທລະສັບຂອງແຝນ) ໄປເຮັດວຽກ (ແມ່ໄປເຮັດວຽກ). ຂັ້ນຕອນນີ້ຖືກພິຈາລະນາຫຍໍ້ຍ້ອນວ່າເດັກນ້ອຍໃນປັດຈຸບັນກໍາລັງຈັດຄໍາໃນວິທີທີ່ສັບສົນຫຼາຍ ແລະ ສ້າງປະໂຫຍກທີ່ບໍ່ມີໂຄງສ້າງ. ປະໂຫຍກໂດຍສະເພາະແມ່ນມັກຈະສັ້ນລົງ ແລະ ຂາດອົງປະກອບ (ຄໍາຕົວຕັ້ງທີ່ຂາດຫາຍໄປ, ຕໍາຕົວຕັ້ງ ຫຼື ຄໍານາມທີ່ຂາດໄປຜ່ອມກັນ. ນັກຄົ້ນຄວ້າເອີ້ນວ່າຂັ້ນຕອນການສື່ສານໃນສະພາບການ (ເດັກນ້ອຍໃຊ້ປະໂຫຍກທີ່ມີໂຄງສ້າງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງແລະຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ).

5. ເລີ່ມຕົ້ນເວົ້າຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ

ເມື່ອອາຍຸ 3-4 ປີ, ເດັກນ້ອຍສ່ວນໃຫຍ່ຈະເວົ້າພາສາຢູ່ເຮືອນໄດ້ຄ່ອງແຄ້ວຫຼາຍຂຶ້ນ. ພວກເຂົາໃຊ້ພາສາປາກເວົ້າເພື່ອຈຸດປະສົງທີ່ກວ້າງກວ່າເຊັ່ນການຖາມຄໍາຖາມ, ການຕອບຄໍາຖາມຂອງຜູ້ອື່ນ, ແລະ ສະແດງຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຕະຫຼອດໄລຍະອະນຸບານ ແລະ ປະຖົມ, ພາສາປາກເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍສືບຕໍ່ມີຄວາມຊັບຊ້ອນທາງດ້ານໄວຍາກອນ ແລະ ຄໍາສັບ ແລະ ການຂະຫຍາຍຕົວຫຼາຍຂຶ້ນໃນວິທີທີ່ເຂົາເຈົ້າໃຊ້ພາສາເພື່ອສື່ສານກັບຜູ້ອື່ນ, ຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນ.

ພາກສ່ວນຕໍ່ໄປນີ້ອະທິບາຍຂົງເຂດສະເພາະຂອງຄວາມຮູ້ພາສາທີ່ເລີ່ມຕົ້ນການພັດທະນາໃນໄລຍະໄວເດັກ. ແຕ່ລະພາກສະໜອງຜູ້ນຳການສຳລັບການອ່ານແລະການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ.

III. ຜູ້ນຳພາສາຂອງການອ່ານ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນ

1. ຂົງເຂດຄວາມຮູ້ພາສາປາກເວົ້າ

ການພັດທະນາພາສາຂອງເດັກນ້ອຍປະກອບມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສຽງ, ສັນຍາລັກຫຼືລັກສະນະຂອງພາສາ, ວິທີການສື່ສານພາສາ, ແລະ ວິທີການຂອງພາສາແມ່ນໂຄງສ້າງຕະຫຼອດຂະບວນການການສື່ສານ. ໂດຍສະເພາະ, ຄວາມເຂົ້າໃຈພາສາພັດທະນາໃນຫ້າຂົງເຂດ.

- a) ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຕົວອັກສອນແລະສຽງຂອງພາສາ.
- b) ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຂອງຄຳສັບຕ່າງໆ.
- c) ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບໄວຍາກອນແລະຄຳສັ່ງຄຳ.
- d) ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບໂຄງສ້າງປະໂຫຍກ.
- e) ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ພາສາໃນສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ໃນແຕ່ລະຂົງເຂດ , ຄວາມຮູ້ນີ້ທຳອິດພັດທະນາໄດ້ງ່າຍໂດຍຜ່ານການຟັງ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຄຳເວົ້າຂອງຄົນອື່ນໃນການໂຕ້ຕອບທີ່ມີຄວາມໝາຍ. ເດັກນ້ອຍເລີ່ມສະແດງຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າດ້ວຍພາສາທີ່ສະແດງອອກ. ຕົວຢ່າງ, ເດັກນ້ອຍທຳອິດພັດທະນາຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄຳວ່າ "ຂວດ" ໃນຂະນະທີ່ມັນຖືກປ້ອນ ແລະ ມັນໄດ້ຍິນຄຳທີ່ໃຊ້ເພື່ອແກ້ໄຂວັດຖຸ. ຕໍ່ມາໃນໄວເດັກ, ເດັກອາດຈະພະຍາຍາມສ້າງສຽງດັງໃນຄຳວ່າ "ຂວດ" ເພື່ອສະແດງຄວາມປາຖະໜາຂອງລາວທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປ້ອນ. ແກ້ວ", ໝາກໂປມ, ແລະ ອື່ນໆ.

ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ດ້ານພາສາຂຽນ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າສືບຕໍ່ພັດທະນາຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາປາກເວົ້າ. ນີ້ແມ່ນລັກສະນະທີ່ເປັນເອກະລັກໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເດັກນ້ອຍສາມາດສັງເກດເຫັນ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳທີ່ປະກອບມີການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ຄວາມຮູ້ນີ້ມີບົດບາດສຳຄັນໃນການສື່ສານຂອງເດັກນ້ອຍກັບການຂຽນເປັນທັງຜູ້ອ່ານ ແລະ ນັກຂຽນ. 5 ພື້ນທີ່ຂອງພາສາປາກເວົ້ານີ້ກາຍເປັນລະບົບສັນຍານທີ່ເດັກນ້ອຍໃຊ້ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເລີ່ມຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ຂຽນ.

ໃນພາກສ່ວນຕໍ່ໄປນີ້ແຕ່ລະຫ້າຂົງເຂດຂອງຄວາມຮູ້ພາສາຈະໄດ້ຮັບການອະທິບາຍ. ໂດຍສະເພາະ, ຈະເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງພາສາປາກເວົ້າ ແລະ ພາສາຂຽນ. ມັນຄວນຈະສັງເກດວ່າຫ້າພາກສ່ວນນີ້ຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈພາສາບໍ່ໄດ້ພັດທະນາແຍກຕ່າງຫາກໃນແຕ່ລະບຸກຄົນແຕ່ສະເໜີປະສົມປະສານແລະພັດທະນາໃນເວລາດຽວກັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກນຳສະເໜີແຍກຕ່າງຫາກໃນບົດນີ້.

2. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບລະບົບສຽງ

ໃນໄວເດັກ, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສຽງພາສາ ແລະ ສາມາດຈຳແນກລະຫວ່າງສຽງທີ່ຄ້າຍຄືກັນເຊັ່ນ: /ບ/ ໃນຖ້ວຍ /ມ/ ໃນຕາ /ຊ/ ໃນຊາຍ. ໂດຍສະເພາະ, ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈສຽງຂອງພາສາທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາສາຈາກການສື່ສານຢູ່ເຮືອນ. ພວກເຂົາຮຽນຮູ້ວ່າສຽງມີຄວາມສຳຄັນໃນພາສາ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເປັນລະບົບຂອງເດັກນ້ອຍຍັງລວມເຖິງການຮັບຮູ້ຈັງຫວະ, ອັດຕາ, ລະດັບສຽງ ແລະ ສຽງ (ສຽງດັງ) ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເດັກນ້ອຍອາຍຸຕ່ຳກວ່າໜຶ່ງປີມີປະຕິກິລິຍາແຕກຕ່າງກັນຕໍ່ການປາກເວົ້າ, ອັນນີ້ຖືກຈຳແນກໃນວິທີໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍວິທີ. ເດັກນ້ອຍຮູ້ວ່າຄຳທີ່ເຂົາເຈົ້າເວົ້າມີຄວາມໝາຍ. ດ້ວຍຄວາມສາມາດທາງດ້ານຄວາມຮູ້ສຶກ, ຄວາມແຕກຕ່າງເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດຄາດເດົາຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງທີ່ເວົ້າ. ນີ້ມັກຈະສັງເກດເຫັນໃນເວລາທີ່ຜູ້ໃຫຍ່ແບ່ງປັນປຶ້ມນິທານທີ່ມັກກັບເຂົາເຈົ້າ. ເດັກນ້ອຍຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈປະຕິກິລິຍາຂອງຜູ້ໃຫຍ່ເມື່ອອ່ານປຶ້ມ, ຕົວຢ່າງ, ເມື່ອພໍ່ແມ່ອ່ານບົດນິຍາຍ ໜີ 3 ໂຕ ທຳອິດໂດຍໃຊ້ສຽງທີ່ແຕກຕ່າງກັນສຳລັບສຽງໂຕໜີແຕ່ລະໂຕ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຊ້ສຽງເຫຼົ່ານັ້ນເພື່ອອ່ານເລື່ອງນັ້ນອີກ.

ຄວາມຮູ້ດ້ານການອອກສຽງ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ການຮັບຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ ກ່ຽວກັບສຽງໃນການປາກເວົ້າປະກອບສ່ວນໂດຍກົງກັບການພັດທະນາຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບວິທີສຽງເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕົວແທນໃນພາສາລາຍລັກອັກສອນ. ມັນແມ່ນສຽງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນຕົວແທນໃນວຽກງານລາຍລັກອັກສອນ (Foy and Neumann, 2006; Huba and Ramisetty - Mikler, 1995; Mann and Foy, 2003; Notari, 1996; Sensenbaugh, 1996).

ສຽງຂອງພາສາໄດ້ຖືກປ່ຽນເປັນການຂຽນໂດຍຜ່ານລະບົບຂອງສັນຍາລັກ ຫຼື ລະຫັດ. ໃນພາສາຕົວອັກສອນ ເຊັ່ນ: ພາສາລາວ, ການອ່ານ ແລະການຂຽນກ່ຽວກັບການຊອກຫາ ແລະ ການຈັດການສາຍພົວພັນຂອງຕົວອັກສອນທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງ 26 ຕົວອັກສອນ. ແຕ່ລະຄວາມສຳພັນຂອງຕົວໜັງສືຖືກຖອດລະຫັດໃນລະຫວ່າງການອ່ານ ແລະ ເຂົ້າລະຫັດໃນຕົວໜັງສື, ຜູ້ອ່ານແຕ່ລະຄົນຈະໃຊ້ສຽງທີ່ເປັນເອກະລັກສະເພາະຕົວໜັງສືໃນລຳດັບການອອກສຽງ ແລະ ຮັບຮູ້ຄຳສັບຕ່າງໆ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາອື່ນໆຍັງຖືກນຳໃຊ້ໃນຂະບວນການອ່ານ, ຜູ້ອ່ານຕ້ອງຮູ້ຈັກລະບົບສຽງເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ຄວາມໃນຂະບວນການຖອດລະຫັດພາສາ. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມສຳພັນສຽງທີ່ເປັນສັນຍາລັກຍັງເປັນສິ່ງຈຳເປັນຕໍ່ຂະບວນການຂຽນໃນເວລາທີ່ມັນຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອເຂົ້າລະຫັດ, ຫຼືຂຽນລົງ, ຂໍ້ຄວາມທີ່ແນ່ນອນ. ໃນຂະບວນການການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນການເຂົ້າລະຫັດ, ນັກຂຽນກຳນົດສິ່ງທີ່ສຽງເປັນຕົວແທນຂອງຄຳທີ່ລາວຕ້ອງການຂຽນໃນຂໍ້ຄວາມຂອງລາວ. ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານຢູ່ທີ່ນີ້ແມ່ນການຮັບຮູ້ວ່າຫົວຫນ່ວຍຂອງຄຳເວົ້າ (ການປາກເວົ້າ) ສາມາດແບ່ງອອກເປັນສຽງແຍກຕ່າງຫາກ, ເຊິ່ງເອີ້ນວ່າ ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງຄຳສັບເປັນພິເສດ, ແມ່ນລະດັບສຽງທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ສາມາດຈຳແນກຄວາມໝາຍໃນພາສາໃດໜຶ່ງ. ຕົວຢ່າງ, ສີສັ້ມເປັນຄຳທີ່ມີສາມສຽງສະເພາະ ຫຼື ສຽງເວົ້າ, /c/ /a/ /m/. ມັນເປັນສິ່ງ ສຳ ຄັນທີ່ຈະຕ້ອງສັງເກດຢູ່ທີ່ນີ້ວ່າ ຄຳ ວ່າ ຄຳສັບ ໝາຍເຖິງສຽງເວົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕົວອັກສອນທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງສຽງ. (ການອອກສຽງໝາຍເຖິງການສອນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຕົວອັກສອນຂອງຕົວໜັງສື ແລະ ສຽງທີ່ກ່ຽວພັນກັບຕົວອັກສອນ ແລະ ກຸ່ມຕົວອັກສອນ.)

ການຮັບຮູ້ການອອກສຽງແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງແນວຄວາມຄິດທົ່ວໄປທີ່ກວ້າງຂວາງຫຼາຍຂອງການຮັບຮູ້, ການອອກສຽງສຳນຽງຕ່າງໆເຊິ່ງໝາຍເຖິງການຮັບຮູ້ໂຄງສ້າງສຽງທົ່ວໄປຂອງພາສາ ແລະ ປະກອບມີພຽງແຕ່ການຮັບຮູ້ຂອງຫົວຫນ່ວຍໃຫຍ່ຂອງສຽງພາຍໃນຄຳສັບຕ່າງໆແມ່ນນຳຫນ້າການຮັບຮູ້ຂອງສ່ວນບຸກຄົນ.

ນັກຄົ້ນຄວ້າໄດ້ບັນທຶກບົດບາດສຳຄັນຂອງການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ. ເດັກນ້ອຍປະຕິບັດການອອກກຳລັງກາຍໃນລະດັບສູງທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຮັບຮູ້ເຊັ່ນ: ການອ່ານຈັງຫວະ, ການສະແດງຄຳປະສົມ, ຄຳປະສົມທີ່ມີຄວາມເປັນເອກະລັກ.

3. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຂອງຄຳສັບ

ພື້ນທີ່ອື່ນຂອງການພັດທະນາພາສາກ່ຽວຂ້ອງກັບມົດຄຳສັບຫຼືຄວາມໝາຍ. ຄວາມຮູ້ທາງຄວາມໝາຍແມ່ນອີງໃສ່ຄວາມຮູ້ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງໂລກ. ຄວາມຮູ້ແນວຄວາມຄິດພັດທະນາໂດຍຜ່ານຜ່ານປະສົບການໂດຍກົງຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ພົວພັນກັບສະພາບແວດລ້ອມໃນຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນ. ແຕ່ລະຄຳສັບສະເພາະແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບແນວຄວາມຄິດສະເຫມີ, ແລະ ຄວາມຮູ້ທາງຄວາມໝາຍຂອງຄຳສັບຄ່ອຍໆພັດທະນາ.

ຊື່ຂອງຄົນ, ສະຖານທີ່, ຫຼື ວັດຖຸ (ຄຳນາມ) ມັກຈະຮູ້ຈັກກ່ອນຄຳສັບທີ່ສະແດງເຖິງການກະທຳ (ຄຳກິລິຍາ) ຫຼືຄຳອະທິບາຍ (ຄຳນາມ ແລະຄຳກິລິຍາ). ຄຳສັບທີ່ຊັດເຈນເຊັ່ນ "ນົມ", "ລົດ", ແລະ "ຫມາ" ແມ່ນໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ອນຄຳນາມທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນເຊັ່ນ "ສັນຕິພາບ" ແລະ "ຄວາມສຸກ". ຮູ້ວ່າສັນຍາລັກເຫຼົ່ານີ້ຈະສື່ສານແນວຄວາມຄິດ, ຄວາມຄິດ, ແລະຄວາມປາຖະຫນາຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ນອກເໜືອໄປຈາກປະສົບການໂດຍກົງ, ປະສົບການທາງອ້ອມປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດແລະການພັດທະນາຄຳສັບ. ປະສົບການທາງອ້ອມທີ່ເຫດການຕົວຈິງບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງ ແຕ່ເປັນປະສົບການໂດຍການອ່ານໜັງສື, ເບິ່ງວິດີໂອ ຫຼື ໄດ້ຍິນຄົນເລົ່າເລື່ອງ. ຕົວຢ່າງ, ປະສົບການທຳອິດຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ແບ່ງປັນປຶ້ມຮູບພາບກັບພໍ່ແມ່ແລະຜູ້ໃຫຍ່ອື່ນໆແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄຳສັບຂອງເຂົາເຈົ້າ. ການພັດທະນາຄຳສັບແມ່ນສຳຄັນສຳລັບການຮູ້ໜັງສື: ເມື່ອເມື່ອເດັກເລີ່ມຮຽນຮູ້ການອ່ານ, ຄຳສັບທາງປາກຈະໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຜື່ນຖານໃນການຄົ້ນຫາ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄຳທີ່ເຂົາເຈົ້າເຫັນເປັນລາຍລັກອັກສອນ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ຖ້າເດັກນ້ອຍມີແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄຳວ່າ "ຫົງຫ້ອຍ" ໃນຄຳສັບປາກເວົ້າ, ມັນຈະປະສົບຜົນສຳເລັດຫຼາຍໃນການຊອກຫາຄຳສັບໃນເວລາທີ່ມັນພົບມັນເລື່ອງ ຫຼື ຂໍ້ຄວາມ. ຄວາມຮູ້ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄຳສັບເພີ່ມຄວາມສາມາດຂອງເດັກນ້ອຍໃນການຖອດລະຫັດເນື້ອໃນຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ຄວາມສຳເນົາ. ຖ້າເດັກນ້ອຍບໍ່ມີປະສົບການມາກ່ອນກັບແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄຳສັບຕ່າງໆກ່ຽວກັບແມງຫົງຫ້ອຍ, ໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າພົບຄຳນັ້ນໃນຂໍ້ຄວາມ, ເດັກນ້ອຍຈະຈຳເປັນຕ້ອງອີງໃສ່ຄວາມຮູ້ຂອງທ່ານກ່ຽວກັບການພົວພັນຕົວອັກສອນສຽງເພື່ອຖອດລະຫັດຄຳສັບ.

4. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄຳສັບຄຳ

ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ວ່າໃນເວລາທີ່ການສື່ສານມີລະບົບທີ່ເປັນລະບຽບທີ່ເອົາຄຳສັບຕ່າງໆເຂົ້າກັນໃນປະໂຫຍກ ແລະ ປະໂຫຍກ. ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ສາມາດມີການແຈ້ງເຕືອນເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນເມື່ອຄຳສັບສຸມລວມເຂົ້າກັນ. ຕົວຢ່າງ, "ໃຫ້ເຮົາອ່ານເລື່ອງໜຶ່ງ" ເປັນການປະກາດຢ່າງຊັດເຈນ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ໃຫ້ເຮົາອ່ານປຶ້ມນິທານເລື່ອງໜຶ່ງ" ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງເລີຍ. ລະບົບກົດລະບຽບໂຄງສ້າງທີ່ແຍກພາສາເວົ້າ ແລະ ພາສາຂຽນເອີ້ນວ່າໄວຍະກອນ. ແຕ່ລະພາສາມີໄວຍະກອນສະເພາະຂອງມັນ. ໄວຍະກອນພາສາອັງກິດມີການປ່ຽນແປງໃນຮູບແບບຄຳສັບ ແລະ ການປ່ຽນແປງນັ້ນມີຄວາມໝາຍໄວຍະກອນ. ພາສາລາວເປັນເອກະລາດ, ບໍ່ມີຮູບ, ຄຳສັບຂອງຄຳສັບແລະຄຳສັບແມ່ນວິທີການໄວຍະກອນຂອງພາສາລາວ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບພາສາເວົ້າ, ຮູບແບບໄວຍະກອນຈະປາກົດຂຶ້ນຕາມທຳມະຊາດ.

5. ມີຄວາມຮູ້ດ້ານໄວຍະກອນຂໍ້ຄວາມ-ພາສາທີ່ສອດຄ່ອງກັນ

ໃນເດັກອະນຸບານ, ເມື່ອສອນເດັກນ້ອຍເວົ້າ, ພວກເຮົາເອົາໃຈໃສ່ກັບການພັດທະນາພາສາທີ່ສອດຄ່ອງກັນ. ນີ້ແມ່ນວຽກງານທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນການພັດທະນາການປາກເວົ້າໃນເດັກ. ນັ້ນແມ່ນຄວາມຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບວິທີການຈັດຕັ້ງສັບພາສາທີ່ໃຫຍ່ກວ່າປະໂຫຍກ ເລື່ອງເລົ່າເລື່ອງປາກເປົ່າ, ເຊິ່ງເອີ້ນກັນວ່າຄຳບັນຍາຍ, ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອະທິບາຍລຳດັບເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ເວົ້າປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບໄວຍະກອນທີ່

ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາສາຂອງເຂົາເຈົ້າ. The first manifestations of narrative organization of experience happen during toddlerhood (Baghban, 1984; Bruner, 1990; Im, Parlakian & Osborn, 2007) and continue to develop during the toddler years. kindergarten (Glaubman, Kashi, Koresh, 2001; Paley, 1981, 1990), ອີງຕາມ Bruner (1990) ການຄົ້ນຄິດກ່ຽວກັບການເລົ່າເລື່ອງແມ່ນວິທີການເບື້ອງຕົ້ນທີ່ພວກເຮົາຈັດຕັ້ງ ແລະ ສື່ສານປະສົບການຂອງແຕ່ລະຄົນ.

ທຸກໆມື້, ພວກເຮົາພົວພັນກັບຄົນເລື້ອຍໆພ້ອມທັງອະທິບາຍ ແລະ ບອກວິທີການຕ່າງໆ, ຫຼື ບອກເລື່ອງກ່ຽວກັບບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ທ່ານໄດ້ພົບປະສົບການ. ການລາຍງານທາງປາກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີໄວຍາກອນທີ່ສັບສົນຫຼາຍ. ໂສດພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າເວົ້າກ່ຽວກັບເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ປະເຊີນໜ້າເມື່ອເຫດການເກີດຂຶ້ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີ ຄຳ ສັບທີ່ຊັດເຈນກວ່າ, ການໃຊ້ໂຄງປະກອບການຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຄັ່ງຄັດຫຼາຍຂຶ້ນໃນການບັນຍາຍລຳດັບເຫດການເພື່ອເຮັດໃຫ້ເລື່ອງຂອງພວກເຮົາເຂົ້າໃຈໄດ້ກັບຄົນອື່ນ. ເມື່ອພາສາຖືກໃຊ້ແບບນັ້ນ, ມັນຈະກາຍເປັນພາສາ (decontextualized), ຊຶ່ງຫມາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາກຳລັງອະທິບາຍສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກ່ອນ, ອອກຈາກສະພາບການ.

ການໃຊ້ພາສາທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບບໍລິບົດໃນການເລົ່າເລື່ອງໂດຍກົງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈເລື່ອງໃນຕົວໜັງສື ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດສ້າງບົດເລື່ອງທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນ (Groth and Darling, 2001). ປະສົບການທຳອິດຂອງເດັກນ້ອຍຫຼາຍໆຄົນທີ່ມີການຂຽນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນປະຖົມ ຕໍ່ມາຈະມີການເລົ່າເລື່ອງ ຫຼື ການເລົ່າຄືນເລື່ອງຈາກໂຮງຮຽນອະນຸບານ. ດັ່ງນັ້ນ, ປະສົບການເລົ່ານິທານໃນໄລຍະອະນຸບານໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຮູ້ທາງດ້ານຄຳສັບທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈເລື່ອງຕ່າງໆ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມເຂົ້າໂຮງຮຽນປະຖົມ.

ລັກສະນະຂອງພາສາສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ວ່າເປັນການສືບຕໍ່ເລີ່ມຕົ້ນຈາກການສົນທະນາກັບການຕໍ່ເນື່ອງຈາກລາຍລັກອັກສອນ. ການສືບທອດນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງປະສົບການໃນຕອນຕົ້ນຂອງການເລົ່ານິທານ ແລະ ຄວາມສາມາດຕໍ່ມາຂອງເດັກນ້ອຍໃນການເຂົ້າໃຈບົດເລື່ອງການອ່ານ. ໃນການສົນທະນາ, ເນື້ອໃນທີ່ມີຄວາມໝາຍແມ່ນຮ່ວມກັນສ້າງໂດຍຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການເວົ້າ ແລະ ຝັງ (ປ່ຽນກັນເວົ້າ) ໃຫ້ກັບຜູ້ຟັງຜ່ານຄຳຖາມ, ຊຳກັບການກະກຽມຢ່າງລະມັດລະວັງ. ການສົນທະນາທາງໂທລະສັບຕ້ອງການ decontextualization ຫຼາຍກວ່າເກົ່າເພາະວ່າຜູ້ສື່ສານບໍ່ມີຢູ່ໃນສະພາບການ (Wang & Cameron, 1996).

ການເລົ່າເລື່ອງຕ້ອງການຄວາມສາມາດໃນການໃຊ້ພາສາທີ່ເປັນເອກະລາດຈາກການເວົ້າທີ່ເປັນທຳມະຊາດ ເຖິງແມ່ນວ່າຫຼາຍກວ່າການສົນທະນາທາງໂທລະສັບເນື່ອງຈາກວ່າມັນເປັນເອກະລັກສົນທະນາແທນທີ່ຈະສົນທະນາ. ໃນການເລົ່າເລື່ອງ, ຜູ້ເວົ້າເລົ່າເລື່ອງທີ່ເປັນໄປໄດ້ປະກອບດ້ວຍພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າ. ການເລົ່າເລື່ອງໂດຍກົງຕ້ອງການຄວາມຮັບຮູ້ທີ່ບໍ່ເປັນຄຳເວົ້າເລັກນ້ອຍແທນທີ່ຈະອ່ານເລື່ອງເນື່ອງຈາກວ່າຄຳສັບຕ່າງໆໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນໂດຍການໃຊ້ລັກສະນະທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຂອງທ່າທາງ ແລະ ລັກສະນະ (ເພີ່ມຄວາມໝາຍຂອງຄຳສັບຕ່າງໆ). ເມື່ອເລື່ອງນັ້ນແມ່ນການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນເບື້ອງຕົ້ນ ສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນເມື່ອຂຽນລົງ, ພາສາຕ້ອງການເພີ່ມ ບັນດາເນື້ອໃນຂອງຄຳເວົ້າໃນການສື່ສານ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າພາສາຕ້ອງເພີ່ມເນື້ອຫາເພີ່ມເຕີມເພື່ອຊີ້ແຈງສະພາບການການສື່ສານ.

6. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການໃຊ້ພາສາໃນສະຖານະການການສື່ສານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ: (Pragmatic)

ໂດຍການໄດ້ຮັບພາສາເວົ້າ, ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາສາທີ່ຖືກນຳໃຊ້ແຕກຕ່າງກັນໃນສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຈະໄດ້ຮັບ "ຂອບໃຈ" ທີ່ສຸພາບຈາກສັງຄົມ. ເດັກນ້ອຍຍັງໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າພາສາສາມາດຖືກນຳໃຊ້ໃນວິທີຕ່າງໆເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍໃນການຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນ, ຢືນຢັນຕົນເອງ, ໃຫ້ທົດທາງ, ອະທິບາຍໃຫ້ຄົນອື່ນ, ຫຼືຖາມຄຳຖາມ. ເດັກນ້ອຍຍັງສາມາດຄົ້ນຄວ້າຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ບາງຄັ້ງຜູ້ໃຫຍ່ຕ້ອງພະຍາຍາມຕອບຄຳຖາມຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຕົວຢ່າງ, ເຂົາເຈົ້າຈະໃຊ້ພາສາອື່ນຖ້າເຂົາເຈົ້າຫຼິ້ນບົດບາດຂອງຜູ້ຂັບຂີ່ລົດເມ ຫຼືພະນັກງານໄປສະນີ. ໃນໄລຍະອະນຸບານ, ເດັກນ້ອຍຍັງໄດ້ຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບວິທີການນຳໃຊ້ພາສາໃນລະຫວ່າງການເລົ່າເລື່ອງແລະການແບ່ງປັນປຶ້ມ. ນີ້ແມ່ນເປັນຄວາມຈິງໂດຍສະເພາະແມ່ນໃນເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ມີການແລກປ່ຽນປະເພດຂອງປຶ້ມ, ເຊັ່ນ: ຫນັງສືຫນັງສື ແລະ ປະເພດຂອງປຶ້ມອື່ນໆ. ປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ສ້າງຄວາມຮັບຮູ້ວ່າພາສາຖືກໃຊ້ແຕກຕ່າງກັນໃນປຶ້ມປະເພດຕ່າງໆ. ນີ້ແມ່ນຂອບເຂດຂອງການນຳໃຊ້ພາສາເຂົ້າໃນການຮຽນ. ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານ ການນຳໃຊ້ຄຳສັບພາສາ ຍັງຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບການສ້າງຄວາມສາມາດກ່ອນການອ່ານ ແລະການຂຽນໃນເດັກນ້ອຍ, ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບວິທີການໃຊ້ພາສາໃນສະພາບການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ເດັກນ້ອຍສາມາດໃຊ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງທຳຄວາມລື່ງເຄີຍກັບປຶ້ມ. ຄຳຖາມຂອງ Glinnis ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່ານາງເຂົ້າໃຈວ່າຂໍ້ຄວາມໃນຫນັງສືຫນັງສືມີຮູບແບບພິເສດ. ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຄ້າຍຄືກັນຂອງຫນັງສືຫນັງສືສາມາດພົບໄດ້ໃນການສຶກສາອື່ນໂດຍ Otto B (1986, 1987). Sharbani, ເດັກຍິງອາຍຸ 4 ປີ, ເມື່ອຖາມວ່າຈະອ່ານຫນັງສືທີ່ນາງສ້າງ, Sharbani ໄດ້ຕອບວ່າ: "ມັນຈະມີຄຳສັບຕ່າງໆຫຼືບາງຢ່າງ. ຕົວອັກສອນ H ແມ່ນສຳລັບ Hawaiian, ຄຳສັບ H ແມ່ນສຳລັບຊາວ Hawaiian, ຈິດໝາຍ W ເພື່ອໃຫ້ Water.. ເນື່ອງຈາກວ່າປຶ້ມຂອງນາງບໍ່ມີຕົວອັກສອນຢູ່ໃນແຕ່ລະຫນ້າ, ຄຳຕອບຂອງ Sharbani ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່ານາງເຂົ້າໃຈວິທີການໃຊ້ພາສາໃນຫນັງສືຫນັງສື. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງໄວຍາກອນ synchronic, ເຊິ່ງຖືກນຳໃຊ້ໃນພາສາທີ່ບໍ່ມີບໍລິບົດໃນເລື່ອງແລະການອ່ານເລື່ອງ. ພາສາທີ່ບໍ່ມີເນື້ອໃນຍັງມີຢູ່ໃນເລື່ອງປະຈຳວັນ. ຕົວຢ່າງ, ຖ້າພວກເຮົາອະທິບາຍວິທີການຫຸ້ມຫໍ່ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ພວກເຮົາຈະໃຊ້ພາສາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ກ່ວາການເອົາກະເປົ້າ ແລະ ແນະນຳຄົນອື່ນວິທີການຫຸ້ມຫໍ່ມັນ, ຫຼື ຂຽນຄຳແນະນຳສຳລັບວຽກນັ້ນໃນເວລາທີ່ບໍ່ມີຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຄຳແນະນຳ, ຄຳແນະນຳນີ້ຈະແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍໃນຄຳສັບ ແລະ ໂຄງສ້າງໄວຍາກອນ, ແລະ ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມສົມບູນຫຼາຍ. ໃຊ້ເວລາຫຼາຍໃນການຈັດແຈງ.

ພາສາຂຽນແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກພາສາສົນທະນາ. ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຄວາມແຕກຕ່າງລວມເຖິງຄວາມຮູ້ທາງປະຕິບັດ. ພາສາຂຽນແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມເຂັ້ມງວດຂອງໂຄງສ້າງໄວຍາກອນ, ການໃຊ້ຄຳສັບແລະການສ້າງປະໂຫຍກ, ເຊິ່ງສະເໜີຕ້ອງການທາງເລືອກ. ຮູບແບບຂອງພາສາຢູ່ທີ່ນີ້ແຕກຕ່າງກັນໃນບາງທາງຈາກພາສາທີ່ບໍ່ແມ່ນມາດຕະຖານ, ພາສາສົນທະນາປົກກະຕິ.

ພາສາຂຽນໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໃນອຸປະກອນການສຶກສາເຊັ່ນດຽວກັນກັບການຕິດຕໍ່ຝົວຜັນທາງປາກໃນກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ໃນຫ້ອງຮຽນ. ພາສາຂຽນບໍ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ໂດຍເດັກນ້ອຍເພື່ອສື່ສານກັບໝູ່ເພື່ອນແລະຄູສອນໃນກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ໃນຫ້ອງເທົ່ານັ້ນ, ຫາກຍັງໃຊ້ເພື່ອຈັດຕັ້ງ ແລະ ຊີ້ນຳການຄິດຂອງບຸກຄົນເມື່ອເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການຮຽນການປະຕິບັດ. ຄວາມນິຍົມຂອງພາສາຂຽນບໍ່ພຽງແຕ່ການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນຄືກັບພາສາ. ເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນມີການປະສົມປະສານທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງປັດໃຈລັກສະນະເຫຼົ່ານັ້ນ. ເພື່ອບັນລຸການສຶກສາທີ່ມີປະສິດທິຜົນໃນສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວ, ຄູອາຈານຕ້ອງທຳຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບຄວາມແຕກຕ່າງຂອງເດັກທີ່ມາຈາກຊົນເຜົ່າ ແລະ ວັດທະນະທຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນການເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າກັບຄວາມຫຼາກຫຼາຍແມ່ນການຍອມຮັບເດັກແຕ່ລະຄົນໃນພາສາກຳເນີດຂອງລາວ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບພາສາທີ່ໃຊ້ໃນຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ນີ້ອາດຈະເປັນພາສາອື່ນທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສາຫວຽດນາມ ຫຼື ອາດຈະເປັນພາສາລາວ (ພາສາທ້ອງຖິ່ນ), ເຊັ່ນ: ພາກຕາເວັນຕົກສຽງໃຕ້ຫຼືພາກກາງທີ່ມີຊື່ສຽງ. ການປ່ຽນແປງຂອງພາສາທີ່ພັດທະນາພາຍໃນປະຊາກອນສະເພາະໃດຫນຶ່ງຫຼືຜູ້ທີ່ທາງພູມສາດແມ່ນເອີ້ນວ່າພາສາ. ທຸກໆພາສາມີລັກສະນະສະເພາະທາງດ້ານພາສາ, ເຊັ່ນ: ວິທີການອອກສຽງ ແລະ ປະກອບເຂົ້າໃນປະໂຫຍກ ແລະ ປະໂຫຍກ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄຳສັບສະເພາະ, ການນຳໃຊ້ພາສາພາສາໃນການໂຕ້ຕອບອື່ນໆຮ່ວມກັນ. ຕົວຢ່າງ, ໂດເມນທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃຊ້ຄຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອອ້າງອີງເຖິງແນວຄວາມຄິດດຽວກັນ (ຄຳທ້ອງຖິ່ນ).

7. ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາ

ແນວຄວາມຄິດຂອງຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງດ້ານພາສາສາດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ກັບວິທີການທີ່ພາສາເວົ້າຖືກໃຊ້ໃນສະພາບວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມທີ່ແຕກຕ່າງກັນເທົ່ານັ້ນ, ມັນຍັງຫມາຍເຖິງວິທີການທີ່ໃຊ້ພາສາຂຽນ. ວິທີການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຖືກນຳໃຊ້ຢູ່ໃນຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ນັກຄົ້ນຄວ້າໄດ້ໂຕ້ຖຽງວ່າການສອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກວິທີການທີ່ໃຊ້ພາສາຂຽນຢູ່ໃນບ້ານ ແລະ ຊຸມຊົນ. ໃນໄວເດັກ, ເມື່ອເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມການສື່ສານນອກຄອບຄົວ, ເຂົາເຈົ້າອາດຈະພົບກັບສະພາບການສັງຄົມ - ວັດທະນະທຳ - ພາສາທີ່ແຕກຕ່າງໄປກວ່າສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າປະສົບຢູ່ໃນບ້ານ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄູອະນຸບານຕ້ອງຮັບຮູ້ ແລະ ຍອມຮັບວິທີການທີ່ເດັກນ້ອຍມີປະສົບການໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນໃນຊຸມຊົນ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນຂະນະທີ່ກິດຈະກຳການອ່ານແລະການຂຽນເກີດຂຶ້ນໃນສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້, ພວກເຂົາຍັງມີການສະແດງອອກອື່ນໆໃນການສື່ສານທາງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ.

IV. ການພັດທະນາຄວາມສາມາດທາງດ້ານການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຫຼາກຫຼາຍໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ

ການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນໃນມື້ນີ້ໄດ້ຮັບໃຊ້ໃຫ້ບໍລິການປະຊາກອນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ຄວາມຫຼາກຫຼາຍນີ້ລວມເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ເສດຖະກິດ, ແລະ ຊົນເຜົ່າ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບພາສາ. ເຊັ່ນດຽວກັນ ຫຼາຍປະເທດ, ລາວກໍ່ມີຫຼາຍຊົນເຜົ່າທີ່ມີສາຍພົວພັນທາງພາສາ, ເສດຖະກິດ - ສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳທີ່ແຕກຕ່າງ

ກັນ. ໃນຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງພາສາທີ່ຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເຕັມທີ່, ພວກເຮົາຍັງໄດ້ຮັບຮູ້ການພົວພັນສະລັບສັບຊ້ອນ ລະຫວ່າງພາສາ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ການພົວພັນທາງສັງຄົມ, ໃນພາກນີ້, ພວກເຮົາຈະສຸມໃສ່ແປດອິດທິພົນທີ່ສຳຄັນທີ່ສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາພາສາ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືໃນເດັກນ້ອຍຈາກສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຫຼົ່ານີ້.

1. ຮູ້ຈັກກັບຄວາມຫຼາກຫຼາຍສ່ວນບຸກຄົນຂອງເດັກນ້ອຍ

ເດັກແຕ່ລະຄົນມີການປະສົມປະສານທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງ ຄືກັບພາສາ. ເດັກປັດໃຈສູນກາງ. ເພື່ອບັນລຸການສຶກສາທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ປົກກະຕິ, ຄູ່ສອນຕ້ອງມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄົນຈາກຊົນເຜົ່າແລະວັດທະນະທຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຂັ້ນ ຕອນທຳອິດໃນການສ້າງຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງເດັກນ້ອຍຫຼາຍຂຶ້ນແມ່ນການຍອມຮັບເດັກແຕ່ລະຄົນໃນພາສາກຳເນີດຂອງລາວ, ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບພາສາທີ່ໃຊ້ໃນຄອບຄົວແລະຫມູ່ເພື່ອນຂອງເຂົາເຈົ້າ. (Emmitt Pollock, Komesit 2am. ນີ້ອາດຈະເປັນພາສາອື່ນທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສາ ຫວຽດນາມ ຫຼືອາດຈະເປັນພາສາຂອງພາສາຫວຽດນາມ (ພາສາ) ເຊັ່ນເວົ້າທົ່ວໄປ ໃນພາກຕາເວັນຕົກສຽງໃຕ້ ຫຼືພາກກາງຂອງຫວຽດນາມ, ການປ່ຽນແປງຂອງພາສາທີ່ພັດທະນາພາຍໃນປະຊາກອນ ຫຼື ພູມສາດສະເພາະ ພື້ນທີ່ເອີ້ນວ່າ ພາສາທ້ອງຖິ່ນ, ທຸກໆພາສາມີລັກສະນະສະເພາະທາງດ້ານພາສາ, ເຊັ່ນ: ວິທີການອອກສຽງແລະ ລວມເຂົ້າໃນຄຳສັບຕ່າງໆ. ຄວາມຕ້ອງການແລະປະເພດຂອງຄຳສັບຕ່າງໆ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄຳສັບສະເພາະໃຊ້ພາສາໃນການໂຕ້ຕອບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຕົວຢ່າງພາກພື້ນຕ່າງໆໃຊ້ຄຳສັບຕ່າງໆທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ເພື່ອອ້າງອີງ ເຖິງແນວຄວາມຄິດຂອງຄຳສັບທ້ອງຖິ່ນດຽວກັນ.

ບັນດາທິດສະດີແນວຄວາມຄິດຂອງຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງດ້ານພາສາສາດໃຊ້ໃນສະພາບວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມທີ່ແຕກຕ່າງກັນເທົ່ານັ້ນ, ມັນຍັງຫມາຍເຖິງວິທີການທີ່ໃຊ້ພາສາຂຽນ, ວິທີການ ອ່ານ ແລະການຂຽນຖືກນຳໃຊ້ຢູ່ໃນຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ນັກຄົ້ນຄວ້າໄດ້ໂຕ້ຖຽງວ່າຄຳແນະ ນຳໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກວິທີການ ທີ່ໃຊ້ພາສາຂຽນໃນຄອບຄົວແລະຊຸມຊົນ.

ຄຽງຄູ່ກັບຄວາມແຕກຕ່າງຂອງສະພາບນອນຢູ່ໃນຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນແຕກຕ່າງກັນ, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນພັດທະນາຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ, ສະພາບການທາງດ້ານສັງຄົມ-ວັດທະນະທຳເຫຼົ່ານີ້ມີອິດທິພົນບໍ່ພຽງແຕ່ພາສາທີ່ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນຮູບແບບພາສາທີ່ໃຊ້ໃນການສື່ສານ ແລະ ການໂຕ້ຕອບ.

ໃນໄວເດັກ, ເມື່ອເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສື່ສານພາຍນອກຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າອາດຈະພົບກັບສະພາບການທາງສັງຄົມທີ່ແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ພາສາທີ່ແຕກຕ່າງກັນຄຳເວົ້າແຕກຕ່າງຫຼາຍຈາກສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າມີປະສົບການຢູ່ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທີ່ແຕກຕ່າງກັນຈຮກພວກເຂົາທີ່ຢູ່ເຮືອນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄູ່ອະນຸບານຈຳເປັນຕ້ອງຮັບຮູ້ ແລະ ຍອມຮັບວິທີການໃນນັ້ນທີ່ເດັກນ້ອຍມີປະສົບການການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນຊຸມຊົນ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນຂະນະທີ່ກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເກີດຂຶ້ນໃນສະພາບແວດ

ລ້ອມໃນການສຶກສາ, ຂອງໂຮງຮຽນພວກເຂົາຍັງມີການສະແດງອອກອື່ນໆໃນການສື່ສານທາງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ (Owocki 2001).

2. ຄວາມຮັບຮູ້, ຍອມຮັບ, ແລະ ເຄົາລົບຄວາມແຕກຕ່າງຂອງເດັກນ້ອຍ.

ບຸກຄະລິກກະພາບ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນຕິດພັນກັບພາສາຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ (Delpit, 1990). ທັດສະນະຄະຕິຂອງຄູ່ຄູ່ກັບຄວາມແຕກຕ່າງທາງດ້ານພາສາ ແລະ ວັດທະນະທຳສັງຄົມມີຜົນກະທົບຕໍ່ການຟື້ວຟັນ ແລະ ແຮງຈູງໃຈໃນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ (Kri, 2000; Saracho & Sporek; 995; Scott, 1995). ຕົວຢ່າງ, ຖ້າຄູ່ຮັບຮູ້ວ່າພາສາບ້ານຂອງເດັກນ້ອຍສາມາດຍອມຮັບໄດ້ ຫຼື ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ຄວາມຮູ້ສຶກທາງລົບນີ້ຍັງຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄອບຄົວ ແລະ ມີອິດທິພົນຕໍ່ການຕອບສະໜອງຂອງເດັກໃນຫ້ອງຮຽນ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຝ່າຍແມ່ ແລະ ຄວາມສຳພັນກັບຄູ. ຄວາມຈິງທີ່ວ່າເດັກນ້ອຍພັດທະນາຄວາມສາມາດທາງດ້ານພາສາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃຊ້ພາສາ ຫຼື ພາສາທີ່ແຕກຕ່າງກັນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຄວາມແຕກຕ່າງເຫຼົ່ານີ້ສະແດງເຖິງຄວາມບົກຜ່ອງ. ວິທີການທີ່ຄວາມແຕກຕ່າງທາງດ້ານພາສາ (ພາສາ ຫຼື ພາສາທີ່ສອງ) ຖືກຕີຄວາມໂດຍຄູອາຈານແລະຜູ້ບໍລິຫານໃນສະຖານການສຶກສາຈະກຳນົດວ່າຄວາມແຕກຕ່າງບໍ່ກາຍເປັນປັດໃຈກຳນົດໃນການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການຮູ້.ການອ່ານ ແລະການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ. ຄູ່ຕ້ອງສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ຢ່າງຫ້າວຫັນທີ່ສຸດ ແລະ ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍເພື່ອໃຫ້ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການຍອມຮັບ ແລະເຄົາລົບນັບຖື.

3. ຮັບຮູ້ແລະປະສົບການທີ່ຜ່ານມາຂອງເດັກ.

ໃນຫຼາຍໆດ້ານການສຶກສາ, ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນແມ່ນຖືກກຳນົດໄວ້ແຄບ, ສຸມໃສ່ພຽງແຕ່ທັກສະທີ່ຈຳເປັນສຳລັບຄວາມສຳເລັດທາງວິຊາການ. ທັດສະນະແຄບນີ້ບໍ່ສາມາດລວມເອົາ ແລະ ຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງຄວາມສາມາດທາງດ້ານການຮູ້ໜັງສືທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ມີຢູ່ໃນຂອບເຂດທີ່ກວ້າງຂວາງຂອງສະພາບສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳທີ່ມີຢູ່ແລ້ວໃນຊຸມຊົນທີ່ຫຼາກຫຼາຍກວ່າ. ຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບຄອບຄົວໃນຕົວເມືອງ Purcell-Gates (1996) ອະທິບາຍຊຸດກົດຈະກຳກ່ຽວກັບການຮູ້ໜັງສືທີ່ຝັງຢູ່ໃນກົດຈະກຳປະຈຳວັນຂອງຄອບຄົວການສຶກສາ, ສຳລັບຕົວຢ່າງ, ເກມ, ວັນນະຄະດີສາດສະໜາ, ຫນັງສືຜິມ, , ການໂຄສະນາຮູບເງົາ, ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຊອກຫາວຽກ.

ບ່ອນທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສະພາບແວດລ້ອມໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການໃຊ້ພາສາ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍຈະປະເຊີນກັບການປັບຕົວໃນໂຮງຮຽນ. ການປັບແຕ່ງເຫຼົ່ານີ້ສາມາດເຮັດໄດ້ກັບພາສາ, ການເຂົ້າໃຈ, ການນຳໃຊ້, ຄວາມສາມາດອ່ານ ແລະ ການຂຽນ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໂຄງສ້າງຂອງການເລົ່າເລື່ອງ. ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງພາສາໃດໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເດັກມີຄວາມບົກຜ່ອງທາງດ້ານພາສາ.

ເມື່ອປະສົບການສັງຄົມ-ວັດທະນະທຳແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມສາມາດການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຖືກລະເລີຍແລະບໍ່ມີຄຸນຄ່າ, ເດັກນ້ອຍຝຶກຈະລະນາວຽກງານການຮຽນຮູ້ແມ່ນແຍກຕ່າງຫາກຢ່າງສົມບູນຈາກວັດທະນະທຳຄອບຄົວແລະຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້ານີ້ສາມາດສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການຮຽນຮູ້ຢູ່ໂຮງຮຽນ ແລະ ຂອບເຂດທີ່ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນຊຸມຊົນການຮຽນຮູ້. ນອກຈາກນັ້ນ, ໄດ້ຄວາມລົ້ມເຫຼວ

ຂອງລະບົບການສຶກສາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ສິ່ງເສີມສະພາບການວັນນະຄະດີທີ່ອຸດົມສົມບູນປະກອບສ່ວນກັບຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າເດັກນ້ອຍມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນບໍ່ສາມາດສຳເລັດ. ນີ້ຈະກາຍເປັນຄວາມສົງສານຕົນເອງເດັກນ້ອຍຈຳນວນຫຼາຍ. ໃນຖານະເປັນຄູສອນອະນຸບານ, ພວກເຮົາມີບົດບາດສຳຄັນສຳຄັນໃນການສະໜອງປະສົບການທີ່ເສີມຂະຫຍາຍການຮຽນຮູ້ ແລະ ການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍໃນວິທີການທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ປະສົບການດ້ານພາສາ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືໃນເດັກນ້ອຍ (Ogbu, 1999).

4. ຫຼີກເວັ້ນການສົມມຸດຕິຖານໂດຍອີງໃສ່ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງເດັກນ້ອຍ

ເຖິງວ່າເດັກນ້ອຍອາດມີພາສາທຳມະດາ, ແຕ່ຄູຄວນຮັບຮູ້ວ່າເດັກແຕ່ລະຄົນແມ່ນເປັນຈຸດທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງປະສົບການທາງດ້ານສັງຄົມ-ວັດທະນະທຳ-ພາສາ. ການຄົ້ນຄວ້າໄດ້ກຳນົດຄວາມສຳພັນທີ່ຊັບຊ້ອນລະຫວ່າງຮູບແບບຂອງການພັດທະນາກ່ອນການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ (Teale, 1986; Tendall Nisbet, 2004). ພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າເດັກນ້ອຍມາຈາກສັງຄົມທີ່ມີພາສາ ຫຼື ວັດທະນະທຳທີ່ຫຼາກຫຼາຍຫຼືເປັນເອກະລັກບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າລາວຈະມີຮູບແບບການຮຽນຮູ້ຫຼືຄວາມຮູ້ເບື້ອງຕົ້ນຄືກັນກັບເດັກນ້ອຍອື່ນໆໃນກຸ່ມດຽວກັນ. ໃນຂະນະທີ່ນັກຄົ້ນຄວ້າສະຫະລັດບາງຄົນໄດ້ສັງເກດເຫັນສະມາຄົມລະຫວ່າງສະຖານະພາບທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ (SES) ແລະທັກສະທາງການສຶກສາຂອງເດັກນ້ອຍ, ການໂຕ້ຕອບຂອງພໍ່ແມ່ແລະເດັກ, ແລະ ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ - ຂຽນ, (Dodici, Draper, Peterson, 2003; Ninio, 1980; Walker, Greenwood, Hart and Carta, 1994), ນັກຄົ້ນຄວ້າອື່ນໆໄດ້ສະຫຼຸບວ່າ SES ດຽວບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍຄວາມແຕກຕ່າງໃນການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານແລະການຂຽນໃນໄມ້ໄຜ່ (Baghban, 1984; Heath, 1983; Teale, 1986). ຫວ່າງມື້ໆມານີ້, Harr ແລະ Risley (1995) ໄດ້ດຳເນີນການຄົ້ນຄວ້າຕາມລວງຍາວກ່ຽວກັບການພັດທະນາພາສາໃນທົ່ວຄອບຄົວທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຂໍ້ມູນຕາມລວງຍາວສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກທີ່ພໍ່ແມ່ມີຄວາມສາມາດທາງປາກເວົ້າ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືສູງຍັງມີຄວາມສາມາດດ້ານພາສາ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືທີ່ດີເມື່ອເຂົ້າໂຮງຮຽນປະຖົມ.

ຄູອາຈານຈຳເປັນຕ້ອງຈື່ຈຳວ່າບໍ່ແມ່ນເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄອບຄົວທັງໝົດແມ່ນດຽວກັນ. ໃນແຕ່ລະຫ້ອງຮຽນ, ຄູອາຈານຕ້ອງໄດ້ສຸມໃສ່ການລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນຂອງເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນ, ບໍ່ແມ່ນວ່າສະມາຊິກທັງໝົດຂອງຫ້ອງຮຽນເປັນຂອງກຸ່ມສັງຄົມ, ວັດທະນະທຳ, ຫຼື ພາສາສະເພາະ.

5. ຍອມຮັບ ແລະ ສ້າງຄວາມຮູ້ເບື້ອງຕົ້ນຂອງເດັກນ້ອຍ (Moll and Gonza'ler, 2004).

ເດັກນ້ອຍທີ່ມາຈາກພື້ນຖານວັດທະນະທຳ ແລະ ພາສາທີ່ຫຼາກຫຼາຍໄດ້ນຳເອົາຄວາມຮູ້ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ໄດ້ຮັບຜ່ານຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າແລະປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຈາກການຍອມຮັບຂອງເດັກນ້ອຍຂອງຄວາມຮູ້ເບື້ອງຕົ້ນແລະອີງໃສ່ມັນ, ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ໃນໂຮງຮຽນຈະການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນເໝາະສົມກວ່າ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກມີຄວາມຫ້າວຫັນ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຮຽນຮູ້ຈາກເດັກອື່ນໆທັງໝົດ. ຕົວຢ່າງ, ເມື່ອຄູເລືອກອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ທີ່ສະແດງເຖິງແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄຳສັບທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນສະພາບການທາງດ້ານສັງຄົມ-ວັດທະນະທຳຂອງເດັກນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍຈະສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່ ເນື່ອງຈາກປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງທ່ານ.

6. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍສືບຕໍ່ນຳໃຊ້ພາສາ ແລະ ພາສາຂອງເຂົາເຈົ້າ (NAEYC, 1996).

ເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມຄ່ອງແຄ້ວໃນສອງພາສາຫຼືຫຼາຍກວ່ານັ້ນມີລະດັບຄວາມຮູ້ທາງດ້ານ meta-linguistic, ໂຄງສ້າງທາງດ້ານພາສາ, ແລະ ມີຄວາມໂດດເດັ່ນ ແລະ ມີທັກສະທາງສັງຄົມທີ່ດີກວ່າ (Ben Zeev, 1997; Genesee, Tucker and Lambert, 1975; Goodzlegre and Bilodeau, 1987; Ianco Worrall, 1972). ຍ້ອນວ່າພາສາເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງວັດທະນະທຳຂອງບຸກຄົນ, ເດັກນ້ອຍທີ່ສູນເສຍຄວາມສາມາດໃນການເວົ້າພາສາ ກຳເນີດຂອງເຂົາເຈົ້າຈະປະສົບກັບການສູນເສຍຄວາມສາມາດໃນການສື່ສານກັບຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງມີປະສິດທິພາບ (Wong Fillmore, 1991).

7. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນຮຽນພາສາຂຽນ.

ໃນຂະນະທີ່ສະໜັບສະໜູນຄວາມຫຼາກຫຼາຍດ້ານພາສາ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງເດັກນ້ອຍ, ແຕ່ຍັງຕ້ອງຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກພັດທະນາຄວາມຮູ້ດ້ານພາສາຂຽນ ເຊັ່ນດຽວກັບພາສາໃນສະພາບສັງຄົມອື່ນໆ (ເຊັ່ນ: ການຄ້າ, ການເມືອງ ແລະ ສັງຄົມ). ໃນຄຳສັບຕ່າງໆອື່ນໆ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຍືດຫຍຸ່ນໃນການຮຽນຮູ້ຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພາສາເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດໂຕ້ຕອບຢ່າງມີປະສິດທິພາບໃນຫຼາຍໆສະພາບການທາງດ້ານສັງຄົມ, ການສຶກສາແລະວັດທະນະທຳ.

ໃນການກໍ່ສ້າງທຳອິດຂອງ Delpit (1988) ການເຮັດວຽກກ່ຽວກັບມັນສະໜອງຫຼາຍພາສາ ພາສາໃນສະພາບການຂອງການສຶກສາ, ທ່ານໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງສອນເດັກນ້ອຍ "ກະແຈທັງໝົດໃນການມີສ່ວນຮ່ວມໃນເກມທີ່ກຳລັງມາແຮງທັງໝົດ." ອາໄສຢູ່ໃນອາເມລິກາ. ໃນບັນດາລະຫັດທີ່ Delpit ໄດ້ກ່າວເຖິງແມ່ນພາສາຂຽນ. ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນການກະກຽມເດັກນ້ອຍເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດພາຍໃນການພົວພັນກັບພາສາຂຽນຈຳກັດການມີສ່ວນພົວພັນຂອງເຂົາເຈົ້າໃນປະຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດໃນສະພາບສັງຄົມທີ່ກວ້າງຂວາງ.

8. ຮັບຮູ້ ແລະ ສະໜັບສະໜູນນັກຮຽນຊົນເຜົ່າ.

ການຊ່ວຍເຫຼືອຄູຈະຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ໃນສາມຂົງເຂດຕົ້ນຕໍຄື: (1) ການຮຽນຮູ້ພາສາຫວຽດ; (2) ປະຕິສຳພັນກັບຂໍ້ຄວາມ, ແລະ (3) ປະຕິສຳພັນຂອງເດັກນ້ອຍກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນບໍລິບົດ.

IV. ຂະບວນການພັດທະນາການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນ

ເຊັ່ນດຽວກັບການພັດທະນາພາສາເວົ້າໄດ້ກ້າວໄປໃນຂັ້ນຕອນຕ່າງໆ, ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງເດັກນ້ອຍໃນຄວາມຮູ້ພາສາຂຽນຍັງຜ່ານຂັ້ນຕອນທີ່ແນ່ນອນ. ໃນໄລຍະສາມທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ, ການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການພັດທະນາການຮູ້ຫນັງສືໄດ້ເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາວ່າຄວາມຮູ້ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນພັດທະນາໃນໄລຍະອະນຸບານກ່ອນທີ່ເດັກນ້ອຍຈະເລີ່ມອ່ານ ແລະ ຂຽນໃນຄວາມໝາຍທຳມະດາ, ແລະ ກ່ອນທີ່ຈະອ່ານຄຳແນະນຳທີ່ເປັນທາງການຫຼືລາຍລັກອັກສອນ. ການຮັບຮູ້ຂອງການພັດທະນາເທື່ອລະກ້າວຂອງຄວາມຮູ້ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນເອີ້ນວ່າ pre-literacy (Clay, 1966; Teale & Sulzby, 1986). ການພັດທະນາເທື່ອລະກ້າວຂອງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານແລະການຂຽນເບື້ອງຕົ້ນສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

1. ໄລຍະທີ 1: ການສັງເກດ

ໃນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຮູ້ໜັງສື, ເດັກນ້ອຍສັງເກດເຫັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວ ແລະ ຄົນອື່ນໆໃນຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າພົວພັນກັບກັນຜ່ານພາສາໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ສໍາລັບຕົວຢ່າງ, ເດັກນ້ອຍສັງເກດເຫັນຄົນອື່ນ (ຜູ້ໃຫຍ່ແລະອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ) ພົວພັນກັບໜັງສືພິມ, ວາລະສານ, ແລະ ໜັງສື. ເດັກນ້ອຍສາມາດສັງເກດເຫັນປ້າຍໃນບໍລິເວນໃກ້ຄຽງ ແລະ ກ່ຽວຂ້ອງກັບປ້າຍ (ເຊັ່ນ: ປ້າຍຮ້ານອາຫານ McDonald's). ເດັກນ້ອຍສັງເກດວິທີການແກະສະຫລັກຂຽນຈົດໝາຍ, ບັນທຶກ, ແລະ ຂຽນລາຍການ. ເດັກນ້ອຍທີ່ອາໄສຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມຂອງຄອບຄົວທີ່ມີຄວາມເປັນຫວັງກັບການພັດທະນາການຮູ້ໜັງສືໃນຕອນຕົ້ນ ແລະ ເລື້ອຍໆຈະເລີ່ມຕົ້ນໄລຍະເວລາຂອງການສັງເກດການນີ້ຕະຫຼອດໄວເດັກ.

2. ໄລຍະ 2: ການຄົ້ນພົບ

ຂັ້ນຕອນທີສອງເລີ່ມຕົ້ນໃນເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນການພົວພັນກັບອຸປະກອນການຂຽນຂອງທຸກປະເພດ. ນີ້ສາມາດໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາໄລຍະການຄົ້ນພົບ. ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຸດົມສົມບູນທາງດ້ານການຮູ້ໜັງສື, ພຶດຕິກຳນີ້ແມ່ນພົບເລື້ອຍໃນບັນດາເດັກນ້ອຍໄວຮຽນ ແລະ ເດັກອະນຸບານ (ອາຍຸ 2.5 ຫາ 4 ປີ). ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມສັງເກດເຫັນ ແລະ ພົວພັນກັບຈົດໝາຍ, ປຶ້ມ, ວາລະສານທີ່ໃຊ້ໂດຍສະມາຊິກໃນຄອບຄົວ, ປຶ້ມນິທານທີ່ໃຊ້ໃນການອ່ານຮ່ວມກັນກັບຜູ້ເບິ່ງແຍງ, ແລະ ການຫຸ້ມຫໍ່ຜະລິດຕະພັນ (ເຊັ່ນ: ເຂົ້າໜົມອົມ ແລະ ກ່ອງອາຫານອື່ນໆ).

ໃນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນນີ້, ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການພົວພັນກັບຄົນອື່ນ, ປຶ້ມ, ແລະ ສິ່ງພິມ. ບາງຄັ້ງພວກເຂົາມາອ່ານ ແລະ ບາງຄັ້ງພວກເຂົາຂໍໃຫ້ຄົນອື່ນອ່ານ. ເດັກນ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້ເບິ່ງຄືວ່າມີຄວາມປະທັບໃຈກັບການເຮັດເຄື່ອງໝາຍໃສ່ເຈ້ຍຫຼືຟາ, ຜ້າປູໂຕະ, ແລະ ເຄື່ອງເຟີນີເຈີ. ພວກເຂົາສາມາດເອົາຮູບແຕ້ມຂອງເຂົາເຈົ້າໄປໃຫ້ຜູ້ໃຫຍ່ແລະຖາມວ່າ "ນີ້ເວົ້າຫຍັງ?". ພຶດຕິກຳກ່ອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງການໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ວ່າພາສາຂຽນບົ່ງບອກຄວາມໝາຍ ແລະ ຕ້ອງການກວດສອບຄວາມໝາຍນີ້.

3. ໄລຍະທີ 3: ຂະບວນການທົດສອບ

ໃນໄລຍະນີ້, ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຫ້າວຫັນໃນການໃຊ້ພາສາການຂຽນ ແລະ ການອ່ານເພື່ອສ້າງຂໍ້ຄວາມໂດຍຜ່ານການແຕ້ມຮູບ, ການສ້າງແບບຈຳລອງ, ສ້າງຕົວອັກສອນ, ການສະກົດຄຳ. ເຂົາເຈົ້າພະຍາຍາມປະດິດປະໂຫຍກໃໝ່ເລື່ອງຈາກປຶ້ມທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອ່ານ. ໂດຍຜ່ານການເຫຼົ້ານີ້ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງນີ້, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມເຫັນຮູບແບບພາສາທີ່ຖືກນຳໃຊ້ເຄີຍອ່ານ, ຂຽນ ແລະ ເລີ່ມເຂົ້າໃຈປະເພດຂອງພາສາທີ່ໃຊ້ໃນສະພາບທີ່ແຕກຕ່າງກັນການສັງເກດການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສໍາລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນຝັງການບັນທຶກ: ຄູສອນຫຼິ້ນເທບ ແລະ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງການອ່ານຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວຕາມການບັນທຶກ. ໃນຂະນະທີ່ຝັງເທບ, ເດັກນ້ອຍເບິ່ງຮູບຢູ່ໃນປຶ້ມ. ເທບສຽງສາມາດສ້າງໂດຍຄູ, ນັກຮຽນ, ພໍ່ແມ່ຜູ້ທີ່ສາມາດອ່ານໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ ຫຼື ສາມາດເຂົ້າເຖິງອິນເຕີເນັດໄດ້.

4. ໄລຍະທີ 4: ສື່ສານ

ຄູສາມາດອ່ານນິທານໃຫ້ເດັກນ້ອຍຟັງໄດ້ອີກ ຫຼື ເອີ້ນເດັກນ້ອຍຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ອ່ານດີໃຫ້ອ່ານໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ ທັງຫ້ອງຮຽນ. ສ້າງອາລົມຕົ້ນຕົ້ນສຳລັບເດັກນ້ອຍໃນບົດຮຽນຕໍ່ໄປນີ້. ການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນເບື້ອງຕົ້ນ ສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນໃກ້ໆກັບເດັກນ້ອຍ. ຫຼັກຖານທັງໝົດນີ້ຈະຖືກບັນທຶກໄວ້ໂດຍສະເພາະ ແລະ ລະອຽດຖີ່ຖ້ວນ ແລະ ນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານເພື່ອຄົ້ນຄວ້າເດັກໃນປີທຳອິດຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ເຮືອນ ຫຼື ຢູ່ບ່ອນເບິ່ງແຍງເດັກ ແລະ ການສຶກສາ. ນັກວິທະຍາສາດອາເມລິກາໄດ້ສັງເກດເຫັນປະກົດການເຫຼົ່ານີ້ (Baghban, 1984; Doake, 1986; Joyner & Ray, 1987; Lamme & Packer, 1986; Ninio & Bruner, 1978; Otto, 1994, 1996, 1997). ເຖິງແມ່ນວ່າການສຶກສາໄດ້ຈຳກັດພຽງແຕ່ຕົວຢ່າງຂະໜາດນ້ອຍຂອງເດັກນ້ອຍແລະຜົນໄດ້ຮັບອາດຈະບໍ່ນຳໃຊ້ກັບເດັກນ້ອຍສ່ວນໃຫຍ່ຕັ້ງແຕ່ເກີດເຖິງສາມປີ, ບັນທຶກລາຍລະອຽດເຫຼົ່ານີ້ຍັງມີປະໂຫຍດຫຼາຍ. ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານກ່ອນຂຽນໃນເດັກນ້ອຍ. ຄູອະນຸບານທີ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນສາມາດນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຜິດຕິກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນເພື່ອຈັດກິດຈະກຳປະສົບການເພື່ອສົ່ງເສີມການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນເດັກ, ໃນບົດຕໍ່ໄປຈະເນັ້ນໃສ່ວິທີການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານແລະການຂຽນຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນວາງແຜນ ແລະ ຈັດກິດຈະກຳທີ່ເໝາະສົມສຳລັບເດັກນ້ອຍອາຍຸນີ້

ພາກທີ2

ການສ້າງຜືນຖານຄວາມສາມາດທາງດ້ານການອ່ານ ແລະ ການຂຽນສໍາລັບເດັກແຕ່ ແລກເກີດ ຫາ 3 ປີ

ບົດທີ1

ສັນຍານຂອງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສໍາລັບເດັກນ້ອຍໃນ3ປີ ທໍາອິດ: ໄລຍະຂອງການສັງເກດແລະ ການຄົ້ນພົບ

I. ບົດແນະນໍາ

ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ, ບາງຄັ້ງພວກເຮົາສາມາດສັງເກດເຫັນເດັກນ້ອຍຍັງໄດ້ຮັບການສໍາຜັດກັບເຫດການທີ່ຮູ້ໜັງສື. ເຊັ່ນ: ສອງຕົວຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້

- ເດັກນ້ອຍ (ອາຍຸ 5 ເດືອນ) ນັ່ງຢູ່ໃນຕຽງນອນ. ໃນບົດຈຸບັນລາວກໍາລັງອ່ານວາລະສານຄອບຄົວ ແລະ ການຕະຫຼາດ, ບາງຄັ້ງລາວອ່ານມັນອອກດັງໆ. ພໍເຖົ້າຫລຽວເບິ່ງເຈ້ຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າ ລາວ ແລະ ເອົາມືຂອງລາວໄປໃສ່ເຈ້ຍໃນຂະນະທີ່ລາວເຄື່ອນແຂນຂອງລາວໂດຍບັງເອີນ

- ທ້າວນ້ອຍ (11 ເດືອນ) ຖືກວາງໄວ້ເທິງຜືນທີ່ມີປື້ມຫຼາຍຫົວ ຢູ່ອ້ອມຂ້າງ ລາວໄດ້ຮັບປື້ມຫົວໜຶ່ງເປີດອອກ ແລະ ເລີ່ມມີສຽງ ດັ່ງດ້ວຍສຽງດັງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຕົວຢ່າງທີ່ອະທິບາຍການສັງເກດການຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ການຄົ້ນພົບກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ໜັງສື, ຂະນະທີ່ຢາປານັ່ງເທິງ ຕັກຂອງພໍ່, ລາວໄດ້ສັງເກດເບິ່ງວິທີທີ່ພໍ່ເບິ່ງວາລະສານ, ສ່ວນນາງບ່າຈ່າງເຕີນ, ເບິ່ງຄືວ່ານາງຮູ້ຈັກ "ອ່ານ" ປື້ມ, ມັນຖືວ່າການເຮັດໃຫ້ສຽງທີ່ມີນຽງທີ່ແຕກຕ່າງກັນສະເໝີມາພ້ອມກັບການອ່ານ. ເດັກນ້ອຍທັງສອງ ຄົນນີ້ອາໄສຢູ່ໃນຄອບຄົວທີ່ມີພໍ່ແມ່ທີ່ອ່ານຫຼາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍ ເຫຼົ່ານີ້ມີໂອກາດຫຼາຍທີ່ຈະທົດລອງກິດຈະກຳການອ່ານແລະການຂຽນຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຍັງນ້ອຍ. ປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍສໍາລັບການພັດທະນາ ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍເຊັ່ນດຽວກັນກັບການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ສຳຄັນຫຼາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນອະນາຄົດ.

ໃນບົດນີ້, ພວກເຮົາຈະສຸມໃສ່ວຽກສໍາຫຼວດກິດຈະກຳເດັກນ້ອຍໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າສັງເກດການຮຽນຮູ້ບັນດາກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນເຮືອນ ຫຼື ສະພາບແວດລ້ອມໃກ້ໆກັບເດັກນ້ອຍ. ຫຼັກຖານທັງໝົດນີ້ຈະຖືກບັນທຶກໄວ້ຢ່າງລະອຽດຖີ່ຖ້ວນ ແລະ ນໍາໃຊ້ເປັນຂໍ້ມູນເພື່ອຄົ້ນຄວ້າເດັກນ້ອຍໃນສາມປີທໍາອິດຢູ່ໃນເຮືອນ ຫຼື ສະຖານຂອງການສຶກສາ. ນັກຄົ້ນຄວ້າສະຫະລັດໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເຖິງເຫດການນີ້ (Baghban, 1984; Doak ← 986; Ninio & Bruner, 197% Otto, 1994, 1996, 1997). ເຖິງວ່າການສຶກສາໃນເບື້ອງຕົ້ນຈຳກັດພຽງແຕ່ຕົວຢ່າງຂອງເດັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຜົນການຄົ້ນ ຄ້ວາອາດຈະບໍ່ໄດ້ນໍາໃຊ້ກັບເດັກສ່ວນໃຫຍ່ແຕ່ເກີດເຖິງ 3 ປີກໍຕາມ, ແຕ່ບັນທຶກໄວ້ຢ່າງລະອຽດຖີ່ຖ້ວນລາຍລະອຽດເຫຼົ່ານີ້ຍັງມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍເພາະມັນຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈ

ຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບອາການເບື້ອງຕົ້ນ, ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ. ຄູອະນຸບານ ທີ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນສາມາດນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຶດຕິກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ ເພື່ອຈັດກິດຈະກຳປະສົບການເພື່ອສົ່ງເສີມການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນຕົວເດັກ, ໃນບົດຕໍ່ໄປຈະເນັ້ນໃສ່ວິທີ ການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ. ການວາງແຜນ ແລະ ຈັດກິດຈະກຳທີ່ເໝາະສົມສຳລັບເດັກນ້ອຍອາຍຸນີ້. ການພັດທະນາພາສາປາກຂອງເດັກສ້າງ ພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາການຮູ້ຫນັງສື. ເດັກນ້ອຍຕັ້ງແຕ່ເກີດຫາສາມປີຮຽນຮູ້ພາສາຢູ່ໃນບ້ານ ຂອງເຂົາເຈົ້າ ຈາກກິດຈະກຳປະຈຳວັນທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບສະມາຊິກໃນຄອບຄົວ ຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫຼືຈາກເຫດການສະເພາະ. ເມື່ອ ເດັກນ້ອຍຕົ້ນຕົວ, ພວກເຂົາຮຽນຮູ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພາະວ່າສະຫມອງແມ່ນສະເໜີປຸງແຕ່ງຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານທີ່ນຳມາ ໂດຍເຫດການອ້ອມຂ້າງ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍພັດທະນາທັກສະການສື່ສານ ແລະ ເລີ່ມຄົ້ນຫາສະພາບແວດລ້ອມໃນ ບ້ານ, ເຂົາເຈົ້າຈະຢາກຮູ້ຢາກເຫັນສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຂົາເຈົ້າ. ເຫດການປະຈຳວັນເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະ ກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນກັບສະມາຊິກຄອບຄົວອື່ນໆ. ຕົວຢ່າງ: ພໍ່ແມ່ອ່ານນິທານໃຫ້ລູກອ່ານດັງໆ, ອ່ານໜັງ ສືພິມ ຫຼື ວາລະສານ, ໃຊ້ຄອມພິວເຕີ, ຂຽນໃບບິນ, ຫຼື ຂຽນລາຍການຊື້ເຄື່ອງ, ແລະ ອື່ນໆ. ຢູ່ເຮືອນເດັກນ້ອຍ, ບ່ອນທີ່ມີກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຢູ່ສະເໝີ. ທຳອິດເດັກຈະສັງເກດເຫັນວິທີການຂຽນ ພາສາ. ຈາກນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈະເລີ່ມສຳຫຼວດດ້ວຍຕົນເອງ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າພົວພັນກັບສະມາຊິກໃນຄອບຄົວອື່ນໆ. ພຶດຕິກຳການອ່ານການຂຽນທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນການຄົ້ນຄວ້າທີ່ອະທິບາຍຂ້າງລຸ່ມນີ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈວິທີການ ສ້າງປະສົບການແລະວິທີການທີ່ພວກມັນປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາພາສາການຂຽນແນວໃດ.

II. ເດັກນ້ອຍສັງເກດ ແລະ ສຳຫຼວດພາສາຂຽນ

ພາກນີ້ໃຫ້ຫຼັກຖານຈາກການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການປະກົດຕົວກ່ອນການຮູ້ຫນັງສືໃນເດັກກ່ອນເພື່ອສະແດງ ໃຫ້ເຫັນເຖິງການສັງເກດການຂອງເດັກນ້ອຍໄວໜຸ່ມ ແລະ ຊຸດຄົ້ນພາສາຂຽນ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນ ທີ່ຈະສັງເກດວ່າເດັກນ້ອຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນຈະຕອບສະຫນອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຕໍ່ກັບເຫດການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ ຫນັງສືຢູ່ໃນບ້ານ ແລະ ຊຸມຊົນ. ເດັກບາງຄົນມັກກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ຄົນອື່ນມັກຮຽນຮູ້ກ່ຽວ ກັບລັກສະນະອື່ນໆຂອງສະພາບແວດລ້ອມຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຄົາລົບຄວາມແຕກຕ່າງຂອງ ບຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃນຕົວເດັກ. ອີງຕາມການ Owocki (2001) "ຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ, ຮູບແບບການຮຽນ ຮູ້, ແລະ ການຮັບຟັງຂອງເດັກມີອິດທິພົນຕໍ່ວິທີການ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ເຂົາເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ຫນັງສື ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບ."

ການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການປະກົດຕົວຂອງຄວາມສາມາດກ່ອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນເດັກນ້ອຍໃນ ສາມປີທຳອິດແມ່ນສຸມໃສ່ສອງສະພາບການ: ການພົວພັນສະເພາະລະຫວ່າງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນເວລາ ອ່ານຫນັງສືຮູບພາບກັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍຄົ້ນຫາດ້ວຍຕົນເອງໃນສະພາບແວດລ້ອມລາຍລັກອັກສອນ. ໃນທັງສອງສະພາບການນີ້, ນັກຄົ້ນຄວ້າໄດ້ອະທິບາຍເຖິງທັກສະການຮູ້ຫນັງສືທີ່ເລີ່ມພັດທະນາໃນເດັກນ້ອຍ.

1. ຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍອ່ານຫນັງສືຮູບພາບ

ເມື່ອອ່ານປຶ້ມຮູບກັບເດັກນ້ອຍ, ພໍ່ແມ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຫັນວ່າຕົວໜັງສື ແລະ ຮູບແຕ່ມຂອງລາວຢູ່ໃນປຶ້ມສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມ. ໃນການເຄື່ອນໄຫວນີ້, ປຶ້ມແມ່ນຈຸດໃຈກາງທີ່ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກຫຼານ. ກິດຈະກຳຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ມີປຶ້ມຮູບໃຫ້ບໍລິບົດສໍາລັບການພັດທະນາພາສາປາກເປົ່າ (Evans, 1978; Karrass & Braungart-Rieker, 2005), ແລະ ສະໜອງພື້ນຖານຂອງຄວາມຮູ້ສໍາລັບການຮູ້ຫນັງສືທີ່ພື້ນເດັ່ນຂຶ້ນ. ເນື່ອງຈາກວ່າໃນຂະນະທີ່ອ່ານຫນັງສືກັບເດັກນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍທັງສອງສາມາດໄດ້ຍິນພາສາເວົ້າ ແລະ ເຫັນສັນຍາລັກຂອງພາສານັ້ນຢູ່ໃນປຶ້ມ.

ພາກນີ້ເນັ້ນໃສ່ການອະທິບາຍພຶດຕິກຳການອ່ານກ່ອນໄວ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍໃນສາມປີທຳອິດຂອງການອ່ານຮ່ວມກັນ. ນັກຄົ້ນຄວ້າລະມັດລະວັງສັງເກດ ແລະ ບັນທຶກທຸກໆການປະພຶດທາງປາກເວົ້າ ແລະ ນອກພາສາຂອງເດັກນ້ອຍໃນຂະນະນັ້ນ “ອ່ານ” (Baghban, 1984; Doake, 1986; Joyner & Ray, 1987; Lamme & Packer, 1986; Ninio & Bruner, 1978; Otto, 1996, 1997;). ກິດຈະກຳທີ່ບັນທຶກໄວ້ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນເນັ້ນໃສ່ເດັກນ້ອຍຢູ່ເຮືອນ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນມີການສຶກສາຫນ້ອຍຫຼາຍໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ.

➤ ຂັ້ນຕອນຂອງການພັດທະນາໃນປີທຳອິດ

a) ການສັງເກດ: ຕັ້ງແຕ່ເກີດເຖິງ 7 ເດືອນ: ພໍ່ແມ່ສາມາດເລີ່ມໃຫ້ລູກຂອງເຂົາເຈົ້າ “ອ່ານປຶ້ມ” ກ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະເວົ້າ ຫຼື ທັນທີທີ່ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມເວົ້າຈາ (Joyner & Ray, 1987; Im, Parlakian & Osborn, 2007; Lamme & Packer, 1986; Makin, 2006; McKechnie, 2006). ໃນລະດັບນີ້, ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຍັງນ້ອຍ (ເກີດໃຫມ່ເຖິງ 3 ເດືອນ), ເດັກນ້ອຍຮູ້ວິທີການໄດ້ຍິນສຽງຂອງພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ເບິ່ງຮູບຢູ່ໃນປຶ້ມ. ຈັບເດັກຢູ່ໃນແຂນຂອງລາວ, ພໍ່ (ແມ່) ຊີ້ບອກຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກກັບຮູບພາບທີ່ລາວແຕ້ມ, ອ່ານຊື່ຂອງຮູບພາບເຫຼົ່ານັ້ນ, ສ້າງເລື່ອງສັ້ນຂອງຕົນເອງຫຼືອ່ານບົດສັ້ນໆຈາກຫນັງສື. ຊັກຊວນໃຫ້ນອນຫລັບດ້ວຍສຽງທີ່ສະບາຍຂອງພໍ່ແມ່, ເດັກຈະຄ່ອຍໆສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນນ້ຳສຽງ ແລະ ສຽງດັງທີ່ແຕກຕ່າງເມື່ອໄດ້ສຳຜັດກັບປຶ້ມ. ກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້ປາກົດເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຊີວິດປະຈຳວັນ ແລະ ຈະມາຕາມທຳມະຊາດຄ່ອຍໆສ້າງຜົນປະໂຫຍດຂອງເດັກນ້ອຍ. ທັນທີທີ່ເຈົ້າເຫັນວ່າລູກຂອງເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈ, ເຈົ້າຄວນເລີ່ມ "ອ່ານ" ປຶ້ມອີກຄັ້ງ. ຂະບວນການນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ໃຊ້ເວລາພຽງແຕ່ສອງສາມນາທີກ່ອນທີ່ເດັກຈະເລີ່ມປະກົດຕົວທີ່ບໍ່ມີສະຕິ ແລະ ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ (Honig & Shin, 2001).

ເດັກນ້ອຍໃນອາຍຸນີ້ກໍ່ເລີ່ມສົນໃຈຫນັງສື. ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍພວກເຂົາເລີ່ມເອື້ອມມືຫຼືຕີບມືໃສ່ປຶ້ມ, ຫຼື ບາງທີໂບກມືໄປຫາປຶ້ມ. ເດັກນ້ອຍຫຼາຍຄົນສຳຫຼວດໂດຍການກ້ຽວ ຫຼື ເອົາປຶ້ມໃສ່ປາກ ແລະ ດູດ.

b) ປະຕິກິລິຍາ - ໄລຍະທີ່ເດັກນ້ອຍມີອາຍຸແຕ່ 8 ຫາ 12 ເດືອນ: ໃນໄລຍະນີ້ ການໃຫ້ເດັກນ້ອຍ “ອ່ານຫນັງສື” ຮ່ວມກັນ ຈະຊ່ວຍພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງເດັກ 2 ດ້ານຄື: ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈສະຖານທີ່ຄົງທີ່ຂອງວັດຖຸ (Trawick-Smith, 2003).) ແລະ ແນວຄິດທີ່ເປັນສັນຍາລັກ (Frost, Worthham, & Reifel,

2001 ແລະ Trawick - Smith, 2003). ດ້ວຍຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈຄຸນສົມບັດຄົງທີ່ຂອງວັດຖຸ, ເດັກນ້ອຍຈະເຂົ້າໃຈວ່າສິ່ງຕ່າງໆຈະມີຢູ່ສະເໝີ ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາບໍ່ເຫັນ ຫຼື ໄດ້ຍິນມັນກໍຕາມ. ການຄິດແບບສັນຍາລັກເກີດຂຶ້ນເມື່ອເດັກເລີ່ມເຊື່ອມຊື່ຂອງວັດຖຸຫຼືປະກົດການກັບວັດຖຸນັ້ນ, ປະກົດການ ຫຼື ຮູບພາບຂອງຄວາມສາມາດທັງສອງນີ້ຈະປາກົດຂຶ້ນຮ່ວມກັນໂດຍຜ່ານການຕີກິຣິຍາທາງບວກຂອງເດັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງຂະບວນການ "ການອ່ານ".

ເດັກນ້ອຍທີ່ສູງອາຍຸໄດ້ຮັບ, ຄວາມຮູ້ສະເພາະທີ່ເຂົາເຈົ້າມີກ່ຽວກັບກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫນັງສື, ຕົວຢ່າງ: ເດັກນ້ອຍຮູ້ວິທີການເປີດຫນັງສື, ອ່ານຫນັງສືຈາກຫນ້າເວັບທຳອິດ ແລະ ເປີດຈາກຂວາໄປຊ້າຍຫຼັງຈາກນັ້ນຫັນແຕ່ລະຫນ້າແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ. ເຂົາເຈົ້າອາດຮູ້ວິທີເວົ້າຫຼືເຮັດສຽງຕາມຮູບພາບຂອງກິດຈະກຳຫຼືສັດໃນປື້ມ. ເຂົາເຈົ້າຊື່ໄປທີ່ຮູບແຕ່ມ ແລະ ບາງຄັ້ງກໍຮ້ອງສຽງດັງໃນຂະນະທີ່ຊື່ໄປຄືກັບວ່າເຂົາເຈົ້າຖາມຄຳຖາມ. ຄວາມສາມາດຂອງເດັກໃນການຕັ້ງໃຈຄ່ອຍໆເພີ່ມຂຶ້ນໃນຕອນທ້າຍຂອງໄລຍະເກີດໃໝ່, ເດັກນ້ອຍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການ "ອ່ານ" ຢ່າງຕັ້ງໜ້າ, ເຊິ່ງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍເດັກນ້ອຍພະຍາຍາມຊ່ວຍຫັນໜ້າປື້ມ, ຮຽນແບບການກະທຳຂອງຜູ້ໃຫຍ່ຮອຍຍັ້ມ ຫຼື ແມ້ກະທັ້ງແອບຍັ້ມໃນເວລາທີ່ຄາດຄະເນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນຫນັງສື. ໃຫ້ເບິ່ງຕົວຢ່າງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ເດັກນ້ອຍອາຍຸ 6 ເດືອນອາຍຸ 6 ເດືອນເລີ່ມຝັງແມ່ຕູ້ອ່ານເລື່ອງການຖອນຮາກຫຍ້າ, ແບ້ໄວໄວ... ນາງວາງຖົງໃສ່ຕັກ, ອ່ານແຕ່ລະໜ້າ, ຊື່ໄປທາງຂ້າງ. ຕົວອັກສອນ, ແລະ ອ່ານມັນໃຫ້ລາວຝັງ, ເດັກນ້ອຍຝັງດ້ວຍສຽງດົນໃຈ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ນອນຫຼັບສະໝິດ ຝັງສຽງແມ່ຕູ້ອ່ານ, ບາງເທື່ອແຂນຂາຂາອອກ, ສຽງເວົ້າຈາກໆ... ເມື່ອລາວມີອາຍຸ 7 ເດືອນ, ທຸກເທື່ອເປັນແບບນັ້ນ, ລາວຈະໂບກປື້ມນິທານເປັນບາງຄາວ. ເມື່ອລາວອາຍຸໄດ້ 9 ເດືອນ, ມີຕອນໜຶ່ງທີ່ລູກນັ່ງອ່ານຫນັງສືຢູ່ຄົນດຽວ, ລາວເບິ່ງປື້ມ, ໃບໜ້າຂອງລາວ “ຄິດ” ຫຼາຍ, ເບິ່ງຄືວ່າລາວຢາກອ່ານຫນັງສື, ປາກຂອງລາວກໍ່ເຈັບຄືກັບວ່າລາວຢາກອ່ານ, ເບິ່ງຄືວ່າລາວບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມມັນ, ລາວຄວບຄຸມມືແລະປາກຂອງລາວບໍ່ໄດ້, ລາວໃຈຮ້າຍຫຼາຍ, ລາວຈັບປື້ມແລະຕີລົງກັບຜືນ, ແມ່ຂອງລາວຮູ້ສຶກເສຍໃຈຫຼາຍແລະໄພສຄລິບນ້ອຍໆລົງເຟສບຸກ, ຍືນຍັນວ່າເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ເດັກນ້ອຍ ເອີ້ນເດັກນ້ອຍໆ (ຊື່ຫຼິ້ນເອີ້ນ ອ້າຍບ່າວ) ອ່ານປື້ມດ້ວຍຕົວເອງ. Otto Beverly ໄດ້ອ້າງເຖິງສອງຕົວຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້ຂອງທ່າທາງ ແລະ ສຽງຮ້ອງທີ່ເດັກນ້ອຍ Glynnis (ອາຍຸ 11 ເດືອນ) ສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນຂະນະທີ່ລາວກຳລັງຄາດຄະເນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນເລື່ອງ. Glynnis ແລະ ແມ່ຂອງລາວ, Suzanne, ກຳລັງເບິ່ງຫນັງສືຮູບທີ່ພວກເຂົາເຄີຍເຫັນຫຼາຍເທື່ອກ່ອນຫນ້ານີ້. ໃນຂະນະທີ່ເດັກນ້ອຍ ແລະ ແມ່ກຳລັງເບິ່ງຫນັງສື, Glynnis ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າເດັກນ້ອຍກຳລັງຄາດຄະເນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນຫນັງສືຜ່ານທ່າທາງຂອງລາວ. ໃນເວລາທີ່ Suzanne ຫັນໄປຫາຫນ້າທີ່ມີເນື້ອເຜິງ ແລະ ໄດ້ຕົບໝູ່ເບົາໆ," ແລະ ກ່ອນທີ່ Suzanne ຈະອ່ານມັນອອກດັງໆ, Glynnis ໄດ້ເອື້ອມອອກເຊັ່ນດຽວກັນ, ເມື່ອ Suzanne ຫັນຫນ້າ ແລະ ອ່ານ, "wiggle your toes," Glynnis wiggled ຕີນຂອງນາງກ່ອນທີ່ແມ່ຂອງນາງຈະອ່ານວັນນັ້ນ.

ໃນລະຫວ່າງ "ການອ່ານຫນັງສື" ອື່ນ, Glynnis ຍັງເບິ່ງຄືວ່າຈະຈຳເນື້ອໃນຂອງຫນັງສືໄດ້ຂ້ອນຂ້າງດີເມື່ອລາວຕອບສະຫນອງຕໍ່ສຽງຮ້ອງຂອງສັດໃນເວລາດຽວກັນກັບແມ່ຂອງລາວໃນຂະນະທີ່ລາວຍັງບໍ່ທັນເຫັນສັດນັ້ນຢູ່ໃນຫນັງສື. ນີ້ແມ່ນປຶ້ມ flip-flap, ຮູບພາບສັດໂດຍປົກກະຕິແມ່ນໄດ້ຖືກເຊື່ອງໄວ້ພາຍໃຕ້ຫນ້າ flap. ແຕ່ແທນທີ່ຈະອ່ານເນື້ອເພງໃນຫນັງສືໄດ້, Suzanne ໄດ້ສ້າງເນື້ອເພງໃຫມ່ສຸມໃສ່ພຽງແຕ່ສັດຢູ່ໃນຫນ້າ flap. Glynnis ເປີດແປ້ນແຕ່ລະຢ່າງກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ຮຽນແບບສຽງຂອງສັດ. ຈຳກັດໃນສະພາບແວດລ້ອມການສຶກສາທີ່ໂລກຂອງຜູ້ໃຫຍ່ stubbornly ຫຼຸດລົງໃນດ້ານການຄ້າ, ການບໍລິການພົນລະເຮືອນ, ກົດຫມາຍແບບຈຳລອງແລະການບໍລິຫານ, ໃນສະຖານທີ່ທີ່ຊີວິດໃຊ້ຄຳວ່ານັ້ງ, ຄົນນະມັດສະການ, ແລະ ວັນນະຄະດີຟິເສດ. ເດັກນ້ອຍຜູ້ທີ່ມີໂອກາດຫນ້ອຍທີ່ຈະພົວພັນກັບຮູບແບບອື່ນໆຂອງພາສາທີ່ບໍ່ແມ່ນສ່ວນບຸກຄົນກ່ອນທີ່ຈະຝຶກອົບຮົມວັດຈະນານຸກົມຕ້ອງໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ສະໜັບສະໜູນໃນການອ່ານ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍພາສາ. ນອກເໜືອໄປຈາກຄວາມຮູ້ທີ່ພັດທະນາໃນລະຫວ່າງປີປະໂຫຍດ, ເດັກນ້ອຍຍັງພັດທະນາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄຸນລັກສະນະສະເພາະຂອງພາສາ, ໂຄງສ້າງຂອງຄຳ, ວິທີການທີ່ໃຊ້ພາສາສາດ (ສຽງ, ຂໍ້ຄວາມ, ຫຍໍ້ຫນ້າ) ຄວາມຮູ້ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮູ້ supralingual, ມັນຫມາຍຄວາມວ່າ. ບຸກຄົນສາມາດຄິດກ່ຽວກັບພາສາເປັນວັດຖຸຂອງຄວາມຄິດ. ຫຼັກຖານຂອງຄວາມຮູ້ meta-linguistic ອາດຈະມີຢູ່ໃນ interjections ປະຕິກິລິຍາຂອງເດັກນ້ອຍໃນອາຍຸ 4-5 ປີ. ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານໂລຫະແບບສຸກເສີນແມ່ນໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກປະສົບການຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ສະຖານະການທີ່ໃຊ້ພາສາສັ້ນ (Rowe & Harste, 1986). khm ການປຽບທຽບສະລັບສັບຊ້ອນຫຼືການນຳໃຊ້ແລະຄວາມກົງກັນຂ້າມເວົ້າກ່ຽວກັບພາສາ – ແນວຄວາມຄິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົວຢ່າງ, ໃນເວລາທີ່ Van Anh (5ປີ 7ເດືອນ) ໄດ້ຖືກຖາມວ່າ “ຄຳແມ່ນຫຍັງ?” ນາງບໍ່ໄດ້ຕອບ. ເມື່ອຖືກຖາມວ່າ: “ຄຳສັບທີ່ມັກຂອງຫຼານແມ່ນຫຍັງ?”, Gree ຕອບວ່າ: “ສີແດງ. ນັ້ນແມ່ນຄຳທຳອິດຂອງຫຼານ. ເດັກນ້ອຍມັກຈະບໍ່ສາມາດຕອບຄຳຖາມທີ່ເກີນຈິງໄດ້. ຕົວຢ່າງ, ນ້ອງຊາຍ Van Anh (3 ປີ, 3 ເດືອນ) ໄດ້ຕອບຄຳຖາມທີ່ຄ້າຍຄືກັນ. ເມື່ອຖືກຖາມວ່າ: “ຄຳສັບແມ່ນຫຍັງ?”, ເດັກຊາຍຕອບວ່າ: “ຂ້ອຍຈະບໍ່ຮູ້ເລກເກົ້າ”. ຈາກນັ້ນ, ຕອບຄຳຖາມວ່າ: “ຄຳທີ່ມັກຂອງຈາວແມ່ນຫຍັງ?” ເດັກຊາຍຕອບໂດຍເວົ້າວ່າ: “ຂ້ອຍບໍ່ມັກຄຳຖາມນີ້!”. ຄວາມຮູ້ Metalinguistic ແມ່ນການພັດທະນາທີ່ສຳຄັນ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເພື່ອໃຫ້ສາມາດສຸມໃສ່ຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດພາສາທີ່ປະຕິບັດຕາມ. ກະຕືລືລົ້ນຮຽນແບບສຽງຂອງສັດເຫຼົ່ານັ້ນ. ຫຼັງຈາກ “ອ່ານປຶ້ມຈົບແລ້ວ,” Glynnis ໄດ້ກັບຄືນໄປອີກສອງສາມໜ້າ ແລະ ເຮັດຊ້ຳອີກການກະທຳທີ່ລາວໄດ້ເຮັດເມື່ອລາວເຫັນໜ້ານັ້ນ, ເຊັ່ນການຫັນໜ້າໄປຫາໜ້າສິ່ງຢູ່ໃຕ້ກະບອງ ແລະ ຮຽນແບບສຽງຮ້ອງຂອງສິ່ງໂຕ.

ພໍ່ແມ່ຂອງ Glynnis ກ່າວວ່າເຂົາເຈົ້າເລີ່ມອ່ານປຶ້ມໃຫ້ລູກນ້ອຍຕອນທີ່ລາວອາຍຸພຽງ 4 ເດືອນ. ໃນເວລາຂອງການສັງເກດການຂ້າງເທິງ, Glynnis ມີອາຍຸພຽງແຕ່ 11 ເດືອນ. ເຖິງແມ່ນວ່າລາວຍັງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້, ແຕ່ລາວໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມແລະສຽງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຕົນໄດ້ເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມ, ເດົາວ່າສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນຫນັງສືແລະພະຍາຍາມເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການ "ອ່ານ".

ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກເປັນອິດສະຫຼະກັບປຶ້ມ

ເດັກນ້ອຍກ່ອນອາຍຸ 12 ເດືອນ

ໃນໄວເດັກ, ເດັກນ້ອຍບາງຄົນສາມາດຊອກຫາປຶ້ມຮູບພາບ ແລະ ພົວພັນກັບມັນຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ. ຕົວຢ່າງ, ໃຫ້ສັງເກດ ກົມເງິນ, ເດັກນ້ອຍຍິງອາຍຸ 11 ເດືອນ, ປະມານ 5 ນາທີ ໃນຂະນະທີ່ນາງເບິ່ງປຶ້ມ 3 ຫົວທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນເວລາດຽວກັນ. ການແຕກ ແລະ ຫັນປຶ້ມແຕ່ລະຫົວ, ເບິ່ງແຕ່ລະຫນ້າໃນຂະນະທີ່ເຮັດສຽງ babbling ຄືກັບວ່າຮຽນແບບການອອກສຽງຂອງແມ່ຂອງນາງໃນຊ່ວງເວລາກ່ອນຫນ້ານີ້ໃນເວລາທີ່ນາງ "ອ່ານ" ປຶ້ມກັບນາງ. ນອກຈາກນັ້ນ, ເດັກຍັງຮູ້ວິທີການຖືປຶ້ມຢູ່ໃນທິດທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເລີ່ມອ່ານຈາກຫນ້າທຳອິດຂອງປຶ້ມ. ໃນອີກຕົວຢ່າງຫນຶ່ງ, ໃຫ້ສັງເກດເດັກນ້ອຍອາຍຸ 9 ເດືອນເປັນເວລາ 10 ນາທີໃນຂະນະທີ່ລາວເປີດປຶ້ມຢ່າງຽບ, ເບິ່ງຄືວ່າມີຄວາມສົນໃຈຫຼາຍກັບຮູບແຕ້ມ, ແລະ ເຮັດຊ້ຳອີກແຕ່ລະຫນ້າ.

ເດັກນ້ອຍ 12 ຫາ 30 ເດືອນ

ເມື່ອເດັກນ້ອຍອາຍຸ 12 ເດືອນ, ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມຢ່າງດ້ວຍຕົນເອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ກິດຈະກຳການອ່ານກັບຜູ້ໃຫຍ່ໃນອາຍຸນີ້ສາມາດສັ່ນລົງໃນເວລາ ແລະ ກາຍເປັນເລື້ອຍໆຫນ້ອຍລົງ. ໃນອາຍຸນີ້, ເດັກນ້ອຍມີແຮງຈູງໃຈໃຫມ່ ແລະ ກິນລະຍຸດໃຫມ່ເມື່ອຄົ້ນຫາສິ່ງອ້ອມຂ້າງ (Lamme & Packer, 1986; Joyer & Ray, 1987). ເຖິງແມ່ນວ່າຂະບວນການນີ້ໃຊ້ເວລາພຽງແຕ່ສອງສາມນາທີ, ໂອກາດປະຈຳວັນທີ່ຈະພົວພັນກັບປຶ້ມນຳເອົາຜົນກະທົບທີ່ສະສົມໃນຊຸມປົກກະຕິເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ສ້າງເງື່ອນໄຂທີ່ເອື້ອອຳນວຍສຳລັບການພັດທະນາພາສາຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ (Adams, 1990; Literacy Partners of Manitoba, 1999). ເວລາ "ການອ່ານ" ຂອງເດັກນ້ອຍນັບມື້ນັບມີການໂຕ້ຕອບຫຼາຍຂຶ້ນ, ຍ້ອນວ່າເຂົາເຈົ້າເລີ່ມມີສ່ວນຮ່ວມກັບເລື່ອງຕ່າງໆໃນປຶ້ມຜ່ານທາງວາຈາ ແລະ ບໍ່ປາກເວົ້າໂດຍສະເພາະເດັກນ້ອຍສຸມໃສ່ເອົາໃຈໃສ່ແມ່ນດີກວ່າ, ເວລາ "ອ່ານ" ກັບລູກຂອງທ່ານສາມາດດົນກວ່າກ່ອນ.

ເອີ້ນ, ອອກຄຳຄິດເຫັນ, ແລະ ຄຳຖາມ

ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ເດັກນ້ອຍໄດ້ເລີ່ມເຂົ້າຮ່ວມໃນການຕັ້ງຊື່ ແລະ ເອີ້ນຊື່ຕິດຕໍ່ກັນ, ຄຳ, ຫຼື ປະຕິເສດທີ່ເຂົາເຈົ້າຮູ້ແລ້ວ. ພໍ່ແມ່ທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍກ່ຽວກັບພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ເປັນພາສາຂອງລູກ (ເຊັ່ນ: ຍິ້ມ, ກັ້ມໜ້າ, ຊີ້) ພ້ອມທັງເວົ້າລົມ, ຖາມຊື່ ຫຼື ພະຍາຍາມຕັ້ງຊື່ຮູບໃນປຶ້ມ, ຄວນຊຸກຍູ້ໃຫ້ລູກເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳນີ້. ເດັກນ້ອຍທີ່ສູງອາຍຸເລີ່ມຕົ້ນຊື່ໃສ່ຮູບແຕ້ມ (Murphi, 1978) ແລະ ຖາມຄຳຖາມ, ຄຳເຫັນ, ແລະຕັ້ງຊື່ການກະທຳ ຫຼືວັດຖຸ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍເອີ້ນຊື່ ຫຼື ຄຳຄິດຄຳເຫັນ, ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າປຶ້ມນັ້ນມີຄວາມໝາຍ ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມນັ້ນເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳຂອງມັນຫຼາຍເທື່ອແລ້ວ.

ເອົາໃຈໃສ່ກັບການພິມ

ເດັກນ້ອຍຍັງສາມາດເລີ່ມຕົ້ນສຳຫຼວດການພິມໂດຍຜ່ານການເອົາໃຈໃສ່ໃນຂະນະທີ່ "ອ່ານ" ປຶ້ມກັບຜູ້ໃຫຍ່. ໃນຕົວຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້, ຮວ່າງແອງ (ອາຍຸ 1 ປີ 9 ເດືອນ) ມີຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຫຼາຍເພື່ອຄົ້ນພົບຕົວໜັງສືສ່ວນບຸກຄົນທີ່ສະແດງຢູ່ເທິງໜ້າປົກຂອງປຶ້ມຫົວນ້ອຍຂີ້ເຮືອ. ເມື່ອກິດຈະກຳການອ່ານເລີ່ມຕົ້ນ, ເດັກນ້ອຍຊີ້ໃຫ້ເຫັນຕົວອັກສອນຂອງຕົວໜັງສືຢູ່ໃນໜ້າປົກນອກໃນຂະນະທີ່ເດັກນ້ອຍຍົກມືຊີ້. ແມ່ຂອງເດັກຊາຍເລີ່ມອອກສຽງ

ຕົວອັກສອນໃນຂະນະທີ່ເດັກຊາຍຊີ້ໄປຫາແຕ່ລະຕົວອັກສອນ. ບາງຄັ້ງເດັກຊາຍຈັບມືແມ່ຂອງລາວ ແລະ ຊີ້ໄປຫາຕົວອັກສອນທຸກຄັ້ງທີ່ແມ່ຂອງລາວອ່ານຊື່ຂອງຈິດຫມາຍກິດຈະກຳນີ້ໃຊ້ເວລາປະມານ 2 ນາທີ.

ກິດຈະກຳເອກະລາດການໂຕ້ຕອບກັບປຶ້ມຂອງເດັກນ້ອຍ

ນອກເໜືອໄປຈາກຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການມີສ່ວນຮ່ວມໃນ “ການອ່ານປຶ້ມຮູບ”, ເດັກນ້ອຍຍັງສະແຫວງຫາໂອກາດທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນ “ການອ່ານ” ປຶ້ມນິທານທີ່ເປັນເອກະລາດ. ໃນກໍລະນີເຫຼົ່ານີ້, ເດັກນ້ອຍມັກຈະເລືອກປຶ້ມຮູບທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບເຂົາເຈົ້າຫຼາຍ, ຈາກນັ້ນຫັນເບິ່ງແຕ່ລະຮູບຂອງປຶ້ມ, ຕັ້ງຊື່ການກະທຳ ຫຼື ເຫດການທີ່ສະແດງຢູ່ໃນປຶ້ມ, ຫຼືສ້າງສຽງດັງເມື່ອເຫັນຮູບປະກອບ. ຕົວຢ່າງ, ຮວ່າງແອງ (1 ປີ, 8 ເດືອນ) ມັກປຶ້ມທີ່ມີຮູບແຕ້ມຂອງແມວ. ເດັກຜູ້ຊາຍໄດ້ເປີດປຶ້ມ, ຊີ້ໄປທີ່ແມວແລະເວົ້າວ່າ "me-ow". ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍຍັງສືບຕໍ່ເປີດຫນ້າອື່ນແລະສືບຕໍ່ເຮັດຊື່ອີກ "me-ow, me-ow".

ເດັກນ້ອຍທີ່ມີໂອກາດ “ອ່ານ” ປຶ້ມກັບພໍ່ແມ່ເປັນປະຈຳ ມັກຈະມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງທ້າວຫັນໃນກິດຈະກຳທາງວາຈາ ແລະ ບໍ່ເວົ້າ. ຕາຕະລາງ 1.1 ສະຫນອງບັນຊີລາຍຊື່ຂອງພຶດຕິກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ຫນັງສືສະເພາະທີ່ສັງເກດເຫັນໂດຍນັກຄົ້ນຄວ້າຢູ່ໃນເດັກນ້ອຍ.

ໃນຂະນະທີ່ການຄົ້ນຄວ້າເພີ່ມເຕີມແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນເພື່ອຊີ້ແຈງຂະບວນການພັດທະນາຂອງກິດຈະກຳ “ການອ່ານຫນັງສືຮູບພາບ” ຂອງເດັກນ້ອຍໃນສາມປີທຳອິດ, ບັນທຶກຮອບຄອບເຫຼົ່ານີ້ຍັງໄດ້ເພີ່ມຄວາມຮັບຮູ້ຂອງພວກເຮົາຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນຂອງການສ້າງໂອກາດສຳລັບເດັກນ້ອຍຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຍັງນ້ອຍທີ່ຈະສັງເກດເຫັນ. ແລະສຳຫຼວດປຶ້ມຮູບກັບຜູ້ໃຫຍ່, ພ້ອມທັງມີເວລາສຳຫຼວດປຶ້ມຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາຄາດຫວັງວ່າພຶດຕິກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຈະປາກົດຢູ່ໃນເດັກນ້ອຍສ່ວນໃຫຍ່ໃນສາມປີທຳອິດບໍ່? ນີ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນກໍລະນີ, ສຳລັບເຫດຜົນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ທຳອິດ, ພຶດຕິກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການເກີດໃຫມ່ຂອງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນໄວເດັກພຽງແຕ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນຈຳນວນຕົວຢ່າງການຄົ້ນຄວ້າຂອງເດັກນ້ອຍໄວຫນຸ່ມ. ຈຳເປັນຕ້ອງມີການຄົ້ນຄວ້າເພີ່ມເຕີມທີ່ເນັ້ນໃສ່ປະຊາກອນແອນ້ອຍ ແລະ ເດັກໄວຮຽນທີ່ກວ້າງຂຶ້ນ ແລະ ຍັງລວມເອົາສະຖານະການທີ່ກວ້າງຂວາງຂຶ້ນ. ອັນທີສອງ, ເດັກອ່ອນສະແດງຄວາມສົນໃຈທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍໃນກິດຈະກຳການອ່ານ. ບໍ່ແມ່ນເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ໄດ້ຮັບການກະຕຸ້ນຈາກກິດຈະກຳທີ່ອີງໃສ່ປຶ້ມ. ສະນັ້ນ, ພໍ່ແມ່ ແລະ ຄູ່ສອນຕ້ອງມີຄວາມອ່ອນໄຫວຕໍ່ກັບຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກ. ການສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃຊ້ເວລາ “ອ່ານ” ປຶ້ມຮ່ວມກັນແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ. ການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນມີສ່ວນຮ່ວມໃນ “ການອ່ານ” ຫນັງສືແມ່ນບໍ່ເໝາະສົມໃນການພັດທະນາ. ອັນທີສາມ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາເລີ່ມເຂົ້າໃຈວ່າເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍສຳຜັດກັບປຶ້ມແນວໃດ, ແຕ່ພວກເຮົາຍັງຕ້ອງການຄົ້ນຄວ້າຕື່ມອີກກ່ຽວກັບບັນຫານີ້.

2. ຊອກຮູ້ສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນ

ນອກຈາກການສັງເກດ ແລະ ສຳຫຼວດການຂຽນໃນຂະນະທີ່ “ອ່ານ”, ເດັກນ້ອຍຍັງເລີ່ມຕົ້ນສັງເກດ ແລະ ຊອກຮູ້ພາສາໃນກິດຈະກຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຂົາເຈົ້າສາມາດສັງເກດເຫັນພໍ່ແມ່ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່

ໃນກິດຈະກຳຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບການຂຽນເຊັ່ນ: ການອ່ານຫນັງສືພິມ, ຈົດໝາຍສະບັບ, ໂຄສະນາ, ວາລະສານ, ປ້າຍຖະ ໜົນ, ໂຕະລິດ, ປ້າຍກຳກັບສິນຄ້າ ແລະ ລາຍການທີ່ຕ້ອງການຊື້, ... ເມື່ອໄດ້ສຳຜັດກັບສະພາບແວດລ້ອມລາຍລັກອັກສອນ, ເດັກນ້ອຍໄວຫນຸ່ມສັງເກດເຫັນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນຄົ້ນຫາສິ່ງທີ່ຕົວອັກສອນທີ່ຫຼາກຫຼາຍເຫຼົ່ານີ້ຫມາຍຄວາມວ່າ ແລະ ວິທີການທີ່ເຂົາເຈົ້າກ່ຽວຂ້ອງກັນ. ການຄົ້ນພົບເຫຼົ່ານີ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາທີ່ປະຕິບັດໄດ້ຫຼາຍ - ນັ້ນແມ່ນ, ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບວິທີການນຳໃຊ້ພາສາໃນສະຖານະການ ແລະ ສະພາບການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ສຳລັບຕົວຢ່າງ, ໃນຕອນຕົ້ນຂອງບົດນີ້, ປະສົບການເບື້ອງຕົ້ນຂອງເດັກນ້ອຍ ອ່ານບ່າວ ນັ່ງຢູ່ເທິງຕັກຂອງພໍ່ຂອງລາວໃນຂະນະທີ່ລາວກຳລັງອ່ານຫນັງສືພິມໄດ້ສ້າງໂອກາດໃຫ້ລາວເລີ່ມຮູ້ຈັກພາສາການຂຽນທີ່ໃຊ້ໃນຮູບແບບການຂຽນໃດໆໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. . ການເບິ່ງພໍ່ຫນ້າແລະຝັງລູກອ່ານຫຍໍ້ຫນ້າໜຶ່ງອອກສຽງດັງກໍເປັນປະສົບການສຳລັບລູກ. ຖ້າປະສົບການຂອງເດັກນ້ອຍໃນໄວເດັກສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າເປັນລະດັບຂອງການສັງເກດການແບບ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ການສຳຫຼວດຢ່າງຫ້າວຫັນຂອງການຂຽນແມ່ນເຫັນວ່າເປັນລະດັບທີ່ບັນລຸໄດ້ໂດຍເດັກນ້ອຍໃນອາຍຸສູງສຸດ, ນັ້ນແມ່ນ, ເດັກນ້ອຍອາຍຸ 3-6 ປີ. ເມື່ອພາສາເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍພັດທະນາໄປສູ່ຂັ້ນຕອນໂທລະເລກ, ຊຶ່ງຫມາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາສາມາດເວົ້າໃນປະໂຫຍກພຽງແຕ່ 2 ຫຼື 3 ຄຳ, ພວກເຂົາສາມາດເລີ່ມຖາມຄຳຖາມກ່ຽວກັບເຫດການໃນປະຈຸບັນຫຼືອາດຈະເລີ່ມຖາມກ່ຽວກັບການຂຽນທີ່ມັນເຫັນແລະພະຍາຍາມອ່ານ (Walton, 1989).

ຕົວຢ່າງ, ຝ່ຳແມ່ທີ່ໄດ້ຮັບຈົດຫມາຍທຸກໆມື້ຍັງສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນ (ການຄົ້ນຄວ້າຂອງ Baghban, 1984). ເມື່ອ ຈອນ ມີອາຍຸໄດ້ 1 ປີເຄິ່ງ, ແມ່ຂອງລາວໄດ້ອະທິບາຍເຖິງການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງລາວໃນການຮັບແລະ "ອ່ານ" ຈົດຫມາຍດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ຕາມປົກກະຕິໃນເວລາທີ່ພະນັກງານນຳຈົດຫມາຍມາສົ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າມັກຈະໃຫ້ ຈອນ ຈົດຫມາຍສະບັບໃຫ້ລາວເປີດອ່ານເອງ ແລະ ທຳຄວາມລື່ງເຄີຍກັບຈົດຫມາຍ. ມື້ນັ້ນ, ເມື່ອຈົດຫມາຍມາຮອດ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາຈົດຫມາຍສອງສະບັບໃຫ້ພວກເຂົາຈົກເອງ. ນາງໄດ້ເປີດມັນອອກ ແລະ ວາງໄວ້ຂ້າງ, ຫຼັງຈາກນັ້ນໄດ້ຈັບເອົາຈົດຫມາຍຈາກແມ່ຕູ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ (ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ອ່ານມັນຢ່າງດຽວ). ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ, "ຈອນ, ນັ່ງເທິງຕັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະອ່ານໃຫ້ທ່ານຈົດຫມາຍຂອງພໍ່ເຖົ້າຫາຂ້ອຍ." ເດັກນ້ອຍນັ່ງຢູ່ເທິງຕັກຂອງຂ້ອຍແລະຖືຈົດຫມາຍໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍອ່ານຈົດຫມາຍນັ້ນອອກດັງໆ. ຫຼັງຈາກຝັງຂ້ອຍອ່ານຈົບແລ້ວ, ເດັກນ້ອຍໄດ້ລຸກຢືນຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ເອົາເຫຼັກຈົດຫມາຍອີກສະບັບໜຶ່ງ (ຈົດຫມາຍກ່ຽວກັບວຽກງານ), ໄດ້ມອບໃຫ້ຂ້ອຍ ແລະ ນັ່ງຢູ່ເທິງຕັກຂອງຂ້ອຍອ່ານ 2 ປະໂຫຍກໃຫ້ລູກຂອງຂ້ອຍ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ຕື່ນຕົ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ຢຸດຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ໄປຫຼິ້ນປ່ອນອື່ນ. ມື້ນັ້ນແມ່ນມື້ທຳອິດທີ່ຖັງສະແດງຄວາມສົນໃຈທີ່ຈະອ່ານຈົດຫມາຍໃຫ້ລາວ."

ປະມານສອງເດືອນຕໍ່ມາ, ແມ່ຂອງ ຈອນ ໄດ້ບັນທຶກວ່າລາວໄດ້ເອົາຈົດຫມາຍສະບັບໜຶ່ງທີ່ຂຽນດ້ວຍມືຈາກແມ່ຕູ້ຂອງລາວແລະເລີ່ມຂ້ອຍເມື່ອເບິ່ງມັນ. ນາງຍັງໄດ້ປະກາດວ່າ ຈອນ ຮູ້ວິທີການອອກສຽງຄຳເວົ້າເມື່ອລາວເຫັນບັດທຸລະກິດຢູ່ໃນກະເປົາເງິນໃຫມ່ຂອງພໍ່ຂອງລາວ. ເມື່ອ 2 ປີ 10 ເດືອນ, ຈອນ ໄດ້ເລີ່ມຖາມຄຳຖາມກ່ຽວ

ກັບຄຳຝິມທີ່ລາວເຫັນ (ນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ຫຼື ແມ່ນຫຍັງ?). ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄຳທີ່ຝິມຢູ່ໃນກ່ອງ ຈົດໝາຍທີ່ກົງກັນ, ຄຳແນະນຳທີ່ຂຽນໄວ້ໃນກ່ອງນົມ, ປອມ ແລະ ຢູ່ແຈລຸ່ມສຸດຂອງປຶ້ມບັນທຶກ, ຊື່ຂອງອາລາບ້າ, ຕົວອັກສອນໃນໂລໂກ້ຂອງ ປະເທດ ຫຼື ລາຍການຊື່ຂອງຄອບຄົວ. ໃນກໍລະນີເຫຼົ່ານັ້ນ, ແມ່ຂອງ ຈອນ ມັກຈະອະທິບາຍວ່າ: ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນກ່ຽວກັບບາງສິ່ງບາງຢ່າງ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມພິທີທາງສາດສະໜາກັບພໍ່ແມ່, ໂດຍຜ່ານການສັງເກດ, ເຂົາເຈົ້າມັກເປີດປຶ້ມສັກສິດ ແລະ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າມາເຖິງໜ້າທີ່ມີເພງສວດ, ເຂົາເຈົ້າເວົ້າຫຼືຮ້ອງເພງ.

ໃນການຄົ້ນຄວ້າຂອງທີ່ລະອຽດຮອບຄອບຂອງ Banghan (1984) ການສຶກສາລາຍລະອຽດຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບລູກສາວຂອງຕົນເອງໃນຂະນະທີ່ນຳຄົ້ນພົບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ, ນາງໄດ້ບັນທຶກວ່າ: "ລູກສາວໄດ້ສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນການຂຽນຫຼາຍ. ອາຍຸພຽງແຕ່ 20 ເດືອນ, ນາງໄດ້ຮັບຕົວອັກສອນສີເຫຼືອງ M (ສັນຍາລັກຂອງ Mc Donald). ເມື່ອເຫັນມັນປາກົດຢູ່ໃນປ້າຍໂຄສະນາຫຼືໃນຖ້ວຍ."

ເດັກນ້ອຍໃນອາຍຸນີ້ຍັງຈະມີຄວາມສົນໃຈໃນການສຳຫຼວດການຂຽນນີ້ປະກົດຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ. ຕົວຢ່າງ, Shatz (1994) ອະທິບາຍເຖິງຄວາມພະຍາຍາມຂອງເດັກທີ່ຈະອ່ານ (babble) ຂໍ້ຄວາມຕົວຢ່າງຂອງເຈ້ຍຫໍ່ຄຸກກີ. Sinclair ແລະ Golan (2002) ອະທິບາຍຫນຶ່ງເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນອາຍຸຍັງນ້ອຍ, ໃນເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍນີ້ສະແດງຄວາມສົນໃຈຫຼາຍລາຍລັກອັກສອນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ການຂຽນທັງຫມົດ "ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຮ້ານໄດ້, ກ່ຽວກັບປ້າຍໂຄສະນາຕົວເລກເຮືອນ, ຕົວອັກສອນໃສ່ຢາງລົດ, ... ຢູ່ໃນກ່ອງສິນຄ້າ, .. ກ່ຽວກັບການປະກັນໄພ, ແມ່ນເກັບທັງຫມົດ. ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງຂ້ອຍ, ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຢາກຮູ້ຢາກເຫັນ. ມີຕົວຢ່າງອື່ນຂອງຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍຕໍ່ກັບການຂຽນ (McKechnie, 2006). ເມື່ອນາງອາຍຸໄດ້ 15 ເດືອນ, Suzanne ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການໃນຕອນກາງຄືນ ປຶ້ມສຳລັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ແມ່. ຖືປ້າຍຊື່ຢູ່ໃນມືຂອງນາງ, ຊຸຊານໄດ້ສົ່ງມັນໄປໃຫ້ແມ່ອີກຄົນຫນຶ່ງ, ເບິ່ງປ້າຍຊື່ຢູ່ໃນມືຂອງແມ່ ແລະ ຊື້ໄປຫາປ້າຍຊື່ທີ່ຕິດໃສ່ເສື້ອແມ່ຂອງຄົນອື່ນ.

ໃນແຕ່ລະຕົວຢ່າງຂ້າງເທິງນີ້, ເດັກນ້ອຍສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການຕອບສະໜອງການຂຽນທີ່ເຂົາເຈົ້າຊອກຫາຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຂົາເຈົ້າ. ເດັກນ້ອຍບໍ່ພຽງແຕ່ເອົາໃຈໃສ່ກັບການຂຽນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນການຮຽນຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງການຂຽນເຫຼົ່ານັ້ນ. ພໍ່ແມ່ແລະຜູ້ເບິ່ງແຍງສາມາດຊຸກຍູ້ໃຫ້ການພັດທະນານີ້ຢູ່ໃນເດັກນ້ອຍໂດຍການເອົາໃຈໃສ່ເດັກນ້ອຍຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນຕາມທຳມະຊາດ ແລະ ປະສິດທິຜົນ. (ໝາຍຄວາມວ່າ ກິດຈະກຳຕ່ອງໂດຍເລີ່ມໂດຍເດັກນ້ອຍເອງ, ບໍ່ແມ່ນຈັດໂດຍຜູ້ໃຫຍ່).

3. ຄວາມພະຍາຍາມເບື້ອງຕົ້ນໃນການຂຽນ

ເດັກນ້ອຍອາດຈະສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນການເບິ່ງຜູ້ໃຫຍ່ຂຽນ ແລະ ພະຍາຍາມຝຶກການຂຽນ. ການຄົ້ນພົບຄັ້ງທຳອິດຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ຕິດພັນກັບການຂຽນແມ່ນການຂຽນໃສ່ເຈ້ຍ (ຫຼື ພື້ນຜິວຮາບພຽງທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດແຕ້ມໄດ້). ເດັກນ້ອຍເບິ່ງຄືວ່າມີຄວາມສົນໃຈຫຼາຍໃນການສ້າງຮູບແຕ້ມເຫຼົ່ານັ້ນ (Baghan, 2007).

ໃນຕົວຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້ກ່ຽວກັບ Christopher ອາຍຸ 18 ເດືອນ, ລາວໄດ້ຄົ້ນພົບວິທີຖືປາກກາ ແລະ ຈາກນັ້ນກໍເອົາດິນຈີ່ເຜື້ອຂຽນໃສ່ເຈ້ຍ ແລະ ຝື່ນຜົວຮາບພຽງອື່ນໆ. ກິດຈະກຳນີ້ໄດ້ຖືກອະທິບາຍໂດຍຜູ້ໄຫຍ່ເຜື້ອເຮັດໃຫ້ຜົນລະນາຂອງເດັກນ້ອຍ. ໃນຂະນະທີ່ແມ່ລ້ຽງກຳລັງຂຽນ, Christopher, ຫຼິ້ນ, ເຂົ້າຫາບ່ອນນັ່ງ ແລະ ເອົາປາກກາຂອງນາງ. ເດັກນ້ອຍເລີ່ມຂຽນໃສ່ເຈ້ຍ. "ໃນຂະນະທີ່ມັນກຳລັງເຮັດຢູ່, ມັນໝົດໄປ, ຫລຽວເບິ່ງຫຼຽນທີ່ມັນໄດ້ກັບມາ, ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວຍິ້ມ ແລະເບິ່ງນາງລ້ຽງ. ລາວໄດ້ເອົາປາກກາຂຶ້ນ, ຫັນມັນມາໃນມືຂອງລາວ ແລະ ຕໍ່ໄປຂີດຂຽນໃສ່ເຈ້ຍ, ຍິ້ມ. ລາວໄດ້ຕອງປາຍປາກກາທັງສອງແລ້ວກິນປາຍປາກກາລົງເຜື້ອຂຽນ. ຈາກນັ້ນແມ່ລ້ຽງກໍເອົາຖົງສີ່ໃຫ້ Christopher ສີ ແລະ ແຜ່ນໃຫຍ່ຂອງເຈ້ຍ. ມັນເລືອກເອົາສີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນກັບຄືນມາໃສ່ເຈ້ຍ. ໃນລະຫວ່າງນັ້ນ, ລາວກຳລັງແຕ້ມຮູບ, ຫົວແລະຫົວເລາະຢ່າງມີຄວາມສຸກປ້ອງກັນປະເທດເຊັ່ນດຽວກັນ. ເມື່ອເລືອກສີ, ມັນຈະເລີ່ມກວດພົບສີອ່ອນໆ (ເຊັ່ນ: ສີບົວ), ມັນປ່ຽນເປັນສີເຂັ້ມກວ່າ. ມັນພະຍາຍາມແຕ້ມໃສ່ຝາປິດຂອງກະສັມາດສະຕິກ ແຕ່ແຕ້ມບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງກັບມາໄດ້ ແຕ້ມໃສ່ເຈ້ຍ".

ໄລຍະເວລາຂອງການຂຽນແບບສຸ່ມແມ່ນຄ່ອຍໆຖືກແທນທີ່ດ້ວຍການຂຽນດ້ວຍຈຸດປະສົງ. ຍ້ອນວ່າເດັກນ້ອຍຄ່ອຍໆຮັບຮູ້ວ່າຮູບແຕ້ມ "ມີຄວາມໝາຍບາງຢ່າງ", ເຂົາເຈົ້າມັກຈະເອົາຮູບທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບມາຄືນ ແລະ ຖາມພໍ່ແມ່ວ່າ: "ອັນນີ້ແມ່ນຫຍັງ?". ຄ່ອຍໆ, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມຮູ້ຈັກຊື່ ແລະ ເວົ້າຄວາມໝາຍຂອງຮູບແຕ້ມຂອງເຂົາເຈົ້າ (Baghban, 2007).

ໄລຍະເວລາການຂຽນນີ້ຍັງຖືກກ່າວເຖິງໃນຕົວຢ່າງຂອງເດັກນ້ອຍຜູ້ທີ່ມີຄວາມສົນໃຈໃນການຮຽນຮູ້ການຂຽນ (Baghban, 1984). ນັ້ນແມ່ນເດັກນ້ອຍ Giti. ເມື່ອ Giti ອາຍຸ 18 ເດືອນ, ນາງໄດ້ສັງເກດເຫັນພໍ່ແມ່ຂອງນາງຂຽນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນພະຍາຍາມຂຽນຕົວເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຕອນທຳອິດລູກຂອງທ່ານພຽງແຕ່ ຂຽນໂດຍບໍ່ຕັ້ງໃຈ ຫຼື ແບບສຸ່ມ, ຄ່ອຍໆລາວເລີ່ມມີຄວາມຕັ້ງໃຈຫຼາຍ ແລະ ລາວເລີ່ມສົມທົບວົງຂະໜາດນ້ອຍທີ່ມີເສັ້ນຄົ້ນ. ເມື່ອອາຍຸ 23 ເດືອນ, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມ "ອ່ານ" ແລະ ເວົ້າລົມກັບຮູບພາບທີ່ເຂົາເຈົ້າຂຽນລົງ. ເມື່ອອາຍຸປະມານ 27 ເດືອນ, ນອກເໜືອຈາກການຂຽນຫນັງສື, Giti ຮູ້ວິທີການຂຽນຮູບພາບທີ່ຄ້າຍຄືກັບການຂຽນ. ໃນລະຫວ່າງເວລານີ້, ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຕັ້ງຊື່ຮູບພາບທີ່ເຂົາເຈົ້າແຕ້ມ.

ຕົວຢ່າງ: ອີກອັນຫນຶ່ງຂອງເດັກນ້ອຍຜູ້ທີ່ມີຄວາມສົນໃຈໃນການຂຽນ, Ryan ເມື່ອລາວມີອາຍຸ 2 ປີ, 11 ເດືອນ. ເດັກນ້ອຍເບິ່ງຄືວ່າມີຄວາມສົນໃຈຫຼາຍທີ່ຈະຊ່ວຍແມ່ຂອງລາວເຮັດລາຍການອາຫານທີ່ຈະຊື້ສຳລັບຄອບຄົວ. ແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍເລົ່າວ່າ: ໃນຂະນະທີ່ຂຽນບັນຊີລາຍຊື່, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມ Ryan ວ່າລາວຕ້ອງການຊື່ຫຍັງ, ແລະ ລາວເວົ້າວ່າ "ໂຕນ້ອຍ". ຂ້ອຍຂຽນໃນປະເພດ "ໜັງສືໂຕນ້ອຍ". ໃນເວລາຕໍ່ມາ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມນາງອີກເທື່ອຫນຶ່ງວ່ານາງຕ້ອງການຊື່ຫຍັງນອກຈາກ ໜັງສືໂຕນ້ອຍ, ແລະ ນາງສືບຕໍ່ເວົ້າວ່າ "ໜັງສືໂຕນ້ອຍ". ຂ້ອຍເວົ້າວ່າຂ້ອຍໄດ້ຂຽນ ຄຳວ່າ ໜັງສືໂຕນ້ອຍແລ້ວນາງໄດ້ເອົາດິນສຳຈາກມືຂອງຂ້ອຍແລະເວົ້າວ່າ, "ໃຫ້ຂ້ອຍຂຽນ ໜັງສືໂຕນ້ອຍ."

ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ງ່າຍ ແລະ ຂຽນສອງສາມເສັ້ນແລະຈຸດ. ແລ້ວລາວກໍເອົາເຈ້ຍຄືນໃຫ້ຂ້ອຍ. ຂ້າງເທິງນີ້ແມ່ນບາງຕົວຢ່າງ
ປົກກະຕິຂອງເດັກນ້ອຍອາຍຸສາມປີທີ່ມີຄວາມສົນໃຈໃນການຄົ້ນຄວ້າການຂຽນ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ
ມີຄວາມສົນໃຈໃນການຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການຂຽນ. ເດັກນ້ອຍໃນອາຍຸນີ້ແມ່ນເປັນແນວນັ້ນ.

ພວກເຮົາພຽງແຕ່ໄດ້ເລີ່ມສຳຫຼວດການສຶກສາທີ່ອະທິບາຍເຖິງຄວາມພະຍາຍາມຂອງເດັກນ້ອຍບາງຄົນທີ່ຈະ
ຄົ້ນຫາການຂຽນ. ມີຄວາມຕ້ອງການສຳລັບການຄົ້ນຄວ້າໄວໜຸ່ມ ນີ້ສາຍພັນໃນສະພາບແວດລ້ອມພາສາ ແລະ
ວັດທະນະທຳທີ່ຫຼາກຫຼາຍ. ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການຂຽນ ແລະ ການອ່ານໄດ້ເບິ່ງພຽງແຕ່
ເດັກນ້ອຍອະນຸບານ ແລະ ອາຍຸ. ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ພວກເຮົາຈຶ່ງຈຳພິດຕິກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມສາມາດໃນການ
ຮູ້ຫນັງສືຂອງເດັກນ້ອຍໃນສາມປີທຳອິດຂອງການພັດທະນາໃນຂະນະທີ່ການພົວພັນກັບຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ຊຸມຊົນ
ສັງຄົມທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່. ໃນກໍລະນີນີ້, ຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບ
ເຫດການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ ແລະ ພົວພັນກັບພວກເຂົາໃນທາງທີ່ສົ່ງເສີມຂະບວນການ
ພັດທະນານີ້ໃນເດັກນ້ອຍ. ວິທີການໃນສະພາບແວດລ້ອມສະເພາະຂອງແຕ່ລະຄອບຄົວທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການ
ພັດທະນາການອ່ານ ແລະ ຄວາມສາມາດພາສາລາວຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນຈະຖືກກ່າວເຖິງໃນພາກຕໍ່ໄປຂອງບົດນີ້.

III. ບົດບາດສຳຄັນຂອງຄອບຄົວ

ຄອບຄົວມີບົດບາດສຳຄັນໃນການສ້າງໂອກາດສຳລັບເດັກນ້ອຍໃນສາມປີທຳອິດຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະມີປະສົບ
ການການສັງເກດການ ແລະ ການສຳຫຼວດການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ສະພາບແວດລ້ອມຂອງຄອບຄົວແມ່ນບ່ອນ
ທີ່ເດັກນ້ອຍສະແດງອາການຂອງການພັດທະນາທັກສະການຮູ້ຫນັງສື, ເຊິ່ງສາມາດອະທິບາຍໄດ້ໂດຍເກົ້າລັກສະນະ
ຂ້າງລຸ່ມນີ້. ລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ອະທິບາຍວິທີການທີ່ເຫດການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ.

- ການຂຽນ ແລະ ການພົວພັນກັບຜູ້ໃຫຍ່ ມີຜົນກະທົບຕໍ່ການພັດທະນາການຮູ້ຫນັງສືໃນໄວເດັກ.

❖ ລັກສະນະຂອງສະພາບແວດລ້ອມຂອງຄອບຄົວທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນເດັກນ້ອຍ

1. ພໍ່ແມ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ.
2. ພໍ່ແມ່ພິຈາລະນາການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເປັນກິດຈະກຳໃນຊີວິດ
ມີການເຄື່ອນໄຫວທຸກໆມື້.
3. ພໍ່ແມ່ມັກອ່ານປຶ້ມກັບລູກ.
4. ພໍ່ແມ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ລູກຄົ້ນຫາການອ່ານ ແລະ ຂຽນ.
5. ພໍ່ແມ່ຕອບຄຳຖາມຂອງເດັກນ້ອຍຢ່າງຈິງຈັງ.
6. ພໍ່ແມ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າຄວາມພະຍາຍາມເບື້ອງຕົ້ນຂອງເດັກນ້ອຍໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນ.
7. ພໍ່ແມ່ເວົ້າລົມກັບລູກເລື້ອຍໆ.
8. ພໍ່ແມ່ມີຄວາມອ່ອນໄຫວຕໍ່ກັບລະດັບການພັດທະນາຂອງລູກ ແລະ ປະສົບການທີ່ຜ່ານມາ.
9. ພໍ່ແມ່ໃຊ້ວິທີການທີ່ງ່າຍດາຍແລະປານກາງ.

1. ພໍ່ແມ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ

ພໍ່ແມ່ຜູ້ທີ່ມັກການອ່ານ ແລະ ການຂຽນແມ່ນມັກສົ່ງເສີມໃຫ້ລູກສົນໃຈປຶ້ມ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ແມ່ທີ່ຕົນເອງບໍ່ມັກກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນແມ່ນຫນ້ອຍທີ່ຈະຊຸກຍູ້ກິດຈະກຳນີ້ໃນລູກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ນອກຈາກນັ້ນ, ເມື່ອພວກເຂົາອ່ານຫນັງສືກັບລູກ, ການພົວພັນລະຫວ່າງພໍ່ແມ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍແມ່ນພຽງແຕ່ການສົນທະນາທີ່ງ່າຍດາຍຫຼືພວກເຂົາສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມເຂົ້າໃຈຫນ້ອຍກ່ຽວກັບລະດັບການພັດທະນາຂອງເດັກ. ຕົວຢ່າງ, ແມ່ບາງຄົນພຽງແຕ່ອ່ານເນື້ອເພງໃຫ້ລູກຟັງ ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ສົນໃຈກັບຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ລູກໄດ້ຍິນ.

2. ພໍ່ແມ່ພິຈາລະນາການອ່ານ ແລະການຂຽນເປັນກິດຈະກຳປະຈຳວັນຂອງເຂົາເຈົ້າ

ກິດຈະກຳຂອງຄອບຄົວຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນເດັກນ້ອຍໃນສາມປີທຳອິດ. ມີໂອກາດຫຼາຍສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະສັງເກດເຫັນກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງພໍ່ແມ່ໃນກິດຈະກຳປະຈຳວັນ (Baghban, 1984; Crago & Crago, 1983; Lujan & Wooden, 1984; Sinclair & Golan, 2002). ໃນແຕ່ລະມື້ເດັກນ້ອຍໄດ້ມີໂອກາດສັງເກດພໍ່ແມ່ຂຽນລາຍການຊື້, ອ່ານຫນັງສືພິມ, ວາລະສານ, ຫຼື ປຶ້ມ, ປຶ້ມແຕ່ງກິນ, ຂຽນຈົດໝາຍ, ເຮັດວຽກຢູ່ເຮືອນ,... ເມື່ອເດັກນ້ອຍຢູ່ນຳພໍ່ແມ່ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳຄອບຄົວ ຫຼື ຊຸມຊົນ. , ເດັກນ້ອຍສາມາດສັງເກດເຫດການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເພີ່ມເຕີມເຊັ່ນ: ການຊື້ ແລະ ຂາຍສິນຄ້າ, ການຂຽນທີ່ຢູ່ໃນຮ້ານຄ້າ.

3. ພໍ່ແມ່ມັກອ່ານປຶ້ມກັບລູກ

ຈາກເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍເກີດມາ, ພໍ່ແມ່ສະເໜີອ່ານຫນັງສືຮູບພາບກັບເຂົາເຈົ້າ (Baghban, 1984, Crago & Crago, 1983; Joyner, 1987). ແຮງຈູງໃຈຂອງການເຮັດວຽກການອ່ານປຶ້ມຮູບພາບກັບເດັກນ້ອຍບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ຫວັງວ່າເດັກນ້ອຍຈະອ່ານໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ພໍ່ແມ່ຮູ້ດີວ່າມັນຈະເປັນເວລາຫຼາຍປີກ່ອນທີ່ເດັກນ້ອຍຈະຮຽນຮູ້ການອ່ານ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ກິດຈະກຳການອ່ານປະຈຳວັນກັບລູກມັກຈະມາຈາກນິໄສຂອງພໍ່ແມ່ທີ່ມັກອ່ານ ແລະ ຂຽນ ຫຼື ມາຈາກຄວາມສົນໃຈສ່ວນຕົວຂອງພໍ່ແມ່ໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນລວມເຖິງຄວາມມ່ວນຊື່ນຂອງພໍ່ແມ່ໃນການອ່ານ ແລະ ການອ່ານໜັງສືຮ່ວມກັນກັບລູກ. ການອ່ານປຶ້ມຮູບພາບກັບເດັກນ້ອຍສ້າງຄວາມຜູກພັນອັນໃກ້ຊິດລະຫວ່າງພໍ່ແມ່ກັບລູກ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນຍັງສ້າງໂອກາດໃຫ້ພໍ່ແມ່ສອນລູກໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບໂລກອ້ອມຕົວເຂົາເຈົ້າ.

4. ພໍ່ແມ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ລູກຄົ້ນຫາການອ່ານ ແລະ ຂຽນ

ເມື່ອເດັກນ້ອຍສັງເກດເຫັນພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນປະຈຳວັນ, ແລະ ໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າຮ່ວມ "ການອ່ານ" ກັບຜູ້ໃຫຍ່ເປັນປະຈຳ, ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນການເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້. ການຊ່ວຍເຫຼືອການຫັນປຶ້ມ) ຫຼື ພິດຕິກຳທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສາ (ເວົ້າ, ເຍາະເຍີ້ຍ, ຮຽນແບບສຽງຂອງມັນແມ່ນພໍ່ແມ່ທີ່ຊຸກຍູ້ການຄົ້ນພົບເບື້ອງຕົ້ນເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃນເດັກນ້ອຍ. ພໍ່ແມ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈທີ່ຈະສັງເກດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍໃນກິດຈະກຳທາງພາສາຫຼືກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນການບຳລຸງລ້ຽງຄວາມສົນໃຈນັ້ນ. ໃນເດັກນ້ອຍໂດຍການສ້າງເງື່ອນໄຂທີ່ເອີ້ນອ່ານວຍສຳລັບເດັກນ້ອຍໃນການ

ສັງເກດແລະຄົ້ນຫາ, ບາງທີໂດຍການໃຫ້ເຈ້ຍ ແລະ ປາກກາກັບບ້ານ ແລະ ຂຽນໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນ "ການຂຽນ" (Baghan, 1984; Schickedanz, 1986). ຫຼື ເຈົ້າສາມາດໃຫ້ປຶ້ມຮູບເດັກນ້ອຍທີ່ເໝາະສົມກັບອາຍຸຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອເລືອກ ແລະ ອ່ານໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຖ້າເຂົາເຈົ້າຮ້ອງຂໍ. ມັນອາດໝາຍເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າເດັກນ້ອຍອາດຈະມັກນັ່ງເບິ່ງປຶ້ມຢູ່ຄົນດຽວ, ແຕ່ນັ້ນບໍ່ສະເໝີໄປ. ພໍ່ແມ່ຍັງສາມາດຊຸກຍູ້ໃຫ້ລູກຂອງເຂົາເຈົ້າສໍາຫຼວດການຮູ້ໜັງສືໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າຍັງອ່ານຕອບສະຫນອງໃນທາງບວກກັບຄວາມພະຍາຍາມຂອງເດັກນ້ອຍໃນເວລາທີ່ເຂົາຮ່ວມກິດຈະກຳກິດຈະກຳການອ່ານ-ຂຽນອື່ນໆ, ເຊັ່ນ: ການອ່ານຈົດໝາຍ ຫຼື ການຂຽນລາຍການສົນຄ້າທີ່ຈະຊື້, ຂຽນຈົດໝາຍຫາຍາດຜີ້ນ້ອງ, ລົງທະບຽນເຂົ້າຮ່ວມພິທີ,...ການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສໍາລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ

5. ພໍ່ແມ່ຕອບຄໍາຖາມຂອງເດັກນ້ອຍຢ່າງຈິງຈັງ

ເມື່ອເດັກນ້ອຍສໍາຫຼວດ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ, ເຂົາເຈົ້າມັກຈະຖາມພໍ່ແມ່ຫຼາຍຄໍາຖາມ. ພໍ່ແມ່ຕອບຄໍາຖາມຂອງເດັກຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ຈິງຈັງ, ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈ ແລະ ກາຍເປັນຄວາມອ່ອນໄຫວຕໍ່ບັນຫາທີ່ເຂົາເຈົ້າຖາມ, ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍສືບຕໍ່ຖາມຄໍາຖາມຫຼືຍ້າຍອອກໄປໃນກິດຈະກຳອື່ນໆ. ຕົວຢ່າງ, ເມື່ອເດັກນ້ອຍ Bin ອາຍຸ 2 ປີ, 10 ເດືອນ, ແມ່ຂອງລາວໄດ້ບັນທຶກພຶດຕິກຳຂອງເດັກດັ່ງນີ້:

ຂັ້ນຕອນທີ 1: "Bin ເອົາກ່ອງຢາງທີ່ມີຄໍາພິມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຖາມວ່າ: "ນີ້ແມ່ນຫຍັງ?", ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານຕົວອັກສອນສີແດງໃຫ້ເຂົາ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຫັນກ່ອງນັ້ນຂຶ້ນລົງ, ພິບເຈົ້າຂອງຕື່ມອີກ ແລະ ຖາມອີກວ່າ, "ນີ້ແມ່ນຫຍັງ?", ຂ້ອຍຍັງໄດ້ອ່ານມັນໃຫ້ລາວຟັງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍຫັນໄປມາແລະສືບຕໍ່ຫຼິ້ນ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ບິ່ງຊີ້ໄປຫາຄໍາເວົ້າຢູ່ໃນປຶ້ມຫຼິ້ນ ແລະ ຖາມຂ້ອຍວ່າ: "ອັນນີ້ເວົ້າແນວໃດ?" ຂ້ອຍອ່ານໃຫ້ລາວຟັງ. ລາວບໍ່ໄດ້ຖາມຄໍາຖາມໃດໆ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ໃນລະຫວ່າງອາຫານເຊົ້າ, Bin ຊີ້ໄປເຖິງຄໍາແນະນຳສໍາລັບການນຳໃຊ້ໃນເຕົ້ານໍ້ານົມ ແລະ ຖາມວ່າ, "ນີ້ແມ່ນຫຍັງ?" ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານມັນໃຫ້ນາງ ແລະ ສະແດງໃຫ້ນາງເຫັນວິທີເປີດກ່ອງນົມ. ເດັກນ້ອຍຍິ່ມ ແລະ ພະຍາຍາມເປີດກ່ອງນົມຕາມຄໍາແນະນຳທີ່ລາວໄດ້ຍິນ.

ສາມຂັ້ນຕອນຂ້າງເທິງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງເດັກນ້ອຍໃນເວລາສໍາຫຼວດຮ່າງກາຍໂລກອ້ອມຮອບເດັກນ້ອຍ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງ, Bin ໄດ້ຖາມຄໍາຖາມກ່ຽວກັບຄໍາທີ່ພິມອອກທີ່ລູກຂອງທ່ານເຫັນຢູ່ອ້ອມຮອບເຂົາ: ຄໍາສັບຕ່າງໆທີ່ພິມຢູ່ໃນກ່ອງຢາງ, ຄໍາທີ່ພິມຢູ່ໃນປຶ້ມຂອງຫຼິ້ນ, ຄໍາທີ່ພິມຢູ່ໃນກ່ອງນົມ. ໃນແຕ່ລະກໍລະນີ, ແມ່ຄໍາຖາມຂອງ Bin ໄດ້ຕອບຄໍາຖາມຂອງເດັກ, ສືບຕໍ່ຕອບຈົນກ່ວາເດັກນ້ອຍສໍາເລັດສັດເດຍລະສານ. ວິທີການໂຕ້ຕອບນີ້ຍັງຖືກຮັກສາໄວ້ຕະຫຼອດເວລາເວລາທີ່ຈະ "ອ່ານປຶ້ມ" ກັບລູກຂອງທ່ານ, ເມື່ອລາວເລີ່ມຖາມຄໍາຖາມກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆເຫດການ ຫຼື ເນື້ອໃນທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນປຶ້ມ.

ປະຕິກິລິຍາທາງບວກຈາກພໍ່ແມ່ເມື່ອເດັກນ້ອຍສຳຫຼວດ ແລະ ຖາມຄຳຖາມຍັງໄດ້ຝຶກລະນາ "ການຍອມຮັບ ແລະການຍົກຍ້ອງ" (Lujan & ໄມ້, 1984). ນີ້ເປັນສິ່ງສຳຄັນໂດຍສະເພາະເພາະວ່າພໍ່ແມ່ມີບົດບາດທີ່ສຳຄັນສຳລັບ ການບຳລຸງລ້ຽງການພັດທະນາໂດຍລວມຂອງເດັກເຊັ່ນດຽວກັນເຊັ່ນ: ການສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ພົວພັນ ໃນກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ເມື່ອພໍ່ແມ່ພະຍາຍາມຄວບຄຸມກິດຈະກຳຂອງລູກຢ່າງເຄັ່ງ ຄັດໃນຂະນະທີ່ອ່ານນຳກັນ ໂດຍບັງຄັບໃຫ້ເດັກຟັງ ແລະ ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ກັບພຶດຕິກຳ ຫຼື ຄວາມສົນໃຈທີ່ບໍ່ເປັນຄຳເວົ້າ ຂອງເດັກ, ເດັກອາດຈະສູນເສຍຄວາມສົນໃຈໃນການອ່ານ.

5. ພໍ່ແມ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າຄວາມພະຍາຍາມເບື້ອງຕົ້ນຂອງເດັກນ້ອຍໃນການແຕ້ມຮູບ ຫຼື ການຂຽນ

ຄອບຄົວສຳລັບເດັກທີ່ໄດ້ອາຍຸ 3 ປີທຳອິດ ແລະ ເດັກອະນຸບານມີໂອກາດຫຼາຍທີ່ຈະໄດ້ຂີດຂຽນ, ແຕ້ມຄົດ ໂຄ້ງໃນເຈ້ຍແມ່ນຄອບຄົວທີ່ພໍ່ແມ່ເບິ່ງຄວາມພະຍາຍາມຂອງເດັກນ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນກິດຈະກຳການສື່ສານທີ່ ມີຄວາມໝາຍ. ພະຍາຍາມຕອບຄຳຖາມຂອງເດັກ, ໄດ້ອອກຄວາມຄິດເຫັນໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍມັກຈະເປັນຊື່ທີ່ ເດັກນ້ອຍສ້າງຂຶ້ນເອງເພື່ອຕັ້ງຊື່ຮູບພາບທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂຽນ (ຫຼື ແຕ້ມ) ໄດ້ຖືກຕອບສະໜອງ ແລະ ຕົບມືໃຫ້ພໍ່ ແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຮູບພາບທີ່ເດັກນ້ອຍຂຽນຖືກແຂວນໄວ້ໂດຍພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນຕູ້ເຢັນທີ່ຢູ່ຂ້າງຮູບ. ຄຳ ເຕືອນອື່ນໆສະແດງໃຫ້ເຫັນເດັກນ້ອຍວ່າພວກເຂົາມີຄວາມໝາຍ ແລະ ມີຄຸນຄ່າສຳລັບສະມາຊິກຄອບຄົວທັງໝົດ.

7. ພໍ່ແມ່ເວົ້າລົມກັບລູກເລື້ອຍໆ

ຄອບຄົວທີ່ຊ່ວຍພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍໃນໄວເດັກ ຍັງເປັນຄອບຄົວ ທີ່ພໍ່ແມ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍໄດ້ມີໂອກາດລົມກັນເປັນປະຈຳ (Hart & Risley, 1995). ເນື້ອໃນຂອງການສົນທະນາ ລະຫວ່າງພໍ່ແມ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍມີການປ່ຽນແປງເລື້ອຍໆໃນໄລຍະເວລາເພື່ອສະທ້ອນ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມ ສາມາດທາງດ້ານພາສາຂອງເດັກ. ຜ່ານການສົນທະນາເຫຼົ່ານີ້, ພໍ່ແມ່ສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນວິທີການພົວພັນເຊັ່ນ: ການສຳພັດຕາ, ການຈັດຄຳສັບຕ່າງໆ, ການໄຫຼຂອງເລື່ອງ, ແລະ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍສະແດງອອກຕົນເອງ. ສຳລັບ ເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ການສົນທະນາທີ່ເໝາະສົມກັບຄວາມສາມາດທາງພາສາຂອງເຂົາເຈົ້າແມ່ນກ່ຽວກັບ ວັດຖຸ, ຮູບພາບ, ສະຖານະການ ແລະ ກິດຈະກຳສະເພາະຂອງເຂົາເຈົ້າ. ການອ່ານປຶ້ມຮູບພາບກັບເດັກນ້ອຍແມ່ນ ວິທີການສ້າງສະຖານະການການສື່ສານທີ່ຂ້ອນຂ້າງງ່າຍ ແລະ ເໝາະສົມສຳລັບເດັກນ້ອຍໃນຫຼາຍອາຍຸ.

8. ພໍ່ແມ່ມີຄວາມອ່ອນໄຫວຕໍ່ກັບລະດັບການພັດທະນາຂອງລູກ ແລະ ປະສົບການທີ່ຜ່ານມາ

ກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ຂຽນສຳລັບເດັກອ່ອນ ແລະ ເດັກໄວຮຽນຈະມີຜົນພຽງແຕ່ເມື່ອພໍ່ແມ່ ຮູ້ເຖິງລະດັບການພັດທະນາຂອງລູກ. ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການພັດທະນາແນວຄິດມັນສະຫມອງ ແລະ ຄວາມສາມາດທາງດ້ານຈິດໃຈຂອງສັງຄົມຂອງເດັກນ້ອຍ. ຕົວຢ່າງ: ພໍ່ແມ່ເຂົ້າໃຈປະສົບການຂອງລູກ ແລະ ພັດທະນາຈິດໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ ເຊັ່ນ: ປະສົບການຂອງລູກກັບສັດລ້ຽງໃນຄອບຄົວ, ການໄປຢາມຜີນ້ອງເມື່ອບໍ່ດົນ ມານີ້, ການອອກນອກສວນສັດ,... ພໍ່ແມ່ຍັງເຂົ້າໃຈລັກສະນະທາງດ້ານຮ່າງກາຍຂອງລູກເຊັ່ນ: ຮູ້ຈັກວິທີ. ຖືປຶ້ມ, ຊີ້, ຫັນໜ້າ ແລະ ເວລາທີ່ເດັກເອົາໃຈໃສ່. ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເຂົ້າໃຈໄດ້, ພໍ່ແມ່ສາມາດສ້າງສະຖານະການ ໄຕ້ຕອບຂອງຕົນເອງເພື່ອສ້າງໂອກາດສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມສູງສຸດ. ພໍ່ແມ່ຈຳເປັນຕ້ອງສ້າງເກດຢ່າງ ລະມັດລະວັງວ່າລູກຂອງເຂົາເຈົ້າມີຄວາມສົນໃຈຫຼືບໍ່, ຕອບສະໜອງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໃນກິດຈະກຳສະເພາະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ

ກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ, ແລະ ຮູ້ວ່າເວລາທີ່ຈະສືບຕໍ່ກິດຈະກຳ ແລະ ເວລາທີ່ຈະນຳໃຊ້ມັນ ແລະ ປ່ຽນໄປເປັນກິດຈະກຳອື່ນໆ.

ບັນດາກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ຢ່າງຫ້າວຫັນທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃນສະພາບແວດລ້ອມໃນບ້ານມັກຈະເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ ແລະ ຕື່ນເຕັ້ນເພາະວ່າໃນຄອບຄົວເດັກນ້ອຍມັກຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກປອດໄພ ແລະ ຄຸ້ນເຄີຍ (Berj & Winsler, 1995; Greenspan, 1997, 1999). ປະຕິກິລິຍາຂອງເດັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງກິດຈະກຳແມ່ນມັກຈະອີງໃສ່ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບການສະແດງອອກຂອງຜູ້ໃຫຍ່ (Trawick - Smith, 2006). ຖ້າເດັກນ້ອຍເຫັນອາການຂອງຄວາມກົດດັນ, ເຂົາເຈົ້າຈະເອົາໃຈໃສ່ຫັນທິທົນໃດ ແລະ ນີ້ຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າທັນທີ (Puckett & Black, 2001).

ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງເດັກນ້ອຍໃນເວລາທີ່ "ອ່ານຫນັງສື" ກັບພວກເຂົາແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍທີ່ສຳຄັນເພື່ອຮັກສາຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍໃນກິດຈະກຳນີ້ (Dodic, Draper & Peterson, 2003; Honig & Brophi, 1996; Lamme & Packer, 1986; Martin & Reutzel, 1999).

ໃນການເຄື່ອນໄຫວອ່ານປຶ້ມກັບລູກ "ພໍ່ແມ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມອ່ອນໄຫວກັບສັນຍານຂອງຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະຮ່ວມມື, ລະອຽດອ່ອນກັບພຶດຕິກຳຂອງເດັກນ້ອຍສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການຂາດຄວາມເຂັ້ມຂຶ້ນ, ເວລາພຽງພໍໃນລະຫວ່າງນີ້, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມສາມາດຂອງເດັກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຂະບວນການ "ອ່ານ" ໂດຍທົ່ວໄປ (Joyner, 1987).

9. ພໍ່ແມ່ໃຊ້ວິທີການທີ່ຈະສອນເດັກ ແລະ ວິທີການໄກ່ເກ່ຍ.

ພວກເຮົາແນະນຳວິທີການທີ່ພໍ່ແມ່ສາມາດນຳໃຊ້ເພື່ອເພີ່ມປະສິດທິຜົນຂອງການສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບປຶ້ມຮູບພາບທີ່ສ້າງຂຶ້ນ ເມື່ອພໍ່ແມ່ອ່ານຫນັງສືກັບລູກ, ເຂົາເຈົ້າມັກໃຊ້ຫຼາຍວິທີເພື່ອໃຫ້ລູກມີສ່ວນຮ່ວມ, ເຊັ່ນການຖາມ ຫຼື ຕອບຄຳຖາມຂອງລູກ (DeLoache & DaMendoza, 1985). ຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ບອກເຖິງວິທີທີ່ພໍ່ແມ່ສ້າງ ວິທີການທີ່ຈະສອນເດັກເພື່ອເສີມສ້າງການມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ.

ວິທີການເຮັດຈະສອນເດັກນ້ອຍນີ້ອາດຈະແຕກຕ່າງກັນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າຫນັງສືທີ່ກຳລັງອ່ານໃຫ້ເດັກເປັນຫນັງສືນິທານ ຫຼື ຫນັງສືຂໍ້ມູນຂ່າວສານ (Potter & Hayner, 2000). ໃນຂະນະທີ່ມັນມີຈຸດປະສົງເພື່ອແນະນຳການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງເດັກນ້ອຍ, ມັນຍັງຕ້ອງເປີດກວ້າງ ແລະ ມີຄວາມຍືດຫຍຸ່ນໂດຍອີງໃສ່ຄຳຕອບສະເພາະຂອງເດັກນ້ອຍ. ພໍ່ແມ່ຈະອີງໃສ່ປະຕິກິລິຍາທີ່ຜ່ານມາຂອງເດັກເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄຳຄິດຄຳເຫັນ ຫຼື ຄຳຖາມເພື່ອຮັກສາຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກ. ການນຳໃຊ້ຕົວຢ່າງຂ້າງລຸ່ມນີ້, Otto ສະແດງໃຫ້ເຫັນການໂຕ້ຕອບລະຫວ່າງ Alison ອາຍຸ 1 ປີແລະ ແມ່ຂອງນາງໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເບິ່ງວັດຈະນານຸກົມຮ່ວມກັນ. ອີງຕາມປະຕິກິລິຍາຂອງ Alison, ແມ່ຂອງນາງໄດ້ໃຊ້ການຕັ້ງຊື່ ແລະ ເພີ່ມລາຍລະອຽດເພື່ອຮັກສາກິດຈະກຳຕໍ່ໄປ. ທຸກໆຄັ້ງທີ່ Alison ຫັນຫນ້າໃຫມ່, ແມ່ຂອງນາງຕ້ອງລໍຖ້າເບິ່ງວ່ານາງມີປະຕິກິລິຍາແນວໃດ ແລະ ສິ່ງທີ່ນາງເອົາໃຈໃສ່ໃຫ້ຄຳເຫັນ ຫຼື ຊື່ເພື່ອຂະຫຍາຍຫຼືຢືນຢັນຄຳຕອບຂອງເດັກ.

ແມ່: (ຖືຫນັງສືຢູ່ທາງຫນ້າຂອງ Alison). ນີ້ແມ່ນຫຍັງ? Alison / a/

ແມ່: /a/, ຖືກຕ້ອງ. (ຊື່ໄປຫາແຕ່ລະຕົວອັກສອນ A - B - C ຢູ່ໜ້າປຶກປື້ມ; ຕາຂອງ Alison ຕິດຕາມ ແລະ ແມ່ຊື່ໄປຫາຕົວອັກສອນ), /b/, ABCs.

Alison: algae ແມ່: ຫມາກໂປມF

Alison: bed bug (ຊື່ໄປທີ່ຮູບ) ແມ່: ແມງສາບ

Alison: ປະສົມ, ແອບເປັນ (ຢຸດ, ຊື່ໃສ່ຍົນ) ແມ່: ແມ່ນແລ້ວ, ນັ້ນແມ່ນຍົນ.

Alison: (ເບິ່ງໜ້າທີ່ມີຮູບງົວ (ແທນຄຳວ່າຫມີ) ແມ່, ແມ່, ນີ້ແມ່ນງົວ, ນີ້ແມ່ນຕົວອັກສອນ B, ແມ່ງົວ.

Alison: ຂ້ອຍເຊົາ (ຊື່ໄປທີ່ຮູບ)ແມ່, ນີ້ແມ່ນແມງໄມ້ຜຽງເລັກນ້ອຍ. Alison: (ຊື່ໄປທີ່ຕົວອັກສອນ C) ແມ່, ຕົວອັກສອນ C, ນັ້ນແມ່ນທຽນ. ວິທີການ "ງ່າຍ" ນີ້ຍັງສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ຕາມອາຍຸຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ພໍ່ແມ່ຕ້ອງໃຊ້ tricks ເອົາໃຈໃສ່ຫຼາຍ (Martin & Reutzel, 1999), ຕົວຢ່າງ, ບອກເດັກ "ໂອ້, ເບິ່ງນີ້!" ເວົ້າໃນຂະນະທີ່ຊື່ໃສ່ຮູບ). ພໍ່ແມ່ອາດຈະສ້າງລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ (Senechal, Cornell & Broda, 1995). ຕົວຢ່າງ, ເມື່ອອ່ານຫນັງສື "The Very Quite Cricket" (Carle, 1990) ກັບເດັກນ້ອຍ, ພໍ່ແມ່ສາມາດເວົ້າວ່າ "ໂອ້, ເບິ່ງ, ແມ່ທ້ອງ! ມັນກິນຫມາກໂປມນີ້." (ຊື່ໄປຫາຫມາກໂປມ), ມັນເວົ້າວ່າ "ສະບາຍດີ". ກັບເດັກນ້ອຍທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ, ທ່ານຄວນຖາມຄຳຖາມທີ່ເປີດເຜີຍຫຼາຍຂຶ້ນ (Honig & Shin, 2001; Senechal, Cornell & Broda, 1995). ສຳລັບການຍົກຕົວຢ່າງ, ໃນເລື່ອງ "ງຽງຽບ", ພໍ່ແມ່ສາມາດຖາມຄຳຖາມ "ແມ່ນ caterpillar ນ້ອຍ. ເລີ່ມແລ້ວບໍ?" ສະແດງໃຫ້ເຫັນມັນກັບແມ່ ແລະ ພໍ່! (ເດັກນ້ອຍຊື່ໃຫ້ເຫັນຮູບທີ່ ຖືກຕ້ອງໃນປຶ້ມ). "ຖືກຕ້ອງແລ້ວ! ແມງບຶ້ງມັນກະວົນກະວາຍຢູ່ໃນໝາກໂປມ. ມັນເວົ້າຫຍັງກັບເຈົ້າແດ່?".

ນອກເໜືອຈາກ "ຄວາມງ່າຍດາຍ", ພໍ່ແມ່ຈຳເປັນຕ້ອງສ້າງກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເໝາະສົມກັບ ລະດັບການພັດທະນາຂອງເດັກ (Bus, 2002; Honig & Brophi, 1996 Martin & Reutzel, 1999). ວິທີທີ່ ພໍ່ແມ່ສ້າງປຶ້ມເໝາະສົມກັບຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈຂອງເດັກເອີ້ນວ່າລະດັບປານກາງ. ຕາມທິດທາງ

ດ້ວຍວິທີການນີ້, ພໍ່ແມ່ສາມາດເຮັດກິດຈະກຳ ແລະ ຄຳຖາມທີ່ງ່າຍດາຍເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເໝາະສົມ ຫຼາຍທີ່ເໝາະສົມສຳລັບເດັກນ້ອຍ. ຕົວຢ່າງ: ກ່ອນທີ່ຈະສະແດງປຶ້ມຮູບໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ພໍ່ແມ່ອາດຈະຮັບຮູ້ວ່າເນື້ອ ໃນຂອງປຶ້ມແມ່ນຍາກເກີນໄປສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ຫຼື ວ່າຄຳທີ່ຢູ່ໃນປຶ້ມນັ້ນມີຂະໜາດໃຫຍ່ເກີນໄປ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເດັກນ້ອຍອາຍຸນີ້ມັກຮູບແຕ້ມ. ດ້ວຍຄຸນສົມບັດນີ້, ພໍ່ແມ່ສາມາດເນັ້ນໃສ່ຮູບແຕ້ມເທົ່ານັ້ນ. ລົດເມ (2002) ໄດ້ ອະທິບາຍວິທີການໄກ່ເກຍຂອງພໍ່ແມ່ທີ່ສຸມໃສ່ການແຕ້ມຮູບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບປະສົບການທີ່ຜ່ານມາຂອງເດັກ. ອັນນີ້ ກຳນົດວ່າປຶ້ມແມ່ນກ່ຽວກັບຫຍັງ ແລະ ສ້າງສິ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍຮູ້ແລ້ວ. ຕົວຢ່າງ, ກ່ອນຈະໃຫ້ເດັກອ່ານປຶ້ມຮູບພາບ, ພໍ່ແມ່ສາມາດແຕ້ມຮູບມັງກອນຈາກຄວາມຊົງຈຳຂອງລາວເມື່ອລາວເຫັນຮູບພາບຂອງຕົວເອງທີ່ແຕ້ມຮູບມັງກອນຢູ່ ໃນປຶ້ມ. ພໍ່ແມ່ອາດຈະເວົ້າວ່າ: ໂອ້, ເບິ່ງ, ນີ້ແມ່ນມັງກອນ. ມັນເຮົາເຫັນແມງກະເບື້ອຢູ່ໃນສວນບໍ? ເບິ່ງປຶກໃຫຍ່ ຂອງມັນ. ພໍ່ແມ່ຍັງສາມາດເຮັດໃຫ້ຄຳສັບຕ່າງໆໃນປຶ້ມທີ່ເໝາະສົມກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ. ຄຳເວົ້າ

ໃຫມ່ທີ່ພໍ່ແມ່ຄິດເຖິງອາດຈະບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເນື້ອໃນຕົວຈິງຂອງປຶ້ມແຕ່ຍັງສ້າງເລື່ອງທີ່ໜ້າສົນໃຈສໍາລັບເດັກນ້ອຍ, ເພີ່ມຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມຂຶ້ນຂອງພວກເຂົາ.

ດ້ວຍວິທີນີ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພໍ່ແມ່ກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດທາງດ້ານສະຕິປັນຍາຂອງລູກ ແລະ ປະສົບການ ແມ່ນໃຊ້ເພື່ອໄກ່ເກຍ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມກັບປະສົບການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ຄວາມສາມາດທາງດ້ານ ສະຕິປັນຍາຂອງເດັກ. ວິທີການຕົວກາງຊ່ວຍເຊື່ອມຕໍ່ຊີວິດຈິງອ້ອມຂ້າງກັບໂລກທີ່ອະທິບາຍໄວ້ໃນປຶ້ມ.

ດັ່ງນັ້ນ, ລັກສະນະ 9 ຂໍ້ຂ້າງເທິງຂອງສະພາບແວດລ້ອມໃນຄອບຄົວທີ່ຊ່ວຍພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການ ອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍຍັງສາມາດນໍາໃຊ້ກັບເດັກອະນຸບານໄດ້. ຕົວຢ່າງ, ການສຶກສາເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ສະແດງ ໃຫ້ເຫັນວ່າຄວາມສາມາດໃນການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍກ່ອນການຂຽນແມ່ນເກີດຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ພໍ່ແມ່ສ້າງໂອກາດ ຫຼາຍສໍາລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະຕິດຕໍ່ກັບປຶ້ມນິທານທີ່ເປັນປະຈຳ; ດັ່ງນັ້ນ, ໂຮງຮຽນອະນຸບານຄວນລວມເອົານິທານໃຫ້ ເດັກນ້ອຍອ່ານທຸກໆມື້. ການຄົ້ນຄວ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາຄວາມສາມາດກ່ອນການຮູ້ໜັງສືຂອງ ເດັກນ້ອຍໃນສາມປີທໍາອິດຈະຖືກວິເຄາະໂດຍສະເພາະໃນບົດຕໍ່ໄປ

ບົດທີ 2

ພັດທະນາທັກສະການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃຫ້ແກ່ເດັກໃນ 3 ປີທຳອິດ

ໂຮງຮຽນອະນຸບານແມ່ນສະຖານທີ່ທີ່ສະໜອງປຶ້ມ, ພື້ນທີ່ ແລະ ເວລາເພື່ອ ແບ່ງປັນປຶ້ມ ແລະ ຮູບພາບກັບ ເດັກນ້ອຍ. ບໍ່ແມ່ນເດັກນ້ອຍທຸກຄົນສະແດງ ຄວາມມ່ວນຊື່ນຄືກັນເມື່ອແບ່ງປັນປຶ້ມນິທານ, ສະນັ້ນ ຄູ່ໃຫ້ຄຳແນະ ນຳບ ແຕກຕ່າງກັນສຳລັບເດັກແຕ່ລະຄົນ. ຄູ່ຍັງສາມາດແຍກຜົນກະທົບຂອງ ປຶ້ມນິທານຕ່າງໆເພື່ອຕອບສະໜອງ ຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກແຕ່ລະ ຄົນ. ປຶ້ມບາງຫົວສ້າງຜົນກະທົບຕໍ່ເດັກນ້ອຍໃນນາທີສຸດທ້າຍ ຫຼືຫຼາຍກວ່າ ນັ້ນ. ຄູ່ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ໃນການໃຫ້ເວລາຫຼາຍຂຶ້ນເພື່ອແບ່ງປັນປຶ້ມ ນິທານໃນມື້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ໂດຍມີ ຈຸດປະສົງເພື່ອສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ເດັກ ແຕ່ລະຄົນເມື່ອເຂົາເຈົ້າເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳ, ເຖິງວ່າເດັກນ້ອຍຫຼາຍຄົນ ໃນຫ້ອງ ຮຽນອາດຈະບໍ່ເວົ້າໄດ້, ແຕ່ນາງຍັງຕ້ອງຮູ້ເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງປະສົບກ ກັບປຶ້ມນິທານທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ຄວາມ ສາມາດກ່ອນການຮູ້ຫນັງສືຂອງ ເດັກນ້ອຍ, ເມື່ອວາງແຜນເນື້ອໃນຫຼັກສູດສຳລັບຫ້ອງຮຽນ, ຄູ່ສອນໄດ້ສົມທົບ ການເວົ້າຢ່າງໃກ້ຊິດກັບປະສົບການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບປຶ້ມນິທານພ້ອມ ກັບນິໄສສຸຂະອະນາໄມຮ່າງກາຍ ແລະ ໂອກາດໃນການພັດທະນາແຮງງານ ແລະ ອາລົມສັງຄົມສຳລັບເດັກນ້ອຍ.

ເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນກ່ອນ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ເດັກນ້ອຍສັງເກດເຫັນວິທີທີ່ຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກ ເວົ້າ, ອ່ານ ແລະ ຂຽນ, ຄ່ອຍໆ, ພວກເຂົາ ເລີ່ມຄົ້ນຫາຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ຖືກດຶງດູດເອົາອົງປະກອບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ຫນັງສື. ໃນກຸ່ມເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ກິດຈະ ປະຈຳວັນ ແລະ ກິດຈະກຳຈະສະເພາະເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາ ເດັກນ້ອຍ ແຕ່ລະຄົນ. ເມື່ອພວກເຂົາເລີ່ມພົວພັນກັບກັນແລະກັນ, ພວກເຂົາສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໃນໝູ່ ກຸ່ມຂະໜາດນ້ອຍ ຂອງກິດຈະກຳສຳລັບໄລຍະເວລາສັ້ນ.

ບົດນີ້ສຸມໃສ່ຕົ້ນຕໍກ່ຽວກັບການອະທິບາຍກິດຈະກຳ ແລະ ແຜນການປະຕິບັດເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມ ຕ້ອງການຂອງການລິເລີ່ມການອ່ານ.

ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ ແລະ ຢູ່ເຮືອນ, ທັງໝົດໃນບົດນີ້, ການສັງເກດການຕອບ ໂຕ້ຂອງເດັກນ້ອຍຢ່າງລະມັດລະວັງໃນກິດ ຈະກຳພາສາແລະກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ຫນັງສືແມ່ນ ເນັ້ນ ໃສ່. ນີ້ຈະໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຂອງເດັກສ່ວນບຸກຄົນຂອງເດັກນ້ອຍເພື່ອສ້າງໂຄງ ຮ່າງຫຼັກສູດ ແລະ ໃຫ້ວິທີການທີ່ເໝາະສົມສຳລັບເດັກນ້ອຍໃນອາຍຸນີ້.

I. ຫຼັກການທົ່ວໄປ

ເມື່ອພວກເຮົາໄຕ່ຕອງເຖິງວິທີທີ່ຈະເພີ່ມການສັງເກດ ແລະ ຄົ້ນຫາພາສາ ແລະ ການຮູ້ຫນັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ ໃນຫ້ອງຮຽນ, ພວກເຮົາຈະເຫັນຫຼັກການສອງຢ່າງ: (1) ສັງເກດການສື່ສານຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນໄວໜຸ່ມ; (2) ສ້າງ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຸດົມສົມບູນທາງດ້ານພາສາແລະການຂຽນ.

1. ສັງເກດຮູບແບບການສື່ສານຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ

ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມກັບການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍ. ໃນຖານະເປັນຄູສອນ, ພວກເຮົາຕ້ອງການທີ່ຈະສ້າງສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວສໍາລັບເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຮົາ, ຂັ້ນຕອນທໍາອິດທີ່ຕັດສິນແມ່ນກິດຈະກຳພາສາປາກ ແລະ ຮູ້ໜັງສືຕ້ອງເໝາະສົມເພື່ອໃຫ້ການສື່ສານສາມາດຕິດຕາມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ. ອັນນີ້ລວມເຖິງການສັງເກດພຶດຕິກຳຕໍ່ໄປນີ້ຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ: (a) ການໃສ່ໃຈໃນສິ່ງທີ່ເດັກຄົນອື່ນເວົ້າ; (b) ການຕິດຕໍ່ກັບຕາ ແລະ ການແປງປັນເອກະສານ; (c) ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສົນທະນາ / ຫັນປ່ຽນ; (d) ເອົາໃຈໃສ່ກັບເຫດການໃນປະຈຸບັນ; (e) ການພັດທະນາປາກເວົ້າ; (f) ພາສາຄອບຄົວ ແລະ ພາສາທ້ອງຖິ່ນ.

*** ເອົາໃຈໃສ່ກັບສິ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍຄົນອື່ນເວົ້າ**

ເມື່ອເດັກນ້ອຍເອົາໃຈໃສ່ກັບຄໍາເວົ້າທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຂົາເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາກໍາລັງຟັງສຽງເວົ້າ. ເມື່ອສັງເກດເດັກນ້ອຍອື່ນກໍາລັງເວົ້າຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ, ແມ່ນເດັກນ້ອຍຊອກຫາແມ່ນໃຜເວົ້າ? ເດັກນ້ອຍຫັນໜ້າໄປປະເຊີນໜ້າກັບຜູ້ອື່ນບໍ່? ສິດເດັກນ້ອຍຢຸດກິດຈະກຳຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ສັງເກດເບິ່ງຄົນເວົ້າ? ຊຶ່ງການຕອບສະຫນອງຕໍ່ຄໍາເວົ້າຂອງຄົນອື່ນແມ່ນຄວາມຕ້ອງການທໍາອິດສໍາລັບການຕິດຕໍ່ສື່ສານກັບຄົນ. ຕັ້ງແຕ່ເກີດ, ເດັກນ້ອຍມີຄວາມພ້ອມດ້ວຍຄວາມສາມາດທໍາມະຊາດທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ກັບຄໍາເວົ້າທີ່ອ້ອມຮອບເຂົາເຈົ້າ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ເດັກນ້ອຍຈະເອົາໃຈໃສ່ກັບສຽງຂອງມະນຸດຫຼາຍກວ່າສຽງອື່ນໆໃນສະພາບແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງ (Condon & Sandler, 1974; Eisenberg, 1976; Jensen, Williams & Bzoch, 1975). ສອງສາມມື້ຫຼັງຈາກເກີດ, ເດັກນ້ອຍສາມາດຈຳແນກສຽງຂອງແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າຈາກສຽງຂອງແມ່ຢື່ງອື່ນໆ (Des Caper & Fifer, 1980; Karmiloff & Karmiloff-Smith, 2001).

*** ຕິດຕໍ່ດ້ວຍສາຍຕາ ແລະ ແປງປັນເອກະສານ** ນອກເໜືອຈາກການເອົາໃຈໃສ່ກັບຄໍາເວົ້າຂອງຄົນອື່ນ, ລັກສະນະອື່ນໆຂອງການສື່ສານຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນການຕິດຕໍ່ຕາລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່. ການຕິດຕໍ່ນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຮູບແບບການໂຕ້ຕອບພື້ນຖານທີ່ສະຫນອງພື້ນຖານສໍາລັບການສື່ສານ (Carlson & Bricker, 1982; Wells, 1986). ດ້ວຍການຕິດຕາຕໍ່ກັນແລະຄວາມເອົາໃຈໃສ່ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນໄດ້ເສີມຂະຫຍາຍ, ເດັກນ້ອຍຈະເບິ່ງຢ່າງຕັ້ງໃຈ ແລະ ສຸມໃສ່ຈຸດປະສົງ ແລະ ເຫດການສະເພາະ. ຄ່ອຍໆມັນກາຍເປັນສູນກາງຂອງການໂຕ້ຕອບ.

ຕົວຢ່າງ1: ຮູບແບບການຕິດຕໍ່ດ້ວຍສາຍຕາແລະການປະຖົມນິເທດຜູ້ຊົມທົ່ວໄປ ສະຖານະການ: ຄູກໍາລັງຖືເດັກນ້ອຍອາຍຸ 7 ເດືອນຢືນຢູ່ຂ້າງປ່ອງຢ້ຽມ. ເດັກນ້ອຍກໍາລັງຫລຽວເບິ່ງອ້ອມທ້ອງ, ບ່ອນອອກຈາກປ່ອງຢ້ຽມ. ອາຈານເຫັນໝາແລ່ນຂ້າມເດິນຫຍ້າຢູ່ຂ້າງນອກ.

ອາຈານ: ເບິ່ງ! ເບິ່ງ! (ຊີ້ອອກປ່ອງຢ້ຽມ ແລະ ເບິ່ງເດັກນ້ອຍ)

ເດັກນ້ອຍ: (ເບິ່ງໜ້າຜູ້ໃຫຍ່ກ່ອນ, ແລ້ວເບິ່ງໃນທິດທາງຂອງນິ້ວມື, ແລ້ວຫັນໄປຫາປ່ອງຢ້ຽມ, ເບິ່ງອອກ)

ອາຈານ: ເບິ່ງ! ມີໝາ! (ຊີ້ໄປຫາໝາແລ່ນ, ເດັກນ້ອຍບໍ່ວ່າໝາແລ່ນໄປໃສ, ມີຊີ້ໃຫ້ຕິດຕາມ, ເບິ່ງລູກເພື່ອກໍານົດທິດທາງເບິ່ງລູກ)

ເດັກນ້ອຍ: (ຕາຕາມໝາ ແລະກົກ)

ຄູ: ເບິ່ງມັນແລ່ນ! ມັນຈະຫາຍໄປ!

ເດັກນ້ອຍ: (ຮ້ອງອອກມາຢ່າງມີຄວາມສຸກ, ໂບກມື, ໝາແລ່ນອອກຈາກສາຍຕາ, ປະຕູຫ້ອງຮຽນເປີດອອກ, ແລະ ເດັກນ້ອຍຫັນໄປຫາປະຕູເມື່ອລາວໄດ້ຍິນສຽງເປີດ)

ອາຈານ: ບັດນີ້, ເບິ່ງວ່າໃຜເຂົ້າມາໃນນີ້. ໃນຕົວຢ່າງຕົວຢ່າງຂ້າງເທິງ, ຜູ້ໃຫຍ່ທຳອິດດຶງຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກ ໂດຍການຮ້ອງອອກມາ: “ເບິ່ງຢູ່ບ່ອນນັ້ນ!” ທ່າທາງຕາມຫຼັງຈາກນັ້ນຕັ້ງເປົ້າໝາຍໃຫ້ເດັກສົນໃຈວັດຖຸທົ່ວໄປ (ເຊັ່ນ: ໝາຢູ່ນອກປ່ອງຢ້ຽມ). ຜູ້ໃຫຍ່ສືບຕໍ່ຄວບຄຸມຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈ. ປະຕິສຳພັນຈະສິ້ນສຸດລົງ ເມື່ອຫມາແລ່ນອອກຈາກສາຍຕາແລະຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກແມ່ນມຸ້ງໄປສູ່ຫ້ອງ. ເມື່ອເບິ່ງດ້ວຍສາຍຕາທີ່ແນມ ໄປຫາວັດຖຸທົ່ວໄປ, ຄູຈະຕ້ອງຕອບຄຳຖາມເຊັ່ນ: “ເດັກຕອບຄຳຮ້ອງຂອງຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ຈະ “ເບິ່ງ” ແລະ ປະຕິບັດຕາມ ການຊີ້ມືຂອງຜູ້ໃຫຍ່ຫຼືບໍ່? ເດັກໄດ້ສຳຜັດຕາກັບຜູ້ໃຫຍ່ເມື່ອຜູ້ໃຫຍ່ຈັບເດັກຫຼືເມື່ອຜູ້ໃຫຍ່ຢືນຢູ່ທາງໜ້າ ແລະ ເວົ້າ ກົງກັບເດັກບໍ່? ເມື່ອຜູ້ໃຫຍ່ແນະນຳວັດຖຸໃຫ້ເດັກ ຫຼື ປະຕິບັດການກະທຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເດັກໂດຍກົງ, ເດັກຈະ ເບິ່ງວັດຖຸນັ້ນໂດຍກົງບໍ່? ໂດຍການກຳນົດຄວາມສາມາດຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນໃນເວລາທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການໂຕ້ຕອບ , ທ່ານຈະມີຂໍ້ມູນທີ່ຈຳເປັນເພື່ອໂຕ້ຕອບຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ສະເໜີກິດຈະກຳການສຶກສອນທີ່ເໝາະສົມ ສຳລັບເດັກນ້ອຍ.

* ເອົາໃຈໃສ່ກັບເຫດການໃນປະຈຸບັນ

ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບເຫດການໃນປັດຈຸບັນສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມອ່ອນໄຫວຂອງເຂົາເຈົ້າ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າໃນເຫດການເຫຼົ່ານັ້ນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຜູ້ໃຫຍ່ຈະສາມາດໃຊ້ເວລາ ປະໂຫຍດຈາກຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນການເວົ້າກ່ຽວກັບເຫດການ. ການເອົາໃຈໃສ່ທີ່ເອົາໃຈໃສ່ນີ້ສາ ມາດຊ່ວຍລິເລີ່ມການໂຕ້ຕອບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສາຍຕາ, ການແກ້ໄຂກັບຜູ້ຊົມທົ່ວໄປ, ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນ ການສົນທະນາ.

ການສັງເກດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍໃນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ຄູສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນ ການສົນທະນາ, ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງເຂົາເຈົ້າ. ດ້ວຍການສັງເກດແບບນັ້ນ ເຮົາຈະເຫັນວ່າເດັກນ້ອຍສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນບາງສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄົນຫຼືສິ່ງ ຂອງ. ນີ້ຍັງສາມາດຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອກຳນົດວ່າປຶ້ມຫຼືກິດຈະກຳອື່ນໆທີ່ລູກຂອງທ່ານຈະສົນໃຈ.

➤ ຝັດທະນາພາສາສື່ສານ

ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນບົດທີ 3, ພາສາການສື່ສານຂອງເດັກນ້ອຍຝັດທະນາໃນຫຼາຍຂັ້ນຕອນ, ໂດຍເລີ່ມຈາກ ການສ້າງສຽງນ້ອຍໆເມື່ອເດັກນ້ອຍອາຍຸ 6 ຫາ 8 ອາທິດ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າອາຍຸໄດ້ປະມານ 4 ຫາ 6 ເດືອນ, ເດັກນ້ອຍສ່ວນໃຫຍ່ເລີ່ມເວົ້າ ແລະ ສົນທະນາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ສຽງ trilled ຂອງເດັກນ້ອຍສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນ intonation ຂອງເດັກຫຼື prosodic ສະແດງອອກໃນພາສາແມ່ (ການປອມພາສາແມ່). ໃນເວລາອາຍຸປະມານ 1

ປີ, ໃນໄລຍະເດັກນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍສ່ວນໃຫຍ່ສາມາດເວົ້າຄຳດຽວໄດ້ແລ້ວຄ່ອຍໆພັດທະນາໄປສູ່ການເວົ້າແບບ telegraphic ຄ້າຍຄືສອງຫຼືສາມຄຳ.

- ພາສາໃນຄອບຄົວເດັກນ້ອຍ ຫຼືເດັກນ້ອຍຂອງທ່ານຈະມາຫ້ອງຮຽນດ້ວຍປະສົບການຫຼາຍຢ່າງຕິດຕໍ່ກັບຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ຄູ່ຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາສາທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຼືການສະແດງວັດທະນະທຳໃນສະພາບແວດລ້ອມບ້ານຂອງເດັກແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍສຳຄັນ. ເພື່ອເຮັດສິ່ງນີ້, ຄູອາຈານຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງລະມັດລະວັງການພົວພັນລະຫວ່າງສະມາຊິກໃນຄອບຄົວກັບເດັກເມື່ອເດັກມາຮອດໂຮງຮຽນມັກຈະເອົາເດັກນ້ອຍອອກຈາກໂຮງຮຽນແລະນຳພວກເຂົາກັບບ້ານຫຼັງຈາກໂຮງຮຽນ. ຖ້າພາສາທີ່ໃຊ້ຢູ່ໃນບ້ານແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກພາສາທີ່ໃຊ້ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ, ນາງຈະຕ້ອງຢຸດເຊົາເອົາໃຈໃສ່ໃນເວລາຈັດກິດຈະກຳມ່ວນຊື່ນແລະການຮຽນຮູ້. ດ້ວຍການຕິດຕາມລະມັດລະວັງຂອງເດັກນ້ອຍໃນຫ້ອງຮຽນ, ຄູອາຈານສາມາດເຮັດໄດ້

ກຳນົດວິທີທີ່ລູກຂອງທ່ານຕິດຕໍ່ສື່ສານແລະຫຼັງຈາກນັ້ນນຳໃຊ້ປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນວາງແຜນ ແລະຈັດກິດຈະກຳຕ່າງໆ. ຕາມນັ້ນແລ້ວ, ຫຼັກສູດຂອງຫ້ອງຮຽນຈະຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມແລະ ເສີມສ້າງການຮຽນຮູ້ ແລະ ພັດທະນາການ

ພັດທະນາຢ່າງຕັ້ງໜ້າ.

II. ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຸດົມສົມບູນຂອງພາສາ ແລະ ວັນນະຄະດີ

ຫ້ອງຮຽນທີ່ເໝາະສົມກັບການພັດທະນາຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນແມ່ນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເດັກປອດໄພ. ນອກຈາກສ້າງໂອກາດເພື່ອຊ່ວຍພັດທະນາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈແລ້ວ, ສະພາບແວດລ້ອມນີ້ຍັງຕ້ອງສ້າງໂອກາດເພື່ອພັດທະນາທັກສະທາງພາສາ. ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຸດົມສົມບູນທາງດ້ານພາສາ ແລະ ການຮຽນຮູ້ໜັງສືຈະມີລັກສະນະ 5 ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: (a) ພື້ນທີ່ພິເສດໃນຫ້ອງເພື່ອແຈກຢາຍຫນັງສື; (b) ຫຼາກຫຼາຍພາສາ ຫຼືກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ໜັງສືຖືກລວມເຂົ້າໃນຫຼັກສູດຂອງແຕ່ລະມື້; (c) ໂອກາດສຳລັບການພົວພັນ ແລະ ການສື່ສານ; (d) ໂອກາດທີ່ຈະພັດທະນາການຄິດໂດຍຜ່ານການຂະບວນການຮຽນຮູ້ ແລະ ການໂຕ້ຕອບ; ແລະ (e) ອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ໂດຍອີງໃສ່ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາ.

1. ພື້ນທີ່ພິເສດສຳລັບການເສີມປຶ້ມ

ພື້ນທີ່ນີ້ຖືກຈັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດເພື່ອສ້າງພື້ນທີ່ສຳລັບປະສົບການຫນຶ່ງຕໍ່ຫນຶ່ງ (ພຽງແຕ່ລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍສອງຄົນ) ເຊັ່ນດຽວກັນກັບເດັກນ້ອຍເພື່ອຄົ້ນຫາຫນັງສືດ້ວຍຕົນເອງ. ຫ້ອງຮຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍໃນໄວຮຽນຍັງຕ້ອງການພື້ນທີ່ສຳລັບເດັກນ້ອຍເພື່ອຈັດເປັນກຸ່ມນ້ອຍໆຮ່ວມກັນ (Soundy, 1997) ນອກຈາກບ່ອນນັ່ງທີ່ສະດວກສະບາຍເຊັ່ນ: ເກົ້າອີ້, ຄູຍັງຕ້ອງໄດ້ວາງຜ້າປູທີ່ຮອງຟື້ນໄວ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເມື່ອເຂົາເຈົ້າໃຊ້ປຶ້ມຮ່ວມກັນ. ປຶ້ມຕ້ອງຖືກວາງໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ເຂົ້າເຖິງໄດ້ງ່າຍ ເຊັ່ນ: ຊັ້ນວາງຕ່ຳ ຫຼື ກ່ອງປຶ້ມ ເພື່ອຊ່ວຍຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄົ້ນຫາພື້ນທີ່ນີ້. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ຈັດປຶ້ມໃຫ້ເດັກເບິ່ງໜ້າທັງໝົດ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ກະດູກສັນຫຼັງ. ການມີປຶ້ມຫົວດຽວກັນຫຼາຍຫົວ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ລູກອ່ານປຶ້ມຫົວດຽວກັນໄດ້ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເບິ່ງກັບໝູ່ ຫຼື ລໍຖ້າເວລາປ່ຽນ ເພາະມັນມັກຈະເປັນເລື່ອງຍາກສຳລັບເດັກນ້ອຍໃນອາຍຸນີ້. ຄວນມີປຶ້ມທີ່ຫຼາກຫຼາຍໃນຫຼາຍຫົວເລື່ອງ, ລວມທັງປຶ້ມກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມວັດທະນະທຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

2. ກິດຈະກຳກ່ຽວກັບພາສາ ແລະ ການຮຽນຮູ້ໜັງສືທຸກໆມື້

ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຸດົມສົມບູນທາງດ້ານພາສາ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືແມ່ນໜຶ່ງໃນກິດຈະກຳທາງພາສາທີ່ຝັງ ຫຼື ປະສົມປະສານຕະຫຼອດໃນແຕ່ລະວັນໂດຍບໍ່ໄດ້ແຍກອອກເປັນກິດຈະກຳສະເພາະ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍ , ສະພາບແວດລ້ອມນີ້ເນັ້ນໃສ່ການພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງເດັກນ້ອຍໃນການຝັງ ແລະ ເຂົ້າໃຈພາສາເວົ້າໃນການສື່ສານ. ພາສາເວົ້າຈະເປັນພື້ນຖານສຳລັບການພັດທະນາພາສາຂຽນ. ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຸດົມສົມບູນໃນພາສາແລະການຂຽນຈະມີລັກສະນະດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

3. ໂອກາດສຳລັບການໂຕ້ຕອບ ແລະ ການສົນທະນາ

ການພັດທະນາພາສາໂດຍຜ່ານການໂຕ້ຕອບ. ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຸດົມສົມບູນທາງດ້ານພາສາ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືຈະໃຫ້ໂອກາດຫຼາຍແກ່ເດັກນ້ອຍໃນການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການໂຕ້ຕອບແບບໜຶ່ງຕໍ່ໜຶ່ງກັບຄູສອນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຄູຈະນຳໃຊ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນາງກ່ຽວກັບຮູບແບບການສື່ສານຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນເພື່ອນຳເດັກນ້ອຍເຂົ້າໄປໃນຕາແລະແລກປ່ຽນອຸປະກອນ, ເຂົ້າຮ່ວມໃນການຫມູນວຽນການສົນທະນາປະຈຳວັນ. ນາງຍັງໃຊ້ຄວາມຮູ້ນີ້ເພື່ອຖາມຄຳຖາມແລະສ້າງກອບພາສາເພື່ອສະໜັບສະໜູນການສົນທະນາແລະການພົວພັນກັບເດັກນ້ອຍ.

4. ໂອກາດສຳລັບການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດໂດຍຜ່ານການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ການໂຕ້ຕອບ

ໃນໄລຍະສາມປີທຳອິດ, ປະສົບການໂດຍກົງຂອງເດັກນ້ອຍໃຫ້ພື້ນຖານສຳລັບການພັດທະນາຂອງແນວຄວາມຄິດ, ແລະ ການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດສະໜອງພື້ນຖານສຳລັບການພັດທະນາຄຳສັບ. ການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ປະສົບການໂດຍກົງສະໜອງການໂຕ້ຕອບທີ່ສຳຄັນເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດ. Piaget (1955) ອະທິບາຍຂັ້ນຕອນຂອງການພັດທະນາມັນສະໜອງນີ້ເປັນໄລຍະຂ້າມຜ່ານຂອງການຮັບຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ປະສົບກັບສະພາບແວດລ້ອມຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ການຮຽນຮູ້ໂດຍຜ່ານຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ກິດຈະກຳຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫຼື ການນຳໃຊ້ຂອງວັດຖຸທີ່ເຂົາເຈົ້າພົບ. ແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກພັດທະນາ. ຄຳສັບຕ່າງໆໄດ້ກາຍເປັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບແນວຄວາມຄິດ ແລະ ການສ້າງສັນຍາລັກເກີດຂຶ້ນ. ຂ້າງລຸ່ມນີ້ແມ່ນຕົວຢ່າງຂອງການຕິດຕໍ່ຂອງເດັກນ້ອຍກັບບານ (Werner & Kaplan, 1963).ເນື້ອໃນ: Kiesha, ເດັກນ້ອຍອາຍຸແປດເດືອນ, ກຳລັງມ້ວນຢູ່ເທິງຜ້າພິມຢູ່ໃນຫ້ອງເດັກເກີດໃໝ່ຂອງນາງ. ອາຈານ Caryl ນັ່ງຢູ່ໃກ້ໆ. Caryl ວາງຢູ່ໃນເຄື່ອງຫຼິ້ນລົມບານສີແດງ, ເສັ້ນຜ້າສູນກາງຂອງມັນແມ່ນປະມານ 15 ຊຸຕມ.

ນາງ Caryl ຍ້າຍໄປທາງໜ້າຂອງ Kiesha, ຈາກນັ້ນວາງບານຢູ່ເທິງພື້ນ ແລະ ມ້ວນໄປຫາ Kiesha.Kiesha ເບິ່ງອາຈານ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຢູ່ທີ່ບານ. ບານໄດ້ມ້ວນເຂົ້າໃກ້ເດັກຍິງ. Kiesha ຍິ້ມ, ແຕະບານດ້ວຍແຂນຂອງນາງ. ເດັກນ້ອຍເອື້ອມອອກແຂນຂອງລາວ ແລະ ຍູ່ລູກເພື່ອໃຫ້ມັນອອກໄປເດັກຍິງຍິ້ມຢ່າງມີຄວາມສຸກ.

ນາງ Caryl ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ບານ ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ມັນຄ່ອຍໆອອກມາ, ນາງ Kiesha ເວົ້າວ່າ: "ມາທີ່ນີ້!" ນີ້ແມ່ນບານ. ຂ້ອຍສາມາດຖືກໄຟໄຫມ້ບໍ່?

Kiesha: (ລໍຖ້າຈົນກ່ວາລູກເຖິງມືຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຍູ້ມັນ, ຍິ້ມໃສ່ບານ).

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາອ່ານຕົວຢ່າງນີ້, ພວກເຮົາຄິດກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດຂອງບານ ແລະ ສິ່ງທີ່ປະສົບການນີ້ອາດຈະເຮັດໃຫ້ແນວຄວາມຄິດຂອງ Kiesha ກ່ຽວກັບບານ. ປະສົບການຂອງ Kiesha ກັບບານແມ່ນທັງສາຍຕາ ແລະ ມື. ລູກຂອງທ່ານສາມາດເຫັນບານມ້ວນໄປຫາລາວ. ເດັກນ້ອຍຍັງແຕະບານ. ນອກຈາກນັ້ນ, ນາງຍັງໄດ້

ປະສົບກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບບານໃນເວລາທີ່ມັນຖືກຕະ. ປະສົບການທັງຫມົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດຂອງບານໄດ້. ປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃຈຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນາງກ່ຽວກັບຄຳບານໃນການປາກເວົ້າ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນາງກ່ຽວກັບຄຳ, ໃນຂະນະທີ່ນາງພົບມັນຢູ່ໃນປຶ້ມຮູບ. ໂດຍການໃຫ້ໂອກາດສຳລັບການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດໂດຍຜ່ານການສຳຫຼວດ ແລະ ປະຕິສຳພັນ, ຄູອາຈານຍັງເສີມຂະຫຍາຍການພັດທະນາພາສາ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ.

5. ສຶກສາການຮຽນການສອນແບບພັດທະນາການ

ຫ້ອງຮຽນທີ່ອຸດົມສົມບູນດ້ວຍພາສາ ແລະ ການຂຽນຕ້ອງການອຸປະກອນທີ່ທັນສະໄໝຫຼັກສູດໄດ້ຖືກເລືອກໃຫ້ເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍ, ໂດຍສະເພາະໃນຫ້ອງຮຽນ. ສຳລັບຕົວຢ່າງ, ໃນຫ້ອງຮຽນເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍໄປ, ປຶ້ມທີ່ມີຮູບພາບຈະຕ້ອງມີຄວາມທົນທານຫຼາຍເພາະວ່າເດັກນ້ອຍພຽງແຕ່ຮຽນຮູ້ວິທີການຫມູນໃຊ້ວັດຖຸແລະມັກຈະເອົາມັນເຂົ້າໄປໃນປາກຂອງພວກເຂົາຫຼືກ້ຽວໃສ່ວັດຖຸໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການຄົ້ນຫາຄຸນລັກສະນະຂອງມັນ. ສະນັ້ນ, ເຈົ້າຈະຕ້ອງເລືອກປຶ້ມຮູບປົກແຂງ ແລະ ແຜ່ນໃບໜ້າເພາະວ່າໜ້າເວັບໜາກວ່າ ແລະ ງ່າຍກວ່າສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະໝູນໃຊ້. (ຕົວຢ່າງຂອງຄຸນສົມບັດປຶ້ມຮູບພາບການພັດທະນາທີ່ເໝາະສົມສຳລັບເດັກນ້ອຍແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນຢູ່ໃນພາກຕໍ່ໄປນີ້ກ່ຽວກັບການແບ່ງປັນປຶ້ມ.)

ເມື່ອເດັກນ້ອຍເລີ່ມສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນການເຮັດວຽກບ້ານ ແລະ ກິດຈະກຳການຂຽນ, ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການອຸປະກອນທີ່ເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການພັດທະນາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຕົວຢ່າງ, ຍ້ອນວ່າເດັກນ້ອຍພັດທະນາພຽງແຕ່ການປະສານງານຂອງກຳມຊີ້ນຂະໜາດນ້ອຍ, ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການແຜ່ນເຈ້ຍໜ້າແໜ້ນຂະໜາດໃຫຍ່ສຳລັບຄວາມພະຍາຍາມເບື້ອງຕົ້ນຂອງພວກເຂົາໃນການແຕ້ມແລະຂຽນ. ພວກເຂົາຍັງຕ້ອງການປາກກາສີນ້ຳທີ່ບໍ່ມີສານພິດ, ໃນກໍລະນີທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການແຕ້ມ ຫຼື ຂຽນບາງສິ່ງບາງຢ່າງຢູ່ເທິງໂຕະ.

ພາສາ ແລະ ອຸປະກອນການຂຽນຄວນຖືກເລືອກເຟື້ອມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງປຶ້ມທີ່ເໝາະສົມ ສັດ ແລະ ທຸ່ນ ທີ່ຄ້າຍຄືກັບຕົວລະຄອນໃນເລື່ອງຈະຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍໃນຫນັງສືທີ່ມີຮູບພາບ (Soundy 1997), ແລະຈະຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສື່ສານທາງວາຈາ.

III. ເພີ່ມຄວາມສຳຄັນຂອງການອ່ານ - ການຂຽນຜ່ານກິດຈະກຳສະເພາະ

ຢູ່ໃນຫ້ອງຫນຶ່ງ, ກຸ່ມເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ການຮູ້ຫນັງສືກ່ອນການຮູ້ໜັງສືສາມາດໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໂດຍຜ່ານສີ່ປະເພດຂອງກິດຈະກຳສະເພາະ: ກິດຈະກຳປາກ, ແບ່ງປັນໜັງສືຮູບພາບ, ປະສົບການໃນສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນ, ປະສົບການການສ້າງສັນຍາລັກ.

1. ກິດຈະກຳການປາກເວົ້າ

ການພັດທະນາພາສາປາກແມ່ນພື້ນຖານສຳລັບທັກສະກ່ອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເຊັ່ນດຽວກັນກັບການພັດທະນາມັນສະໜອງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ສະນັ້ນ, ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະຕ້ອງພິຈາລະນາກິດຈະກຳພາສາປາກເວົ້າຢ່າງລະມັດລະວັງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເຈົ້າ ເດັກອ່ອນ ແລະ ເດັກນ້ອຍ. ໃນພາກນີ້, ສາມປະເພດຂອງກິດຈະກຳ

ພາສາເວົ້າຈະໄດ້ຮັບການອະທິບາຍຂ້າງລຸ່ມນີ້: ການສົນທະນາ, ການຮັບຮູ້; ແລະ ບັນດາບົດເພງ, ຈັງຫວະ, ແລະ ເກມນີ້ວມີ.

ການສົນທະນາ: ເນື່ອງຈາກວ່າພາສາແມ່ນໄດ້ມາໂດຍຜ່ານການພົວພັນກັບຜູ້ອື່ນ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ໃນໄວຮຽນຢ່າງຕ້ອງການໂອກາດເລື້ອຍໆເພື່ອສົນທະນາກັບຜູ້ໃຫຍ່. ເຖິງແມ່ນວ່າກ່ອນທີ່ເດັກຈະດັງ, ລາວສາມາດ ຖືກຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສົນທະນາກັບຄົນອື່ນ. ສໍາລັບຕົວຢ່າງ, ເມື່ອພວກເຮົາສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍ, ພວກເຮົາຢູ່ສະເຫມີ, ແລະ ສະເໝີ, ຊອກຫາປະຕິກິລິຍາຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຮູບແບບການເຄື່ອນໄຫວ, ການຕິດຕໍ່ຕາ, ແລະ ການສະແດງອອກທາງໜ້າ. ເມື່ອມີປະຕິກິລິຍາຈາກເດັກ, ພວກເຮົາສືບຕໍ່ການສົນທະນາຄືກັບວ່າປະຕິກິລິຍາ ຂອງເດັກແມ່ນເໝາະສົມກັບສະພາບການສື່ສານ. ໃນສະພາບການນີ້, ຜູ້ໃຫຍ່ມັກຈະສະໜອງການຕອບສະໜອງ ໃນລັກສະນະເດັກນ້ອຍ, ໂດຍສະເພາະໃນເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍມີພຽງແຕ່ການຕອບສະໜອງຈໍາກັດ. ເນື່ອງຈາກວ່າຜູ້ ໃຫຍ່ໃຊ້ທັງສອງພາກສ່ວນຂອງການສົນທະນາດ້ວຍວາຈາ, ນີ້ເຮັດໃຫ້ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຕອບໂຕ້ ແລະ ການ ຫັນປ່ຽນແມ່ນສ້າງໄດ້ງ່າຍໂດຍການລວມເອົາຄໍາຕອບຂອງເດັກ. ນີ້ຍັງກໍານົດຂັ້ນຕອນສໍາລັບການສົນທະນາທີ່ ສືບສົນຫຼາຍຕໍ່ມາ. ເນື້ອໃນ: ຫ້ອງເດັກນ້ອຍຂອງໂຮງຮຽນອະນຸບານ. ໄມລີ, ອາຍຸ 9 ເດືອນ, ໄດ້ຖືກຈາກການ ນອນຫຼັບຂອງເດັກນ້ອຍ. ຄູ້ກັມລົງໄປ ແລະ ລົມກັບເດັກ.

ອາຈານ: ສະບາຍດີ ໄມລີ! ເຈົ້າໄດ້ນອນຫຼັບສະບາຍບໍ່?

Mai Ly: (ເບິ່ງຄູໂບກແຂນ-ຂາ)

ອາຈານ: ອ້າວ, ແມ່ນແທ້ບໍ່? ນາງດີໃຈຫຼາຍເພາະວ່າລູກຂອງນາງໄດ້ນອນຫຼັບດີ. ຂ້ອຍຈະປ່ຽນຜ້າອ້ອມຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າພ້ອມແລ້ວບໍ່?

ໄມລີ: (ຍິ້ມ ແລະ ແກ່ວງແຂນທັງ 2 ແລະ ຂາ)

ອາຈານ: ພວກເຮົາມາຮອດພໍ້ແລ້ວ, ເອົາຜ້າອ້ອມອັນເກົ່າອອກ ແລະ ປ່ຽນເປັນອັນໃໝ່! (ໃນລະຫວ່າງຂະບວນ ການປ່ຽນຜ້າອ້ອມ, ສືບຕໍ່ການສົນທະນາກັບເດັກ).

ການສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍຄວນສຸມໃສ່ເຫດການ ແລະ ວັດຖຸໃນສະພາບແວດລ້ອມທັນທີທັນໃດ. ນີ້ຊຶ່ງໃຫ້ ເຫັນຄວາມສົນໃຈ, ຈຸດສຸມສໍາລັບການສົນທະນາ, ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດຂອງ ເດັກນ້ອຍ ແລະ ການສ້າງສັນຍາລັກ. ຄູຈະຖາມຄໍາຖາມ ແລະ ເຮັດຊ້ໍາ ແລະ ຂະຫຍາຍເພື່ອໃຫ້ການສົນທະນາ ດໍາເນີນຕໍ່ໄປ. ນີ້ແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍຕົວຢ່າງຂ້າງລຸ່ມນີ້. ຕົວຢ່າງຂອງຄູໃຊ້ການຖາມຊ້ໍາ ແລະ ຂະຫຍາຍ ກັບເດັກນ້ອຍທີ່ຮຽນຢ່າງ.

ສະພາບການ: ເດັກນ້ອຍ Tuan Anh, ອາຍຸ 30 ເດືອນ, ພວມຢ່າງອ້ອມໂຮງຮຽນ ເດັກນ້ອຍ ແມ່ນໜຶ່ງດຽວ ໃນພື້ນທີ່ໃນເວລານີ້. ຄູອາຈານໄດ້ເຂົ້າໄປໃກ້ Tuan Anh ແລະ ນັ່ງຢູ່ໃນຕັ້ງ.

ອາຈານ: ສະບາຍດີ ຕູ່ອານ. ພວກເຮົາຈະມີອາຫານເຊົ້າຫຍັງແດ່?

Tuan Anh: ນ້ຳນີ້ເດີ ແລະ ເຂົ້າໜົມຫວານ

ອາຈານ: ເປັນຄວາມຄິດທີ່ດີແທ້ໆ. ພວກເຮົາຈະມີນ້ຳ ແລະ ເຂົ້າໜົມຫວານ. ເຈົ້າມັກນ້ຳໝາກໄມ້ຊະນິດໃດ?

Tuan Anh: ຂ້ອຍມັກນ້ຳໝາກໂປມ.

ຄູ: ໂອ້, ຂ້ອຍກໍມັກນ້ຳສາລີ. ພວກເຮົາຈະຊອກຫາຈອກ!

Tuan Anh: (ຫົວ)

ຄູ: (ເບິ່ງຮອບໆບໍລິເວນ) ບາງທີຈອກຢູ່ຊັ້ນວາງ! ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງການສົນທະນາທີ່ຄູສອນມີກັບເດັກນ້ອຍໄວເດັກ ຈະເປັນກອງປະຊຸມຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການສົນທະນາ "ຫນຶ່ງຕໍ່ຫນຶ່ງ" ເວລາອາຫານຫວ່າງໃນຫ້ອງຮຽນຈະໃຫ້ ໂອກາດອັນສຳຄັນສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະເລີ່ມເວົ້າຢູ່ໃນກຸ່ມນ້ອຍ. ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນກິດຈະ ກຳ ນີ້, ຄູຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ ນຳ ໃນການແນະນຳການສົນທະນາຫົວຂໍ້. ເມື່ອຄູສອນເລີ່ມຕົ້ນການສົນທະນາໃນເວລາອາຫານຫວ່າງ, ຈື່ຈຳເປັນໝາຍ ສຳລັບກິດຈະກຳນີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງ ແລະ ປ່ຽນເວລາເວົ້າ, ບົດບາດຂອງຄູແມ່ນໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານ ພາສາສຳລັບການສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍໂດຍໃຊ້ຄຳຖາມ, ການຊ້ຳຄືນ ແລະ ຂະຫຍາຍ (ເບິ່ງບົດສົນທະນາເຝີມ ເຕີມໃນບົດທີ 1). ຄຳຖາມປະເພດໜຶ່ງທີ່ມີປະສິດຕິຜົນໃນການຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງແມ່ນຄຳ ຖາມ... ແມ່ນແລ້ວ?" ໃນຄຳຖາມປະເພດນີ້, ນາງໄດ້ເລົ່າຄືນສິ່ງທີ່ເດັກເວົ້າແລ້ວຕື່ມຄຳຖາມທີ່ຖາມເພື່ອຢືນຢັນ. ຕົວຢ່າງ, ໃນເວລາລົມກັນ. ໃນຫ້ອງຮຽນຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຖາມເຈົ້າວ່າຂ້ອຍຢາກເວົ້າຫຍັງ.

ຄູ: ແມ່ຂອງເຈົ້າ ?

ຫລານ: (nods yes), ແມ່ເຮັດວຽກ.

ຄູ: ແມ່ນແລ້ວ, ແມ່ຂອງ ຫລານ ເຮັດວຽກ. ແມ່ຂອງເຈົ້າເຮັດວຽກບໍ່ ?

ໃນການໂຕ້ຕອບນີ້, ຄູສອນໃຊ້ຄຳຖາມ " ແມ່ນບໍ່? " ເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກສືບຕໍ່ເວົ້າກ່ຽວກັບແມ່ຂອງລາວ. ຖ້າ ຄູພົບວ່າເດັກບໍ່ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າສຸມໃສ່ການກິນອາຫານຫວ່າງຂອງເຂົາເຈົ້າ, ລາວສາມາດ ລໍຖ້າຈົນກວ່າເດັກນ້ອຍເກືອບຈະກິນອາຫານສຳເລັດກ່ອນທີ່ຈະເລີ່ມການສົນທະນາເປັນກຸ່ມ. ໃຊ້ການຄຸນຂອງການ ຂຽນເມື່ອເດັກນ້ອຍເຂົ້າສູ່ປີທຳອິດ, ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມສົນໃຈຫຼາຍໃນການຮຽນຮູ້ຊື່ຂອງວັດຖຸໃນສະພາບແວດລ້ອມ ຂອງເຂົາເຈົ້າ (Wells, 1986). ໂດຍການຮຽນຮູ້ທີ່ຈະໃຊ້ຕົວອັກສອນທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນ, ເດັກນ້ອຍສາມາດ ສື່ສານຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ດີຂຶ້ນ. ເດັກນ້ອຍມັກຖາມຜູ້ໃຫຍ່ເລື້ອຍໆວ່າ "ນີ້ແມ່ນ ຫຍັງ ?" ຄູສອນສາມາດຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກຮຽນຮູ້ຕົວອັກສອນຂຽນໂດຍການໃຫ້ຕົວລະຄອນທີ່ເໝາະສົມກັບວັດຖຸໃນ ຫ້ອງຮຽນ ພ້ອມທັງຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຕັ້ງຊື່ວັດຖຸໂດຍການຖາມຜູ້ໃຫຍ່ວ່າ "ອັນນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຢືນຢັນສາເຫດທີ່ສະໜອງໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ມັນຍັງມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະສະໜອງຍີ່ຫໍ້ທີ່ນິຍົມຫລາຍທີ່ສຸດກັບໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍວິຊາ. ຕົວຢ່າງ, ແທນທີ່ຈະໃຊ້ປ້າຍຟິເສດສຳລັບນົກ

ຕົວຢ່າງ, "ນົກແນະນຳ" ພຽງແຕ່ໃຊ້ມັນເປັນ "ນົກ" ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີວິທີການຈັດປະເພດໜ່ວຍງານ ທີ່ຄ້າຍຄືກັນທັງຫມົດເຂົ້າໄປໃນກຸ່ມແນວຄວາມຄິດດຽວກັນ. ເພງ, ຈັງຫວະ, ແລະ ເກມນີ້ວມີ ເດັກນ້ອຍ ແລະ

ເດັກນ້ອຍສາມາດເພີດເພີນກັບຈັງຫວະທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃນຕົວ ແລະ ສຽງທີ່ມີການປ່ຽນແປງໃນເພງ, ຈັງຫວະ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງນິ້ວມື. ປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ຍັງເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບສຽງຂອງພາສາ. ເມື່ອການກະທຳຖືກລວມເຂົ້າກັບເພງ ຫຼື rhymes, ມັນຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຄຳສັບຕ່າງໆ. ສຳລັບຕົວຢ່າງ, ຈັງຫວະການປະຕິບັດ "ປະຕູເປີດ, ປິດປະຕູ" ປະກອບມີເດັກນ້ອຍເປີດ ແລະ ປິດມືຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຕີບມືຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນນຳແຂນຂອງເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນມືຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຂອງການກະທຳ ແລະ ຄຳສັບຕ່າງໆທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດຂອງຂຶ້ນ ແລະ ລົງພ້ອມກັບແນວຄວາມຄິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຝົນແລະແສງຕາເວັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍມີໂອກາດປົກກະຕິທີ່ຈະເພີດເພີນກັບພາສາຈັງຫວະ ແລະ ການຊ້ຳຄືນຂອງມັນໃນເພງ ແລະ ເກມນິ້ວມື, ນີ້ຈະກາຍເປັນການຮັບຮູ້ຂອງຮູບແບບ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການຄາດຄະເນ ແລະ ຖອດລະຫັດຮູບແບບນັ້ນ. ຄວາມສາມາດນີ້ສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳທາງວາຈາ ແລະ ບໍ່ເວົ້າ. ຕົວຢ່າງ, ເມື່ອເພງກ່ຽວກັບສັດກາຍເປັນທີ່ຄຸ້ນເຄີຍຂອງເດັກນ້ອຍ, ເຂົາເຈົ້າອາດຈະຄາດການສຽງສັດທີ່ມາພ້ອມກັບເພງນັ້ນ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງກະຕືລືລົ້ນໃນການຮຽນແບບສຽງເຫຼົ່ານີ້. ຈີຂໍ້ມູນການ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍໄວຮຽນອາດຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປະຕິບັດ ຫຼື melody ຂອງເພງກ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະເຂົ້າຮ່ວມການປາກເວົ້າ. ນີ້ ໝາຍ ຄວາມວ່າພວກເຂົາສາມາດຄາດເດົາການກະ ທຳ ທີ່ຈະມາເຖິງ ແລະ ປະຕິບັດການກະ ທຳ ແລະ ເຂົ້າໃຈ ຄຳ ເວົ້າເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຜະລິດ ຄຳ ເວົ້າທີ່ມາພ້ອມກັບການກະ ທຳ ເຫຼົ່ານັ້ນ. ເພງ, ຈັງຫວະ, ເກມນິ້ວມືສາມາດລວມເຂົ້າກັນໄດ້ຕະຫຼອດມື້ໃນການດູແລເດັກ (ການປ່ຽນຜ້າອ້ອມ, ການນຸ່ງ) ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ໃຊ້ເວລາອຸທິດຕົນເພື່ອການໂຕ້ຕອບຫນຶ່ງຕໍ່ຫນຶ່ງ. ເພງ ແລະ ຈັງຫວະສາມາດສ້າງໂດຍຄູສອນສຳລັບເດັກນ້ອຍສ່ວນບຸກຄົນ ຫຼື ສະຖານະການ.

2. ແບ່ງປັນປຶ້ມກາຕູນ (ອ່ານປຶ້ມກັບເດັກນ້ອຍ)

ເຖິງແມ່ນວ່າການແບ່ງປັນປຶ້ມຮູບພາບປະກອບມີການໂຕ້ຕອບທາງວາຈາ, ມັນຍັງຫຼາຍກ່ວາກິດຈະກຳທາງປາກ. ເນື່ອງຈາກວ່າວັດຖຸທີ່ໂດດເດັ່ນລະຫວ່າງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍແມ່ນຫນັງສື, ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີການຂຽນເປັນຕົວຢ່າງ, ມີຄວາມຊັບຊ້ອນຫຼາຍຕໍ່ກັບກິດຈະກຳພາສາອື່ນໆ. ປຶ້ມນີ້ເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະສະມາຄົມພໍໃຈ "ເປັນວັດຖຸສະທ້ອນ" ສຳລັບຜູ້ໃຫຍ່ແລະເດັກນ້ອຍ. ໃນການປະຕິບັດນີ້, ກິດຈະກຳທາງພາສາເກີດຂຶ້ນທີ່ສັບສົນຫຼາຍກ່ວາພາສາໃນການສົນທະນາ. ປະສົບການເບື້ອງຕົ້ນຂອງການແບ່ງປັນປຶ້ມຮູບພາບຊ່ວຍໃຫ້ເດັກເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າໃຈບາງລະບົບສັນຍາລັກ. ການອ່ານໃຫ້ເດັກ ແລະ ການອ່ານກັບເດັກນ້ອຍປະກົດຂຶ້ນ ແລະ ກາຍເປັນກິດຈະກຳທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນການສ້າງຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ (ການຮູ້ໜັງສື).

ສຳລັບເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1 ປີ: ການແບ່ງປັນປຶ້ມກັບເດັກເກີດໃໝ່ແມ່ນເປັນອັນຕະລາຍຫຼາຍ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້, ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເໝາະສົມຫຼາຍສຳລັບເດັກນ້ອຍອາຍຸນີ້. ເມື່ອຜູ້ໃຫຍ່ອ່ານໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຟັງ ຫຼື ສະແດງເລື່ອງຕ່າງໆໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ, ເດັກນ້ອຍຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມອົບອຸ່ນ ແລະ ຄວາມປອດໄພ ຄືກັບວ່າເຂົາເຈົ້າຖືກຈັບໄວ້ຢ່າງແໜ້ນໜາ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຮັກຢູ່ໃນອ້ອມແຂນຂອງຜູ້ໃຫຍ່ (Honig & Brophi, 1996). ແມ່ນແຕ່ເດັກນ້ອຍຫຼາຍມັກຈະຖືກຈັບ ແລະ ດູແລຢູ່ໃນ lap ຂອງຜູ້ໃຫຍ່ແລະຟັງ

ສຽງສະແດງອອກຂອງຜູ້ໃຫຍ່. ເມື່ອເດັກນ້ອຍຖືກແນະນຳໃຫ້ເຂົ້າປຶ້ມໃນບ່ອນທີ່ອົບອຸ່ນ ແລະສະດວກສະບາຍ, ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມເຊື່ອມໂຍງປຶ້ມດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກປອດໄພ (Rocklin, 2000). ຄວາມສຳພັນນີ້ວາງພື້ນຖານສຳລັບອິດທິພົນທີ່ຊັດເຈນໃນອະນາຄົດຂອງຫນັງສືກ່ຽວກັບເດັກ. ນ້ຳສຽງທີ່ສະແດງອອກຂອງຜູ້ໃຫຍ່ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍສົນໃຈຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຍັງນ້ອຍ ແລະຜ່ານທາງນີ້ ເດັກນ້ອຍຈຶ່ງໃກ້ຊິດກັບຜູ້ເບິ່ງແຍງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ໄລຍະນີ້ຜ່ານໄປ ແລະ ລັກສະນະທີ່ໂດດເດັ່ນຂອງສິ່ງພິມທີ່ໃຊ້ຮ່ວມກັນໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງສຳຄັນຫຼາຍຂຶ້ນສຳລັບການເກັບຮັກສາໄວ້ຂອງເດັກ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍອາຍຸ (6 – 12 ເດືອນ), ການແບ່ງປັນປຶ້ມນິທານກາຍເປັນເວລາທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບຮູບພາບໃນປຶ້ມ. ເມື່ອຜູ້ໃຫຍ່ແລະເດັກນ້ອຍຖືກດຶງເຂົ້າກັນເພື່ອອ່ານຫນັງສື, ຫນັງສືກາຍເປັນວັດຖຸທີ່ໃຊ້ຮ່ວມກັນທີ່ຫມຸນຮອບຄຳທີ່ຂຽນແລະຖືກຕຳແໜ່ງທີ່ສຳຄັນ. ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ຄູເຂົ້າໃຈວິທີການເລືອກຫນັງສືທີ່ເໝາະສົມເພື່ອໃຫ້ສາມາດແບ່ງປັນໄດ້ດີແລະມີສ່ວນຮ່ວມກັບເດັກນ້ອຍໃນການໂຕ້ຕອບນີ້. ການເລືອກປຶ້ມແລະການພົວພັນກັບເດັກນ້ອຍແມ່ນໄດ້ນຳສະເໜີໃນສອງຈຸດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ຄູມີການເລືອກປຶ້ມ ໃນການເລືອກປຶ້ມທີ່ຈະແບ່ງປັນກັບເດັກນ້ອຍອາຍຸ 0–1 ປີ, ທ່ານຈະຈຳເປັນຕ້ອງຈື່ສາມສິ່ງທີ່ສຳຄັນ: (a) ຄວາມທົນທານ ແລະ ງ່າຍຂອງການນຳໃຊ້ດ້ວຍມື, (b) ເນື້ອໃນທີ່ເໝາະສົມ, ແລະ (c) ມີຮູບພາບແລະຄຳອະທິບາຍ.

ທົນທານ ແລະ ງ່າຍຕໍ່ການໃຊ້ດ້ວຍມື. ປຶ້ມຄວນມີໜ້າປົກສຳລັບແຕ່ລະໜ້າເພື່ອວ່າດ້ວຍຊັ້ນປ້ອງກັນນີ້, ປຶ້ມຈະທົນທານ ແລະ ທຳຄວາມສະອາດງ່າຍກວ່າ. ເລືອກປຶ້ມທີ່ມີຄວາມໜ້າປານກາງເພື່ອໃຫ້ມັນຖືໄດ້ງ່າຍ. ເປືອກນອກຂອງປຶ້ມແມ່ນຍັງເໝາະສົມ, ແຕ່ພຽງແຕ່ຖ້າມັນທົນທານ ແລະ ງ່າຍຕໍ່ການໃຊ້ດ້ວຍມື (ງ່າຍຕໍ່ການຫັນສຳລັບການຕິດສະຫຼາກວັດຖຸຫຼືການກະທຳ. ເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມທີ່ປະກອບມີການຊ້ຳຄືນ, ຈັງຫວະ, ແລະ ທຳນອງ ຈະເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຮູ້ສຶກປອດໄພ ເພາະເປັນການຄາດເດົາໄດ້. ດ້ວຍສິ່ງທີ່ສາມາດຄາດເດົາໄດ້, ຄວາມປອດໄພຂອງເດັກນ້ອຍຈະໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຈາກປຶ້ມທີ່ມີຄວາມຫມັ້ນຄົງ. ປຶ້ມນິທານທີ່ບໍ່ມີຕົວໜັງສື ເຊັ່ນດຽວກັບປຶ້ມຮູບທີ່ມີຂໍ້ຄວາມຈຳກັດກໍ່ເປັນທາງເລືອກທີ່ດີ.

ປຶ້ມທີ່ມີເນື້ອຫາທີ່ເຊື່ອງໄວ້ໃນຖົງຝາຍັງຈະຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເດົາ ແລະ ອ່ານຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ. ຄວາມຈິງທີ່ວ່າກຸ່ມຮູ້ວ່າຮູບພາບຂອງສັດໄດ້ຖືກເຊື່ອງໄວ້ໃນຖົງດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຕື່ນເຕັ້ນແລະໃນເວລາດຽວກັນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອ. ເນື່ອງຈາກວ່າເດັກນ້ອຍອາຍຸ 0-1 ປີຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດທີ່ຫມັ້ນຄົງກ່ຽວກັບວັດຖຸ, ປະສົບການຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍເປັນໜ່ວຍງານທີ່ຢູ່ໃຕ້ຜືນຜົວທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າວັດຖຸຫຼືສັດແມ່ນຄ້າຍຄືກັນກັບກັນ ແລະ ກັນ. ປຶ້ມ. ເຖິງວ່າປຶ້ມປະເພດນີ້ຖືກໃຈເດັກນ້ອຍໝົດແລ້ວ, ແຕ່ມັນມັກຈະບໍ່ທົນທານ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັກສາອາລົມໃນໄລຍະຍາວໃຫ້ກັບເດັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ມີຮູບພາບ. ຄຸນນະພາບຂອງຮູບແຕ້ມໃນປຶ້ມສຳລັບເດັກນ້ອຍແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ການພົວພັນລະຫວ່າງຄູກັບເດັກ. ເມື່ອອ່ານປຶ້ມຮ່ວມກັນ, ຜູ້ໃຫຍ່ຕ້ອງສ້າງການໂຕ້ຕອບກັບເດັກນ້ອຍກ່ອນ ຫຼື ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສຶດສອນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ສັງເກດສາຍຕາຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບພາກສ່ວນພິເສດຂອງຮູບແຕ້ມທີ່ມີຈຸດເດັ່ນໃນຄຳເວົ້າຂອງຜູ້ໃຫຍ່. ຖ້າພາບປະກອບມີຄວາມຊັບຊ້ອນ ຫຼືບໍ່ມີຕົວຕົນ, ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະກຳນົດຢ່າງຊັດເຈນວ່າເດັກກຳລັງ

ເບິ່ງຫຍັງ ແລະ ມັນຍັງຍາກທີ່ຈະເນັ້ນມັນເມື່ອພົວພັນກັບວິໄສທັດຂອງເດັກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ປຶ້ມຂອງເດັກນ້ອຍຕ້ອງມີສີສັນສວຍງາມ, ຊັດເຈນ, ມີຮູບແຕ້ມທີ່ລຽບງ່າຍ ແລະ ເປັນຮູບຕົວຈິງ, ເຊິ່ງຈະສ້າງການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງປະສົບການທາງສາຍຕາຂອງເດັກກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ. ຕົວຢ່າງ, ປຶ້ມແມ່ນກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນ peek-a-boo ແລະ ມີຮູບແຕ້ມຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ຫຼິ້ນ peek-a-boo ໃນແຕ່ລະໜ້າຂອງປຶ້ມ. ຄູຄວນເລືອກປຶ້ມທີ່ມີຮູບແຕ້ມໃນແຕ່ລະໜ້າເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເດັກເປື້ອໂດຍເນັ້ນໃສ່ບັນຫາຫຼັກໆ. ພາບປະກອບ ແລະ ຮູບຖ່າຍແບບງ່າຍໆ ຈະຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຕັ້ງຊື່ ຫຼື ຮູບຖັກແສວ. ວິທີການປະຕິສຳພັນຂອງຄູເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີໂອກາດມີສ່ວນຮ່ວມໃນການອ່ານ, ປະຕິບັດຕາມ11 ຂໍ້ແນະນຳຂ້າງລຸ່ມນີ້.

3. ເລືອກເວລາທີ່ເດັກສະບາຍໃຈ, ຝັກຜ່ອນ ແລະ ສະຫງົບ:

(Stevenson, 2006) ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າເດັກຮູ້ສຶກສະດວກສະບາຍ ແລະ ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໃນການກອດ ແລະ ກອດຂອງຜູ້ໃຫຍ່ (Honig, 2001). ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະຈຳລອງການອ່ານກັບເດັກນ້ອຍແມ່ນກິດຈະກຳສຳລັບທັງຄູແລະເດັກ. (ເຖິງແມ່ນກັບເດັກນ້ອຍ, ການແປງປັນປຶ້ມແບບຕໍ່ໜຶ່ງແມ່ນມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ຜົນສຳເລັດກວ່າ.) ການອ່ານບໍ່ຄວນໄດ້ຮັບການກະຕຸ້ນໃຫ້ເຫັນຜົນປະໂຫຍດທີ່ຊັດເຈນ ແຕ່ຄວນເຮັດໃນເວລາທີ່ເດັກຮູ້ສຶກສະບາຍທີ່ສຸດໃນລະຫວ່າງມື້. ໂອກາດຫຼາຍສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະອ່ານຕະຫຼອດມື້ແມ່ນຍັງເປັນປະໂຫຍດ, ເພາະວ່າຫຼັງຈາກນັ້ນຄູອາຈານສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມສົນໃຈແລະຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ.

4. ມີຄວາມອ່ອນໄຫວຕໍ່ກັບຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກ:

ພຶດຕິກຳການອ່ານໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍມັກຈະເກີດຂຶ້ນໃນໄລຍະເວລາສັ້ນໆ. ມັນຄົງຈະຢູ່ໄດ້ພຽງແຕ່ 3 ນາທີກ່ອນທີ່ໄມ້ໄຜ່ຈະໃຫຍ່ຈົນກາຍເປັນບໍ່ໜ້າສົນໃຈ ແລະ ສູນເສຍຄວາມສົນໃຈ. ເມື່ອທ່ານສື່ສານກັບລູກຂອງທ່ານຜ່ານການອ່ານ, ການຟັງ, ການເບິ່ງລູກຂອງເຈົ້າ, ແລະ ພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າຈະກຳນົດວ່າເຈົ້າມີເຈດຕະນາໂນ້ມຕົວເຂົ້າໄປໃນປຶ້ມ ແລະ ເວົ້າ. ຕົວຢ່າງ, ຖ້າຫຼັງຈາກສອງສາມໜ້າເດັກຄ່ອຍໆແຕະປຶ້ມເພື່ອປິດມັນ ແລະ ເບິ່ງໄປຮອບໆ, ມັນພຽງແຕ່ຈະເສີມສ້າງປະຕິສຳພັນທີ່ກາຍເປັນຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມອີກຕໍ່ໄປ.

6. ສ້າງຄວາມສຳພັນ ແລະ ແປງປັນ

ວິທີໜຶ່ງໃນການສ້າງການມີສ່ວນຮ່ວມຮ່ວມກັນແມ່ນໃຫ້ລາວໃຊ້ທ່າທາງ ແລະ ເຄື່ອງໝາຍຕ່າງໆເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກຕໍ່ກັບບັນຫາທີ່ລາວເວົ້າ. ນາງສາມາດຊອກຫາສັນຍານທີ່ຊີ້ບອກໃຫ້ເດັກນ້ອຍສຸມໃສ່ວັດຖຸ ແລະ ນຳໃຊ້ການເຄື່ອນໄຫວທົ່ວໄປເພື່ອຄວບຄຸມຮ່າງກາຍຂອງເຂົາເຈົ້າຮູບພາບການປະຕິບັດ. ນາງຄວນໃຊ້ສຽງ ແລະ ທ່າທາງເພື່ອຊຸກຍູ້ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງເດັກ, ຕົວຢ່າງ, ເວົ້າວ່າ "ເດັກນ້ອຍ, ເບິ່ງນີ້!".

7. ສ້າງການສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍ

ເພື່ອເຮັດສິ່ງນີ້, ທຳອິດນາງຕ້ອງໄດ້ສົນທະນາສັ້ນກັບເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຮູບແຕ້ມ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຢຸດແລະລໍຖ້າປະຕິກິລິຍາຂອງເດັກ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄຳເວົ້າຫຼືບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າ. ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ຈະສ້າງ "ເວລາລໍຖ້າພຽງພໍເພື່ອໃຫ້ເດັກມີໂອກາດທີ່ຈະປ່ຽນຄຳຕອບຂອງນາງກ່ອນທີ່ລາວຈະຕອບຄຳຖາມຕື່ມອີກໃນການສົນທະນາ. ໃຫ້ລູກຂອງທ່ານເຫັນຄວາມກະຕືລືລົ້ນແລະຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງຄູສຳລັບປະຕິກິລິຍາຂອງລາວ. ບໍ່ຕ້ອງກັງວົນກ່ຽວກັບການ

ສ້າງເລື່ອງ. ຈຶ່ງຈື່ໄວ້ວ່າປຶ້ມແລະເນື້ອໃນຂອງມັນຢູ່ໃນຈຸດໃຈກາງຂອງສິ່ງທີ່ທ່ານຕ້ອງຄິດກ່ຽວກັບແລະຄຳເຫັນ. ປະຕິສຳພັນນີ້ບໍ່ຄວນຮີບດ່ວນ; ແທນທີ່ຈະ, ນາງຄວນຈະມີຄວາມອ່ອນໄຫວຕໍ່ກັບຄວາມສົນໃຈແລະປະຕິກິລິຍາຂອງເດັກ.

8. ຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງ intonation, ຄວາມໄວແລະປະລິມານ

ເຖິງແມ່ນວ່າມັນອາດຈະບໍ່ສາມາດອ່ານຄຳທີ່ຢູ່ໃນຕົວຫນັງສືໄດ້, ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນຫຼາຍທີ່ຈະໃຊ້ intonation ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂໍ້ຄວາມທີ່ຫນ້າສົນໃຈໃນເວລາທີ່ເວົ້າ (Armbruster, Lehr & Osborn, 2003; Honig, 2001). ເຮັດໃຫ້ສຽງຂອງນາງດຶງດູດໃຈຫຼາຍຂຶ້ນໂດຍການເພີ່ມຂຶ້ນຫຼືຫຼຸດຜ່ອນລະດັບສຽງ, ຄວາມໄວ, ແລະຈັງຫວະ. ນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈື່ຈຳປະສົບການຂອງເຂົາເຈົ້າງ່າຍຂຶ້ນ ແລະຊ່ວຍຮັກສາຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ນ້ຳສຽງທີ່ຫຼາກຫຼາຍຍັງເຮັດໃຫ້ຄວາມໝາຍຂອງຄຳເວົ້າຂອງນາງຈະແຈ້ງຂຶ້ນ. ຕົວຢ່າງ, "Mich is a big dog. He is very ... tall." ດ້ວຍວິທີນີ້, ນາງຍັງເພີ່ມຄວາມເຝືດເຝີນຂອງປຶ້ມ ແລະປະສົບການການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍຢ່າງໄວວາ.

"ການປັບຕົວ": ຂໍ້ຄວາມເພີ່ມຄວາມສາມາດໃນການຟັງຂອງເດັກນ້ອຍທຸກໆຄັ້ງທີ່ປຶ້ມຖືກແບ່ງປັນ, ຄູ່ອາດຈະຕ້ອງສ້າງການສົນທະນາກົງກັບສິ່ງທີ່ທ່ານເວົ້າກັບຄວາມສົນໃຈ ແລະ ລະດັບການຮັບຂອງລູກທ່ານສະຕິຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໂດຍສະເພາະໃນເວລາທີ່ນາງແບ່ງປັນຂໍ້ມູນ, ປຶ້ມ ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບເດັກນ້ອຍ.

ແບ່ງປັນປຶ້ມດຽວກັນເມື່ອມີໂອກາດ ແລະ ສະຖານະການຊ້ຳຄືນ: ເມື່ອອ່ານປຶ້ມໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ຄູ່ຕ້ອງຊອກຫາປະສົບການຊ້ຳໆໃນປຶ້ມທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ເຊິ່ງສາມາດເລີ່ມລວມເອົາເນື້ອໃນທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການອ່ານ, ເພາະວ່າເດັກນ້ອຍໃນປັດຈຸບັນສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ທັງສອງພາສາທີ່ສັບສົນ.

ຮັກສາຄວາມສົນໃຈສ່ວນຕົວຂອງລູກຂອງເຈົ້າ: ນີ້ແມ່ນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຂອງປຶ້ມຂອງເດັກ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເດັກນ້ອຍສາມາດດຶງດູດເອົາກິດຈະກຳການອ່ານ. ເດັກນ້ອຍຫຼາຍຄົນຢາກອ່ານປຶ້ມຫົວດຽວກັນຫຼາຍເທື່ອ. ການຄ້າງຫ້ອງນັ້ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍເພາະມັນພັດທະນາຄວາມຊຶ່ງຈຳຂອງເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບເນື້ອໃນ ແລະ ຕົວໜັງສືປະສົມກັນໃນປຶ້ມ. ຄູ່ອາຈານຈຳເປັນຕ້ອງສອດຄ່ອງເຖິງແມ່ນວ່າແກ້ໄຂຂໍ້ຄວາມຕາມຄວາມເຫມາະສົມ, ດັ່ງນັ້ນການພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງເດັກນ້ອຍໃນການຄາດຄະເນ.

ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍສື່ສານກັບປຶ້ມແບບທຳມະຊາດ: ເມື່ອແບ່ງປັນປຶ້ມກັບເດັກນ້ອຍ, ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີການເຄື່ອນໄຫວແທນທີ່ຈະເປັນຕົວຕັ້ງຕົວຕົວ. ຊຸກຍູ້ລູກຂອງທ່ານໃຫ້ຖືປຶ້ມ ແລະ ຫນ້າຂອງມັນ. ນັ້ນຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກຮຽນຮູ້ການໃຊ້ປຶ້ມຢ່າງມີຄວາມຊຳນານ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງໄວເດັກ, ເດັກນ້ອຍຍັງສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນການເລືອກຫນັງສືທີ່ຈະອ່ານ ຫຼື ເອົາໜັງສືໄປໃຫ້ຄູ່ສອນອ່ານໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ.

ສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຄົ້ນຫາປຶ້ມດ້ວຍຕົນເອງ: ໃນໄວເດັກ, ເດັກນ້ອຍຍັງມັກເບິ່ງຫນັງສືທີ່ຄຸ້ນເຄີຍເປັນເອກະລາດ. ໃຊ້ເວລາເພື່ອເບິ່ງວ່າເຂົາເຈົ້າຮຽນຖື ແລະ ຫັນປຶ້ມແນວໃດ. ນອກຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ກັບວິທີທີ່ເຂົາເຈົ້າສຸມໃສ່ຮູບປະກອບ. ມັນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າເດັກນ້ອຍອາຍຸ 6 - 12 ເດືອນທີ່ມີປະສົບການການອ່ານ

ປົກກະຕິຈະເລີ່ມອ່ານຫນ້າຂອງປຶ້ມທີ່ເຂົາເຈົ້າກຳລັງເຂົ້າມາໃກ້ ແລະ ໄກ ເມື່ອຜູ້ໃຫຍ່ອ່ານໃຫ້ຝວກເຂົາ (Otto, 1994).

ແບ່ງປັນປຶ້ມຮູບກັບເດັກນ້ອຍ 1-3 ປີ: ການແບ່ງປັນປຶ້ມຮູບກັບເດັກນ້ອຍອາຍຸ 1-3 ປີມັກຈະມີການເວົ້າລົມມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນຫຼາຍຂຶ້ນຍ້ອນການປະສານງານດ້ານມໍເຕີທີ່ດີ ແລະ ທັກສະທາງປາກການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນເບື້ອງຕົ້ນ ສຳລັບເດັກນ້ອຍອາຍຸຫຼາຍປີຂອງການພັດທະນາເດັກນ້ອຍ. ເດັກນ້ອຍ (13-24 ເດືອນ) ມັກຈະປ່ຽນຈາກການໃຊ້ຄຳໜຶ່ງໄປຫາຫຼາຍຄຳ (ເອີ້ນອີກຊື່ໜຶ່ງວ່າຄຳເວົ້າແບບສັນຍາ. ເຂົາເຈົ້າຍັງສາມາດປະສານງານການເຄື່ອນໄຫວແຂນ ແລະ ມືໄດ້ດີຂຶ້ນ, ສ້າງເງື່ອນໄຂເພື່ອຄວບຄຸມປຶ້ມ ແລະ ຫັນໜ້າພັດທະນາຄວາມສົນໃຈຢ່າງກະຕືລືລົ້ນໃນ "ເກມການຕັ້ງຊື່" ແລະ ເລີ່ມຖາມຄຳຖາມເຊັ່ນ: "ນີ້ແມ່ນຫຍັງ?" "ອັນນັ້ນແມ່ນຫຍັງ? ຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ມັກຈະກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການໂຕ້ຕອບການແບ່ງປັນປຶ້ມ.

ຄູ່ມືການເລືອກປຶ້ມ

ຄຳແນະນຳການຄັດເລືອກປຶ້ມຈຳນວນຫຼາຍທີ່ນຳສະເໜີໃນພາກກ່ອນຫນ້າສຳລັບເດັກນ້ອຍຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການເລືອກປຶ້ມສຳລັບເດັກນ້ອຍ. ຄູ່ຈຳເປັນຕ້ອງສາມາດກຳນົດຄວາມເໝາະສົມຂອງຫນັງສືສະເພາະສຳລັບເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນໃນຫ້ອງຮຽນ. ດ້ວຍການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບເດັກນ້ອຍໃນຂະນະທີ່ແບ່ງປັນປຶ້ມ, ຄູ່ຈະພັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນ, ເລິກເຊິ່ງກວ່າກ່ຽວກັບຄວາມສົນໃຈ ແລະ ພາສາຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຈະສະດວກສະບາຍໃນການສອນຫຼາຍຂຶ້ນ. ຖ້າຄູ່ຮູ້ດີວ່າເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງຍັງບໍ່ທັນມີປະສົບການຫຼາຍກ່ຽວກັບປຶ້ມຮູບໃນໄວເດັກ, ລາວຈະຕ້ອງເລີ່ມແບ່ງປັນປຶ້ມທີ່ສະທ້ອນເຖິງຄຸນລັກສະນະຂອງປະເພດທີ່ເໝາະສົມກັບເດັກ.

ພາກນີ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳເພີ່ມເຕີມສຳລັບການເລືອກປຶ້ມ, ຢ່າງໃດກໍຕາມສຳຄັນທີ່ສຸດ, ການຕັດສິນໃຈແມ່ນອີງໃສ່ການຕັດສິນເປັນມືອາຊີບຂອງແຕ່ລະຄົນຄູ່ສອນໃນເວລາຕັດສິນໃຈວ່າປຶ້ມໃດເໝາະສົມກັບເດັກນ້ອຍໃນສະຖານະການສະເພາະ, ຄູ່ອາຈານຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ອ່ານໜັງສືບາງປຶ້ມປະເພດຕ່າງໆເພື່ອກຳນົດປະເພດຂອງປຶ້ມທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ດຶງດູດລູກຂອງເຈົ້າປະຕິກິລິຍາຂອງເດັກນ້ອຍຄວນໄດ້ຮັບການສັງເກດຢ່າງລະມັດລະວັງເພື່ອໃຫ້ການແບ່ງປັນປຶ້ມເຮັດວຽກຄວາມຄິດທີ່ດີກວ່າຂອງປຶ້ມປະເພດໃດແດ່ທີ່ຈະໃຊ້ໃນຂົງເຂດເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ໄປ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍ 1-3 ປີ, ປຶ້ມເຈ້ຍແມ່ນຍັງເໝາະສົມເພາະວ່າຝວກເຂົາສາມາດນຳທາງ ແລະ ປ່ຽນໜ້າໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ. ເດັກໃຫມ່ເດັກນ້ອຍຈະມີຄວາມສຸກກັບລັກສະນະພິເສດຂອງຫນັງສືທີ່ມີພາກສ່ວນຢ່າງການຫັນປ່ຽນ, ຫຼື ເປີດ, ຫຼື ໜ້າທີ່ມີຮູບທີ່ຈະເຈາະຜ່ານຫຼືເອົານີ້ວມືຜ່ານ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະບໍ່ທັນທານຫຼາຍ. ເດັກນ້ອຍມັກປຶ້ມທີ່ມີຂະໜາດຕ່າງກັນ, ຈາກປຶ້ມປົກແຂງຂະໜາດນ້ອຍຈົນເຖິງປຶ້ມຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ສາມາດເບິ່ງໄດ້ຢ່າງດຽວ ຫຼື ແບ່ງປັນກັບເດັກນ້ອຍຄົນອື່ນໆ. ປຶ້ມ ແລະ ເລື່ອງລາວຕ້ອງເນັ້ນໃສ່ແນວຄວາມຄິດທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ. ແນວໃດກໍຕາມ, ເນື່ອງຈາກການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດ ແລະ ປະສົບການຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້ຂະຫຍາຍອອກໄປ, ມີຫຼາຍຫົວຂໍ້ທີ່ອາດຈະຄຸ້ນເຄີຍກັບເຂົາເຈົ້າ. ພິຈາລະນາການມີປຶ້ມທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ສັງຄົມໃນຫ້ອງຮຽນ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍທີ່ມາຈາກພື້ນຖານທີ່ແຕກຕ່າງກັນສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໄດ້. ໃນເວລາທີ່ຈະເລືອກເອົາຫນັງສື

ສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ເລືອກເອົາຫນັງສືທີ່ມີຂໍ້ຄວາມງ່າຍດາຍ, ຈຳກັດຫນຶ່ງຫຼືສອງປະໂຫຍກຕໍ່ຫນ້າ. ບົດເລື່ອງທີ່ຍາວກວ່າ ແລະ ສັບສິນຫຼາຍອາດຈະເໝາະສົມກັບເດັກນ້ອຍທີ່ມີປະສົບການຫຼາຍກວ່າເກົ່າກັບເລື່ອງປຶ້ມທີ່ແບ່ງປັນ.

ໃນໄລຍະທີ່ຍັງນ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເດັກນ້ອຍຈະສືບຕໍ່ພົວພັນກັບບົດເລື່ອງທີ່ມີການຊ້າ, ຈັງຫວະ, ແລະ ທຳນອງ. ຄຸນລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຂໍ້ຄວາມອາດມີອົງປະກອບທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ ແລະ ໜັ້ນຄົງ ແລະ ຍັງເພີ່ມການຮັບຮູ້ຂອງສຽງຂອງພາສາ. ການຄາດເດົານີ້ຍັງຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເລີ່ມມີສ່ວນຮ່ວມໃນການແບ່ງປັນປຶ້ມ ໂດຍການເຂົ້າຮ່ວມໃນການຮ້ອງເພງ ຫຼື ໂດຍການເວົ້າຊ້າຄຳສັບທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ.

ປຶ້ມສຳລັບເດັກນ້ອຍອາຍຸ 1-3 ປີອາດມີຮູບແຕ້ມທີ່ຊັບຊ້ອນ ແລະ ລະອຽດກວ່າທີ່ພົບໃນປຶ້ມສຳລັບເດັກອ່ອນ. ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຮູບແຕ້ມແມ່ນເປັນຕົວແທນທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຂໍ້ຄວາມທີ່ມາພ້ອມກັບພວກມັນ.

ປຶ້ມອາດຈະປະກອບດ້ວຍຮູບພາບທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການເຊື່ອມຕໍ່ທີ່ຊັດເຈນກັບຄວາມເປັນຈິງ, ໂດຍສະເພາະສຳລັບຫົວຂໍ້ທີ່ແທ້ຈິງ. ຕົວຢ່າງ, ຮູບພາບຂອງປ້າຍຈະລາຈອນ ຫຼື ໜັງສືສະໜອງໃຫ້ຮູບພາບທີ່ຊັດເຈນ, ມີສີສັນຂອງສັດ, ດອກໄມ້ ແລະ ອາຫານ. ຄູ່ຕ້ອງຕັດສິນໃຈພັດທະນາວິທີການຕາມຫົວຂໍ້ຫຼັກສູດ ແລະ ເລືອກປຶ້ມທີ່ເໝາະສົມກັບຫົວຂໍ້ນັ້ນ. ຕົວຢ່າງ, ຖ້າຫົວຂໍ້ແມ່ນສັດ, ຄູ່ຈະເລືອກເອົາກຸ່ມປຶ້ມກ່ຽວກັບສັດແລະກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ເນັ້ນໃສ່ສັດ. ນີ້ສ້າງການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງແນວຄວາມຄິດ, ພາສາ, ແລະ ການຮູ້ຫນັງສື (Rosenquest, 2002). ມັນຍັງສ້າງຄວາມຕໍ່ເນື່ອງໃນທົ່ວຫຼັກສູດແລະໃຫ້ໂອກາດຫຼາຍສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະພັດທະນາຄຳສັບຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ວິທີການພົວພັນກັບຄູ: ໜຶ່ງໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນການແບ່ງປັນປຶ້ມຮູບກັບເດັກນ້ອຍແມ່ນການສ້າງພື້ນທີ່ທີ່ສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄົ້ນຫາຫນັງສື. ວາງປຶ້ມຂອງລູກເຈົ້າໄວ້ເທິງຊັ້ນວາງຕ່ຳ ຫຼື ໃສ່ກະຕ່າ ຫຼື ຖັງຂີ້ເຫຍື້ອ. ເດັກນ້ອຍຈະມີຄວາມສົນໃຈກັບຫນັງສືທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ເຈົ້າຄວນເຮັດໃຫ້ມັນງ່າຍສຳລັບລູກຂອງເຈົ້າທີ່ຈະເອົາປຶ້ມໄປຖິ້ມຫຼັງຈາກຈົບແລ້ວ. ມັນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າເດັກນ້ອຍຕ້ອງການທີ່ຈະພົວພັນກັບຫນັງສື - ທີ່ນາໄດ້ແບ່ງປັນກັບພວກເຂົາ. ມັນຍັງເປັນຄວາມຄິດທີ່ດີທີ່ຈະມີຫຼາຍສຳເນົາຂອງຫນັງສືທີ່ມັກເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນມີສຳເນົາຂອງຕົນເອງເພາະວ່າເດັກນ້ອຍໃນອາຍຸນີ້ມັກຈະມີບັນຫາໃນການລໍຖ້າການຫັນປ່ຽນເບິ່ງຫນັງສືທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການ. ຈັດໃຫ້ມີບ່ອນນຶ່ງ ຫຼື ຕັ້ງນັ່ງນ້ອຍຫຼາຍອັນ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍຫຼາຍຄົນສາມາດສຳຫຼວດພື້ນທີ່ໄດ້ໃນເວລາດຽວກັນ, ພ້ອມກັບບ່ອນນຶ່ງທີ່ຄູສອນສາມາດໃຊ້ໃນເວລາພົວພັນກັບເດັກໃນບໍລິເວນນີ້. ເດັກນ້ອຍຍັງມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມທ້າວຫັນ ແລະ ມັກເຮັດວຽກເປັນເອກະລາດກັບປຶ້ມ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າການແບ່ງປັນປຶ້ມກັບເດັກນ້ອຍມັກຈະເປັນສ່ວນຕົວຄືກັບເດັກນ້ອຍກຸ່ມອາຍຸນີ້ຍັງບໍ່ພ້ອມສຳລັບກິດຈະກຳກຸ່ມ. ກະລຸນາພະຍາຍາມໃຫ້ໂອກາດຫລາຍຢ່າງຕະຫຼອດແຕ່ລະມື້ເພື່ອແບ່ງປັນປຶ້ມ ແລະ ພຣະຄຳພີປະສົບການສຳຫຼວດເອກະລາດກັບປຶ້ມ. ການແບ່ງປັນປຶ້ມສຳລັບເດັກນ້ອຍມັກຈະແກ່ຍາວເປັນເວລາສັ້ນໆ, ບາງທີພຽງແຕ່ສອງສາມນາທີເທົ່ານັ້ນ. ບົກກະຕິແລ້ວ, ມີພຽງແຕ່ສ່ວນຫນຶ່ງຂອງປຶ້ມທີ່ສາມາດແບ່ງປັນໃນເວລານັ້ນ. ຄູຄວນຕອບສະໜອງຢ່າງເໝາະສົມເພື່ອຂະຫຍາຍຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມສົນໃຈໃຫ້ກັບເດັກແຕ່ລະຄົນ, ແລະ ຢຸດການແບ່ງປັນເມື່ອເດັກຂາດຄວາມສົນໃຈ ຫຼື ຖືກລົບກວນ. ອາດຈະສັງເກດເຫັນວ່າ, ເມື່ອຄູສອນແບ່ງປັນປຶ້ມໃຫ້ເດັກຄົນໜຶ່ງ, ເດັກນ້ອຍອີກ

ຄົນໜຶ່ງອາດຈະມາຮ່ວມເປັນຊ່ວງໜຶ່ງ ຫຼື ສອງ, ແຕ່ກໍ່ໄປເຮັດກິດຈະກຳອື່ນໆ. ນີ້ແມ່ນຄາດວ່າຈະເປັນ. ເດັກນ້ອຍ ຍັງຕ້ອງການຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຈາກຜູ້ໃຫຍ່ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໂຕ້ຕອບກັບປຶ້ມເພື່ອໃຫ້ຄຳຖາມ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນຂອງ ເຂົາເຈົ້າຕອບ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ພ້ອມທີ່ຈະນັ່ງຝັງອາຈານແບ່ງປັນກັບນັກຮຽນຄົນອື່ນໆ.

ໃນຂະນະທີ່ເດັກໄວຮຽນເຂົ້າໂຮງຮຽນອະນຸບານ, ປະມານອາຍຸສາມປີ, ຄູອາດພົບວ່າບາງຄົນພ້ອມທີ່ຈະ ແບ່ງປັນກຸ່ມນ້ອຍໆ, ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຄູຈະຕ້ອງຮູ້ວ່າເດັກນ້ອຍບາງຄົນຈະບໍ່ສາມາດຝຶກການແບ່ງປັນໄດ້ຕະຫຼອດ ເວລາຂອງການແບ່ງປັນປຶ້ມທີ່ສຳເລັດ. ເດັກທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳອື່ນໆ.

ລັກສະນະທີ່ສຳຄັນຂອງການແບ່ງປັນປຶ້ມຂອງຄູກັບເດັກນ້ອຍແມ່ນທັດສະນະຄະຕິທີ່ກະຕືລືລົ້ນຂອງຄູຕໍ່ວຽກ ງານນີ້. ຄູອາຈານເປັນປັດໄຈກະຕຸ້ນ, ກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການແລກປ່ຽນເຫຼົ່ານີ້. ຄວາມກະຕືລື ລົ້ນນີ້ແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນໃນວິທີທີ່ຄູປ່ຽນສຽງດັງແລະຈັງຫວະຂອງການປາກເວົ້າ ແລະ ວິທີທີ່ຄູຊຸກຍູ້ໃຫ້ ເດັກນ້ອຍພົວພັນກັບຄູແລະກັບເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຕອບດ້ວຍວາຈາ ແລະ ບໍ່ເວົ້າ. ເມື່ອຂໍ້ຄວາມ ຄາດຄະເນໄດ້, ນາງຄວນຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານອອກສຽງໃນການລະເວັ້ນທີ່ຄຸ້ນເຄີຍຂອງຂໍ້ຄວາມ.

ຄູສາມາດ ແລະ ຄວນປະມວນຜົນຂໍ້ຄວາມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນງ່າຍຕອບສະໜອງລະດັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ ເດັກນ້ອຍ. ນີ້ຈະມີສ່ວນຮ່ວມເຮັດໃຫ້ຄຳສັບງ່າຍຂຶ້ນ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ໂຄງສ້າງຂົວມີຄວາມຊັບຊ້ອນໜ້ອຍລົງ.

ເມື່ອແບ່ງປັນປຶ້ມຮູບກັບເດັກນ້ອຍ, ຄູສອນບໍ່ພຽງແຕ່ປະມວນຜົນຂໍ້ຄວາມເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງສ້າງການຕອບໂຕ້ ແລະການສົນທະນາ. ພວກເຮົາສາມາດເອີ້ນວ່າການອ່ານແບບໂຕ້ຕອບ. ສາມສ່ວນຂອງການອ່ານແບບໂຕ້ຕອບປະ ກອບມີ: (a) ການຖາມຄຳຖາມທີ່ມີຄຳຕອບສະເພາະໃດໜຶ່ງສາມາດຊອກຫາຢູ່ໃນຮູບພາບຫຼືຂໍ້ຄວາມ, (b) ຖາມ ຄຳຖາມປາຍເປີດ, ແລະ (c) ຂະຫຍາຍໂດຍອີງໃສ່ການຕອບສະໜອງຂອງເດັກນ້ອຍ.

ຍົກຕົວຢ່າງ:

ຜູ້ໃຫຍ່: ອັນນີ້ແມ່ນຫຍັງ? (ຊີ້ໄປເຖິງຮູບພາບ) [ຄຳຖາມໂດຍອີງໃສ່ປຶ້ມ]

ເດັກນ້ອຍ: ລົດບັນທຸກ

ຜູ້ໃຫຍ່: ຖືກຕ້ອງແລ້ວ! ມັນເປັນລົດບັນທຸກ. ມັນເປັນລົດບັນທຸກສີຝາ. (ຂະຫຍາຍຄຳຕອບຂອງເດັກນ້ອຍ) ເຈົ້າ ເຫັນຫຍັງຢູ່ດ້ານຫຼັງຂອງລົດບັນທຸກ? (ຄຳຖາມໂດຍອີງໃສ່ປຶ້ມ).

ເດັກນ້ອຍ: ດິນຈີ່.

ຜູ້ໃຫຍ່: ແມ່ນແລ້ວ, ມີດິນຈີ່ຢູ່ທາງຫຼັງ. (ຂະຫຍາຍຄຳຕອບຂອງເດັກນ້ອຍ) ເຈົ້າຄິດວ່າເຂົາເຈົ້າຈະເຮັດອັນໃດກັບ ດິນຈີ່ເຫຼົ່ານັ້ນ? (ຄຳຖາມປາຍເປີດ)

ເດັກນ້ອຍ: ເຮັດເຮືອນ

ຜູ້ໃຫຍ່: ຖືກຕ້ອງແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າໃຊ້ດິນຈີ່ຂອງເຮືອນບໍ່ໄດ້. [ຂະຫຍາຍໂດຍອີງໃສ່ການຕອບສະໜອງຂອງເດັກ]. ມີ ການກໍ່ສ້າງ

ຜ່ານການນຳໃຊ້ວິທີການອ່ານສົນທະນາ, ການເຂົ້າຮ່ວມຂອງເດັກນ້ອຍໃນກິດຈະກຳໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້. ເມື່ອໄດ້ຮັບປະສົບການໃນການແລກປ່ຽນປຶ້ມກັບເດັກນ້ອຍ, ຄູອາຈານຈະສາມາດມີສະຕິນຳໃຊ້ປຶ້ມຄຳຖາມ ແລະ ສ່ວນຂະຫຍາຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຈິງຈັງໃນການແບ່ງປັນປຶ້ມ. ເດັກນ້ອຍທີ່ມີອາຍຸຫຼາຍກວ່າອາດຈະ

ຕ້ອງການອ່ານຫນັງສືທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບນາງ. ນີ້ເປັນໂອກາດທີ່ດີທີ່ຈະນັ່ງຝັງບົດເລື່ອງປາກເປົ່າເຊິ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍ ເດັກ. ຝັງ, ເອົາໃຈໃສ່ກັບກິດຈະກຳ ແລະ ການສະໜອງໃຫ້ຄຳຄິດເຫັນໃນທາງບວກເຖິງແມ່ນວ່າໃນເວລາທີ່ ສະບັບຂອງເດັກນ້ອຍມີການປ່ຽນແປງຈາກຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບ. ມັນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວ່າເດັກນ້ອຍຊອກຫາໂອກາດ ເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອອ່ານສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສາມາດໃນການຈື່ຈຳເນື້ອໃນແລະພາສາໃນຫນັງສື, ແຕ່ຍັງໄດ້ຄວາມສຸກຂອງ ເຂົາເຈົ້າໃນການແລກປ່ຽນປຶ້ມກັບໃຜຜູ້ຫນຶ່ງໂດຍສະເພາະຄູອາຈານ.

3. ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີປະສົບການໃນສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນ

ເມື່ອເດັກນ້ອຍກ້າວເຂົ້າສູ່ໄລຍະໄວໜຸ່ມຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາອາດຈະເລີ່ມສັງເກດເຫັນການຂຽນໃນ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເລີ່ມຖາມຄຳຖາມກ່ຽວກັບມັນ, ແລະ ພະຍາຍາມຊອກຫາຄວາມຫມາຍຂອງມັນ. ພວກເຮົາສາມາດເປີດໂອກາດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເບິ່ງວິທີການຂຽນໃນກິດຈະກຳປະຈຳວັນໃນລັກສະນະດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ໂດຍ ການນຳໃຊ້ຊື່ຂອງເດັກນ້ອຍເປັນປ້າຍຊື່, ສິ່ງປະກາດ, ຈົດຫມາຍສັ້ນສຳລັບພໍ່ແມ່, ແລະ ສະໜອງຂອງຫຼິ້ນໃຫ້ ເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນກັບທີ່ມີການຂຽນ. ກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້ຈະພັດທະນາການຮັບຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບວິທີການທີ່ໃຊ້ ພາສາຂຽນໃນສະພາບການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ໃຊ້ຊື່ເດັກນ້ອຍເປັນປ້າຍຊື່ປະສົບການສ່ວນຕົວໃນການໃຊ້ການຂຽນ ໃນສະພາບແວດລ້ອມຂອງເດັກແມ່ນວ່າຊື່ຂອງເດັກແມ່ນໃຊ້ເພື່ອກຳນົດສະຖານທີ່ຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ພື້ນທີ່ປ່ອນທີ່ ເສື້ອຄຸມຂອງພວກເຂົາຖືກຫ້ອຍ ແລະ ສິ່ງຂອງສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາຖືກເກັບໄວ້. ໃນເວລາທີ່ຊື່ຂອງເດັກນ້ອຍ ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອກຳນົດຮູບແຕ້ມຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຫຼື ຜະລິດຕະພັນອື່ນໆ, ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງຈະເບິ່ງວິທີການຂຽນສາມາດ ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສື່ສານຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ມັນຍັງດີທີ່ຈະໃຊ້ສັນຍາລັກພິເສດທີ່ມີຊື່ຂອງເດັກເຊັ່ນຮູບ ສີ່ຫລ່ຽມ, ສາມຫຼ່ຽມ, ຫຼື ດອກໄມ້. ອັນນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ມັນງ່າຍຂຶ້ນສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະຮັບຮູ້ສັນຍາລັກທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊື່ຂອງຕົນໃນມື້ຕໍ່ມາ, ແລະ ຈາກນັ້ນ, ລາວຫຼືນາງຈະເລີ່ມຮັບຮູ້ຊື່ຂອງຕົນເປັນລາຍລັກອັກສອນ. ມີ ຄວາມສອດຄ່ອງໃນວິທີການຂຽນຊື່ຂອງເດັກນ້ອຍ. ສຳລັບຕົວຢ່າງ, ສະເຫມີໃຊ້ຕົວພິມໃຫຍ່ສຳລັບຕົວ ອັກສອນທຳອິດແລະຕົວພິມນ້ອຍສຳລັບຕົວອັກສອນທີ່ຍັງເຫຼືອ. ຊື່ຂອງເດັກຄວນສອດຄ່ອງກັບວິທີການທີ່ ຄອບຄົວຂອງເດັກເອີ້ນວ່າ: ຫ້າມຫຍໍ້ ຫຼືໃຊ້ຮູບແບບອື່ນຂອງຊື່ເດັກ ເວັ້ນເສຍແຕ່ຈະໃຊ້ໃນຄອບຄົວດຽວກັນ. ຍົກ ຕົວຢ່າງ, Bop ແທນ Tuan Anh, Bin ແທນ Hong Duc ...

ເມື່ອມີການປະກາດຫຼືຈົດໝາຍຈາກຄູເຖິງພໍ່ແມ່, ເດັກຈະສັງເກດເຫັນການໃຊ້ການຂຽນເພື່ອສື່ສານ. ເຂົາເຈົ້າ ສາມາດຂໍໃຫ້ຄູອ່ານໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້. ໃຊ້ເວລາທີ່ຈະແບ່ງປັນຄວາມໝາຍທົ່ວໄປຂອງການປະກາດໃນຈົດໝາຍຂ່າວ ເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ, ເຊັ່ນ, “ຈົດໝາຍນີ້ແມ່ນສຳລັບພໍ່ແມ່. ຂ້ອຍເຕືອນແມ່ຂອງເຈົ້າໃຫ້ເອົາເກີບອອກກຳລັງກາຍ ມາໃຫ້ເຈົ້າ.” ຫຼື, “ຈົດໝາຍສະບັບນີ້ເຕືອນຂ້ອຍໃຫ້ກິນນົມຂອງລາວເລື້ອຍໆ.” ສະໜອງອຸປະກອນການຫຼິ້ນເກມ ດ້ວຍຄຳທີ່ຂຽນເມື່ອກະກຽມສະພາບແວດລ້ອມການຫຼິ້ນໃນຫ້ອງຮຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ຄູສອນສາມາດນຳໃຊ້ ວັດຖຸທີ່ແຕກຕ່າງກັນທີ່ມີຕົວອັກສອນທີ່ຕິດຄັດມາ. ສຳລັບພື້ນທີ່ຫຼິ້ນທຳທ່າ, ທ່ານຄວນເອົາກ່ອງມັງກອນເປົ່າແລະ ກະເປົ້າອາຫານ, ວາລະສານ, ລາຍການໂຄສະນາ ... ຖ້າທ່ານຕ້ອງການເລືອກປະເພດຂອງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຈະ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີປະສົບການໃນການຈັດເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າເພີ່ມຄວາມຕິດຄັດແລະຄວາມມ່ວນຊື່ນຂອງ

ເດັກນ້ອຍເມື່ອພວກເຂົາໃຊ້ວັດຖຸເຫຼົ່ານີ້. ເພື່ອຫລິ້ນ. ໃນການກຳນົດຜື້ນທີ່ນີ້, ປ້າຍຂະໜາດນ້ອຍສາມາດຖືກສ້າງຂຶ້ນທີ່ເດັກນ້ອຍສາມາດນຳໃຊ້ໃນຜື້ນທີ່ຫຼິ້ນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

4. ປະສົບການສ້າງລະບົບສັນຍາລັກ

ເພື່ອສ້າງປະສົບການສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ເນັ້ນໃສ່ການສ້າງຄວາມໝາຍຄຳເວົ້າຈາກລະບົບຂອງສັນຍາລັກແລະຕົວອັກສອນໃນປື້ມ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງເພີ່ມໂອກາດຫຼາຍກວ່າເກົ່າເພື່ອດຶງດູດເດັກນ້ອຍເພື່ອສ້າງສັນຍາລັກເຊັ່ນດຽວກັນກັບການເຂົ້າຮ່ວມເກມທີ່ມີສັນຍາລັກ ແລະ ຮູບພາບ. ທີ່ນີ້, ມີສາມປະເພດຂອງການສ້າງສັນຍາລັກໃນທາງບວກສຳລັບເດັກນ້ອຍ: ປຶ້ມຫົວຂໍ້ສ່ວນບຸກຄົນ, ການຫຼິ້ນຈົນຕະນາການ, ແລະ ແຕ່ລະຄົນໃຫ້ໂອກາດເດັກທີ່ຈະເລີ່ມເຂົ້າໃຈວິທີການໃຊ້ສັນຍາລັກ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງສັນຍາລັກອື່ນໆໃນການສື່ສານ. ປຶ້ມມີຫົວເລື່ອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ປຶ້ມຖືກສ້າງໂດຍສະເພາະສຳລັບບຸກຄົນຫນຸ່ມທີ່ມີຮູບພາບກ່ຽວກັບສິ່ງຂອງ ຫຼືຄົນທີ່ມີຄວາມໝາຍສ່ວນຕົວຕໍ່ເດັກນ້ອຍ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ຄູຄວນໃຊ້ຮູບຖ່າຍຕົວຈິງຂອງສິ່ງຂອງ ຫຼືຄົນໃນສະພາບແວດລ້ອມການດຳລົງຊີວິດຂອງເດັກ. ລົງທະບຽນການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງຄອບຄົວຂອງທ່ານເພື່ອເອົາຮູບສັດລ້ຽງຄອບຄົວ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ພໍ່ແມ່, ສະມາຊິກຄອບຄົວ, ເຮືອນ, ຫຼືຂອງຫຼິ້ນທີ່ມັກຂອງລູກຂອງທ່ານ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຕົກແຕ່ງຂອບຂອງຮູບແລະຂຽນຄຳບັນຍາຍຢູ່ດ້ານຂ້າງ. ແຕ່ລະໜ້າຂອງປຶ້ມຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົກຫຸ້ມດ້ວຍປລາສຕິກໂປ່ງໃສ ແລະ ຜ້າມ່ານເພື່ອເພີ່ມຄວາມທົນທານ. ເດັກນ້ອຍອາດຈະຢາກອ່ານບັນທຶກໃສ່ປຶ້ມຟິເສດທ້າທົວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຂຽນຊື່ຂອງເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນໃສ່ໜ້າປົກຂອງຫນັງສືເປັນຜູ້ຂຽນຫນັງສືແດງ. ຫົວຂໍ້ຫນັງສືສາມາດສະກັດຈາກຮູບພາບ ແລະ ຮູບພາບຂອງລາຍການໂຄສະນາ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍ ແລະເດັກນ້ອຍ, ເລືອກຮູບພາບທີ່ມີແລ້ວໃນປະສົບການຂອງເດັກ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍໄວຮຽນ, ທ່ານສາມາດອອກຮູບພາບທີ່ສ້າງໂດຍພວກເຂົາ, ເຖິງແມ່ນວ່າຮູບພາບທີ່ມີເນື້ອໃນທີ່ຄ້າຍຄືກັນ, ເຊັ່ນ: ອາຫານ ຫຼື ສິ່ງທີ່ມັກ. ໃນຂະນະທີ່ເດັກຍັງພັດທະນາກ້າມຊີ້ນຂະໜາດນ້ອຍ, ນາງຄວນໃຊ້ຮູບພາບທີ່ຕັດຈາກວາລະສານ ຫຼື ແຜ່ນພັບ. ຖາມເດັກນ້ອຍວ່າ ຫົວຂໍ້ແມ່ນຫຍັງ ແລະ ຂຽນໃສ່ແຕ່ລະຮູບ. ຮວບຮວມປຶ້ມ ແລະ ໃຊ້ພວກມັນໃນການໝູນຫຼືເປັນກຸ່ມໃຫຍ່ ແລະ ເກັບໄວ້ໃນໂຟນເດີ. ເກມປັນ. ໂອກາດສຳລັບການຫຼິ້ນທຳທຳເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດ ເພາະວ່າເດັກນ້ອຍເລີ່ມນຳໃຊ້ວັດຖຸທີ່ເປັນຮູບປະທຳເພື່ອຈຳລອງແນວຄວາມຄິດ ແລະ ເຫດການຕ່າງໆ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ພວກເຂົາໃຊ້ວັດຖຸແລະສັນຍາລັກເພື່ອເບິ່ງເຫັນສິ່ງຕ່າງໆ.

ເພື່ອຊຸກຍູ້ການຫຼິ້ນຈົນຕະນາການ, ຄູສອນຕ້ອງສະໜອງອຸປະກອນຜື້ນຖານທີ່ເດັກນ້ອຍສາມາດໃຊ້ເພື່ອຈົນຕະນາການເຖິງວັດຖຸອື່ນໆ, ເຊັ່ນ: ກ່ອງເບຍ cardboard ແລະຖົງພາດສະຕິກ. ໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນໂທລະສັບ, ໄມ້ຄ້ອນຫຼືກິຕາໄດ້, ປ່ອງເປົ່າຂະໜາດໃຫຍ່ສາມາດແນະນຳຂອງຫຼາຍສິ່ງຂອງເດັກນ້ອຍ ເຊັ່ນ: ເຮືອນ, ລົດຫຼືລົດໄຟຫຼືຍົນ ...ແຕ້ມ ແລະ scribble. ເດັກນ້ອຍໄວຮຽນເລີ່ມສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນການຂຽນຫຼືການຂຽນ. ເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ລະບົບສັນຍາລັກໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນໄວໆນີ້, ສ້າງຜື້ນທີ່ທີ່ມີອຸປະກອນຜື້ນຖານທີ່ຈຳເປັນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍແລະສາມາດນຳໃຊ້ເປັນອິດສະຫຼະ. ວັດສະດຸບາງອັນຄວນມີຢູ່ໃນມືທຸກວັນເຊັ່ນ: ປາກກາ (ທີ່

ສາມາດເຊັດໃຫ້ສະອາດໄດ້), ສໍສິດີ, ພ້ອມດ້ວຍວັດສະດຸທີ່ຈະຂຽນ ແລະ ແຕ້ມໃສ່. ວັດສະດຸອື່ນໆສໍາລັບການ ແຕ້ມດ້ວຍມືຫຼືສີແປງອາດຈະຖືກນໍາໃຊ້ແຕ່ຫນ້ອຍລົງເລື້ອຍໆ.

ເນື່ອງຈາກວ່າເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການພັດທະນາການຄວບຄຸມກ້າມຊີ້ນທີ່ດີ, ພວກເຂົາຈະ ຕ້ອງການຜ້າມ່ານເຈ້ຍຂະໜາດໃຫຍ່ສໍາລັບກິດຈະກຳກັບຄືນໄປບ່ອນ ແລະ ອອກໄປ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ ເຫັນວ່າເຈ້ຍຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ວາງໄວ້ເປັນແຖວຍາວຢູ່ໃນໂຕະຕຳ, ຢູ່ເທິງກຳແພງ, ຢູ່ເທິງຜື້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍ ຕ້ອງການ. ຈາກນັ້ນ, ກໍ່ມີເຈ້ຍນ້ອຍໆທີ່ກຽມໄວ້ດ້ວຍວິທີຕ່າງໆ, ລວມທັງນາມບັດ ແລະ ຊອງຈິດໝາຍ ຫຼື ປຶ້ມ ແບບງ່າຍໆ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ເຂົາເຈົ້າອະທິບາຍ ໄວ້ໃນປຶ້ມ.

IV. ຄຳແນະນຳສໍາລັບຄູສອນຫ້ອງຮຽນກັບນັກຮຽນຊົນເຜົ່າ

ເດັກນ້ອຍຈາກຄອບຄົວທີ່ມີພາສາອື່ນນອກຈາກພາສາລາວຈະຮຽນຮູ້ທັງສອງພາສາໃນເວລາດຽວກັນ. ເດັກນ້ອຍຈະຮຽນພາສາຢູ່ເຮືອນເຊັ່ນດຽວກັນກັບຮຽນພາສາລາວ ເພາະວ່າເຫຼົ່ານັ້ນເປັນພາສາທີ່ເຂົາເຈົ້າໃຊ້ເປັນ ສ່ວນໃຫຍ່. ໃນຖານະທີ່ເປັນຄູອາຈານ, ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນທີ່ທ່ານກໍານົດຍຸດທະສາດສະເພາະ, ສຸມໃສ່ການເພື່ອ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ພາສາຫວຽດແລະວາງຜື້ນຖານສໍາລັບການຮູ້ຫນັງສືໄດ້. ໃນພາກນີ້ຈະໄດ້ກ່າວເຖິງ 5 ຈຸດ ຕົ້ນຕໍຄື: (2) ການສ້າງຄວາມສາມັກຄີກັບພໍ່ແມ່ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເດັກນ້ອຍ; (b) ຊຸກຍູ້ ແລະ ສະໜັບສະໜູນ ເດັກໃຫ້ໃຊ້ພາສາແມ່ຢູ່ເຮືອນ; (c) ສຸມໃສ່ການພັດທະນາພາສາປາກເວົ້າ; (d) ສະໜອງອຸປະກອນການຮຽນທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາສາ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງເດັກ; (e) ສະໜອງພາສາ ແລະ ການຮູ້ຫນັງສືສໍາລັບກິດຈະກຳກັບບ້ານ.

1. ສ້າງຄວາມສໍາພັນທີ່ກົມກຽວກັບພໍ່ແມ່ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເດັກ

ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນຕ້ອງຮູ້ສຶກປອດໄພ ແລະ ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ. ໂດຍສະເພາະກັບເດັກນ້ອຍ. ເພື່ອສ້າງຄວາມ ສໍາພັນທີ່ກົມກຽວລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍແລະພໍ່ແມ່ຄອບຄົວ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງສ້າງການເຊື່ອມຕໍ່ທັງຫມົດລະຫວ່າງ ຄອບຄົວແລະຫ້ອງຮຽນ. ເປັນສິ່ງຈຳເປັນເພື່ອສ້າງການພົວພັນສາມັກຄີແບບພິເສດລະຫວ່າງຄູສອນ ແລະ ຄອບຄົວ ຂອງເດັກ, ແລະ ສິ່ງນີ້ມີຄວາມສໍາຄັນເປັນພິເສດແມ່ນຄອບຄົວຊາວເຜົ່າສ່ວນຫນ້ອຍທີ່ບໍ່ຄ່ອຍໃຊ້ພາສາລາວ. ຄູ ຄວນພະຍາຍາມຮຽນຮູ້ໂຄງສ້າງຜື້ນຖານໃນພາສານັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາເຈົ້າສາມາດທັກທາຍສະມາຊິກໃນຄອບຄົວດ້ວຍ ພາສາຂອງຕົນເອງ. ເພື່ອບັນລຸຜົນໄດ້ຮັບ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງເຄົາລົບພາສາທີ່ເດັກນ້ອຍໃຊ້ຢູ່ເຮືອນ.

ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນໂດຍສະເພາະສໍາລັບນາງທີ່ຈະຮຽນຮູ້ການອອກສຽງຊື່ຂອງພໍ່ແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍຢ່າງຖືກຕ້ອງ ເພາະວ່ານັ້ນເປັນວິທີການສະແດງຄວາມເຄົາລົບແລະຄວາມເຄົາລົບ. ສະເຫມີຕອບພໍ່ແມ່ຂອງເດັກໃນລັກສະນະທີ່ ເປັນທາງການໂດຍການໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ສຸພາບເຊັ່ນ: ທ່ານ, ນາງ, ທ່ານ, ພຽງແຕ່ປະກອບກັບລັກສະນະຂອງພາສາ ຊົນເຜົ່ານັ້ນ. ຄູອາຈານຍັງຈະໄດ້ຮຽນຈາກການປຽບທຽບການທັກທາຍທີ່ສຸພາບໃນພາສາທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງ ຄອບຄົວຂອງຊົນເຜົ່າທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ຄູຍັງຈຳເປັນຕ້ອງຮັບຮູ້ການກະທຳການສື່ສານທີ່ບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າ ແລະ ທຳທາງໃນວັດທະນະທຳຄອບຄົວຂອງ ເດັກນ້ອຍ. ໃນບາງກຸ່ມ, ເຂົາເຈົ້າທັກທາຍດ້ວຍຫົວເລັກນ້ອຍ, ໃນກຸ່ມອື່ນໆ, ຜູ້ໃຫຍ່ມັກຈັບມືກັນເມື່ອພົບກັນ. ມັນເປັນວິທີທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະທັກທາຍຄອບຄົວຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ຮຽນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຂອງນາງເພື່ອໃຫ້ພໍ່ແມ່ຮູ້ສຶກ

ສະດວກສະບາຍໃນເວລາຕິດຕໍ່ກັບຄູອາຈານ. ໂດຍການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປີດຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຂອງພວກເຮົາ, ພໍ່ແມ່ແລະຄອບຄົວຈະຮູ້ສຶກສະດວກສະບາຍແລະປອດໄພໃນເວລາສົ່ງລູກຂອງພວກເຮົາ.

ເຖິງວ່າຈຸດສຸມຂອງຫ້ອງຮຽນແມ່ນການສຶກສາພາສາລາວ, ແຕ່ຄູຍັງສາມາດເຮັດໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ ແລະ ປອດໄພໂດຍການຮຽນປະໂຫຍກພື້ນຖານໃນພາສາຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຊັ່ນ "ເວລາອາຫານທ່ຽງ", "ມາ", "ຫ້ອງນ້ຳ". ນີ້ເປັນສິ່ງສໍາຄັນໂດຍສະເພາະໃນອາທິດທຳອິດ.

2. ຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃຊ້ພາສາແມ່ຢູ່ເຮືອນ

ເມື່ອເດັກນ້ອຍຮຽນພາສາໃດໜຶ່ງ, ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການພົວພັນກັບຄົນທີ່ສາມາດເວົ້າພາສານັ້ນໄດ້ຢ່າງຄ່ອງ ແຄ້ວ. ໂດຍການຊຸກຍູ້ໃຫ້ພໍ່ແມ່ໃຊ້ພາສາຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ເຮືອນ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍຈະມີພື້ນຖານແຂງໃນ ພາສານັ້ນ. ເນື່ອງຈາກວ່າພໍ່ແມ່ມີຄວາມຄ່ອງແຄ້ວໃນພາສາແມ່, ລູກຂອງພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບປະສົບການຈາກ ສະພາບແວດລ້ອມພາສາທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ພັດທະນາທັກສະການສຶກສາຂອງພວກເຮົາຕາມມາດຕະຖານ. ສໍາລັບເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ, ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຸດົມສົມບູນທາງດ້ານພາສາແມ່ນສໍາຄັນທີ່ສຸດສໍາລັບການພັດທະນາ ທັກສະການຮູ້ໜັງສືທີ່ຄາດຫວັງ. ສະພາບແວດລ້ອມດ້ານພາສາທີ່ອຸດົມສົມບູນຍັງວາງພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການຮຽນຮູ້ ພາສາທີສອງ, ພາສາຫວຽດນາມ.

3. ສຸມໃສ່ພັດທະນາການປາກເວົ້າ

ເນື່ອງຈາກວ່າການປາກເວົ້າປາກເປົ່າແມ່ນຈຸດຫມາຍປາຍທາງຂອງການຮູ້ໜັງສືກ່ອນ, ຈຸດສຸມຂອງຄູອາຈານ ໃນຫ້ອງຮຽນກັບນັກຮຽນຊົນເຜົ່າແມ່ນເພື່ອພັດທະນາການປາກເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍ. ໃນອາຍຸນີ້, ຂະບວນການຂອງ ເດັກນ້ອຍຮຽນພາສາທີສອງ, ພາສາຫວຽດ, ແມ່ນຄ້າຍຄືກັນກັບວິທີການຂອງເດັກນ້ອຍຮຽນເວົ້າຢູ່ເຮືອນ. ດ້ວຍ ວິທີນັ້ນ, ຄູອາຈານສາມາດນຳໃຊ້ວິທີດຽວກັນເພື່ອພັດທະນາການປາກເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍ, ຈາກນັ້ນສາມາດເວົ້າ ພາສາຫວຽດນາມກັບເດັກນ້ອຍໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າຝຶກເວົ້າຢູ່ເຮືອນ, ເຊັ່ນ: ການສຳຜັດຕາ, ແບ່ງປັນຄວາມຄິດ, ການນຳໃຊ້ຕົວກາງ, ຫ້າສ່ວນປະກອບ, ແລະ. ອາການຂອງມະນຸດ. ມັນຍັງດີທີ່ຈະມີກິດຈະກຳທີ່ເໝາະສົມເຊັ່ນ ການສົນທະນາ, ອ່ານປຶ້ມນິທານ, ຫຼື ການສ້າງລະບົບສັນຍາລັກ. ເຈົ້າຄວນໃຊ້ປະໂຫຍກທີ່ເປັນພາສາຄອບຄົວທີ່ດີ ເຊັ່ນ: ພາສາລາວ. ການຮຽນຮູ້ສອງພາສາໃນເວລາດຽວກັນແມ່ນຂະບວນການທີ່ສັບສົນ. ແອນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ຮຽນຢ່າງ ໄດ້ຖືກຈັດໃສ່ໃນສອງສະພາບແວດລ້ອມພາສາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ອາດຈະຮຽນຮູ້ທັງສອງພາສາ ຈົນກ່ວາເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນອາຍຸອະນຸບານ. ການປະນີປະນອມຂອງສອງພາສານີ້ແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນແລະບໍ່ ຕ້ອງການຄຳອະທິບາຍ ຫຼື ຫຼັກຖານ.ເມື່ອມີການພົວພັນກັບເດັກນ້ອຍບັນດາເຜົ່າ, ຄູອາຈານຕ້ອງປະຕິບັດຢ່າງ ລະອຽດຖີ່ຖ້ວນພວກເຮົາເຈົ້າຕິດຕໍ່ສື່ສານ, ທັງທາງວາຈາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າ. ຄືກັນກັບການເຮັດວຽກການຮຽນ ຮູ້ພາສາແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ໂດຍຜ່ານການພັດທະນາພາສາທີສອງກ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະ ສາມາດສຶກສາດ້ວຍວາຈາພາສາໃໝ່. ໄລຍະເວລາທີ່ງຽບງອາດຈະເກີດຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍພັດທະນາຄວາມ ເຂົ້າໃຈ ແລະ ການຮັບຮູ້ທາງວາຈາ. ນີ້ແມ່ນ ສໍາລັບເດັກນ້ອຍເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນການນຳໃຊ້ພາສາເວົ້າ. ສະໜອງ ອຸປະກອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາສາແມ່ໃຫ້ແກ່ຫ້ອງຮຽນຄຽງຄູ່ກັບການເປີດເຜີຍໃຫ້ເດັກ

ໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກນິທານ, ບົດກະວີ, ປຶ້ມ, ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນທີ່ສຸດທີ່ຈະມີສະພາບແວດລ້ອມທາງວັດຖຸ ແລະ ວັດທະນະທຳສັງຄົມທີ່ມີຢູ່ແລ້ວໃນຄອບຄົວ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ພວກເຮົາຈະໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີປະສົບການທີ່ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ເສີມສ້າງແນວຄວາມຄິດ ເຊັ່ນ: ການພັດທະນາພາສາບ້ານ (ພາສາບ້ານ). ອຳນວຍຄວາມສະດວກທາງດ້ານພາສາ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍຢູ່ເຮືອນປະສົບການຂອງເດັກອ່ອນ ແລະ ເດັກໄວຮຽນໃນການຮູ້ໜັງສືສາມາດຂະຫຍາຍໄປເຖິງກິດຈະກຳກັບບ້ານ, ອຸປະກອນທີ່ວາງໄວ້ໃນຖົງໂຮງຮຽນ, ແລະ ສໍາລັບເດັກນ້ອຍ, ຖົງສໍ້ໜຶ່ງ ການຂຽນ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ພວກເຮົາໄດ້ສະໜອງອຸປະກອນໃຫ້ເດັກນ້ອຍເພື່ອສືບຕໍ່ສັງເກດ ແລະ ຄົ້ນຫາການຮູ້ໜັງສື ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ເຮືອນ. ຄູ່ຍັງສາມາດຊຸກຍູ້ໃຫ້ພໍ່ແມ່ ແລະ ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວພົວພັນກັບເດັກນ້ອຍໃນກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ຖົງເຫຼົ່ານີ້ມີໃຫ້ກູ້ຢືມສໍາລັບສອງສາມມື້ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ແນ່ນອນຂອງອາທິດ. ຂໍໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ກວດກາ ແລະ ຈັດວາງເວລາໃນການກວດສອບວ່າ ເມື່ອເອົາກະເປົາເງິນຄືນມາໃຫ້ເຈົ້າແລ້ວ, ຈະມີເອກະສານ ແລະ ເນື້ອໃນຕ່າງໆ ທີ່ຈະນຳມາຄືນຕໍ່ໄປ. ເລືອກສີແລະຄວາມທົນທານຂອງຖົງແລະຕິດເຄື່ອງໝາຍປະຈຳຕົວທີ່ມີສັນຍາລັກຫຼືວັດຖຸທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກນ້ອຍແລະຈະບໍ່ຖືກຖິ້ມອອກ. ຖົງໂຮງຮຽນ. ສໍາລັບແຕ່ລະກະເປົ້າປຶ້ມ (backpack), ເລືອກສອງຫຼືສາມປຶ້ມທີ່ນາໆໃຊ້ໃນຫ້ອງຮຽນ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ລວມເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ວັດຖຸທີ່ມີການຂຽນເປັນພາສາກຳເນີດຂອງເດັກ ແລະ ພາສາລາວມຸ່ມທັງປຶ້ມຂຽນໃນພາສາແມ່ຂອງເຈົ້າ. ກຽມກະເປົ້າປຶ້ມເພີ່ມອີກໜ້ອຍໜຶ່ງເພື່ອມອບໃຫ້ພໍ່ແມ່. ຖົງປາກກາ ແລະ ແຕ້ມຮູບເພື່ອຊຸກຍູ້ການຊຸດຄົ້ນຂອງເດັກນ້ອຍກັບສໍາລັບການຂຽນ ແລະ ການແຕ້ມຮູບ, ຄູຄວນໃຫ້ເຄື່ອງໝາຍຂະໜາດໃຫຍ່ ແລະ ດິນສໍ້ສີ. ໃສ່ມີສອງສາມຫນ້າພ້ອມທີ່ຈະສ້າງ ຂອງເອກະສານ; ມ້ວນເຈ້ຍຍັງສາມາດກະກຽມທຳມະດາທີ່ບໍ່ມີສາຍສໍາລັບເດັກນ້ອຍຂຽນ ແລະ ຂຽນໃສ່. ໃນເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍເອົາດິນສໍ້ ແລະ ທາດເຫຼັກອອກ, ເອົາການຂຽນແລະຮູບແຕ້ມຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ສິນທະນາກັບພວກເຂົາກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນສ້າງສັນຂອງພວກເຂົາ. ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ຈະຂຽນຊື່ຂອງເດັກຢູ່ໃນເຈ້ຍ ແລະ ສະແດງຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຕະຫຼອດມື້ແລະສໍາລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະກັບບ້ານ.

V. ຄຳແນະນຳສໍາລັບຄູທີ່ເຮັດວຽກກັບເດັກນ້ອຍຈາກສະຖານະການທີ່ໂຊກຮ້າຍ

ເຫັນໄດ້ວ່າ ເດັກນ້ອຍທີ່ໂຊກຮ້າຍ ມັກຈະຢູ່ໃນຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກ ຫຼື ມີລາຍໄດ້ຕໍ່າ, ພໍ່ແມ່ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຕໍ່າ, ພໍ່ແມ່ລ້ຽງລູກດ່ຽວ ແລະ ໃຊ້ພາສາທ້ອງຖິ່ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ແມ່ນເດັກນ້ອຍທຸກຄົນໃນສະພາບແວດລ້ອມນັ້ນ, ປະກົດຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ໂຊກຮ້າຍ, ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການມີປະສົບການເພື່ອພັດທະນາທັກສະການຮູ້ໜັງສື. ບໍ່ແມ່ນທຸກຄອບຄົວຈະຄືກັນໃນດ້ານຄວາມທຸກຍາກ ຫຼື ການສຶກສາເດັກນ້ອຍ. ຕົວຢ່າງ, ບໍ່ແມ່ນຄອບຄົວທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຂາດການເຂົ້າເຖິງປຶ້ມ. ພໍ່ແມ່ບາງຄົນສາມາດຍຶມປຶ້ມຈາກຫໍສະໝຸດ ຫຼື ຊື້ປຶ້ມຈາກຮ້ານຂາຍສ່ວນຫຼຸດ. ເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວເຫຼົ່ານີ້ຍັງມີໂອກາດທີ່ຈະພັດທະນາການຮູ້ໜັງສື ແລະ ທັກສະພາສາພື້ນເມືອງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແທນທີ່ຈະອີງໃສ່ການຕັດສິນໃຈສອນກ່ຽວກັບການຍອມຮັບສະຖານະການຂອງເດັກ, ຄູຄວນຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບການສຶກສາຂອງເດັກຫຼັງຈາກເອົາໃຈໃສ່ແລະສັງເກດເດັກໂດຍການພົວພັນກັບພວກເຂົາ. ໂດຍການເຮັດການສັງເກດການທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງ, ນາງສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເດັກນ້ອຍຕິດຕໍ່ສື່ສານ. ຖ້າຫາກວ່າ, ຫຼັງຈາກການສັງເກດຢ່າງລະມັດລະວັງ, ທ່ານມີຄວາມເປັນຫວ່ງຕໍ່ສະພາບທີ່ໂຊກຮ້າຍ

ຂອງເດັກທີ່ພາໃຫ້ເກີດຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການພັດທະນາພາສາ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນ, ຄູ
ຄວນພະຍາຍາມຝຶກອົບຮົມເດັກໃຫ້ເວົ້າຊ້ຳແລະຊ້ຳຄືນອີກ. ໂອກາດທີ່ຈະມີປະສົບການຢູ່ເຮືອນ.ປະເພດຂອງການ
ປະຕິບັດທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແມ່ນບໍ່ແຕກຕ່າງຈາກນັ້ນສິ່ງທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ໃນພາກ
ກ່ອນ. ປະເພດຂອງໂຄງການນີ້ຍັງຄົງຢູ່ສຸມໃສ່ການພັດທະນາພາສາເວົ້າແລະການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມພາສາ
ອຸດົມສົມບູນໃນພາສາ ແລະ ການຂຽນ, ຄູສອນຈຳເປັນຕ້ອງຈື່ສາມຄໍາແນະນຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ເພີ່ມທະວີການໂຕ້ຕອບ
ໜຶ່ງຕໍ່ໜຶ່ງລະຫວ່າງຄູ ແລະ ເດັກ, ໃຊ້ການຊ້ຳຄືນສໍາລັບການຮຽນຮູ້ຮ່ວມກັນ, ແລະ ສັງເກດການຕອບສະໜອງ
ຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນທີ່ຈະປ່ຽນແປງກັບກິດຈະກຳທີ່ວາງແຜນ.

1. ເພີ່ມທະວີການພົວພັນແບບໜຶ່ງຕໍ່ໜຶ່ງລະຫວ່າງຄູ ແລະ ເດັກ

ພາສາແມ່ນໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການໂຕ້ຕອບ. ເດັກນ້ອຍທີ່ທຸກຍາກຕ້ອງການໂອກາດເລື້ອຍໆເພື່ອພົວພັນ
ກັບຜູ້ໃຫຍ່ເພື່ອຮຽນຮູ້ວິທີການສື່ສານ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສົນທະນາ, ອ່ານປຶ້ມນິທານ, ຫຼືການ
ກະທຳທີ່ເປັນສັນຍາລັກ, ລາວຕ້ອງຕິດຕໍ່ກັບເດັກແຕ່ລະຄົນ ແລະ ແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ຍິນ. ມັນຍັງມີຄວາມສໍາຄັນ
ທີ່ຈະສັງເກດຢ່າງລະມັດລະວັງວ່າເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນມີປະຕິກິລິຍາແນວໃດໃນລະຫວ່າງການສົນທະນາ ແລະ ການ
ແບ່ງປັນປຶ້ມນິທານ.

2 ໃຊ້ປຶ້ມເລື້ອຍໆເພື່ອເສີມສ້າງຄວາມຮູ້

ເດັກນ້ອຍທີ່ໂຊກຮ້າຍຕ້ອງໄດ້ຮັບການໃຫ້ໂອກາດທີ່ຈະເຮັດຊ້ຳປະສົບການທີ່ຜ່ານມາເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳ
ທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍຂຶ້ນໃນການອ່ານ, ຮ້ອງເພງ, ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມໃນເກມນີ້ວມີ. ຕົວຢ່າງ: ເມື່ອເຈົ້າເຫັນປຶ້ມທີ່
ລູກຂອງເຈົ້າມັກອ່ານແທ້ໆ, ໃຫ້ໃຊ້ປຶ້ມນັ້ນຕະຫຼອດອາທິດເພື່ອເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ລູກຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບເນື້ອ
ໃນຂອງປຶ້ມ. ເຮົາເຫັນໄດ້ງ່າຍວ່າເດັກນ້ອຍມັກອ່ານປຶ້ມທີ່ໄດ້ອ່ານຄືນໃນຕອນກາງເວັນ. ລະດັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່
ຊັດເຈນນີ້ຈະຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຕອບສະໜອງໃນທາງບວກແລະມີຄວາມສົນໃຈ.

3. ສັງເກດປະຕິກິລິຍາຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນເພື່ອວາງແຜນກິດຈະກຳຕໍ່ໄປ

ເຖິງແມ່ນວ່າຄໍາແນະນຳນີ້ສາມາດຖືກນຳໃຊ້ກັບການເລືອກຫຼັກສູດທັງໝົດທີ່ເຮັດຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເດັກ,
ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນໂດຍສະເພາະສໍາລັບການພົວພັນກັບເດັກນ້ອຍທີ່ດ້ອຍໂອກາດ. ເມື່ອສັງເກດເບິ່ງປະຕິກິລິຍາຂອງ
ເດັກແຕ່ລະຄົນໃນກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ວ່າສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ປາກົດຢູ່ໃນກິດຈະກຳທີ່ນຳ
ເອົາຜົນປະໂຫຍດມາໃຫ້ເດັກແມ່ນສິ່ງທີ່ຕ້ອງຊ້ຳແລະຊ້ຳ. ເມື່ອຄິດກ່ຽວກັບພຶດຕິກຳຂອງລູກຂອງທ່ານ, ໃຊ້ຂໍ້ມູນນີ້
ເພື່ອປັບການປະຕິບັດໃນປະຈຸບັນເຊັ່ນດຽວກັນກັບການວາງແຜນການຮຽນຮູ້ໃນອະນາຄົດຂອງລູກຂອງທ່ານ. ປະຕິ
ສຳພັນຂອງເດັກນ້ອຍມີດັ່ງນີ້: ຖືກດຶງດູດເອົາຄໍາເວົ້າຂອງຜູ້ໃຫຍ່, ຕິດຕໍ່ຕາ - ແລກປ່ຽນຄວາມຄິດເຫັນ, ຫັນປ່ຽນ
ການສົນທະນາ, ໄດ້ຮັບການດຶງດູດເອົາເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ລະດັບການປາກເວົ້າ, ພາສາຄອບຄົວ (ຫຼື
ພາສາແມ່). ການນຳໃຊ້ຄູ່ມືນີ້ໃນການສັງເກດການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຈະເຮັດໃຫ້ຄູອາຈານມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການ
ພັດທະນາປາກຂອງເດັກນ້ອຍ.

ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການອ່ານແບບໂຕ້ຕອບເມື່ອແບ່ງປັນປຶ້ມອ່ານກັບເດັກນ້ອຍ, ຄູໄດ້ມີໂອກາດສັງເກດປະຕິກິລິຍາຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຊິ່ງຊີ້ບອກເຖິງລະດັບການພັດທະນາພາສາ ແລະ ຄວາມສາມາດກ່ອນການອ່ານ ແລະ ຂຽນຂອງເດັກ. ພຶດຕິກຳສະເພາະທີ່ຕ້ອງສັງເກດລວມມີ: ການສຳຜັດກັບຕາ, ແລກປ່ຽນຄວາມຄິດ, ເຂົ້າຮ່ວມການສົນທະນາ, ຖືປຶ້ມ, ຈື່ຈຳເນື້ອໃນປຶ້ມ, ເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ຕອບສະໜອງທາງດ້ານອາລົມ. ໃນສ່ວນຕົ້ນຕໍຂອງພາກນີ້, ການສະແດງອອກສະເພາະຂອງພຶດຕິກຳແຕ່ລະຄົນໄດ້ຖືກອະທິບາຍ. ແຕ່ລະພຶດຕິກຳໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃນພາກ. ຂ້າງລຸ່ມນີ້ແລະມັນເປັນປະໂຫຍດທີ່ຈະສັງເກດເຫັນການໂຕ້ຕອບຂອງເດັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງການອ່ານ. ເມື່ອເລີ່ມກະກຽມອຸປະກອນເພື່ອຕິດຕາມການອ່ານ, ຄູຄວນເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າມີເອກະສານສະເພາະໃນປຶ້ມທີ່ເລືອກໄວ້ເພື່ອແບ່ງປັນກັບເດັກນ້ອຍ. ລັກສະນະຂອງຫນັງສືທີ່ດີສຳລັບເດັກນ້ອຍແມ່ນວ່າມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບປະຕິກິລິຍາຂອງເດັກໃນລະຫວ່າງການອ່ານ.

ການຕິດຕໍ່ກັບຕາ: ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນການພົວພັນກັບປຶ້ມແລະເລື່ອງ, ຕິດຕາມການຕິດຕໍ່ຕາຂອງລູກຂອງທ່ານ. ລູກຂອງທ່ານເບິ່ງມັນບໍ່ ? ລູກຂອງທ່ານເບິ່ງຫນັງສືບໍ່? ຕາຂອງເຈົ້າປ່ຽນທຸກຄັ້ງທີ່ເຈົ້າອ່ານຫນັງສືບໍ່? ຫຼື ການສຳຜັດຕາພຽງຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ, ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເດັກມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແລະເບິ່ງໄປອ້ອມຂ້າງ?

ແບ່ງປັນຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າ: ເມື່ອເຈົ້າຊີ້ໄປທີ່ຮູບຫຼືຮູບແຕ້ມ, ຕາຂອງລູກຂອງທ່ານເຮັດຕາມທິດຂອງຫຍ້າ? ເດັກຮຽນແບບທ່າທາງແລະການປະພຶດຂອງເຈົ້າບໍ່?

ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສົນທະນາ: ໃນເວລາທີ່ທ່ານເຂົ້າຮ່ວມໃນການອ່ານຫນັງສືກັບລູກຂອງທ່ານ ແລະ ອະທິບາຍແລະສົນທະນາກ່ຽວກັບຮູບພາບສະເພາະໃດຫນຶ່ງ, ລະມັດລະວັງເບິ່ງຕິກິລິຍາຂອງເດັກ. ເດັກມີການໂຕ້ຕອບທີ່ບໍ່ແມ່ນວາຈາ? ປະຕິກິລິຍາອາດຮວມເຖິງການສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນການສະແດງອອກທາງໜ້າ, ທ່າທາງ, ທ່າທາງ ຫຼືວິທີທີ່ເດັກເບິ່ງ

ນາງ. ເດັກນ້ອຍທີ່ມີອາຍຸ 1 ປີປາຍ ອາດຈະມີການຕອບໂຕ້ທາງວາຈາ ເຊັ່ນ: ການອອກສຽງ,

ສຽງຢ່າງ, ສຽງຫົວ ແລະແມ້ກະທັ້ງສຽງຮ້ອງຂອງຄວາມສຸກ. ເດັກນ້ອຍສາມາດ

ສະແດງຕົວທ່ານເອງໃນຫນຶ່ງຄຳຫຼືຫຼາຍກວ່ານັ້ນແລະອາດຈະຖາມຄຳຖາມ. ຖ້າທ່ານສັງເກດເຫັນວ່າເດັກບໍ່ຕອບສະຫນອງ, ທ່ານສາມາດລໍຖ້າເວລາຫຼາຍກວ່າກ່ອນທີ່ຈະເວົ້າ. ເມື່ອເລົ່າປະສົບການໃນປຶ້ມກັບເດັກຄືນໃໝ່, ລາວຈະກຳນົດເວລາລໍຖ້າທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກຕອບສະຫນອງຢ່າງຈະແຈ້ງ.

ເບິ່ງແຍງປຶ້ມ : ອີກວິທີໜຶ່ງທີ່ຈະສັງເກດປະຕິກິລິຍາຂອງເດັກນ້ອຍໃນເວລາອ່ານປຶ້ມແມ່ນເພື່ອເບິ່ງວ່າເຂົາເຈົ້າຜະຍາຍາມສຳຜັດ ຫຼື ມີອິດທິພົນຕໍ່ປຶ້ມນັ້ນ ເດັກນ້ອຍຍັງເລີ່ມພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການຄວບຄຸມການເຄື່ອນໄຫວທາງກາຍຂອງແຂນ ແລະ ມື ແຕ່ຍັງສາມາດສະແດງໃຫ້ເດັກເຫັນ. ຄວາມສົນໃຈໃນເວລາທີ່ເຂົາຍ້າຍແລະຍ້າຍມືຂອງຕົນ. ແອນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍໄວຮຽນເລີ່ມຊື້ຮູບແຕ້ມ ແລະ ຫັນໜ້າປຶ້ມ. ເຂົາເຈົ້າຍັງເລີ່ມຕົ້ນການອ່ານ ແລະເອົາປຶ້ມອອກມາໃຫ້ຜູ້ໃຫຍ່.

ການຈື່ຈຳເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມ: ເດັກນ້ອຍຈະພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການຈື່ຈຳເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມເມື່ອອ່ານປຶ້ມຫຼາຍຄັ້ງ. ການຈື່ຈຳຫຼືຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນຂອງເນື້ອຫາສາມາດສະແດງອອກໄດ້ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຄຳນ້ອຍຫຼື

ການກະທຳ. ເດັກນ້ອຍອາຍຸ 1 ປີສາມາດຈື່ຈຳຮູບພາບຂອງຊ່າງທີ່ເຊື່ອງໄວ້ຢູ່ຫລັງວັດຖຸໃນຫນ້າຫນຶ່ງແລະເຮັດສຽງ ຮ້ອງຂອງຊ່າງກ່ອນທີ່ຈະຫັນວັດຖຸ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ເດັກນ້ອຍສາມາດເຄື່ອນຫົວຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ອນທີ່ຜູ້ໃຫຍ່ຈະເວົ້າ ວ່າ, "ເອົາມືຂອງເຈົ້າໃສ່ຫົວຂອງເຈົ້າ, ນ້ຳເຜິ້ງ," ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກນ້ອຍສາມາດຈື່ຈຳເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມໄດ້. ຫຼັກການຂອງການຈື່ຈຳການຈື່ຈຳເນື້ອຫາແມ່ນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຄວາມສາມາດກ່ອນການຮູ້ຫນັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ ເພາະວ່າ ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມແມ່ນມີຄວາມຫມັ້ນຄົງແລະ ສາມາດສ້າງການຊຳຄືນແລະຈື່ຈຳໃນເວລາທີ່ອ່ານຫນັງສືຄືນໃໝ່. ມີຫຼາຍປັດໄຈທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສົນໃຈ ຂອງເດັກໃນເວລາອ່ານເຊັ່ນ: ສະພາບສຸຂະພາບຂອງເດັກ, ຄວາມປອດໄພແລະອາລົມ, ປັດໄຈອື່ນໆລວມມີວິທີທີ່ຄູ ອາຈານເຂົ້າຮ່ວມໃນການຮ່ວມມືແລກປ່ຽນກັບເດັກເຊັ່ນ: ການສຳຜັດກັບຕາ, ແລກປ່ຽນຄວາມຄິດເຫັນ, ມີສ່ວນ ຮ່ວມໃນການສົນທະນາ, ປະສົມກົມກຽວ. ເຖິງວ່າສາມາດເລືອກວິທີຕ່າງໆໃນການສັງເກດກຸ່ມເດັກນ້ອຍ, ຫຼືແມ່ນ ແຕ່ເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນ, ແຕ່ບາງຄັ້ງຄາວ, ຄູສາມາດເລືອກອຸປະກອນສະເພາະເພື່ອເພີ່ມຄວາມສົນໃຈຂອງ ເດັກນ້ອຍໃນໄລຍະຫຼາຍເດືອນ.

ຜົນກະທົບທາງອາລົມ: ເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມສຸກໂດຍສະເພາະ ແລະ ຢາກຮູ້ຢາກເຫັນໃນຂະບວນການອ່ານ ປຶ້ມມັກຈະມັກຊອກຫາໂອກາດອ່ານກັບຜູ້ໃຫຍ່. ພວກເຂົາສະແດງຄວາມຍິນດີແລະຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນໃນການ ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນລະຫວ່າງຂະບວນການອ່ານໂດຍການອ່ານໃຫ້. ຜົນກະທົບທາງບວກເຫຼົ່ານັ້ນ ແມ່ນເຫັນໄດ້ໃນເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍຂໍໃຫ້ອ່ານຫນັງສືດຽວກັນຫຼາຍຄັ້ງແລະຫຼາຍຄັ້ງ.

ສ້າງໂອກອນ. ພື້ນທີ່ອື່ນເພື່ອສັງເກດການຮູ້ຫນັງສືຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນໃນການສ້າງສັນຍາລັກ. ໃນຊ່ວງອາຍຸ ນີ້, ເດັກນ້ອຍພັດທະນາການຄວບຄຸມກ້າມຊີ້ນມື ແລະ ແຂນໄດ້ດີຂຶ້ນ ພ້ອມທັງການປະສານງານຂອງມື-ຕາ. ຈາກ ນັ້ນ ເດັກສາມາດສັງເກດການຂຽນຂອງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເລີ່ມຕັ້ງຄຳຖາມ ຫຼື ພະຍາຍາມຮຽນແບບການກະທຳຂອງຜູ້ ໃຫຍ່. ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ກັບສະພາບແວດລ້ອມລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງມັນກັບ ຄວາມໝາຍພິເສດຫຼືຂໍ້ຄວາມ. ມີ 6 ພຶດຕິກຳພິເສດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບລະບົບສັນຍາລັກທີ່ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ ສຸມໃສ່ການສັງເກດໃນເດັກນ້ອຍ. ປະກອບມີ: ຄວາມສົນໃຈໃນການຂຽນຂອງຜູ້ໃຫຍ່, ຄວາມສົນໃຈໃນສະພາບ ແວດລ້ອມລາຍລັກອັກສອນ, ຄວາມສົນໃຈໃນສັນຍາລັກທີ່ຊັດເຈນ, ປະເພດຂອງສັນຍາລັກສະເພາະ, ຄວາມໝາຍ ຂອງສັນຍາລັກສະເພາະ, ການເບິ່ງເຫັນສັນຍາລັກ ຫຼື ຮູບແຕ້ມທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນໃນລະຫວ່າງການຫຼິ້ນຈົນຕະນາການ. ແຕ່ລະພຶດຕິກຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ອະທິບາຍຢູ່ໃນພາກສ່ວນຂ້າງລຸ່ມນີ້. ເມື່ອສັງເກດຢ່າງລະມັດລະວັງ, ຄູສາມາດ ບັນທຶກຫຼັກການຂອງທ່າທາງທີ່ສ້າງສັນຍາລັກຂອງເດັກນ້ອຍຕາມແບບຟອມຂ້າງລຸ່ມນີ້.

ຄວາມບໍ່ມີຄວາມຫມາຍມາພ້ອມກັບການສະແດງອອກທາງສາຍຕາສະແດງສັນຍາລັກທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນໃນກິດ ຈະກຳຈົນຕະນາການການປ້ອງກັນດ້ວຍການຂຽນຂອງຜູ້ໃຫຍ່. ເມື່ອຄູຂຽນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ, ໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງວ່າ ເດັກມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນຂະບວນການຂຽນຫຼືບໍ່. ບາງທີນາງຈະຂຽນຈິດຫມາຍສະບັບນ້ອຍໄປຫາພໍ່ແມ່, ສ້າງ ບັນຊີລາຍຊື່ຂອງອຸປະກອນທີ່ຈຳເປັນສຳລັບກິດຈະກຳສະເພາະໃດຫນຶ່ງໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເດັກ. ເດັກນ້ອຍສາມາດ ເຂົ້າຫານາງແລະຖາມວ່າ: "ນີ້ແມ່ນຫຍັງ?" ຄວາມສົນໃຈໃນສະພາບແວດລ້ອມຂອງລາຍລັກອັກສອນ: ຄວາມ

ສິນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍໃນສະພາບແວດລ້ອມລາຍລັກອັກສອນແມ່ນສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຕົວອັກສອນວ່າມີຈຸດປະສົງຟິເສດແລະມີຄວາມຫມາຍ. ເດັກນ້ອຍໄວຮຽນອາດຈະເລີ່ມເອົາໃຈໃສ່ກັບຕົວອັກສອນໃນຫ້ອງຮຽນ, ໃນໂຮງຮຽນ, ຫຼືນອກໂຮງຮຽນ. ເດັກນ້ອຍສາມາດຖາມກ່ຽວກັບຕົວອັກສອນຫຼືຊື່ບ່ອກວ່າພວກເຂົາຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດ. ເດັກນ້ອຍບາງຄົນສາມາດສຸມໃສ່ຕົວອັກສອນສ່ວນບຸກຄົນ. ເມື່ອຊື່ຂອງເດັກຖືກໃຊ້ໃນຫ້ອງຮຽນ ຫຼື ໃນລາຍການສ່ວນຕົວ ຫຼືໃນການຈັດວາງຄໍາສໍາຄັນ ຫຼື ສະຖານທີ່ສ່ວນຕົວຂອງເດັກ, ເດັກຈະຮູ້ວ່າຕົວລະຄອນເຫຼົ່ານີ້ເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົວຕົນ ແລະ ຊັບສິນ. ສະແດງຮູບແຕ້ມເມື່ອເດັກນ້ອຍໄດ້ສໍາຜັດກັບການຂຽນ ແລະ ການແຕ້ມຮູບ, ເຂົາເຈົ້າສາມາດເລີ່ມນໍາໃຊ້ພວກມັນເພື່ອຂຽນເອົາຫົວຂອງເຈົ້າໃສ່ໃຈເຈ້ຍຫຼືຜື້ນຜິວຮາບພຽງ. ເມື່ອໃຫ້ໂດຍອາຈານໃຫ້ເດັກນ້ອຍເອກະສານທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ທີ່ເດັກນ້ອຍໃຊ້ໂອກາດນີ້ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນການສະແດງຮູບແຕ້ມຂອງເຈົ້າໃນແບບຂອງເຈົ້າເອງ. ການສ້າງການອ່ານຄັ້ງທໍາອິດ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສໍາລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນຮູບແບບການສະແດງອອກຂອງການແຕ້ມຮູບຫນ້າທໍາອິດ, ການນໍາສະເຫນີຮູບພາບຂອງເດັກໄດ້ຖືກສຸ່ມໝາຍດ້ວຍເສັ້ນກວ້າງ, ຍາວ. ໂດຍປະສົບກັບຂະບວນການສ້າງສັນຍາລັກໃນເຈ້ຍ, ເດັກນ້ອຍພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການຄວບຄຸມກ້າມຊີ້ນຂອງພວກເຂົາເພື່ອແຕ້ມຮູບ. ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ສັນຍາລັກແບບສຸ່ມເຫຼົ່ານີ້ຈະພັດທະນາໄປເປັນການສະແດງພາບຂອງວັດຖຸເຊັ່ນ: ເສັ້ນຊີວິດ, ຫຼືຕົວອັກສອນທີ່ອ່ອນເພຍ.

ຄວາມໝາຍມາພ້ອມກັບການສະແດງອອກທາງສາຍຕາເດັກນ້ອຍເລີ່ມຍືນຍັນວ່າການສະແດງອອກທາງສາຍຕາຂອງເຂົາເຈົ້າມີຄວາມໝາຍ. ພວກເຂົາສາມາດສະແດງຮູບແຕ້ມໃຫ້ຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ຖາມວ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ, ມັນກ່ຽວກັບຫຍັງ? ປະຈຸບັນສັນຍາລັກ ແລະ ຮູບພາບທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນໃນກິດຈະກຳຈົນຕະນາການເມື່ອຄູສັງເກດເດັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງກິດຈະກຳຈົນຕະນາການ, ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ກັບວິທີການນໍາໃຊ້ວັດຖຸເພື່ອເປັນຕົວແທນຂອງວັດຖຸຫຼືກິດຈະກຳ. ຕົວຢ່າງ, ເມື່ອເດັກນ້ອຍຖືບ່ວງຍາວເຂົ້າໄປໃນແຈຂອງຄອບຄົວ, ມັນຄ້າຍຄື: ເປຍໂນ, ສຽງດັງ ແລະ ສຽງດັງ. ເດັກນ້ອຍອີກຄົນໜຶ່ງສາມາດຍຸ່ງກ່ອງໃສ່ຜື້ນ ແລະ ສິ່ງສຽງຄືກັບລົດໄຖນາ. ເດັກນ້ອຍທັງສອງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສາມາດໃນການນໍາໃຊ້ວັດຖຸ ແລະ ເບິ່ງເຫັນຫນ້າທີ່ຂອງເຂົາເຈົ້າກັບວັດຖຸອື່ນ.

VI. ການພົວພັນກັບຕໍ່ຄອບຄົວ ແລະ ໂຮງຮຽນ

ພໍ່ແມ່ ແລະ ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວແມ່ນຄູສອນທໍາອິດເດັກນ້ອຍຄັ້ງທໍາອິດແລະເລື້ອຍໆທີ່ສຸດ. ໃນສ່ວນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ພໍ່ແມ່ຈະເບິ່ງແຍງຄູອາຈານຄູອະນຸບານແມ່ນຄູສອນທໍາອິດທີ່ຢູ່ນອກຄອບຄົວທີ່ມີບົດບາດສໍາຄັນມີຄວາມສໍາຄັນໃນການສ້າງຄວາມສໍາພັນທີ່ສະໜັບສະໜູນເຊິ່ງກັນແລະກັນກັບຄອບຄົວຈຸດປະສົງສໍາລັບເດັກນ້ອຍ. ເນື່ອງຈາກວ່າຈຸດສຸມຂອງເອກະສານນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານກ່ອນການຂຽນສໍາລັບເດັກນ້ອຍ, ພາກຕໍ່ໄປຈະນໍາສະເຫນີສາມຄໍາແນະນໍາສໍາລັບການສ້າງຕັ້ງຄວາມສໍາພັນຂອງຄອບຄົວ ແລະ ໂຮງຮຽນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາສາ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືລວມມີ: ການກວດສອບຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງຊຸມຊົນ ແລະ ພາສາຄອບຄົວ ແລະ ການຮູ້ໜັງສື, ແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ກັບພໍ່ແມ່ກ່ຽວກັບພາສາ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ, ສະໜັບສະໜູນຊ່ວຍເຫຼືອພໍ່ແມ່ໃນການສະໜອງອຸປະກອນການຂຽນຢູ່ເຮືອນ.

1. ຮັບຮູ້ພາສາ ແລະ ຕົວໜັງສືຂອງຊຸມຊົນ ແລະ ຄອບຄົວ

ວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນທີ່ພາສາ ແລະ ຕົວອັກສອນຖືກນຳໃຊ້ໃນທົ່ວຄອບຄົວແມ່ນມັກຈະເຊື່ອມໂຍງກັບພື້ນຖານສັງຄົມແລະວັດທະນະທຳ. ຄູອະນຸບານຕ້ອງຮັບຮູ້, ຍອມຮັບ ແລະ ເຄົາລົບບັນດາຄຸນຄ່າວັດທະນະທຳເຫຼົ່ານີ້. ນີ້ຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການພັດທະນາຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍ, ຄອບຄົວ ແລະ ຄູອາຈານ. ມັນຍັງເປີດໂອກາດໃຫ້ຄູສອນຊ່ວຍພໍ່ແມ່ຮັບຮູ້ວິທີການໃຊ້ພາສາ, ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ກິດຈະກຳຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ການໄປຊື້ເຄື່ອງ, ກິດຈະກຳທາງສາສະໜາ, ການອ່ານຈົດໝາຍ, ການຂຽນຈົດໝາຍ, ການອ່ານຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບສິນຄ້າ, ການອ່ານຫນັງສືພິມ ແລະ ວາລະສານ, ແລະ ການເລົ່າເລື່ອງປາກປາກທັງຫມົດແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພາສາ. ເມື່ອຄູສອນໃຫ້ພໍ່ແມ່ໃຫ້ລູກເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້, ພໍ່ແມ່ຈະສ້າງເງື່ອນໄຂການຮຽນຮູ້ໃຫ້ລູກ.

2 ແບ່ງປັນກັບພໍ່ແມ່ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບກິດຈະກຳໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເດັກນ້ອຍ

ຄູສອນເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເພື່ອນຮ່ວມກັບພໍ່ແມ່ ມີບົດບາດສຳຄັນໃນການພັດທະນາຂອງເດັກ. ແບ່ງປັນຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບກິດຈະກຳຂອງເດັກນ້ອຍຢູ່ໂຮງຮຽນ, ຄູອາຈານຍືນຍັນບົດບາດຂອງພໍ່ແມ່ໃນການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍ. ນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພໍ່ແມ່ມີຄວາມຫມັ້ນໃຈຫຼາຍຂຶ້ນໃນພາລະບົດບາດແລະປະສົບການຂອງເຂົາເຈົ້າກັບລູກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຕົວຢ່າງ: ຄູໃຫ້ພໍ່ແມ່ຮູ້ຊື່ ແລະວິທີຊ່ວຍເດັກນ້ອຍຄົ້ນພົບຢູ່ໃນມຸມຫ້ອງສະໝຸດ. ວິທີການແບ່ງປັນຂໍ້ມູນກັບພໍ່ແມ່ສາມາດປະກອບມີຫຼາຍວິທີເຊັ່ນ: ເວົ້າໂດຍກົງຫຼືຂຽນຈົດໝາຍ. ເມື່ອເລືອກວິທີຂຽນຈົດໝາຍ, ຄູຄວນໃສ່ໃຈສາມຈຸດຄື: ຫ້າມໃຊ້ຄຳສັບດ້ານການສຶກສາ, ຂຽນຫຍໍ້ໆ ແລະ ເມື່ອຮຽກຮ້ອງພໍ່ແມ່ປະຊາຊົນໃຫ້ເຮັດກິດຈະກຳຂອງເດັກນ້ອຍຢູ່ບ້ານ, ໃຫ້ຂຽນຄວາມສົນໃຈ ແລະ ອະທິບາຍວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດກິດຈະກຳຕ່າງໆ. ການກະທຳນັ້ນເໝາະສົມ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດ.

3. ແບ່ງປັນຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບພາສາຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມສາມາດກ່ອນການຮູ້ໜັງສື

ນອກຈາກການປຶກສາຫາລືກັບພໍ່ແມ່ກ່ຽວກັບກິດຈະກຳໃນຫ້ອງຮຽນ, ຄູຍັງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການພັດທະນາພາສາຂອງເດັກນ້ອຍແລະຄວາມສາມາດໃນການຮູ້ໜັງສືໃນຕອນຕົ້ນ. ນີ້ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງການສ້າງ ແລະ ເພີ່ມທະວີການພົວພັນລະຫວ່າງຄູອາຈານ ແລະ ພໍ່ແມ່. ເຖິງແມ່ນວ່າຄູມີໂອກາດຫຼາຍທີ່ຈະສົນທະນາກັບພໍ່ແມ່ກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າອອກ ແລະ ໄປຮັບເດັກນ້ອຍ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານແມ່ນທົ່ວໄປຫຼາຍ. ຕົວຢ່າງ: "ມື້ນີ້, ຮ່ວງແອງມັກປຶ້ມຫົວນີ້ຫຼາຍ. ລາວມັກຫຼາຍຈົນລຸກຂອງຂ້ອຍ ແລະ ຂ້ອຍອ່ານມັນສອງເທື່ອ."

ເພື່ອແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນລະອຽດ ແລະ ສ່ວນຕົວ, ຄູອາຈານຕ້ອງຈັດໃຫ້ມີການສົນທະນາເປັນສ່ວນຕົວກັບພໍ່ແມ່. ອັນນີ້ອາດຈະເປັນເລື່ອງຍາກເນື່ອງຈາກເວລາເຮັດວຽກທີ່ກຳນົດໄວ້ຂອງພໍ່ແມ່, ແຕ່ມັນດີທີ່ສຸດສຳລັບຄູທີ່ຈະຈັດເວລາປະຊຸມຢ່າງຍືດຫຍຸ້ນ. ຄູຕ້ອງແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບທັກສະພາສາ ແລະ ການສົນທະນາຂອງເດັກ, ວິທີທີ່ເດັກຕອບສະໜອງຕໍ່ກັບກິດຈະກຳເລົ່ານິທານ ແລະ ວິທີທີ່ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳສ້າງສັນຍາລັກ. ອັນນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພໍ່ແມ່ເຂົ້າໃຈການພັດທະນາພາສາຂອງລູກເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຄວາມສາມາດກ່ອນການຮູ້ໜັງສື. ຄູຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ຂໍ້ມູນສະເພາະ ແລະຕົວຢ່າງ. ອັນນີ້ຊ່ວຍໃຫ້ພໍ່ແມ່ຮູ້ວິທີສັງເກດພຶດຕິກຳຂອງລູກເມື່ອເວົ້າກັບເຂົາເຈົ້າໃນ

ເວລາເຮັດກິດຈະກຳທີ່ຄ້າຍຄືກັນຢູ່ເຮືອນ. ການສົນທະນາຈະຊ່ວຍໃຫ້ພໍ່ແມ່ແບ່ງປັນການສັງເກດກິດຈະກຳຂອງ ເດັກນ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ເຮືອນແລະໃນຊຸມຊົນ ແລະ ວາງ.

4. ສະໜັບສະໜູນພໍ່ແມ່ໃນການສະໜອງອຸປະກອນການອ່ານ ແລະ ຂຽນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຢູ່ເຮືອນ

ການຊ່ວຍເຫຼືອພໍ່ແມ່ໃຫ້ສະໜອງອຸປະກອນການຮູ້ໜັງສືຢູ່ບ້ານເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງຄວາມສຳພັນຂອງ ຄອບຄົວກັບໂຮງຮຽນ. ມີສອງເຫດຜົນທີ່ຄູຄວນເຮັດແນວນີ້. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ພໍ່ແມ່ກັບມາເຮືອນຫຼັງຈາກວຽກງານ ແລະ ມັກຫຍຸ້ງຫຼາຍ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີເວລາອ່ານໜັງສືຢູ່ຫໍສະໝຸດ. ຕໍ່ໄປ, ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າປຶ້ມປະເພດໃດ ແລະ ອຸປະກອນທີ່ເໝາະສົມກັບລູກຂອງພວກເຂົາ.

ຄູອາຈານສາມາດຊ່ວຍພໍ່ແມ່ດ້ວຍຖົງທີ່ມີຄຳແນະນຳສຳລັບກິດຈະກຳຢູ່ເຮືອນ. ຄູສອນສາມາດໃຫ້ເດັກເອົາ ປຶ້ມບາງອັນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນມາໃນຫ້ອງມາເຮືອນ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍ 2-3 ປີ, ທ່ານສາມາດນຳໃຊ້ຮູບພາບ, ເຈ້ຍ ແລະ ອື່ນໆ ເຄື່ອງໝາຍທີ່ໃຊ້ສຳລັບການແຕ້ມຮູບ ແລະ ການຂຽນ. ອີກວິທີໜຶ່ງຄືການສ້າງປຶ້ມສ່ວນຕົວກັບພໍ່ແມ່. ປຶ້ມຮູບພາບແມ່ນຮູບພາບ ແລະ ຮູບພາບຂອງເດັກນ້ອຍ, ລວມທັງຮູບພາບຄອບຄົວ, ຂອງຫຼິ້ນ ແລະ ຮູບພາບທີ່ ເດັກມັກ. ຄູສາມາດຊຸກຍູ້ໃຫ້ພໍ່ແມ່ໃຊ້ກ້ອງຖ່າຍຮູບເພື່ອສ້າງຮູບພາບ. Strau (1999) ແນະນຳວ່າຫຼັກສູດຮູບພາບ ສ່ວນບຸກຄົນສາມາດໄດ້ມາຈາກການຖ່າຍຮູບໃນວາລະສານແລະການໂຄສະນາ. ຕົວຢ່າງ, ຮູບພາບຂອງຮ້ານ ຂາຍເຄື່ອງແຫ່ງຈະຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສ້າງຫົວຂໍ້ອາຫານ. ປຶ້ມປະເພດນີ້ຈະຖືກຮັກແພງໂດຍເດັກນ້ອຍເພາະວ່າພວກເຂົາ ສາມາດກຳນົດວັດຖຸແລະຄົນໃນຮູບ. ອັນນີ້ຍັງຊ່ວຍໃຫ້ພໍ່ແມ່ສ້າງປຶ້ມທີ່ສະທ້ອນເຖິງເອກະລັກທາງວັດທະນະທຳ ແລະ ສັງຄົມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບລູກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ຊິບໍ່ມີຮຽນຮູ້ຢູ່ໃນພວກເຮົາສ້າງ ໂອກາດສຳລັບການພັດທະນາທາງເລືອກສຳລັບທຸກຄົນ, ໂດຍສະເພາະຈາກເຮືອທີ່ສະຫລາດພໍ່ສົມຄວນ, ແລະ ມີ ບາງວັດຖຸດິບ. ດ້ວຍການເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ການພັດທະນາຂອງອາດຊະຍາກຳ. ໂດຍປົກກະຕິ, ຄູຈະສັງເກດຢ່າງ ລະມັດລະວັງປະຕິກິລິຍາຂອງເດັກນ້ອຍຕໍ່ກັບວິຊາທີ່ຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນ. ບາງການສັງເກດການຢູ່ສະຖານທີ່ສາມາດ ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການປ່ຽນແປງຂອງຍານພາຫະນະ, ໃນຂະນະທີ່ອື່ນໆຈະກາຍເປັນລະບົບຫຼາຍ, ລວມທັງ ລາຍການກວດກາ ແລະ ບັນທຶກເພື່ອຄິດໄລ່. ການສັງເກດການຊ່ວຍໃຫ້ຄູເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າເປັນ ແລະ ສາມາດ ເຮັດໄດ້. ການສັງເກດສາມາດຢູ່ໃນຮູບແບບຂອງປຶ້ມບັນທຶກທີ່ບັນທຶກທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ລວມທັງບັນທຶກກ່ຽວກັບ ຜິດຕິກຳທີ່ສັງເກດເຫັນ, ຫຼືມັນສາມາດນຳໃຊ້ລາຍການກວດກາຫຼືເອກະສານການສັງເກດການ, ຄູອາຈານຍັງ ສາມາດພັດທະນາຍຸດທະສາດບາງຢ່າງ. ບັນທຶກ ຫຼື ເອກະສານການສັງເກດການນັ້ນ. ນີ້ຍັງຊ່ວຍໃຫ້ພະນັກງານ ແບ່ງປັນຂໍ້ມູນກັບຄອບຄົວຂອງເດັກ. ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ, ຄູຊອກຫາເອກະສານການສັງເກດບາງປະເພດເພື່ອ ປະຕິບັດການສັງເກດການຢ່າງມີປະສິດທິພາບທີ່ສຸດ.

ການສັງເກດການມີ 3 ດ້ານທີ່ມີຄຸນຄ່າໃນການປະເມີນປະສິດທິພາບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກໃນ ສາມປີທຳອິດ: (ກ) ຮູບແບບການສື່ສານຂອງເດັກ; (ຂ) ເຂົ້າຮ່ວມໃນການອ່ານແບບໂຕ້ຕອບ; (ຄ) ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ເດັກນ້ອຍສ້າງລະບົບຂອງຕົວແປ. ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະຈຳລອງຜິດຕິກຳຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໃນ ແຕ່ລະມື້. ການສັງເກດຊ້າໆ ແລະ ຮອບວຽນຈະມີຄວາມຈຳເປັນໃນການອະທິບາຍການພັດທະນາພາສາ ແລະ ການ ຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ.

1. ເດັກນ້ອຍສື່ສານແນວໃດ

ເນື່ອງຈາກວ່າການພັດທະນາການປາກເວົ້າເປັນພື້ນຖານສໍາລັບການຮຽນຮູ້ການຂຽນ, ມັນເປັນປັດໃຈສໍາຄັນທໍາອິດໃນການກໍານົດວິທີການທີ່ເດັກສາມາດສື່ສານໄດ້. ຈຸດທີ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ໃນວິທີການໂຮງຮຽນອະນຸບານເອົາມາໃຫ້ເດັກນ້ອຍ. ເດັກນ້ອຍບາງຄົນຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນການສັງເກດ ແລະ ຄົ້ນພົບຂອງການຮູ້ໜັງສື. ເດັກນ້ອຍອື່ນໆ, ເຊັ່ນ Katty, ກໍາລັງເຂົ້າສູ່ຂັ້ນຕອນຂອງປະສົບການຍ້ອນວ່າເຂົາເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມພະຍາຍາມອ່ານແລະຂຽນ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍເລີ່ມປະສົບການພາສາຂຽນ, ພວກເຂົາຍັງຈະສືບຕໍ່ສັງເກດ ແລະ ຄົ້ນຫາວິທີການທີ່ໃຊ້ພາສາຂຽນ.

ຫຼັກຖານກ່ຽວກັບການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານກ່ອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍອະນຸບານ

ຄວາມຮູ້ໃນປະຈຸບັນສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບສັນຍານຂອງການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນແມ່ນມາຈາກການສຶກສາໂດຍນັກຂຽນຕ່າງປະເທດຈຳນວນຫຼາຍທີ່ອະທິບາຍ ແລະ ຍາວຢູ່ໃນຄອບຄົວ ແລະ ສະຖາບັນການສຶກສາ preschool education (Allor & McCathren; Clay, 1982, 1987; Doake, 1981; Haussler, 1985; Heath, 1983; Rubin & Carlan, 2005; Sulzby, 1985, 1991; Teale, 1986). ນັກຄົ້ນຄວ້າໄດ້ບັນທຶກພຶດຕິກຳການຮູ້ໜັງສືທີ່ເກີດຂຶ້ນໂດຍການສັງເກດຢ່າງລະມັດລະວັງຂອງວິທີທີ່ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳການຮູ້ໜັງສືກັບເດັກນ້ອຍອື່ນໆ ແລະ ວິທີທີ່ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ. ໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້, ເດັກນ້ອຍອະນຸບານໄດ້ນຳໃຊ້ທັກສະພາສາປາກໃນເວລາທີ່ເຂົາຮ່ວມການອ່ານໜັງສືກັບຜູ້ໃຫຍ່, ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການຂຽນອ້ອມຮອບພວກເຂົາ, ພະຍາຍາມຂຽນ, ແລະ ອ່ານສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຂຽນ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ພາສາເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍໃຫ້ພື້ນຖານສໍາລັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມສາມາດຂອງຕົນເອງໃນການສື່ສານໃນເຫດການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາສາຂຽນ. ມັນຍັງເປັນພື້ນຖານສໍາລັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເດັກນ້ອຍໃນພາສາຂຽນເພື່ອພັດທະນາ.

ພຶດຕິກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາສາຂຽນຂອງເດັກອະນຸບານສາມາດແບ່ງອອກເປັນ 8 ຂົງເຂດສະເພາະ:

- a) ການຮັບຮູ້ຮູບແບບສຽງ (phoneme), ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງ phonemes ໃນຄໍາສັບຕ່າງໆ;
- b) ກ່ຽວຂ້ອງກັບສຽງກັບສັນຍາລັກຕົວອັກສອນໃນຕົວອັກສອນ;
- c) ສຸມໃສ່ລັກສະນະສະເພາະຂອງເຈົ້າຂອງຕົວເລກ ແລະ ຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຕົວອັກສອນ;
- d) ສ້າງແບບຈຳລອງ narrative (ການບັນຍາຍ);
- e) ພັດທະນາແນວຄວາມຄິດຂອງພາສາຂຽນ;
- f) ວິທີການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບການອ່ານ;
- g) ພັດທະນາແນວຄວາມຄິດລະຫວ່າງກັນກ່ຽວຂ້ອງກັບປຶ້ມ,
- h) ວິທີການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດຂອງການຂຽນ.

1.1. ການສະແດງອອກຂອງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ

* ຈົ່ງຮູ້ຈັກຮູບແບບສຽງ ແລະ ສຽງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນຄໍາສັບຕ່າງໆ

* ກ່ຽວຂ້ອງກັບສຽງກັບຕົວອັກສອນໃນຕົວອັກສອນ

* ເອົາໃຈໃສ່ກັບຄຸນລັກສະນະທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງຕົວອັກສອນ ແລະ ຈຳແນກລະຫວ່າງຕົວອັກສອນ.

* ສ້າງເລື່ອງ,

* ພັດທະນາແນວຄວາມຄິດຂອງ "ພາສາຫນັງສື sock

- ວິທີການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດຂອງ "ການອ່ານ".

* ພັດທະນາແນວຄວາມຄິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບປຶ້ມ.

* ວິທີການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດຂອງ "ການຂຽນ".

1. ຮັບຮູ້ຮູບແບບສຽງ (phonemes), ການຈຳແນກ phonemes ໃນຄຳສັບຕ່າງໆ

ໃນລະຫວ່າງອາຍຸອະນຸບານ, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການຮັບຮູ້ພາສາທີ່ຊັດເຈນຂຶ້ນເປັນຄຳສັບທີ່ປະກອບດ້ວຍສຽງທີ່ປະກອບເຂົ້າກັນ (Adams, 1990; Maclean, Bryant & Bradley, 1987; Savin, 1972; Schwartz, 1981, Stewart, 1981; Stewart & Mason, 1989). ນັກຄົ້ນຄວ້າໄດ້ມີເດັກນ້ອຍອະນຸບານເຂົ້າຮ່ວມໃນເກມສຽງ, ໃນທີ່ puppet ມີບົດບາດເປັນເຈົ້າພາບ, ຂໍໃຫ້ puppet ມີການປ່ຽນແປງຫຼືລົບສຽງເບື້ອງຕົ້ນຫຼືສຸດທ້າຍຂອງຄຳທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ (Foy & Mann, 2006; Mann & Foy, 2003). ການປຸກຈິດສຳນຶກແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍຜ່ານການໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊື້ໃຫ້ເຫັນຮູບທີ່ມີວັດຖຸຈຳນວນຫຼາຍເປັນຕົວແທນໂດຍຄຳທີ່ຄ້າຍຄືກັນ. ການພັດທະນາແມ່ນຍັງຢູ່ໃນເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ຖືກຮ້ອງຂໍໃຫ້ເວົ້າຊື່ຂອງວັດຖຸທີ່ກັບຄຳຕົ້ນສະບັບ. ໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ, ການປຸກຈິດສຳນຶກຂອງ phonological ຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າຮ່ວມໃນເກມຄຳສັບຕ່າງໆຫຼື spontaneously. ຕົວຢ່າງ, ລຳດັບຂອງສຽງທີ່ເກີດຈາກຕົວຕົນເຊັ່ນ: "ພັດລົມ, ຜູ້ຊາຍ, ແລ່ນ, ແຊ່, ນ້ຳຕານ" ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກອະນຸບານກຳລັງມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຫຼິ້ນສຽງ. ໃນການສຶກສາຄວາມສາມາດທາງດ້ານສະຕິປັນຍາຂອງເຂົາເຈົ້າ, Macle Bryant and Bradley (1987) ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກອະນຸບານໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງການຊ້ຳຄືນໃນຂັ້ນຕົ້ນ ແລະລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ສາມາດຕອບສະໜອງຕໍ່ການຮ້ອງຂໍຊ້ຳຄືນ ແລະ ຊ້ຳຄືນຄັ້ງທຳອິດສຽງອີກເທື່ອຫນຶ່ງ. ປຶ້ມທີ່ມັກຂອງເດັກນ້ອຍບາງຄົນມັກຈະມີບົດເພງທີ່ມັກ. ເດັກນ້ອຍໃນອາຍຸນີ້ຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການຮັບຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບສຽງເວົ້າໂດຍການສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນເວລາທີ່ຄູສອນອ່ານດັງໆຫນັງສືທີ່ມີຊ້ຳ (rhymes ຕົກຢູ່ໃນປະເພດນີ້).

2. ສົມທົບສຽງກັບຕົວອັກສອນຂອງຕົວອັກສອນ

ເດັກນ້ອຍອະນຸບານຍັງເລີ່ມເຊື່ອມໂຍງສຽງກັບຕົວອັກສອນ (Bissex, 1980; Clay, 1987; Haussler, 1985). ບາງຄັ້ງເດັກນ້ອຍສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສາມາດນີ້ໃນຂະນະທີ່ອ່ານຫນັງສືກັບຜູ້ໃຫຍ່ຫຼືເມື່ອພວກເຂົາພົວພັນກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຂຽນ. ນັ້ນເປັນຫຼັກຖານໃນຄວາມພະຍາຍາມເບື້ອງຕົ້ນຂອງເດັກທີ່ຈະຮຽນຮູ້. ໃນບົດຄັດຫຍໍ້ຂ້າງລຸ່ມນີ້ (ການສຶກສາໂດຍ Otto B, 1994, 1996), Glynnis (ອາຍຸ 3 ປີ) ແລະແມ່ຂອງລາວກຳລັງເບິ່ງຫນັງສືຫນັງສືຮ່ວມກັນ. ກິດຈະກຳນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນສອງຂັ້ນຕອນທີ່ Glynnis ເລີ່ມຕົ້ນການເຊື່ອມໂຍງສຽງທຳອິດໃນຄຳສັບຕ່າງໆກັບຕົວອັກສອນຂອງຕົວອັກສອນ. ວັກ 1

ແມ່: ຕົວອັກສອນ T ສຳລັບ ...?

Glynnis: ເຕົ້າ ແລະ toast!

ວັກ 2

ແມ່: ນີ້ແມ່ນ yak. ມັນກິນຫຍັງ? (ຮູບພາບຂອງຈອກສີຄີມ)

Glynnis: ນົມສົ້ມ

ວັກທີ 2 ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າແຕ່ລະຄວາມສໍາພັນທີ່ຊັບຊ້ອນເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆ

ວິທີການທີ່ຕົວອັກສອນເປັນຕົວແທນຂອງສຽງໃນຄໍາສັບຕ່າງໆ. ຊື່ຂອງຕົວອັກສອນ Y ສຽງບໍ່ໄດ້ສະແດງຢູ່ໃນຄໍາສັບ yak ແລະ ນົມສົ້ມ. ໃນວັກທີ່ເຄັ່ງຕຶງສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ຕົວອັກສອນ T ມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນກັບວັດຖຸທີ່ສະແດງຢູ່ໃນນັ້ນຮູບແຕ້ມ, ນັ້ນແມ່ນ, ເຕົ້າ ແລະ toast. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນຄວາມຮັບຮູ້ຂອງ Glynnis ເຖິງແມ່ນວ່າວັດຖຸໃນຮູບບໍ່ແມ່ນສີຄີມກ່ອນແຕ່ນົມສົ້ມ, ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າສຽງທໍາອິດຂອງ "ice cream" ບໍ່ກົງກັບສຽງ Y ໃນໜ້ານີ້. ເດັກນ້ອຍອະນຸບານຍັງສາມາດເອົາໃຈໃສ່ກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຂຽນ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງຕົວອັກສອນສ່ວນບຸກຄົນດ້ວຍຄໍາແລະຊື່ທີ່ພວກເຂົາຮູ້. ໃນຕົວຢ່າງຂ້າງລຸ່ມນີ້, Jan (3 ປີເຄິ່ງ) ສັງເກດເຫັນຕົວອັກສອນ B ໃນສັນຍາລັກຂອງທະນາຄານ. ນີ້ແມ່ນການສົນທະນາ:

Jon: ເບິ່ງ B, ແມ່? B ແມ່ນສໍາລັບຊື່ແມ່ຂອງລາວ, ແມ່ (ຊື່ແມ່ຂອງ Jon ແມ່ນ Barb).

ແມ່: ເອີ, ຕົວອັກສອນ B ແມ່ນຊື່ທະນາຄານ, B, ທະນາຄານ.

ຕົວຢ່າງອີກອັນໜຶ່ງແມ່ນ Anna (3 ປີ) ຜູ້ທີ່ອ່ານ TWA ຜິດວ່າ "Tommy" ແລະ, ເມື່ອຖືກຖາມວ່ານາງຮູ້ໄດ້ແນວໃດ, ຕອບວ່າ "ເນື່ອງຈາກວ່າ T ຄ້າຍຄື Tina", ຊື່ຂອງເອື້ອຍຂອງນາງ. (Haussler, 1985).

1. ການສະກົດຄໍາ

ການເຊື່ອມໂຍງສຽງກັບຕົວອັກສອນສະເພາະແມ່ນເປັນຈຸດເດັ່ນຂອງຄວາມພະຍາຍາມການສະກົດຄໍາຂອງເດັກອະນຸບານ (Bissex, 1985; Clay, 1987; Temple & Burris, 1993). ຄວາມພະຍາຍາມເຫຼົ່ານີ້ຖືກພິຈາລະນາເປັນກົດຈະກຳການສະກົດຄໍາເນື່ອງຈາກວ່າເດັກນ້ອຍມີປະສົບການໂດຍຜ່ານການເປັນຕົວແທນຂອງສຽງເວົ້າໂດຍໃຊ້ຕົວອັກສອນຂອງຕົວອັກສອນ. ມີຮູບແບບການພັດທະນາຂອງຄວາມພະຍາຍາມການສະກົດຄໍາໃນໄວເດັກເຫຼົ່ານີ້. ທໍາອິດ, ເດັກນ້ອຍສາມາດພະຍາຍາມສະກົດໂດຍໃຊ້ຕົວອັກສອນສຸ່ມ. ນີ້ແມ່ນຄ້າຍຄືການສະກົດຄໍາກ່ອນການອອກສຽງເພາະວ່າບໍ່ມີຄວາມສໍາພັນທາງໂທລະສັບລະຫວ່າງຕົວອັກສອນແລະສຽງໃນຄໍາສັບໃດໜຶ່ງ. ໃນໄລຍະຕໍ່ມາ, ຕົວອັກສອນແມ່ນໃຊ້ສໍາລັບພຽງແຕ່ສ່ວນໜຶ່ງຂອງສຽງໃນຄໍາສັບໃດໜຶ່ງ. ຕົວຢ່າງ, "SW" ແທນຄໍາວ່າ "Snow White" (Otto, 1986-1987). ນີ້ແມ່ນກົດຈະກຳການສະກົດຄໍາກ່ອນ phoneme. ໃນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ, ຍັງພົບຊື່ຕົວອັກສອນໄດ້. ເດັກນ້ອຍອະນຸບານບາງຄົນສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັບຮູ້ທີ່ເໝາະສົມຂອງການພົວພັນຕົວອັກສອນທີ່ເປັນຜົນມາຈາກ phonemes ຫຼາຍໃນແຕ່ລະຄໍາສັບ, ຕົວຢ່າງ "whit" ແທນທີ່ຈະເປັນ "ສີຂາວ" (Otto, 1986-87). ຂັ້ນຕອນນີ້ເອີ້ນວ່າຂັ້ນຕອນການສະກົດຄໍາ phonological ຫຼືຂັ້ນຕອນການສະກົດຄໍາໄວຍະກອນ (Gentry, 1982, 2000). ພົວພັນກັບຜູ້ໃຫຍ່ປະຈຳວັນແລະເຂົ້າຮ່ວມກົດຈະກຳກ່ຽວຂ້ອງກັບພາສາ. ຕົວຢ່າງ, Ryan (3 ປີ, 5 ເດືອນ) ເຂົ້າໃຈຜິດເລກ 3 ສໍາລັບຄໍາສັບ"ສ". ຂ້າງລຸ່ມນີ້ແມ່ນຄໍາ

ອະທິບາຍຂອງແມ່ຂອງ Ryan "ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນໜັງສືຟິມ, Ryan ເຫັນເລກ 3 ແລະເວົ້າວ່າ "ນັ້ນແມ່ນຊື່ຂອງ Suzanna" (Suzanna ແມ່ນຜູ້ລ້ຽງ) ຂ້ອຍເວົ້າວ່າ "ໂອ້, ນັ້ນແມ່ນເລກ 3, ນັ້ນແມ່ນເລກ 3, ມັນຄ້າຍຄືຕົວອັກສອນ S ແຕ່. ສ່ວນໂຄ້ງເທິງຂອງມັນລົ້ມລົງແລ້ວຂ້ອຍຊື່ຕົວໜັງສື S ທີ່ຟິມຢູ່ໜ້າອື່ນ ແລະກັບໄປທີ່ເລກ 3. ຕໍ່ມາໃນມື້ດຽວກັນ ລູກນ້ອຍໄດ້ໄປເຮືອນຄົວ, ເຫັນໂມງ ແລະລາວເວົ້າວ່າ, "ຕົວທຳອິດຢູ່ໃສ. Suzanna?", ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ, "Ryan, ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຕົວເລກ, ບໍ່ແມ່ນຕົວອັກສອນ. ຊື່ຂອງ Suzanna ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຕົວອັກສອນ S. "ນາງເບິ່ງກັບຄືນໄປບ່ອນໂມງ, ບໍ່ເວົ້າຫຍັງແລະກັບຄືນໄປບ່ອນຫຼັ້ນ". ການໂຕ້ຕອບຂອງ Ryan ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າລາວກຳລັງເລີ່ມສຸມໃສ່ກັບລັກສະນະຂອງຕົວອັກສອນແລະຕົວເລກເຊັ່ນດຽວກັນກັບການສຸມໃສ່ວິທີການຕົວອັກສອນເປັນຕົວແທນຂອງສຽງໃນຕົວເລກ. ຕົວຢ່າງອີກອັນໜຶ່ງຂອງຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກອະນຸບານໃນລັກສະນະຕົວອັກສອນແມ່ນ Laura (Clay, 1987). ຫຼັງຈາກຂຽນຕົວອັກສອນ L ໃນເຈ້ຍ, ເດັກນ້ອຍໄດ້ສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ, "ເສັ້ນຊື່ໜຶ່ງເສັ້ນແລະເສັ້ນນອນຫນຶ່ງ, ຕົວອັກສອນ L ຄ້າຍຄືກັບ Laura." ໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານທຸກມື້ນີ້, ຄູອາຈານຍັງສອນໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສັນຍະລັກບາງຢ່າງກ່ຽວກັບເສັ້ນລ້ຽວ, ເສັ້ນຊື່, ເສັ້ນໂຄ້ງ... ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເອົາໃຈໃສ່ເຖິງລັກສະນະສະເພາະຂອງຕົວໜັງສື.

5. ສ້າງເລື່ອງ (ບັນຍາຍ)

ເດັກນ້ອຍອະນຸບານສາມາດສ້າງການບັນຍາຍ. ຄວາມສາມາດນີ້ແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍຜ່ານເລື່ອງທີ່ເດັກນ້ອຍບອກ. ບາງເລື່ອງແມ່ນປະສົບການຂອງຕົນເອງຂອງເດັກນ້ອຍ (Beals, 2001; Heath, 1983; Kaderavek & Sylzby, 2000; Menig-Peterson & Mc Cabe, 1977). ເລື່ອງຂອງເດັກນ້ອຍມັກຈະເກີດຂຶ້ນແບບສຸມເມື່ອເດັກນ້ອຍເວົ້າກັບພໍ່ແມ່ຫຼືຄູຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບເຫດການປະຈຳວັນໃນເວລາກິນອາຫານຫຼືໃນເວລາໃດຫນຶ່ງຂອງມື້. ເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ມັກຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມຄຳແນະນຳຂອງຜູ້ໃຫຍ່ໂດຍການອະທິບາຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຜ່ານຄຳຖາມແລະຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍກາຍເປັນ "ນັກເລົ່າເລື່ອງ."

ເດັກອະນຸບານຍັງສາມາດສ້າງການບັນຍາຍພາບຂອງຮູບພາບທີ່ເຂົາເຈົ້າເຫັນ (Magee & Sutton - Smith, 1983; Wang & Cameron, 1996) ຫຼືໜັງສືຮູບພາບທີ່ບໍ່ມີຄຳສັບ (Curenton & Justice, 2004). ຮູບແບບການເລົ່າເລື່ອງອື່ນໆໃນເດັກນ້ອຍເກີດຂຶ້ນເມື່ອເດັກນ້ອຍເລົ່ານິທານ ຫຼື ອ່ານປິດເລື່ອງຕ່າງໆ (Cox, Fang & Otto, 1997; Groth & Darling, 2001; Paley, 1981), ຫຼື reuse a story. while reading a familiar book at home alone (Kederavek & Sulzby, 2000; Marjanovic - Umek, Kranjc & Fekonja, 2002) ຫຼືກັບຜູ້ໃຫຍ່ (Magee & Sutton - Smith, 1983; Otto, 1984). ເດັກນ້ອຍຍັງສາມາດສ້າງເລື່ອງເລົ່າເມື່ອເຂົາເຈົ້າສ້າງເລື່ອງຂອງຕົນເອງ.

ໃນລະຫວ່າງການອະນຸບານ, ການເລົ່າເລື່ອງຂອງເດັກນ້ອຍຄ່ອຍໆກາຍເປັນສອດຄ່ອງ ແລະ ສອດຄ່ອງ (Manovic - Umek, Kranjc & Fekonja, 2002). ການເລົ່າເລື່ອງຂອງເດັກນ້ອຍໃນອາຍຸນີ້ບາງເລື່ອງອາດມີສ່ວນຂອງເລື່ອງທີ່ຂາດຫາຍໄປ, ຄຳສັບອາດບໍ່ຊັດເຈນ, ແລະ ລຳດັບຂອງເຫດການອາດຈະຂາດ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ການເລົ່າເລື່ອງຂອງເຂົາເຈົ້າອາດຈະສັບສົນ ແລະ ມີໂຄງສ້າງຢ່າງຊັດເຈນ. ມີສາມຕົວຢ່າງຂອງ Kiki (4

ປ) ທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງລຸ່ມນີ້. ເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນໄລຍະເວລາ 2 ເດືອນເມື່ອເດັກນ້ອຍຖືກຂໍໃຫ້ເຮັດປຶ້ມ
ນິທານຂອງຕົນເອງແລະອ່ານມັນ, ເມື່ອອ່ານບົດເລື່ອງທີ່ບັນທຶກໄວ້ຂ້າງລຸ່ມນີ້, ຈິ່ງເອົາໃຈໃສ່ກັບຄວາມແຕກຕ່າງ
ຂອງຄວາມຍາວ, ການໃຊ້ຄຳສັບ ແລະ ຄວາມຊັບຊ້ອນເລື່ອງ (Gilliam, Mc Fadden & van Kleeck, 1995;
Otto, 1990). ເລື່ອງທຳອິດ. ມື້ໜຶ່ງ ໝີສາມໂຕໄດ້ໄປຢ່າງຫຼິ້ນ, ຈາກນັ້ນພວກມັນກໍກັບມາເຮືອນ, ແລະ... ເຂົ້າ
ໂອດ, ແລະລູກ, "ມີບາງຄົນກິນເຂົ້າຕົ້ມຂອງຂ້ອຍ", ພໍ່ຫມີເວົ້າ. ແລະ ຈາກນັ້ນພວກມັນກໍລົງເຂົ້າໄປໃນຮ່ອມພູ ,
ແລະ ໄດ້ຄົ້ນພົບເດັກຍິງນ້ອຍນອນຢູ່ໃນຕຽງນອນຂອງລູກຫເໝີ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພວກເຂົາ
ເຈົ້າໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ນອນໃນຕຽງນອນຂອງພໍ່ຫມີ ແລະ ຕຽງຂອງແມ່ຫມີ, ແລະ ນັ້ນແມ່ນມັນ.

ເລື່ອງທີສອງ

ມື້ຄັ້ງໜຶ່ງມີຈີຣາຟໂຕໜຶ່ງຮູ້ສຶກເສຍໃຈ ແລະ ຄິດວ່າມີເຮືອນຢູ່ໃກ້ໆ ແລະ ນາງກໍເຂົ້າໄປ ແລະ ນາງກໍແຂງແຮງ
ດີ, ຈາກນັ້ນເຂົາເຈົ້າກໍເຫັນກະຕ່າຂີ້ເຫຍື້ອຢູ່ໃກ້ໆ, ເຂົາເຈົ້າກໍເອົາກະຕ່າຂີ້ເຫຍື້ອມາຫານາງ, ແລ້ວເຂົາເຈົ້າກໍໄປຫາ.
ຕິດຕັ້ງຖັງຂີ້ເຫຍື້ອແລະນັ້ນແມ່ນຈຸດຈົບຂອງເລື່ອງ.

ເລື່ອງທີສາມ

ມື້ຫນຶ່ງຂ້ອຍໄດ້ເຫັນຮຸ່ງສອງໂຕ, ແລະ ຈາກນັ້ນຂ້ອຍໄປສະແດງລະຄອນເພື່ອເຫັນແມ່ກະຕ່າຍ ແລະ ລູກ
ກະຕ່າຍ. ມີຕົວ U ໃຫຍ່ຢູ່ປາຍ ແລະ ຜ້າໃຫຍ່ຢູ່ດ້ານຫລັງ. ແລ້ວກະຕ່າຍກໍເວົ້າວ່າ, "ແມ່ນແລ້ວ, ຂ້ອຍຢາກໄປ
ງານລ້ຽງກັບແມ່." ດັ່ງນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຢ່າງຂ້າມຖະໜົນໄປຫາສິ່ງໂຕໜຶ່ງ ແລະ ມັນກໍເປັນກະເບົາຂອງສວນສັດ,
ແລ້ວເຂົາເຈົ້າກໍມີໂຕໜຶ່ງ... ແລະ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາຕ້ອງຢຸດ ເພາະມີລົດຫຼາຍຄັນຜ່ານໄປ, ແລ້ວມື້ໜຶ່ງກໍ
ມີລົດຄັນໜຶ່ງແລ່ນມາທາງກົງ ແລະ ຕຳກັບປົກປະຕູ ແລະ ກໍຄັນໃຫຍ່ກໍມາ, ແລ້ວມີໂຕ U ສີເຫຼືອງ ປະກົດຕົວ
ແລະ ຕຳເຂົ້າ. , crashed ເລັກນ້ອຍແລະເປີດກ້ວາງ, ແລະ ສີຟ້າສີ.

ອີງຕາມການ Stadler and Ward (2005), ການພັດທະນາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງທັກສະການເລົ່າເລື່ອງຂອງຮູບ
ພາບແລະຫນັງສືໃນເດັກອະນຸບານເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການຕັ້ງຊື່ເນື້ອຫາຂອງຮູບພາບ. ໃນລະດັບຕໍ່ໄປ, ເດັກນ້ອຍເຮັດ
ໃຫ້ບັນຊີລາຍຊື່ຂອງກົດຈະກຳ ແລະ ລັກສະນະຂອງເນື້ອໃນຮູບພາບ. ລະດັບສຸດທ້າຍຂອງການພັດທະນານີ້
ກ່ຽວຂ້ອງກັບການເຊື່ອມໂຍງການກະທຳຫຼືເຫດການ, ເຫດການລະບົບຕ່ອງໂສ້ໃນໄລຍະເວລາໃນຂະນະທີ່ກຳນົດ
ເຫດ ແລະຜົນ, ແລະ ການບັນຍາຍຢ່າງເຕັມສ່ວນກັບຈຸດວາງແຜນ. ເລື່ອງແມ່ນສັບສົນຫຼາຍ. Stadler ແລະ
Ward ຍັງສັງເກດວ່າປະເພດຂອງການບັນຍາຍແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບລະດັບຄວາມຊັບຊ້ອນຂອງເລື່ອງ. ໃນກໍລະນີ
ຫຼາຍທີ່ສຸດ, ເມື່ອເດັກນ້ອຍເລົ່ານິທານພື້ນເມືອງທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ, ລະດັບການເລົ່າເລື່ອງແມ່ນຢູ່ໃນລະດັບສູງກວ່າ.
ຄວາມຊຶງຈຳຂອງເດັກນ້ອຍສຳລັບນິທານນິທານທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ ແລະ ນິທານພື້ນເມືອງມັກຈະສູງກວ່າ ແລະ ການເທື່ອ
ເນື່ອງຈາກມັກຈະຄົບຖ້ວນກວ່າ.

6. ພັດທະນາແນວຄວາມຄິດຂອງ "ພາສາຫນັງສື"

ເດັກນ້ອຍອະນຸບານຍັງເລີ່ມຕົ້ນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າພາສາໃນຫນັງສື (ພາສາຂຽນ) ແຕກຕ່າງຈາກພາສາທີ່ໃຊ້ໃນຝາ. ການບັນຍາຍ ຫຼື ການສົນທະນາ. ຄວາມສາມາດທາງດ້ານສະຕິປັນຍານີ້ແມ່ນຫຼັກຖານໃນການຄົ້ນຄວ້າທີ່ເດັກອະນຸບານໄດ້ຖືກຮ້ອງຂໍໃຫ້ "ເລົ່າເລື່ອງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຂໍໃຫ້ "ສັ່ງ" ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ໃຫຍ່ສາມາດຖອດຂໍ້ຄວາມໄດ້. ເມື່ອຄໍາເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍຖືກປຽບທຽບກັບເລື່ອງທີ່ຖອດຖອນໄດ້, ຝົບວ່າໃນເລື່ອງທີ່ຖອດຖອນໄດ້ ເດັກນ້ອຍໃຊ້ຄໍາສັບທີ່ຊັດເຈນກວ່າ, ຊັດເຈນກວ່າ ແລະ ມີໂຄງສ້າງຂອງເລື່ອງຫຼາຍກວ່າ (Cox, Fang & Otto, 1997). ຕົວຢ່າງຂອງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພາສາຂອງ monologue ແລະ ເລື່ອງແມ່ນບັນທຶກໄວ້ໃນຕາຕະລາງຂ້າງລຸ່ມນີ້.

ເລົ່າເລື່ອງປາກເປົ່າ ແລະ ຖອດຂໍ້ຄວາມຂອງ Shirley

ເລື່ອງເລົ່າໃນຄໍາສັບຕ່າງໆ ແລະ ຂ້ອຍມີງານລ້ຽງ Easter ໃນມື້ Easter. ຂ້ອຍພົບຊີອກໂກແລັດ Hershey Kisses ແລະ ກະຕ່າກ້ອນໜຶ່ງ ແຕ່ກະຕ່າຍອີສເຕີບໄດ້ອອກຈາກລົມ, ສະນັ້ນ ພໍ່ກັບແມ່ຂອງຂ້ອຍຈຶ່ງປະໄວ້ບ່ອນນັ້ນ. ກະຕ່າມີເຄື່ອງຫຼິ້ນທີ່ໜ້າຮັກຫຼາຍອັນສໍາລັບພວກເຮົາ ແລະ ເຂົ້າໜົມຫຼາຍອັນ. ຂ້ອຍເອົາ Hershey Kisses (ຊີອກໂກແລັດຊະນິດໜຶ່ງ) ທັງໝົດໃສ່ໃນກະຕ່າຂອງຂ້ອຍ. ແລະ ຂ້ອຍນຸ່ງເສື້ອທີ່ແມ່ຂອງຂ້ອຍໃຫ້ຂ້ອຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃສ່ເກີບທີ່ສວຍງາມ ແລະ ເສື້ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າປົກກະຕິແລ້ວໃສ່ກັບສິ້ນ. ແລະ ແຂກມາ, ພວກເຮົາກິນເຂົ້າແລງ Easter ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນຄໍາແທ້ໆ. ມັນເປັນອາຫານທຽງ Easter ກັບມັນຕົ້ນ, ຊີ້ນ ແລະ ນັ້ນແມ່ນທັງໝົດທີ່ຂ້ອຍຈື່ໄດ້. ເລື່ອງແມ່ນຖອດຂໍ້ຄວາມ ຕົ້ນເຊົ້າມາຂ້ອຍບອກວ່າ "ຍິບປີ" ແລ້ວແຊມກໍ່ຕົ້ນຂຶ້ນມາເວົ້າວ່າ "ຫຍັງ" ແລ້ວກະໂດດຂຶ້ນ ພວກເຮົາແລ່ນໄປຫ້ອງເພື່ອປຸກພໍ່ແຕ່ລາວໄປ, ແລະ ພວກເຮົາຖາມແມ່ວ່າ ພໍ່ຢູ່ໃສ? ໄປ ແລະ ລາວຢູ່ຊັ້ນລຸ່ມ, ພວກເຮົາພົບເຫັນໄຂ່ Easter ແລະ ຊີອກໂກແລັດ Hershey Kisses ໃນຫຼາຍສີ: ສີປົວ, ສີຝາ, ສີຂຽວ, ເງິນ, ສີປົວເຂັ້ມແລະສີປົວອ່ອນ, ແລະ ທັນທີທັນໃດຂ້າພະເຈົ້າປະຫລາດໃຈທີ່ພົບເຫັນກະຕ່າ Easter. ແຂກມາເຖິງ, ແລະ ພວກເຮົາມີນໍ້າກ້ອນ ແລະ ເດັກອະນຸບານອາດຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າພາສາໃນຫນັງສືແຕກຕ່າງຈາກພາສາເວົ້າໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາ "ຜູ້ໃຫຍ່ແລະຄຸນງາມຄວາມດີ Kaderavek ແລະ Sulzby (2000) ໄດ້ຂໍໃຫ້ເດັກອະນຸບານບາງຄົນວາງແຜນເລື່ອງປາກເປົ່າແລະຫຼັງຈາກນັ້ນເດັກນ້ອຍສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ "ອ່ານ" ໜັງສືທີ່ຄຸ້ນເຄີຍໃຊ້ຄໍາທີ່ຊັດເຈນກວ່າ. , ຄໍາເວົ້າສະເພາະຫຼາຍກວ່າ, ແລະ ການອ່ານທີ່ຍາວກວ່າໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າເລົ່າເລື່ອງຄືນໃໝ່.

ການນໍາໃຊ້ພາສາ preschoolers ຂອງ booklike ແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກຮ້ອງຂໍໃຫ້ສ້າງຫນັງສືຂອງຕົນເອງແລະ "ອ່ານ" ມັນ. ໃນຂະນະທີ່ເດັກນ້ອຍຍັງບໍ່ສາມາດອ່ານ ແລະຂຽນໄດ້, ການກະທໍາຂອງການທໍາທໍາອ່ານຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກນ້ອຍກໍາລັງໃຊ້ພາສາທີ່ອະທິບາຍເຊັ່ນດຽວກັນກັບໂຄງສ້າງເລື່ອງແລະລໍາດັບຂອງເຫດການ. ສາມເລື່ອງໃນຕາຕະລາງຂ້າງລຸ່ມນີ້ (Gwen, 2000) ຊີ້ບອກວ່າເດັກນ້ອຍອາຍຸ 4 ປີຮູ້ໂຄງສ້າງເລື່ອງແລະຮູ້ວິທີການຈັດລໍາດັບເຫດການເຊັ່ນດຽວກັນກັບມີຄໍາສັບທີ່ອະທິບາຍ. ທັງສາມເລື່ອງມີຄໍາເປີດອັນດຽວກັນວ່າ "ມື້ໜຶ່ງ..." ເປັນທີ່ໜ້າສົນໃຈທີ່ຈະສັງເກດຄວາມແຕກຕ່າງຂອງພາສາທີ່ເດັກນ້ອຍໃຊ້ເພື່ອບັນຍາຍເລື່ອງທໍາອິດ (ກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍຮຽນຂີ່ລົດຖີບ) ກັບອີກສອງເລື່ອງທີ່ເຫຼືອ (ສົມມຸດຕິຖານທັງໝົດ.) ພາສາທີ່ໃຊ້

ໃນເລື່ອງຈົນຕະນາການມັກຈະຄ້າຍຄືກັນກັບພາສາປຶ້ມ ແລະ ມີໂຄງສ້າງຫຼາຍ, ອະທິບາຍຫຼາຍ, ໄວຍະກອນຍັງສັບສົນກວ່າ.

1.4. ນິທານທີ່ຖອດຂໍ້ຄວາມຈາກເດັກນ້ອຍ (ພາສາຂຽນ)

ເລື່ອງທີໜຶ່ງ: ຂ້ອຍຮຽນຂີ່ລົດຖີບດ້ວຍລໍ່ໃຫຍ່ໄດ້ແນວໃດ

ມື້ໜຶ່ງຂ້ອຍຝຶກຂີ່ລົດຖີບຢູ່ເທິງຖະໜົນແຕ່ລົດຂອງຂ້ອຍກໍ່ຢູ່ເທິງຖະໜົນ, ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍຕ້ອງລໍຖ້າໃຫ້ລົດອອກຈາກເສັ້ນທາງຂອງລົດຖີບ.

ເລື່ອງທີສອງ: ເລື່ອງຂອງສັດ

ມື້ໜຶ່ງ, ຜີປີສາດໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນ. ມັນມີຂອງຂວັນຫຼາຍ. ມັນແບ່ງຫມາກໄມ້ທັງຫມົດຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ທັນໃດນັ້ນ, ສິ່ງໂຕໃຫຍ່ໂຕໜຶ່ງໄດ້ໂດດລົງມາຫາຜີປີສາດທີ່ຕື່ນແລ້ວພະຍາຍາມກິນມັນ, ແລະ ຈາກນັ້ນມັນບອກວ່າ "ລໍຖ້າ, ລໍຖ້າ" ແລະຈາກນັ້ນມັນກໍ່ບໍ່ໄດ້ກິນພວກມັນອີກຕໍ່ໄປ. ເທຣຄອນໄດ້ຫາຍໃຈອອກມາຈາກນັ້ນ ແລະ ອາໄສຢູ່ກັບລູກທີ່ຮັກຂອງເຈົ້າຢ່າງມີຄວາມສຸກຕະຫຼອດໄປ.

ເລື່ອງສາມ: ນິທານ

ມື້ໜຶ່ງ, ມີເທວະດາຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຮ້ອນຂຶ້ນແລະຮ້ອນຂຶ້ນ, ນາງຈຶ່ງໄດ້ຖິ້ມຜູ້ລືກອອກ, ຜູ້ເຂົ້າໄຟໄດ້ລະເບີດຂຶ້ນແລະນັກດຳນ້ຳຂອງ scuba ບໍ່ຮູ້ຈັກຜູ້ເຂົ້າໄຟພາຍໃຕ້ທະເລທີ່ເອີ້ນວ່າ Kalypsie. ໃນເວລາທີ່ນັກດຳນ້ຳ scuba ບໍ່ຮູ້, ແລະ ນັກດຳນ້ຳໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍແລະມັນເປັນບວກສຳລັບວິນາທີ, ແລະ ມີທະເລສາບໃຫຍ່ຂອງ Foam ຢູ່ເທິງຫນ້າຂອງມະຫາສະໝຸດ.

7. ພັດທະນາແນວຄວາມຄິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບປຶ້ມ

ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໃນເດັກກ່ອນໄວຮຽນຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບປຶ້ມ ແລະສິ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈຈາກຂໍ້ຄວາມໃນປຶ້ມ. ແນວຄວາມຄິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫນັງສືປະກອບມີ: (a) ເນື້ອເພງທີ່ຫມັ້ນຄົງ; (b) ສ່ວນ "ການອ່ານ" ໃນປຶ້ມແມ່ນຕົວໜັງສື, ບໍ່ແມ່ນຮູບແລະ (c) ມີເນື້ອເພງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ.

ເນື້ອເພງມີຄວາມຫມັ້ນຄົງ. ຂໍ້ຄວາມໃນຫນັງສືບໍ່ປ່ຽນແປງ: ມັນໝັ້ນຄົງ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍອະນຸບານພົວພັນກັບປຶ້ມ, ເຂົາເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າຂໍ້ຄວາມມີຄວາມໝັ້ນຄົງ ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງ. ຕົວຢ່າງ, ເດັກນ້ອຍສາມາດ "ແກ້ໄຂ" ຜູ້ໃຫຍ່ໄດ້ຖ້າພວກເຂົາອ່ານຫນັງສືທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງຫນັງສືທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບເດັກ. ແມ່ຕັ້ງໃຈເພີ່ມຄຳສັບຕ່າງໆທີ່ແຕກຕ່າງກັນເລັກນ້ອຍໃນເວລາອ່ານຫນັງສືທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບລູກ. ເດັກ (3 ປີ, 3 ເດືອນ) ຂັດຂວາງແມ່ຂອງລາວ ແລະເວົ້າວ່າ "ຂ້ອຍອ່ານມັນຜິດ". ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ຈະ "ອ່ານ" ຫນັງສືຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ຄວາມຫມາຍຂອງຕົວຫນັງສືໃນປຶ້ມຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຮຽນຮູ້ວິທີ "ແກ້ໄຂຕົນເອງ". "ການແກ້ໄຂດ້ວຍຕົນເອງ" ຂອງເດັກນ້ອຍຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກແມ່ນພະຍາຍາມທີ່ຈະຟື້ນຟູຫຼືສ້າງຄຳສັບຕ່າງໆໃນຂໍ້ຄວາມທີ່ຖືກຕ້ອງ.) ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກນ້ອຍຮູ້ເຖິງລັກສະນະຄົງທີ່ຂອງຂໍ້ຄວາມໃນປຶ້ມ. (Sulzby, 1985).

ສັນຍານອີກອັນໜຶ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈລັກສະນະຄົງທີ່ຂອງຂໍ້ຄວາມແມ່ນວ່າເດັກນ້ອຍມັກຈະຂໍໃຫ້ຜູ້ໃຫຍ່ອ່ານຫນັງສືທີ່ຄຸ້ນເຄີຍເລື້ອຍໆເລື້ອຍໆ. ຄຳຮ້ອງຂໍຂອງເດັກນ້ອຍນີ້ຝຸດໃຫ້ເດັກເຂົ້າໃຈວ່າ "ເລື່ອງ" ໃນຫນັງສືຫຼື "ຂໍ້ຄວາມ" ຂອງຫນັງສືຕ້ອງຖືກອ່ານຄືກັນທຸກຄັ້ງ. ການຮ້ອງຂໍໃຫ້ຟັງປຶ້ມເທື່ອແລ້ວຊ້າໆ ມັກຈະແກ່ຍາວເປັນເວລາ

ຫຼາຍມື້, ຫຼາຍອາທິດ, ແມ່ນແຕ່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມເທື່ອແລ້ວຊ້ຳອີກໃນມື້ດຽວ. ສຳລັບຕົວຢ່າງ, ເດັກນ້ອຍ Ryan (3 ປີສຸດທ້າຍ) ຂໍໃຫ້ລາວອ່ານຫນັງສືໃຫ້ລາວຫາເທື່ອຕໍ່ມື້, ແລະສາມຄັ້ງທີ່ລາວຂໍໃຫ້ອ່ານອີກເທື່ອຫນຶ່ງທັນທີຫຼັງຈາກທີ່ລາວອ່ານມັນຈົບ. ສ່ວນທີ່ຈະ "ອ່ານ" ໃນຫນັງສືແມ່ນເນື້ອເພງ, ບໍ່ແມ່ນຮູບພາບ. ໃນອາຍຸອະນຸບານ, ເດັກນ້ອຍຄ່ອຍໆເລີ່ມເອົາໃຈໃສ່ການຟິມເປັນ "ການອ່ານ" ແທນທີ່ຈະເປັນຮູບພາບ. ກິດຈະກຳນີ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນລະຫວ່າງຂະບວນການຂອງເດັກນ້ອຍ "ອ່ານ" ຫນັງສືກັບຜູ້ໃຫຍ່ຫຼືໃນເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍພົວພັນກັບສະພາບແວດລ້ອມລາຍລັກອັກສອນ. ເມື່ອ Ryan ອາຍຸໄດ້ 3 ປີ, ແມ່ຂອງລາວໄດ້ບັນທຶກວ່າລາວພຽງແຕ່ຊີ້ໄປຫາເສັ້ນຢູ່ໃນຫນັງສືແລະຂໍໃຫ້ລາວ "ອ່ານມັນ". ເວລາຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະຊີ້ໄປຫາແຖວອື່ນໆຂອງຂໍ້ຄວາມ.

ຕົວຢ່າງອີກອັນໜຶ່ງເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈວ່າ "ສ່ວນທີ່ຈະອ່ານແມ່ນຄຳສັບ, ບໍ່ແມ່ນຮູບ" ແມ່ນເມື່ອເດັກນ້ອຍພະຍາຍາມ "ອ່ານ" ປຶ້ມທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ (Otto, 1984; Sulzby, 1985) ເດັກນ້ອຍທີ່ຮັບຮູ້ວ່າການຂຽນແມ່ນເພື່ອອ່ານອາດຈະ. ປະຕິເສດການອ່ານປຶ້ມດ້ວຍຂໍ້ແກ້ຕົວວ່າ "ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຄຳເຫຼົ່ານັ້ນເວົ້າແນວໃດ." ເມື່ອເດັກນ້ອຍອະນຸບານສ້າງເລື່ອງໂດຍການແຕ້ມຮູບ, ພວກເຂົາຍັງສາມາດປະຕິເສດການອ່ານເລື່ອງຂອງຕົນເອງໃນເຫດຜົນທີ່ບໍ່ສາມາດອ່ານໄດ້, ເພາະວ່າມັນເປັນພຽງແຕ່ຮູບພາບ. (Otto, 1986 - 1987). ມີຫຼາຍເນື້ອເພງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເດັກນ້ອຍອະນຸບານຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນ "ການອ່ານກັບຜູ້ໃຫຍ່ຫຼາຍ" ຈະຄ່ອຍໆເຂົ້າໃຈປະເພດຂອງບົດເລື່ອງຕ່າງໆ. ໃນຕົວຢ່າງຂ້າງລຸ່ມນີ້:

ຄາວໜຶ່ງມີກະສັດອົງໜຶ່ງມີປາສາດທີ່ສວຍງາມ ແລະຊົງມີໝວດທີ່ສວຍງາມ. ມັນເປັນສີເຫຼືອງ ແລະ ເຂົາ ... (ບໍ່ສາມາດເດົາສິ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍເວົ້າ). ແລະ ລາວມັກຈະໄປ (ຢຸດຊົ່ວຄາວ) ໄປເຮືອນຂອງປະຊາຊົນເພື່ອຂໍວຽກເຮັດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີໃຜມີຫຍັງໃຫ້ລາວເຮັດ, ລາວໄປເຮັດວຽກແລະມີລາຍໄດ້ຫຼາຍ. ລາວກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີທີ່ສຸດເມື່ອທຽບໃສ່ກັບກະສັດອື່ນໆ. ລາວຍັງມີພະລາຊິນີທີ່ສວຍງາມຫຼາຍ. ລາຊິນີເວົ້າສະເໝີວ່າ: "ທີ່ຮັກເອີຍ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄປຫ້ອງແຕ້ມຮູບ ແລະເອົາອາຫານໃຫ້ຂ້ອຍກິນ?" ກະສັດຈຶ່ງຕອບວ່າ: "ບໍ່" ເໝືອນກັບວ່າລາຊິນີບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງອີກ ເພາະກະສັດ. ເວົ້າວ່າ "ຂ້ອຍຮັກເຈົ້າ" (ເວົ້າ Tho ດຽວ). ແລະນີ້ແມ່ນເຈົ້າຍິງ ແລະ ຫມາຂອງນາງຢູ່ໃນ Castle. ເມື່ອເດັກນ້ອຍສ້າງປຶ້ມນິທານຂອງຕົນເອງ, ເຂົາເຈົ້າມັກຈະຊີ້ບອກຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າປຶ້ມປະເພດໃດທີ່ເຂົາເຈົ້າຫາກໍ່ສ້າງ, ເຊິ່ງຍັງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງປະເພດເລື່ອງ ແລະ ປະເພດບົດເລື່ອງຕ່າງໆ. ໃນຕົວຢ່າງຂ້າງລຸ່ມນີ້, ເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນແບ່ງປັນຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງໃນຂະນະທີ່ເຮັດຫນັງສືຂອງຕົນເອງ (Otto, 1996). Jennifer: ມີນິກຳລັງຈະເຮັດປຶ້ມຮູບ (ມັນບອກວ່າ "Pat BH" ຢູ່ໜ້ານັ້ນກວມເອົາຫນຶ່ງ. ສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງປຶ້ມແມ່ນແຕ້ມໄປດ້ວຍຮູບພາບ ແລະ ຄຳສັບຕ່າງໆ doodle. ເມື່ອຖາມອ່ານ, ເດັກນ້ອຍຕອບວ່າ: "ແຜ່ນ, ກະຕ້າຍ").

Pam: Minie vica ສະກົດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ. (ລາວຂຽນວ່າ "The Lion" ຢູ່ເທິງຫນ້າປົກ ແລະ ເວົ້າວ່າ: "ນັ້ນແມ່ນຫົວຂໍ້." Joel: ແຕ່ລະຫນ້າຈະເປັນເລື່ອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

Sharbani: Minie vira ເຮັດຫນັງສືໃຫ້ອ່ານ. (ມັນລະບຸຕົວມັນເອງເປັນ "ຜູ້ຂຽນຂອງປຶ້ມ" ແລະ "ຂ້າພະເຈົ້າຮັກທ່ານ" ເປັນຫົວຂໍ້).

8. ວິທີການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດຂອງການອ່ານ

ເຖິງແມ່ນວ່າເດັກອະນຸບານບໍ່ຮູ້ວິທີອ່ານແທ້ໆ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຂະບວນການອ່ານປຶ້ມແລ້ວ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າການອ່ານກ່ຽວຂ້ອງກັບ "ການສ້າງຄວາມຫມາຍໃນຂະນະທີ່ພວມພົວພັນກັບໜັງສື" ໂດຍຜ່ານການເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການອ່ານຮ່ວມກັນ ແລະ ການພົວພັນກັບໜັງສືຢ່າງເປັນເອກະລາດ. ແລະ ສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນເຮັດເມື່ອພວກເຂົາອ່ານ. ໃນຂະບວນການອ່ານໜັງສືກັບຜູ້ໃຫຍ່, ປະຕິກິລິຍາແມ່ນທົ່ວໄປພຶດຕິກຳຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນສະແດງອອກໂດຍຜ່ານການກະທຳ ແລະ ທ່າທາງທີ່ບໍ່ເວົ້າຫຼາຍ(ເຊັ່ນ: ຍິ້ມ, ທ່າທາງ) ຕໍ່ກັບກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຄວາມຄິດສ້າງສັນທາງວາຈາກັບເລື່ອງທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ (Cochran - Smith ປີ 1984; Magee & Sutton - Smith, 1983; Otto, 1984, 1990). ປະຕິກິລິຍາຂອງເດັກນ້ອຍຍັງແຕກຕ່າງກັນໃນວິທີການທີ່ເຂົາເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຟື້ນຟູເນື້ອໃນຕົ້ນສະບັບ. ເມື່ອຜູ້ໃຫຍ່ອ່ານ ແລະ ຢຸດ, ເດັກນ້ອຍບາງຄົນຈະຮ້ອງໄຫ້ ໂດຍການໃຫ້ຄຳເຫັນດ້ວຍຄຳຄິດເຫັນໃນຮູບແຕ້ມ, ເດັກນ້ອຍບາງຄົນຈະສະໜອງຊື່ສ່ວນທາງພາສາທີ່ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຂໍ້ຄວາມໃນໜັງສືຫຼືບາງຄຳສຳລັບຄຳສັບ.

ດ້ວຍວິທີນີ້, ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຟື້ນຟູເນື້ອໃນຂໍ້ຄວາມໃນປຶ້ມ ກ່ຽວກັບປະໂຫຍກ, ມີສອງປະເພດ: ປະໂຫຍກທີ່ຄ້າຍຄືກັນ Semantically ແມ່ນປະໂຫຍກທີ່ຄວາມຫມາຍທົ່ວໄປຂອງຂໍ້ຄວາມຍັງຄົງຄືກັນ, ແຕ່ຄຳທີ່ໃຊ້ໃນປະໂຫຍກແມ່ນມີການປ່ຽນແປງ. ປະໂຫຍກອີກປະເພດໜຶ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍອ່ານໜັງສືກັບຜູ້ໃຫຍ່ແມ່ນປະໂຫຍກສຳລັບຄຳສັບຕ່າງໆ. ຂົວປະເພດນີ້ສ້າງຢູ່ໃນຕົວໜັງສືຄືກັນກັບໃນໜັງສື. ຄຳຕອບທີ່ເປັນຄຳຕໍ່ຄຳຕາມໜັງສືສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຊົງຈຳຂອງເດັກສຳລັບປະໂຫຍກສະເພາະໃນປຶ້ມ ແລະ ຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກເຂົ້າໃຈການແກ້ໄຂຂອງຂໍ້ຄວາມໃນປຶ້ມ.

ໃນທັງສອງປະເພດຂອງຄຳຕອບ: ຄືກັນ ແລະ semantically ຄ້າຍຄືກັນ, ເດັກນ້ອຍມັກຈະສຸມໃສ່ການປະກອບຮູບແຕ້ມ, ບໍ່ແມ່ນຢູ່ໃນຄຳທີ່ພົມອອກ, ແລະ ນຳໃຊ້ຄວາມຊົງຈຳຂອງເຂົາເຈົ້າກັບເລື່ອງ ແລະ ເນື້ອເພງຂອງປະໂຫຍກ story to engage in reading with children.

ໃນລະຫວ່າງປົກກະຕິໄວຮຽນ, ເດັກນ້ອຍກໍ່ເລີ່ມພົວພັນກັບປຶ້ມຢ່າງດຽວ. ເດັກນ້ອຍເລີ່ມສະແດງຄວາມສາມາດກັບປຶ້ມຫຼາຍຂຶ້ນ, ຮູ້ວິທີການເປີດປຶ້ມຈາກຊ້າຍໄປຂວາ, ຫລຽວເບິ່ງຈາກເທິງຫາລຸ່ມສຸດ, ແລະ ຫັນໜ້າຈາກຕົ້ນຈົນຈົບ. ເດັກນ້ອຍສາມາດເປີດແຕ່ລະໜ້າຢ່າງງຽບໆ, ເບິ່ງຮູບແຕ້ມຢ່າງໃກ້ຊິດ ຫຼື “ອ່ານ” ເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມນັ້ນດັງໆ (Sulzby, 1985). ເດັກນ້ອຍເລີ່ມສ້າງສຽງຄືກັບວ່າເຂົາເຈົ້າກຳລັງອ່ານໜັງສືແທ້ໆ.

ໃນການສຶກສາຂອງລາວກ່ຽວກັບການພັດທະນາການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍໃນຕອນຕົ້ນຂອງປຶ້ມທີ່ມັກ, Sulzby ອະທິບາຍລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ. ອົງປະກອບທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງລະບົບນີ້ເນັ້ນໃສ່ວ່າເດັກນ້ອຍກຳລັງໃຊ້ຮູບພາບ ຫຼື ພົມເພື່ອສ້າງເນື້ອຫາເລື່ອງ ແລະ ວ່າພາສາທີ່ພວກເຂົາໃຊ້ແມ່ນຄ້າຍຄືກັນກັບພາສາເວົ້າ, ຄ້າຍຄືກັນກັບພາສາຂຽນ. ລະດັບຄວາມຊຳນິຊຳນານໜ້ອຍທີ່ສຸດແມ່ນການສ້າງໂຄງຮ່າງແລະຄຳເຫັນກ່ຽວກັບຮູບພາບ. ລະດັບທີ່ພັດທະນາທີ່ສຸດກ່ຽວຂ້ອງກັບການຂຽນການຖອດລະຫັດ. ລະບົບການຈັດປະເພດຂອງ Sulzby ມີປະໂຫຍດຫຼາຍໃນການກຳນົດຍຸດທະສາດທີ່ດີທີ່ສຸດເພື່ອພັດທະນາ

ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານໄວໃນເດັກນ້ອຍ.ການສຶກສາອີກອັນໜຶ່ງໂດຍ Elster (1994) ໄດ້ກວດກາຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງວິທີການສະແດງອອກຂອງເດັກນ້ອຍໃນຂອບເຂດຂອງກິດຈະກຳການອ່ານ. Elster ອະທິບາຍຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍດັ່ງນີ້: "ລຳດັບຂອງກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະການເວົ້າ, ປະສົມປະສານທັງການອ່ານ ແລະ ການເວົ້າ". ໃນກິດຈະກຳການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນໃຊ້ກິນລະຍຸດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ເຊິ່ງມັກຈະໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກໜັງສືທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນ, ໂດຍຄວາມຊົງຈຳ ແລະ ປະສົບການຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຜູ້ຖານຄວາມຮູ້ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກຢ່າງດຽວກັນປຶ້ມ, ພວກເຂົາມັກຈະສ້າງເລື່ອງລາວ. ຈາກນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍສາມາດເລົ່າເລື່ອງນັ້ນຄືນໃຫ້ຜູ້ອື່ນ (ຜູ້ໃຫຍ່ ຫຼື ເດັກໃນອາຍຸດຽວກັນ) ທີ່ຟັງຢ່າງເອົາໃຈໃສ່. ເມື່ອເດັກນ້ອຍພົວພັນກັບປຶ້ມໃໝ່, ເຂົາເຈົ້າມັກຈະໃສ່ໃຈກັບຮູບພາບຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ອີງໃສ່ສິ່ງນັ້ນເພື່ອຄິດໄລ່ເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມ. ດ້ວຍປຶ້ມທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ, ເດັກນ້ອຍຈະໃຊ້ຄວາມຊົງຈຳຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອສ້າງເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມຄືນໃໝ່.

1.5. ການຈັດປະເພດກິດຈະກຳການອ່ານຕາມ Sulzby

1. ເອົາໃຈໃສ່ກັບຮູບປະກອບ, ບໍ່ແມ່ນເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງເດັກນ້ອຍ "ອ່ານ" ປຶ້ມໂດຍເບິ່ງຮູບພາບໃນປຶ້ມ. ເລື່ອງເລົ່າຂອງເດັກນ້ອຍສຸມໃສ່ພຽງແຕ່ຮູບພາບທີ່ເຂົາເຈົ້າເຫັນ; ເດັກນ້ອຍບໍ່ໄດ້ "ສ້າງບົດເລື່ອງ" ເມື່ອເຂົາເຈົ້າປິ່ນໝ້າ.

2. ເອົາໃຈໃສ່ກັບຮູບແຕ້ມແລະປະກອບເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງເປັນຄຳສັບຕ່າງໆ

ເດັກນ້ອຍ "ອ່ານໜັງສື" ໂດຍການເບິ່ງຮູບໃນປຶ້ມ ການເລົ່າເລື່ອງຂອງເດັກນ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການຖືກແສວເລື່ອງຕາມໜ້າເວັບ, ແຕ່ຄຳເວົ້າ ແລະ ສຽງດັງຂອງພວກມັນແມ່ນຄືກັນກັບນັກເລົ່າເລື່ອງ, ມັນທັງສອງຄືການສົນທະນາກ່ຽວກັບຮູບ ແລະ ຄ້າຍກັບ ເລື່ອງທີ່ຜູ້ຟັງສາມາດເບິ່ງຮູບພາບ (ແລະ ມັກຈະຕ້ອງເບິ່ງຮູບເພື່ອເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງຂອງເດັກນ້ອຍ).

3. ເອົາໃຈໃສ່ກັບຮູບພາບທີ່ທ່ານແຕ້ມ, ສ້າງຄວາມສົມດຸນລະຫວ່າງການອ່ານ ແລະ ການເລົ່າເລື່ອງລະດັບນີ້ແມ່ນລະດັບທີ່ງ່າຍດາຍ, ຕໍ່າກວ່າລະດັບ (4). ມັນຢູ່ລະຫວ່າງລະດັບ (2) ແລະ (4) ແລະ ເຂົ້າໃຈງ່າຍກວ່າຖ້າແບ່ງອອກຢ່າງຊັດເຈນ. ເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ "ອ່ານ" ໂດຍເບິ່ງຮູບພາບໃນປຶ້ມ. ການປາກເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນທັງສອງຄ້າຍຄືກັນກັບການອອກສຽງຂອງຜູ້ບັນຍາຍ, ມີສຽງເວົ້າ, ແລະຄ້າຍຄືກັນກັບຜູ້ອ່ານ, ດ້ວຍການອ່ານ intonation. ໃນລະດັບນີ້, ຄວາມພະຍາຍາມການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍສະແດງໃຫ້ເຫັນ interweaving ຂອງການເລົ່ານິທານແລະການອ່ານນິທານ.

4. ເອົາໃຈໃສ່ກັບຮູບແຕ້ມແລະປະກອບເນື້ອຫາຂອງເລື່ອງເປັນລາຍລັກອັກສອນ ໃນເວລານີ້, ເດັກນ້ອຍ "ອ່ານ" ໂດຍເບິ່ງຮູບພາບຕ່າງໆໃນໜັງສື. ພາສາຂອງເດັກຟັງຄືວ່າລາວກຳລັງອ່ານທັງຄຳສັບແລະສຽງດັງ. ຜູ້ຟັງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເບິ່ງຮູບແຕ້ມອີກແລ້ວ (ຫຼືບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເບິ່ງຮູບເລື້ອຍໆ) ເພື່ອຍັງຈະເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ. ຖ້າຜູ້ຟັງບົດຕາ, ມັນຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກຄືກັບເດັກນ້ອຍກຳລັງອ່ານໜັງສື. ລະດັບນີ້ແມ່ນ "ການອ່ານຢ່າງໃກ້ຊິດກັບເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ" ແລະ "ການອ່ານທຸກປະໂຫຍກ ແລະ ທຸກຄຳທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ".

5. ເອົາໃຈໃສ່ເຖິງຕົວອັກສອນລາວ ມີສິ່ງລະດັບຂອງຄວາມສົນໃຈກັບການຂຽນ. ລະດັບສຸດທ້າຍເອີ້ນວ່າ "ການອ່ານຕົວຈິງ" ໃນລະດັບອື່ນໆ, ເດັກນ້ອຍຄົ້ນຫາການຂຽນໂດຍການປະຕິເສດການອ່ານໂດຍອີງໃສ່ເຫດຜົນການຂຽນ, ຫຼືພຽງແຕ່ເອົາໃຈໃສ່ກັບຄຸນລັກສະນະຂອງການຂຽນ. ສໍາລັບເດັກນ້ອຍອະນຸບານບາງຄົນ, ການອ່ານຍັງເປັນການສະແດງອອກຂອງຄວາມຮັກອາລົມ, ໂດຍສະເພາະໃນເວລາທີ່ອ່ານໃຫ້ຄົນອື່ນ. ສໍາລັບເດັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້, ກິດຈະກຳການອ່ານເອກະລາດຂອງເດັກນ້ອຍບໍ່ພຽງແຕ່ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຕົ້ນສະບັບຂອງເລື່ອງຕ່າງໆ ແຕ່ຍັງສ້າງທາທາງແລະ ສຽງດັງຂອງຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າມາພົວພັນກັບ. ຕົວຢ່າງ, ແມ່ຂອງ Jon ອະທິບາຍກິດຈະກຳຂອງລາວດ້ວຍປຶ້ມໃຫມ່ວ່າພວກເຂົາຫາກໍ່ຍິມຈາກຫ້ອງສະຫມຸດສາທາລະນະ (ການຄົ້ນຄວ້າໂດຍ Otto, 1996). ເມື່ອພວກເຮົາກັບຄືນມາຈາກຫ້ອງສະຫມຸດ, Jon ໄດ້ເອົາປຶ້ມສອງສາມຕົວເອງ. ໂດຍບໍ່ໄດ້ຖອດເສື້ອຄຸມຂອງລາວອອກ, ລາວເອົາປຶ້ມເຂົ້າຫ້ອງຮັບແຂກທັນທີ ແລະນັ່ງລົງເທິງຕຽງ. ລາວເປີດປຶ້ມໃຫມ່ແລະເວົ້າວ່າ: "ຂ້ອຍອ່ານມັນເອງ." ລາວເປີດປຶ້ມ, ເປີດຈາກຊ້າຍໄປຂວາແລະຢຸດຢູ່ຫນ້າທໍາອິດຂອງເລື່ອງ. ລາວໄດ້ອ່ານບົດເລື່ອງໜຶ່ງທີ່ລາວຄິດເຖິງຕົນເອງ, ບໍ່ຄືກັບເນື້ອໃນໃນປຶ້ມ, ແຕ່ຍັງກ່າວເຖິງເດັກຊາຍທີ່ມີຮູບຢູ່ໃນປຶ້ມ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ລາວສືບຕໍ່ "ອ່ານ" ຕໍ່ໄປອີກປະມານ 10 ວິນາທີແລ້ວເວົ້າວ່າ "ແມ່, ເຈົ້າຢາກອ່ານຫນັງສືບໍ?".

ການພົວພັນທີ່ເປັນເອກະລາດຂອງ Jon ກັບປຶ້ມໃຫມ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຫມັ້ນໃຈຂອງລາວໃນການອີງໃສ່ຮູບພາບຕ່າງໆໃນປຶ້ມເພື່ອສ້າງເນື້ອຫາຂອງຕົນເອງຢູ່ໃນປຶ້ມນັ້ນ. ບາງທີເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າມີເລື່ອງນີ້ຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນໃນປຶ້ມ. Glynnis (3 ປີ, 10 ເດືອນ) ແມ່ນ "ການອ່ານ" "ສາມຫມື" ກັບເດັກນ້ອຍ, ຜູ້ທີ່ຍັງຮູ້ວິທີການປ່ຽນ intonation ເພື່ອອະທິບາຍສຽງຂອງລັກສະນະໃນຫນັງສື (Otto, 1996). ສໍາລັບສຽງຂອງພໍ່ຫມີແມ່ນໃຊ້ສຽງສູງ, ໂກດ ແລະ ໃຈຮ້າຍ, ສໍາລັບສຽງຂອງແມ່ຫມີ, ນາງເວົ້າດ້ວຍສຽງທີ່ອ່ອນໄຫວ, ອ່ອນໄຫວ, ແລະ ສໍາລັບສຽງຂອງພໍ່ຫມີແມ່ນໃຊ້ສຽງສູງ ແລະ ຊັດເຈນ.

ເມື່ອເດັກອະນຸບານເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການອ່ານ, ເຂົາເຈົ້າສາມາດສົນທະນາກ່ຽວກັບປະສົບການຂອງເຂົາເຈົ້າ (Bissex, 1980; Butler & Clay, 1979; Elster, 1994a; Haussler, 1985; Otto, 1990; Stewart & Mason, 1989; Strommen & Mates, 197, Sulby; 1985, 1991). ຄໍາຄິດຄໍາເຫັນ meta-linguistic ເຫຼົ່ານີ້ຊ່ວຍສ້າງແນວຄວາມຄິດເບື້ອງຕົ້ນສໍາລັບການຄິດແລະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາການຮັບຮູ້. ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງ Ryan (3 ປີ 5 ເດືອນ) ຂອງກິດຈະກຳການອ່ານໄດ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍອີງໃສ່ການສັງເກດການແລະປະສົບການຂອງເດັກ (Strommen & Mates, 1997). ເມື່ອຖືກຖາມວ່າ: "ຜູ້ໃຫຍ່ເຮັດຫຍັງເມື່ອອ່ານປຶ້ມ?", ເດັກນ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການເປີດໜ້າປຶ້ມຈາກໜ້າສຸດທ້າຍໄປຫາໜ້າທໍາອິດ, ຈາກນັ້ນເປີດໜ້າທໍາອິດຈົນຈົບ ແລ້ວເປີດໜ້າໃໝ່ຄືນຈາກໜ້າສຸດທ້າຍໄປຫາໜ້າການເລີ່ມຕົ້ນ, ໃຊ້ມັນອີກເທື່ອໜຶ່ງເພື່ອໂທຫາຊື່ຮູບແຕ່ມທີ່ລູກຂອງທ່ານເຫັນ.

ເດັກນ້ອຍຍັງໃຫ້ຄໍາຄິດຄໍາເຫັນກ່ຽວກັບໂລຫະກ່ຽວກັບການອ່ານຍ້ອນວ່າພວກເຂົາພະຍາຍາມສະແດງຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງພາສາເວົ້າ ແລະ ການພິມ. ເມື່ອໃດ Robbie (4 ປີ) ພະຍາຍາມອ່ານຊື່ຂອງປຶ້ມ "Wild Things at the Top?" (Sendak, 1963) ໂດຍຊີ້ໄປຫາແຕ່ລະຄໍາແລະອ່ານແຕ່ອ່ານໃຫ້ຖືກຕ້ອງກັບຄໍາເຫຼົ່ານັ້ນ (Schickedanz, 1981) ເມື່ອໄດ້ຮັບຄວາມຮັບຮູ້ນີ້, ລະບົບໄດ້ໃຫ້ຄໍາເຫັນ: "ຫນັງສືຖືກຂຽນຜິດ".

ເມື່ອຖືກຖາມໃຫ້ທຳທ່າອ່ານ, ເດັກນ້ອຍບາງຄົນຈະປະຕິເສດ, ອະທິບາຍວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວິທີອ່ານ ຫຼື ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຫນັງສື" (Sulzby, 1985) ຄຳເຫັນເຫຼົ່ານີ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງລະດັບຂອງການພັດທະນາທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສາຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ການຮັບຮູ້ພາສາເຊັ່ນດຽວກັນກັບແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ເພື່ອໃຫ້ສາມາດອ່ານໄດ້.

ວິທີການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດການຂຽນ ເດັກນ້ອຍອະນຸບານຜູ້ທີ່ເລີ່ມພັດທະນາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ແລະ ວິທີການຂຽນຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມເຂົ້າໃຈທົ່ວໄປທີ່ສຳຄັນບາງຢ່າງ. ຄວາມເຂົ້າໃຈທົ່ວໄປເຫຼົ່ານັ້ນປະກອບມີ: (ກ) ການຂຽນເປັນຮູບແບບຂອງການສື່ສານແລະການຖ່າຍທອດ; (b) ການຂຽນກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົວອັກສອນ ແລະຄຳສັບ, ບໍ່ແມ່ນການແຕ້ມຮູບ; (c) ການຂຽນມີຫຼາຍຈຸດປະສົງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຄວາມຮູ້ນີ້ແມ່ນໄດ້ມາໂດຍຜ່ານໂອກາດທີ່ຈະສັງເກດເຫັນ, ປະສົບການ, ແລະ ພົວພັນກັບນັກຂຽນອື່ນໆ.

ພາສາລາວແມ່ນຮູບແບບການສື່ສານ. ເດັກນ້ອຍທີ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນການຂຽນຂອງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເລີ່ມສຳຫຼວດຮູບແບບສັນຍາລັກທີ່ເປັນຕາຂອງການຂຽນຈະເລີ່ມສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າການສະແດງພາບ (ແຕ້ມ, scribbling) ການຂຽນດ້ວຍມືຂອງຜູ້ໃຫຍ່) ມີຄວາມໝາຍ (Clay, 1979, 1987; Temple et al., 1993).). ບາງຄັ້ງ, ເດັກນ້ອຍອະນຸບານໄດ້ເຂົ້າຫາຜູ້ໃຫຍ່ແລະການຂຽນຂອງພວກເຂົາແລະຂໍໃຫ້ພວກເຂົາ "ອ່ານ" ມັນ. ມີບາງຄັ້ງທີ່ເດັກນ້ອຍ "ອ່ານ" ສິ່ງທີ່ຂຽນໄວ້ໃນເຈ້ຍດ້ວຍຕົນເອງ. ຕົວຢ່າງ, Casbergue (1998) ບັນທຶກວິທີທີ່ Brandon ອາຍຸ 3 ປີແບ່ງປັນເອກະສານທີ່ມີການຂຽນຂອງລາວ: "ນີ້ແມ່ນຈົດໝາຍເຖິງ Santa. ຂ້ອຍຕ້ອງການອັນນີ້." ຈາກນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍສືບຕໍ່ຕັ້ງຊື່ສິ່ງທີ່ລາວຕ້ອງການ ໃນຂະນະທີ່ເບິ່ງເຈ້ຍ ແລະ ໃຊ້ສຽງອ່ານ, ເດັກນ້ອຍອະນຸບານສາມາດລວມເອົາຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຂຽນດ້ວຍຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ສ້າງສັນເປັນວິທີທີ່ແນ່ນອນຂອງຄວາມສຸກ. Vukelich (1990) ອະທິບາຍເຖິງການຫຼິ້ນບົດບາດຂອງເດັກນ້ອຍໃນສະຖານະການຢູ່ໃນສູນສິ່ງໄປສະນີ. ບໍ່ຄືກັບການແຕ້ມຮູບ, ກິດຈະກຳການຂຽນແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົວອັກສອນ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງອາຍຸສູງສຸດນີ້, ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າ: ບໍ່ເໝືອນກັບການຂຽນ, ກິດຈະກຳການຂຽນກ່ຽວກັບຕົວອັກສອນ, ທີ່ສະແດງອອກໂດຍຜ່ານເລື່ອງທີ່ເດັກນ້ອຍຂຽນດ້ວຍຕົນເອງຢູ່ໃນເຈ້ຍ. ນອກຈາກການແຕ້ມຮູບເພື່ອສະແດງເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ, ເດັກນ້ອຍຍັງເລີ່ມປະສົມຕົວອັກສອນ ຫຼືການນຳໃຊ້ສັນຍາລັກທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບຕົວອັກສອນໃນເລື່ອງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຄວາມຈິງທີ່ວ່າເດັກນ້ອຍຮູ້ຈັກການສະກົດຄຳກ່ອນການອອກສຽງຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາຮູ້ວ່າຕົວອັກສອນທີ່ໃຊ້ໃນການຂຽນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຕົວອັກສອນເຫຼົ່ານັ້ນຂຽນແນວໃດ. ສະແດງອອກໂດຍສຽງສະເພາະ.ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຕົວຢ່າງຂອງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການຂຽນແລະການແຕ້ມຮູບໃນເດັກນ້ອຍ. ໃນຕົວຢ່າງນີ້, Ariel ສ້າງເລື່ອງກ່ຽວກັບການໄປຢ້ຽມຢາມສວນສັດ, ໂດຍການແຕ້ມຮູບແຕ້ມເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່ານາງກຳລັງຂຽນ. ຈິ່ງຈື່ໄວ້ວ່າການຂີດຂຽນສາມາດຖືກວາງໄວ້ໄດ້ທັງໃນຫົວຂໍ້ຂ້າງລຸ່ມນີ້ຮູບປະກອບ ແລະ ໃນຫນ້າຕ່າງຈາກຮູບປະກອບເຫຼົ່ານັ້ນ. ເມື່ອຂໍໃຫ້ອ່ານເລື່ອງດັງໆ, Ariel ອ່ານວ່າ: (ເປີດປຶ້ມ) ຄາວໜຶ່ງ, ມີຫຼາຍຄົນຢາກໄປສວນສັດ, ເຂົາເຈົ້າໄປສວນສັດ. (ຫັນໜ້າໄປໜ້າ) ເຂົາເຈົ້າເຫັນສິ່ງໂຕ ແລະ (ຫັນໜ້າໄປໜ້າ) ແລ້ວເຂົາເຈົ້າກໍເຫັນຈີຣາຟໂຕນີ້, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າມີເວລາເຫັນຈີຣາຟສອງໂຕເທົ່ານັ້ນ ເພາະບໍ່ຢາກກິນເຂົ້າທ່ຽງ. ສິ້ນສຸດ

ເລື່ອງ. ໃນຕົວຢ່າງຕໍ່ໄປ, Erica ສະແດງໃຫ້ເຫັນກິດຈະກຳການສະກົດຄຳ spontaneous ລູກຂອງທ່ານຄ່ອຍໆ ເຂົ້າໃຈວ່າພາສາຂຽນກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົວອັກສອນ. ຄວາມຮູ້ຂອງລູກຂອງທ່ານກ່ຽວກັບຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຕົວອັກສອນແລະສຽງແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນປາກົດໃນຂະນະທີ່ເດັກນ້ອຍສະກົດ "ຊ່ອງ" ເປັນ "ສະປາ". ການຫຼິ້ນຂອງ Erica ແມ່ນກິດຈະກຳທີ່ສຳຄັນໃນເວລາທີ່ນາງເລົ່າເລື່ອງ, ເມື່ອນາງອ່ານວ່າ "ຍານອະວະກາດກຳລັງຂຶ້ນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຍານອະວະກາດກໍ່ເລີ່ມສູງຂຶ້ນ." ແລະ ນັ້ນແມ່ນມັນ." ດັ່ງນັ້ນ, ເລື່ອງທີ່ເດັກ "ອ່ານ" ແມ່ນສັບສົນຫຼາຍກ່ວາເລື່ອງທີ່ຂຽນລົງ, ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ດ້ວຍຄຳວ່າ "ສະປາ" ມັນພິສູດໃຫ້ເດັກຮູ້ວ່າໜັງສືແມ່ນພາສາຂຽນ ແລະ ເດັກນ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະ. ເຂົ້າໃຈວ່າຄຳສັບຕ່າງໆເປັນຕົວແທນຂອງສຽງແນວໃດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າໃນເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍເບິ່ງຄືວ່າຈະເຂົ້າໃຈວ່າຕົວອັກສອນແຕ່ລະຕົວເປັນຕົວແທນຂອງສຽງສະເພາະ, ພວກເຂົາຍັງອາດຈະໃຊ້ກົນລະຍຸດຕ່າງໆໃນເວລາສ້າງເລື່ອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າບາງຄັ້ງເດັກນ້ອຍອາດຈະໃຊ້ກິດຈະກຳການສະກົດຄຳຂອງ phonemic ໃນການຂຽນ, ພວກເຂົາເຈົ້າອາດຈະໃຊ້ວິທີການອື່ນໆເພື່ອສ້າງຂໍ້ຄວາມໃນເຈ້ຍ, ເຊັ່ນ: sketch, scribbling, ແລະ scribbling. ຕົວຢ່າງຂອງການແຕ້ມຮູບຫຼາຍວິທີແມ່ນພົບເຫັນຢູ່ໃນເລື່ອງຂອງ Eva ກ່ຽວກັບເຮືອ rowboat. ໃນຂະນະທີ່ສ້າງປຶ້ມນິທານ, Eva ໃຊ້ຊື່ຂອງເດັກນ້ອຍ, ຕົວເລກຫ້າ, ຕົວອັກສອນສຸມຈຳນວນໜ້ອຍ (sptso, eduaowe), ການສະກົດຄຳທີ່ວ່າ (ຂອງຂ້ອຍ), ແລະ ການສະກົດຄຳ spontaneous (Rob ສຳລັບ rowboat - rowboat). ຄວນສັງເກດວ່າເມື່ອເດັກນ້ອຍອ່ານໜັງສືທີ່ລາວສ້າງຂຶ້ນເອງ, ລາວບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຕົວເລກ 5. ອີວາອ່ານສອງໜ້າທຳອິດຂອງປຶ້ມຄືກັບການອ່ານບົດສິນທະນາແລະຄ້າຍຄືກັນກັບພາສາເວົ້າ. ແຕ່ເມື່ອທ່ານມາຮອດໜ້າສຸດທ້າຍ, ອ່ານອີກເທື່ອໜຶ່ງຄືກັບວ່າທ່ານກຳລັງຂຽນພາສາ (Casbergue, 1998).

ການຂຽນມີຫຼາຍຈຸດປະສົງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເດັກນ້ອຍອະນຸບານຮັບຮູ້ວ່າການຂຽນມີຫຼາຍຈຸດປະສົງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍຜ່ານຄວາມຈິງທີ່ວ່າພວກເຂົາເລີ່ມໃຊ້ພາສາຂຽນໃນກິດຈະກຳປະຈຳວັນ, ເຊັ່ນ: ການຂຽນລາຍການຂອງສິ່ງທີ່ຈະຊື້, ອ່ານປຶ້ມນິທານຮ່ວມກັນ, ແລະຂຽນບັນທຶກ. (Casbergue, 1998; Temple et al, 1993).

ສຳລັບເດັກນ້ອຍອະນຸບານ, ການຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຂຽນຊື່ຂອງຕົນເອງຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮັບຮູ້ຈຸດປະສົງສ່ວນບຸກຄົນຂອງການຂຽນ (Green, 1998; Martens, 1999). ມັນຍັງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົນເອງເຊັ່ນດຽວກັນກັບການຮູ້ຈັກວິທີການຕັ້ງຊື່ວັດຖຸເຊັ່ນ: ຮູບພາບ. ສິດຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ, ປະຊາຊົນຂຽນຊື່ຂອງເດັກຢູ່ໃນວັດຖຸທີ່ເປັນຂອງເດັກເຊັ່ນດຽວກັນກັບສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມເປັນສ່ວນຕົວຂອງເດັກ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍຮູ້ວິທີການຂຽນຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມຊອກຫາວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ໃຫມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ໃນເວລາທີ່ຫ້ອງຮຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍອະນຸບານມີກິດຈະກຳສຳລັບເດັກນ້ອຍລົງທະບຽນຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າຫ້ອງຮຽນ, ກິດຈະກຳນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ຈຸດປະສົງອື່ນຂອງພາສາຂຽນ. ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ເຄີຍມີກິດຈະກຳນີ້, Green (1998) ບັນທຶກວ່າເດັກນ້ອຍໃນຫ້ອງຮຽນນີ້ມີຄວາມສົນໃຈຫຼາຍແລະສຸມໃສ່ກິດຈະກຳການຂຽນຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍພະຍາຍາມຊອກຫາວິທີຂຽນຊື່ທີ່ສັບສົນຫຼາຍ, ບາງຄັ້ງມັນໃຊ້

ເວລາ 10-12 ນາທີເພື່ອເຮັດກິດຈະກຳ. ພວກເຂົາເຈົ້າມີປະສົບການກິດຈະກຳນີ້ຢ່າງດຽວແລະໃນລັກສະນະທີ່ເປັນ ເອກະລັກຫຼາຍແລະຄ່ອຍໆກາຍເປັນທັກສະທີ່ຂ້ອນຂ້າງ. ຕົວຢ່າງ, Molly (ອາຍຸ 3 ປີ) ກຳລັງເລີ່ມຮຽນຮູ້ວິທີການ ຂຽນ scribbles. ຜ່ານການເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໂຮງຮຽນ, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມໃຊ້ສັນຍາລັກທີ່ຄ້າຍຄືຕົວອັກສອນແລ້ວໃຊ້ ຕົວອັກສອນໃນຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າແລະຈັດລຽງຕາມລຳດັບ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຍ້າຍໄປເປັນຕົວພິມໃຫຍ່ ແລະ ພິມ ງ່າຍ. ກິດຈະກຳການຂຽນທີ່ຕັ້ງໃຈນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີປະສົບການໃນສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນຢູ່ໃນ ໂຮງຮຽນ ແລະ ຊຸກຍູ້ການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ (Casbergue, 1998).

VIII. ເນື້ອໃນຂອງການພັດທະນາການອ່ານກ່ອນການອ່ານ-ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນຂອງ ເດັກນ້ອຍອະນຸບານ

ບົດນີ້ເນັ້ນໃສ່ການສຶກສາພຶດຕິກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ-ຂຽນຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ, ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ມັນຍັງມີຄວາມສຳຄັນທີ່ຈະຕ້ອງຈື່ໄວ້ວ່າກິດຈະກຳການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ພຽງແຕ່ຜ່ານການ ສົນທະນາ ແລະ ການໂຕ້ຕອບທາງວາຈາກັບພໍ່ແມ່, ຄອບຄົວ ແລະ ຄູສອນເທົ່ານັ້ນ. ພຶດຕິກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການ ອ່ານແລະການຂຽນບໍ່ໄດ້ພັດທະນາແຍກຕ່າງຫາກ, ແຕ່ວ່າການພັດທະນາດັ່ງກ່າວສາມາດເກີດຂຶ້ນໃນສະພາບແວດ ລ້ອມສັງຄົມ - ວັດທະນະທຳສະເພາະເທົ່ານັ້ນ.

ກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານແລະການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍອະນຸບານໄດ້ຈັດຂຶ້ນຢູ່ເຮືອນ ແລະ ໂຮງຮຽນ. ສຳລັບທັງສອງສະພາບແວດລ້ອມເຫຼົ່ານີ້, ມີສາມລັກສະນະຕົ້ນຕໍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກ່ຽວຂ້ອງກັບການ ພັດທະນາທັກສະການຮູ້ຫນັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ: (ກ) ການເຂົ້າເຖິງຫນັງສື ແລະ ຫນັງສືພິມ, ປຶ້ມຂອງຫຼິ້ນ ... (b) ປົກກະຕິແລະຫຼາຍປະເພດຂອງການທົດລອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ; ແລະ (c) ການພົວພັນ ທາງສັງຄົມກັບຜູ້ໃຫຍ່ອ້ອມຂ້າງ.

1. ການເຂົ້າເຖິງປຶ້ມແລະຊັບພະຍາກອນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ

ຢູ່ໃນບ້ານທີ່ເດັກນ້ອຍກຳລັງພັດທະນາທັກສະການອ່ານ ແລະ ຂຽນກ່ອນໄວຮຽນ, ມີປຶ້ມ ແລະຊັບພະຍາກອນ ຫຼາຍຢ່າງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນສຳລັບຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍ. ເດັກນ້ອຍທີ່ມີປຶ້ມຫຼາຍຢູ່ ເຮືອນ, ບໍ່ວ່າຈະຊື້ ຫຼືຢືມຈາກຫ້ອງສະໝຸດ, ມັກຈະມີໂອກາດຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບປຶ້ມຫຼາຍກວ່າເດັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ມີ. ການ ເຂົ້າເຖິງປຶ້ມແລະຊັບພະຍາກອນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ຫນັງສືມັກຈະໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກຊັບພະຍາກອນທາງດ້ານ ການເງິນຂອງຄອບຄົວແລະການເຂົ້າເຖິງຫ້ອງສະໝຸດສາທາລະນະ. ຂະໜາດຂອງຫ້ອງສະໝຸດສາທາລະນະຍັງໄດ້ຮັບ ອິດທິພົນ ແລະ ຊີ້ນຳຈາກແຫຼ່ງເສດຖະກິດຂອງຊຸມຊົນ, ຫ້ອງສະໝຸດທີ່ປະຊາກອນທຸກຍາກມີປຶ້ມໜ້ອຍ ແລະ ເວລາ ອ່ານກໍ່ສັ້ນກວ່າ. ການເຂົ້າເຖິງຊັບພະຍາກອນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຍັງສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງ ສະຖານະພາບເສດຖະກິດ - ສັງຄົມຂອງຄອບຄົວເຊັ່ນດຽວກັນກັບກິດຈະກຳວັດທະນະທຳ - ສັງຄົມຂອງມັນ. ຄອບຄົວທີ່ມີລາຍໄດ້ສູງໃຊ້ຈ່າຍໃນຜະລິດຕະພັນ ແລະ ການບໍລິການ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດ ຈະກຳພັກຜ່ອນແລະການທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍຂຶ້ນ. ຄວາມແຕກຕ່າງນີ້ມັກຈະພົບເຫັນຢູ່ໃນເດັກນ້ອຍທີ່ມາຈາກຄອບຄົວ ທີ່ຮັ່ງມີທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ມີລາຍໄດ້ສູງ. Teale, 1986). ເຖິງແມ່ນວ່າລາຍໄດ້ຂອງຄອບຄົວສາມາດສົ່ງ

ຜົນກະທົບຕໍ່ຊັບພະຍາກອນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານແລະການຂຽນຢູ່ເຮືອນ, ແຕ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຫມາຍຄວາມວ່າເດັກນ້ອຍຈາກຄອບຄົວທີ່ມີລາຍໄດ້ຕໍ່າບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະອ່ານຫນັງສືຫຼືເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານແລະການຂຽນ. ມີຫຼາຍຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄອບຄົວທີ່ມີລາຍໄດ້ຕໍ່າພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າເຂົາເຈົ້າອາໄສຢູ່ເປັນກຸ່ມທີ່ມີສະຖານະພາບເສດຖະກິດ-ສັງຄົມທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. (Teale, 1986).

ສະພາບແວດລ້ອມໃນຫ້ອງຮຽນຍັງແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານຄຸນນະພາບ ເຊັ່ນດຽວກັບຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງປຶ້ມ ແລະ ຊັບພະຍາກອນການຂຽນທີ່ເດັກນ້ອຍສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ເນື່ອງຈາກແຫຼ່ງການເງິນຂອງໂຮງຮຽນນັ້ນ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງຢູ່ໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ, ເຂົາເຈົ້າມີສິ່ງອ່ານວຍຄວາມສະດວກດ້ານຮ່າງກາຍ, ປຶ້ມ, ແລະຊັບພະຍາກອນການອ່ານທີ່ທຸກຍາກກວ່າ. ຍັງມີການຂຽນໜ້ອຍລົງ, ກິດຈະກຳທີ່ຈະຮູ້ຈັກກັບການອ່ານແລະການຂຽນ ແລະ ເວລາທີ່ໃຊ້ໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນກໍ່ຫຼຸດລົງ.

2. ເປັນປົກກະຕິ ແລະ ມີປະສິບການຫຼາຍປະເພດຂອງກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະການຂຽນ

ເດັກນ້ອຍອະນຸບານຜູ້ທີ່ມາຈາກຄອບຄົວທີ່ມີເຫດການເລື້ອຍໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນມີລະດັບຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນທີ່ສູງຂຶ້ນ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍມີປະສິບການເປັນປະຈຳກັບປຶ້ມນິທານປະເພດຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ປຶ້ມນິທານ, ປັດລະຄອນ, ການລະຫຼິ້ນ, ຄວາມສາມາດໃນການເລົ່າເລື່ອງຂອງເຂົາເຈົ້າກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ການອ່ານປຶ້ມນິທານຊ້າໆຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການເພີ່ມຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈ ແລະ ສະແດງຄຳສັບຕ່າງໆ. ກິດຈະກຳສະເພາະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ຫນັງສືຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາການຮູ້ຫນັງສືໃນເດັກກ່ອນໄວຮຽນ. ກິດຈະກຳທີ່ສຳຄັນເຫຼົ່ານີ້ປະກອບມີ: ການອ່ານກັບເດັກນ້ອຍ, ຜູ້ໃຫຍ່ເລົ່ານິທານໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ແລະ ໄປຢ້ຽມຢາມຫ້ອງສະຫມຸດສາທາລະນະ (Durkin, 1966). ປະສິບການການອ່ານຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງຄວາມສັບສົນທາງດ້ານພາສາ. ປະສິບການເລົ່ານິທານຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຟັງເມື່ອເດັກນ້ອຍເລົ່າເລື່ອງຄືນ.

3. ການພົວພັນທາງສັງຄົມດ້ວຍການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຜູ້ໃຫຍ່

ນອກຈາກການເຂົ້າເຖິງປຶ້ມແກະແລະໂອກາດປົກກະຕິພົວພັນກັບເຫດການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ຫນັງສືແລະກ່ອນການຮູ້ຫນັງສືເດັກນ້ອຍອະນຸບານຍັງໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກກິດຈະກຳການພົວພັນທາງສັງຄົມກັບຜູ້ໃຫຍ່ອ້ອມຂ້າງ. ການສົນທະນາລະຫວ່າງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະປະຕິກິລິຍາຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ໃນກິດຈະກຳປະຈຳວັນບໍ່ພຽງແຕ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການພັດທະນາພາສາຂອງເດັກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການພັດທະນາພາສາຂອງເດັກມີຜົນກະທົບຕໍ່ການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ (Durkin, 1966; Hart & Risley, 1995; Rush, 1999). ວິທີສະເພາະທີ່ແມ່ອ່ານ ແລະພົວພັນກັບລູກໃນເວລາອ່ານຫນັງສືຮ່ວມກັນແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາຄຳສັບຂອງລູກ. ຄຳສັບຂອງເດັກຄ່ອຍໆເພີ່ມຂຶ້ນເມື່ອແມ່ຂອງເດັກກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຈິງຈັງໂດຍການຖາມຄຳຖາມເດັກໃນເວລາອ່ານປຶ້ມຮ່ວມກັນ, ເຮັດໃຫ້ການສັງເກດການແລະ ຄຳຄິດຄຳເຫັນເພື່ອຂະຫຍາຍເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ, ແລະ ສ້າງການເຊື່ອມຕໍ່ເນື້ອໃນໃນປຶ້ມກັບປະສິບການທີ່ຜ່ານມາຂອງເດັກ. ໃນສະຖາບັນການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ, ການຮູ້ຈັກໃນແງ່ດີກັບປຶ້ມຍັງມີອິດທິພົນຕໍ່ການພັດທະນາຄຳສັບຂອງເດັກນ້ອຍ. ປະເພດຂອງຄຳຖາມທີ່ຄູຖາມແມ່ນບໍ່ສຳຄັນເທົ່າກັບການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງທ້າວຫັນຂອງເດັກນ້ອຍໃນການສົນທະນາເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ.

ສິ່ງເສີມການມີທາງບວກຂອງເດັກນ້ອຍຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ, ຮູບແບບການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍມີລັກສະນະທີ່ເປັນ ເອກະລັກສະເພາະ. ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ໂດຍການໃຊ້ຄວາມຮູ້ສຶກທັງໝົດຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອພັດທະນາປະສົບການຜ່ານ ປະສົບການທາງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຫຼາກຫຼາຍ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ໂດຍຜ່ານການຫຼິ້ນ ແລະ ປະສົບການໂດຍ ອີງໃສ່ຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນ, ການຄົ້ນພົບ ແລະ ການເບິ່ງເຫັນ. ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ມີຢູ່ ແລ້ວຂອງເຂົາເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮູ້. ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ ແລະ ຈຶ່ງຈຳໄດ້ດີຂຶ້ນເມື່ອເຂົາເຈົ້າສົນໃຈ ແລະ ມີປະສົບການທີ່ ເຫມາະສົມ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າລັກສະນະການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກອະນຸບານມີການເຊື່ອມໂຍງຢ່າງໃກ້ຊິດ ກັບສະພາບແວດລ້ອມການສຶກສາ, ໂດຍສະເພາະມັນເກີດຂຶ້ນໃນຫ້ອງຮຽນເທົ່ານັ້ນ. ເຫັນໄດ້ວ່າເຮົາໃຊ້ສະພາບ ແວດລ້ອມການຂຽນເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນຂອງເດັກກ່ອນໄວອັນຄວນ, ນັ້ນຄື, ເຮົາ ໃຊ້ສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນຢູ່ອ້ອມແອ້ມເດັກນ້ອຍເພື່ອຈັດກິດຈະກຳເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກພັດທະນາຄວາມ ສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນໃນໄວຫົວ. ໂລກອ້ອມຮອບເດັກນ້ອຍ, ບໍ່ວ່າສະລັບສັບຊ້ອນ, ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ໂດຍຜ່ານການຕິດຕໍ່, ແລະ ດຽວກັນແມ່ນຄວາມຈິງຂອງການຂຽນ. ການໃຊ້ສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນຈະຊ່ວຍ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າເຖິງການຂຽນຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ກະຕຸ້ນການຮຽນຮູ້ຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນກ່ຽວກັບການຂຽນ ປຶ້ມ ແລະ ໜັງສືພິມໄວສະໜັບສະໜູນຄວາມສົນໃຈທົ່ວໄປຂອງເດັກນ້ອຍໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນ. ໃຊ້ສະພາບ ແວດລ້ອມການຂຽນເພື່ອຈັດກິດຈະກຳເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມສາມາດກ່ອນການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍເພື່ອບຳລຸງ ລ້ຽງຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະອ່ານ, ຂຽນ, ແລະ ສະແດງປະຕິສຳພັນກັບສະພາບແວດລ້ອມການຮູ້ໜັງສືອ້ອມຂ້າງ.

ຈາກນັ້ນ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາທັກສະທີ່ຈຳເປັນເພື່ອກະກຽມສຳລັບການຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ຂຽນ ຕໍ່ມາ. ຕາມທ່ານ Nguyen Anh Tuyet ແລ້ວ, ເດັກນ້ອຍທີ່ສາມາດອ່ານໄວແມ່ນມັກອ່ານໄດ້ດີດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຮູ້ໜັງສື, ມີການສຳຜັດກັບຕົວອັກສອນໃນຕອນຕົ້ນ, ເດັກນ້ອຍບາງຄົນສາມາດຫຼິ້ນໄດ້ ຕະຫຼອດເວລາມື້ຢູ່ໃນຮ້ານປຶ້ມຂອງຄອບຄົວ; ເດັກນ້ອຍບາງຄົນມັກຈະເບິ່ງຢູ່ໃນໜ້າຈໍຄາລາໂອເກະເພື່ອເບິ່ງຄຳສັບ ໃນເນື້ອເພງປະກອບເພງ; ເດັກນ້ອຍບາງຄົນອາໄສຢູ່ໃນຄອບຄົວທີ່ຫຼາຍຄົນມັກອ່ານໜັງສື ແລະ ໜັງສືພິມສະແດງ ໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ສວຍງາມຫຼາຍໃນມັນ; ມີເດັກນ້ອຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າລາວເປັນລູກຂອງຄົນອື່ນທັດສະນະຄະຕິໃນທາງ ບວກຂອງເດັກນ້ອຍ. ສະພາບແວດລ້ອມການສຶກສາເປັນທັງເງື່ອນໄຂ ແລະ ວິທີການເຖິງວ່າລາວຈະບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ໃຊ້ ແຮງງານ, ແຕ່ລາວມັກຈະໃກ້ຊິດກັບເພື່ອນນັກສຶກສາຂອງລາວ ແລະ ມັກເບິ່ງເຂົາເຈົ້າຮຽນ... ຢູ່ໃນສະພາບແວດ ລ້ອມທີ່ເດັກນ້ອຍມັກຫຼິ້ນຄຳເວົ້າ, ມັກສື່ສານກັບຜູ້ໃຫຍ່ເພື່ອຝັງເຂົາເຈົ້າອ່ານ, ໃນເວລານັ້ນ, ຮູບພາບຂອງຄຳສັບ ຕ່າງໆລວມກັບສຽງອ່ານຈະເປັນຄວາມຊົງຈຳທີ່ເຊື່ອງໄວ້ໃນຄວາມຊົງຈຳຂອງເດັກນ້ອຍ.

ການນຳໃຊ້ສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນແມ່ນວິທີທີ່ໄວທີ່ສຸດ ແລະ ມີປະສິດທິພາບທີ່ສຸດສຳລັບເດັກນ້ອຍ ເພື່ອພັດທະນາທັກສະການອ່ານ ແລະ ການຂຽນກ່ອນ. ເດັກນ້ອຍສາມາດຫຼິ້ນ, ມີປະສົບການ, ແລະ ຮຽນຮູ້ໃນ ສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນ, ຈາກນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ກັບການຂຽນຕາມທຳມະຊາດ, ເດັກນ້ອຍ ກາຍເປັນຄວາມອ່ອນໄຫວຕໍ່ກັບຕົວອັກສອນງ່າຍ, ຄ້າຍຄືຕົວອັກສອນ, ແລະ ຮັບຮູ້ມັນ. ງ່າຍທີ່ຈະໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີ

ຄຸນຄ່າຂອງການຂຽນ, ການນຳໃຊ້ສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນ, ພວກເຮົາຈະໃຊ້ປະໂຫຍດຢ່າງເຕັມທີ່ຂອງຄວາມ
ຊຶ່ງຈຳທີ່ບໍ່ມີສະຕິຂອງເດັກນ້ອຍທັງໝົດຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າມາໃນການຂຽນເປັນທຳມະຊາດ, ການກະຕຸ້ນພາ
ສາທາງສາຍຕາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ການຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມສາມາດກ່ອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນສຳ
ລັບເດັກນ້ອຍ.

2 ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນທີ່ອຸດົມສົມບູນໃນຫ້ອງຮຽນເພື່ອຈັດກິດຈະກຳຂອງເດັກນ້ອຍ

ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນຫມາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາເອົາເດັກນ້ອຍເຂົ້າໄປໃນທຸກດ້ານຂອງການ
ຂຽນ, ລວມທັງທັກສະກ່ອນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ສະພາບແວດລ້ອມນີ້ຕ້ອງໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຊັດເຈນ
ແລະ ຄວາມຊັບຊ້ອນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສະເຫມີຢາກເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງມັນ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ສຶກຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີສ່ວນ
ຮ່ວມໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ. ເງື່ອນໄຂທາງດ້ານຮ່າງກາຍເພື່ອສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນໄດ້ຖືກອອກແບບ ແລະ
ຈັດຕັ້ງໂດຍຄູອາຈານເພື່ອສ້າງຈຸດປະສົງຂອງກິດຈະກຳຂອງເດັກນ້ອຍ. ເມື່ອສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນໃນ
ຫ້ອງຮຽນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນມຸມຕ່າງໆ, ພວກເຮົາຕ້ອງຮັບປະກັນຫຼັກການສ້າງມຸມກິດຈະກຳຄືໃນເອກະສານ
“ທິດທາງປະຕິບັດໂຄງການສຶກສາອະນຸບານ ແລະ ການດູແລ” ຕາມເນື້ອໃນທີ່ປ່ຽນໃໝ່ຮູບແບບການສຶກສາ
ອະນຸບານ. (ເດັກນ້ອຍ). ແບ່ງຫ້ອງ ແລະ ພື້ນທີ່ເປັນມຸມແລະພື້ນທີ່ຫຼິ້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຈັດແຈງມຸມຫຼິ້ນທີ່ບໍ່ມີສຽງ
(ການກໍ່ສ້າງ, ຄອບຄົວ) ຫ່າງຈາກມຸມທີ່ງຽບໆ (ການສ້າງ, ຫ້ອງສະຫມຸດ). ມີມຸມຄົງທີ່ (ມຸມສ້າງ, ມຸມຄອບຄົວ,
ມຸມປື້ມ, ມຸມຂຽນ), ມີມຸມມີຖືຫຼືມີການປ່ຽນແປງຂຶ້ນຢູ່ກັບຫົວຂໍ້ຕົ້ນຕໍຂອງຫ້ອງຮຽນໃນເວລານັ້ນ. ມີຂອບເຂດ
ແຍກລະຫວ່າງມຸມ (ໃຊ້ຝາ, ມຸມ, ແລະ ຝາເພື່ອແຍກ) ມີທາງຢ່າງລະຫວ່າງມຸມກວ້າງໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຄື່ອນຍ້າຍໄປ
ມາໄດ້ຈັດໂຕະ, ຕັ້ງ, ເບາະ, ແລະ ໝອນໃຫ້ເໝາະສົມກັບແຕ່ລະມຸມຖາດທີ່ບັນຈຸຂອງຫຼິ້ນ ແລະ ອຸປະກອນການ
ຮຽນຮູ້ແມ່ນເປີດ, ຢູ່ໃນມືຂອງເດັກນ້ອຍ, ເຂົ້າເຖິງໄດ້ງ່າຍ, ແລະ ເຊີນເດັກນ້ອຍໃຫ້ໃຊ້ພວກມັນ. ຊຸກຍູ້ການ
ລວບລວມ ແລະ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກກັບອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ທີ່ໃຊ້ແລ້ວຊື່ມຸມທີ່ງ່າຍສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະ
ເຂົ້າໃຈ.

ຄູສອນສາມາດກວມເອົາທຸກມຸມຂອງການຫຼິ້ນຂອງເດັກນ້ອຍ. ຢ່າຈັດແຈງທີ່ເຄັ່ງຄັດເກີນໄປ ຫຼື ໄກຈາກ
ສາຍຕາຂອງຄູ ຈາກແຕ່ລະຄັ້ງ, ຫຼັງຈາກແຕ່ລະຫົວຂໍ້, ຮູບແບບ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆໃນມຸມຕ່າງໆຕ້ອງໄດ້ຮັບ
ການປ່ຽນແປງເພື່ອສ້າງຄວາມຮູ້ສຶກໃໝ່ ແລະ ຫນ້າສົນໃຈສຳລັບເດັກນ້ອຍ ອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມ
ໃນການຈັດມຸມຫຼິ້ນຂອງເຂົາເຈົ້າຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ ພວກເຮົາຈັດກິດຈະກຳສຳລັບ
ເດັກນ້ອຍໃນສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນທີ່ພວກເຮົາສ້າງຂຶ້ນຕາມຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງ
ເດັກນ້ອຍ. ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາທັກສະການອ່ານໜັງສືກ່ອນໄວຮຽນ, ພວກເຮົາສາມາດສ້າງສະພາບແວດ
ລ້ອມການຂຽນໃນຫ້ອງຮຽນໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ດັ່ງນີ້:

ອາຈານຂຽນໃສ່ເຈ້ຍແຂງຄຳສັບທີ່ກ່າວເຖິງເຄື່ອງໃຊ້, ວັດຖຸ ແລະ ສິ່ງຂອງມຸມກິດຈະກຳອ້ອມຫ້ອງຮຽນ.
ມຸມປະຕິບັດງານສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ການປ່ຽນແປງໂດຍອີງໃສ່ຫົວຂໍ້ ແລະ ການຕັ້ງຫ້ອງຮຽນໃຫ້ເໝາະສົມກັບ
ເດັກນ້ອຍ. ຕົວຢ່າງຄື: ແຈຫໍສະໝຸດສາມາດປ່ຽນເປັນຫ້ອງສະໝຸດຂອງເດັກ, ຫົວຂໍ້ຂອງຜິດສາມາດມີຄຳວ່າ: ເດັກ

ເກັບກຳໂລກຂອງພຶດ, ຫົວຂໍ້ຄອບຄົວ: ຄອບຄົວຂອງເດັກ ກຽມຕົວໃຫ້ເຈົ້າດ້ວຍກະດານນຳສະເໜີທີ່ລູກຂອງເຈົ້າ
ສາມາດບອກວຽກປະຈຳວັນທັງໝົດທີ່ເຂົາເຈົ້າເຮັດ ແລະ ຂຽນລົງເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສຳເລັດຄູ ແລະ
ເດັກນ້ອຍສ້າງກຳແພງຄຳສັບ. ມີກະດານຂ່າວທີ່ທ່ານສາມາດຂຽນຂໍ້ມູນໃສ່ກະດານເພື່ອສະແດງໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຫັນ
ການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງຄຳເວົ້າ ແລະ ຄຳເວົ້າທີ່ຂຽນດ້ວຍມື.

ສ້າງມຸມຫ້ອງສະໝຸດ: ຄູ່ບໍ່ພຽງແຕ່ອ່ານໃຫ້ເດັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານດ້ວຍ
ຕົນເອງ ຫ້ອງສະໝຸດ , ຄອມພິວເຕີ ສະເໜີຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງປຶ້ມ, ປຶ້ມກາຕູນ, ປຶ້ມທີ່ມີຄຳທີ່ງ່າຍດາຍ ແລະ
ໜັງສືທີ່ມີຄຳສັບທີ່ສັບສົນຫຼາຍ. ນອກຈາກນັ້ນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນປຶ້ມນິທານປະເພດໃດ. ປະກອບໂດຍເດັກນ້ອຍຫຼື
ຫ້ອງຮຽນທັງໝົດຄວນໄດ້ຮັບການສະແດງ. ແຈຫ້ອງສະໝຸດຂອງຫ້ອງຮຽນແມ່ນເປັນທີ່ດຶງດູດຂອງເດັກນ້ອຍ
ແລະ ລວມມີເອກະສານທີ່ມີສີສັນຫຼາກຫຼາຍ, ເຊັ່ນ: ປຶ້ມໂທລະສັບ, ເມນູ, ຄອມ...ບໍລິເວນມຸມຫ້ອງສະໝຸດຕ້ອງ
ເປັນພື້ນທີ່ງົບງຽບ. ປຶ້ມຕ່າງໆໄດ້ຖືກຈັດລຽງເພື່ອໃຫ້ຜ່ານປົກຫຸ້ມຢູ່ສະເໝີເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ
ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນງ່າຍສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະເລືອກເອົາ. ຖ້າຫາກສິ່ງເຫຼັ້ມຫຼືຂາດຝາປິດ, ມັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການ
ສ້ອມແປງທັນທີ (ກາວ, ຫໍ່ ...). ປຶ້ມທີ່ຈິກຈະບໍ່ດຶງດູດໃຈເດັກ, ເດັກນ້ອຍສາມາດຫຼິ້ນແລະຈິກໄດ້ໂດຍບໍ່ມີຄວາມ
ຢ້ານ ເພາະເຂົາເຈົ້າຄິດວ່າມີຄົນເຮັດຄືກັບວ່າປຶ້ມຕ້ອງປ່ຽນເປັນປະຈຳ.

ເພື່ອສ້າງຫ້ອງສະໝຸດທີ່ອຸດົມສົມບູນ, ຄູອາຈານສາມາດຂໍໃຫ້ພໍ່ແມ່ປະກອບສ່ວນປຶ້ມເກົ່າ. ທຸກໆມື້ເດັກນ້ອຍ
ສາມາດຢືມປຶ້ມເພື່ອເອົາກັບບ້ານ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຄອບຄົວສືບຕໍ່ອ່ານໃຫ້ລູກຝັງ ຫຼື ມ່ວນຊື່ນກັບການອ່ານກັບເຂົາເຈົ້າ.
ເມື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍຢືມປຶ້ມ, ຄູສອນໃຫ້ພໍ່ແມ່ຂຽນຊື່ຂອງປຶ້ມ, ວັນທີ່ຢືມ, ແລະ ວັນທີສິ່ງຄືນໃນປຶ້ມບັນທຶກນ້ອຍໆ
(ຫຼືໃນປຶ້ມ). ເຕືອນພໍ່ແມ່ວ່າຖ້າປຶ້ມຖືກຈິກໂດຍບັງເອີນຕ້ອງຕິດກາວໃໝ່ (ໃຊ້ກັບລູກ) ກ່ອນກັບຄືນ...ສ້າງມຸມ
ພາສາລາວ: ຈັດໂຕະ, ຕັ້ງນັ່ງໃຫ້ເດັກນ້ອຍນັ່ງຂຽນ; ມີດິນສີ, ເຄຍ, ເຄື່ອງໝາຍ, ດິນຊາຍ, ເຈ້ຍ, ຝຶກຢຽວ...;
ປະເພດເຈ້ຍໃບດຽວ, ຊອງຈິດໝາຍ, ບັດທີ່ໃຊ້ແລ້ວ, ກ່ອງໃສ່ແຜ່ນຫຼັກ... ມຸມນີ້, ຄູສອນແນະນຳໃຫ້ເດັກນ້ອຍ
ຂຽນຈິດໝາຍ, ສັ່ງຢາ, ຂຽນສູດອາຫານ ແລະ ເຮັດລາຍການຊື່ເຄື່ອງ. ...

ການຕົບແຕ່ງຂັ້ນໄດ ແລະ ຫ້ອງໂຖງ: ຫ້ອງໂຖງ ແລະ ຂັ້ນໄດແມ່ນບ່ອນທີ່ເດັກນ້ອຍຢ່າງໄປມາທຸກວັນ,
ສະນັ້ນ, ສະຖານທີ່ນີ້ຍັງເປັນບ່ອນສະດວກສຳລັບພວກເຮົາທີ່ຈະສ້າງແຕ່ລະບ່ອນຂຽນດ້ວຍຮູບພາບຂອງນິທານທີ່
ປະກອບດ້ວຍຂໍ້ຄວາມ, ການຂຽນກ່ຽວກັບຕົວລະຄອນເທວະດາທີ່ເດັກນ້ອຍຮັກ, ກ່ຽວກັບກິດຈະກຳຂອງເດັກໃນ
ມື້ຫນຶ່ງຢູ່ໂຮງຮຽນບໍ່ພຽງແຕ່ສ້າງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນສຳລັບເດັກທີ່ຈະໄປໂຮງຮຽນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເຮັດໃຫ້ເດັກດຳລົງ
ຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນ. ຝາໃນຫ້ອງໂຖງແລະຂັ້ນໄດສາມາດໃຊ້ເພື່ອສະແດງ
ຜະລິດຕະພັນຂອງເດັກນ້ອຍ, ປະກາດ, ຈິດໝາຍຂ່າວ ... ມີຫຼາຍຄຳເວົ້າທີ່ພໍ່ແມ່ເອົາ ແລະ ເອົາລົງຈາກລູກທຸກໆ
ມື້, ສາມາດໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກການຫຼິ້ນກັບເດັກນ້ອຍ, ການແຕ້ມຮູບ ແລະ ການຂຽນຕ້ອງ. ຈະງາມແລະດຶງດູດ
ຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ. ເຮົາສາມາດຂຽນຕົວເລກຫຼືຕົວໜັງສືຢູ່ເທິງຂັ້ນໄດເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ຈັກ.

ເດີນໂຮງຮຽນແມ່ນອາກາດດີ ແລະກວ້າງຂວາງ ມີຜື່ນທີ່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຫຼິ້ນກາງແຈ້ງສະດວກສະບາຍ. ເດີນໂຮງຮຽນໄດ້ຮັບການປະດັບປະດາດ້ວຍຮູບພາບທີ່ສວຍງາມພ້ອມກັບປາກກາ, ກະປ໋ອງຂີ້ເຫຍື້ອ, ເບາະນັ່ງ,.. ທັງໝົດດ້ວຍການຂຽນ ແລະ ຮູບພາບທີ່ໜ້າຕະຫຼົກ. ມຸມທຳມະຊາດມັກຈະຖືກວາງໄວ້ກາງແຈ້ງ, ພວກເຮົາມີບັດທີ່ມີຊື່ຕົ້ນໄມ້ຂຽນໄວ້, ມີກະດານບັນທຶກຂັ້ນຕອນການຫວ່ານແກ່ນ-ງອກ ຫຼື ເບິ່ງແຍງຕົ້ນໄມ້...ໃນນັ້ນ, ເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ, ພື້ນຖານແມ່ນ:ຄຸນນະພາບທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ແມ່ນສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເດັກນ້ອຍ. ໃຫມ່ໂຮງຮຽນຂອງການຂຽນປະມານເດັກນ້ອຍບຳລຸງລ້ຽງແລະສິ່ງເສີມການເຂົ້າເຖິງເດັກນ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການຂຽນ. ໂດຍຜ່ານການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນທີ່ເໝາະສົມ.

ຄູອາຈານທີ່ມີຄວາມສົນໃຈສາມາດຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຍົກສູງຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າທັກສະກ່ອນການຮູ້ໜັງສືທີ່ມີປະສິດທິພາບ.

ບົດທີ 3

ມາດຕະການເພື່ອໃຊ້ສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນເພື່ອພັດທະນາການອ່ານກ່ອນຂອງ

ເດັກນ້ອຍ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນ

I. ພັດທະນາ ແລະ ເຜີຍແຜ່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຄົ້ນພົບສິ່ງທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ອຸດົມສົມບູນເພື່ອກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ.

ນຳໃຊ້ອຸປະກອນທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຫຼາກຫຼາຍໃນສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຊຸກຍູ້, ສ້າງໂອກາດ, ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມມ່ວນຊື່ນໃນການເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການຮູ້ໜັງສືຕອນຕົ້ນ. ຈາກນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍສາມາດນຳໃຊ້ການຂຽນ ແລະ ຝຶກທັກສະ ແລະ ນິໄສກ່ອນຮຽນອ່ານ ແລະ ຂຽນ. ການນຳໃຊ້ສິ່ງພິມໃນສະພາບແວດລ້ອມຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ສຳຜັດກັບສິ່ງພິມທີ່ຫຼາກຫຼາຍເຊັ່ນ: ປ້າຍກຳກັບ, ກະດານຂ່າວ, ຕາຕະລາງ, ບົດກະວີ ແລະ ເອກະສານອື່ນໆ... ຜ່ານນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍກາຍເປັນຄວາມສົນໃຈໃນຕົວໜັງສື, ການຂຽນ, ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ສັນຍາລັກ, ສັນຍາລັກ, ຕົວອັກສອນ; ເຂົ້າໃຈໜ້າທີ່ຂອງພາສາຂຽນເພື່ອຖ່າຍທອດຂໍ້ມູນ; ເຂົ້າໃຈໜ້າທີ່ ແລະ ການນຳໃຊ້ຂໍ້ຄວາມ ແລະ ການພິມ. ອ້ອມຮອບຊີວິດຂອງພວກເຮົາແມ່ນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ປະກອບດ້ວຍຄຳສັບຕ່າງໆລາຍລັກອັກສອນຫຼາຍ. ເດັກນ້ອຍສາມາດເຫັນສັນຍາລັກ, ຕົວອັກສອນ, ຕົວເລກ, ແລະ ຮູບພາບອ້ອມຮອບຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ອາດຈະແມ່ນຈາກປ້າຍຮ້ານທີ່ເດັກນ້ອຍເຫັນຢູ່ຕາມຖະໜົນ, ຂໍ້ຄວາມໂທລະສັບ, ໜ້າປົກປື້ມ... ຈາກນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການບາງຢ່າງກ່ຽວກັບການຂຽນໂດຍການສັງເກດສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ມີຊີວິດຢູ່ອ້ອມຂ້າງ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເດັກນ້ອຍ, ພວກເຮົາສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຸດົມສົມບູນທາງດ້ານວັນນະຄະດີ, ຫນຶ່ງໃນນັ້ນພວກເຮົາສະແດງຮູບພິມທີ່ຫລາກຫລາຍທີ່ມີຄວາມຫມາຍສຳລັບເດັກນ້ອຍ. ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດເຂົ້າມາພົວພັນກັບການຂຽນທຸກໆມື້. ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຸດົມສົມບູນໃນການຂຽນຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແນ່ນອນກ່ອນທີ່ຈະສາມາດອ່ານແລະຂຽນໄດ້. ສະພາບແວດລ້ອມນີ້ຈະຊຸກຍູ້ ແລະ ດຶງດູດເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມການອ່ານ, ສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ພົວພັນກັບການຂຽນດ້ວຍວິທີທີ່ມະຫາດີທີ່ສຸດ. ເດັກນ້ອຍມີປະສົບການທາງພາສາແລະຄ່ອຍໆຮຽນຮູ້ການອ່ານແລະຂຽນ. ເດັກນ້ອຍເລີ່ມຮັບຮູ້ຄຳສັບຕ່າງໆໃນຕອນຕົ້ນໆຈາກສິ່ງອ້ອມຂ້າງຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະຕ້ອງການເວລາເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າດູດຊຶມ. ສະພາບແວດລ້ອມການພິມທີ່ອຸດົມສົມບູນໃນຫ້ອງຮຽນຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຊື່ອມຕໍ່ສັນຍາລັກແລະຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການຂຽນ.

ການນຳໃຊ້ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຸດົມສົມບູນໃນວັນນະຄະດີສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກນ້ອຍຢ່າງຫ້າວຫັນໃນການເຮັດວຽກ ແລະ ສິ່ງເສີມຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ໜັງສືໃນຕອນຕົ້ນ, ໃຫ້ໂອກາດເດັກນ້ອຍໃນການພົວພັນກັບບົດເລື່ອງແລະການພິມປະຈຳວັນ. ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍສິ່ງພິມທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດອ່ານ ແລະ ຂຽນໄດ້ເພື່ອປະໂຫຍດປະຈຳວັນ ເດັກນ້ອຍສັງເກດເຫັນຜູ້ໃຫຍ່ໂດຍໃຊ້ການຂຽນ ແລະຮັບຮູ້ຄວາມຫມາຍ, ຈາກທີ່ພວກເຂົາຄົ້ນພົບ ແລະ ເປັນແຮງຂັບເຄື່ອນທາງຫລັງຂອງຂະບວນການຮຽນຮູ້ການຮູ້ໜັງສືຂອງຕົນເອງ. ສະພາບແວດລ້ອມການພິມທີ່ອຸດົມສົມບູນບຳລຸງລ້ຽງທັກສະການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ

ທີ່ຈຳເປັນ, ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍໃນຂໍ້ຄວາມ ແລະ ການຂຽນ. ນີ້ຍັງເປັນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ສະໜັບສະໜູນສຳລັບຄູອາຈານໃນການສອນເດັກນ້ອຍກ່ອນທີ່ຈະສາມາດອ່ານ ແລະ ຂຽນຢ່າງເປັນທາງການ.

ຂັ້ນຕອນ

* ຂັ້ນຕອນທີ 1: ກຳນົດວັດຖຸ

ພວກເຮົາໃຊ້ສິ່ງຝັມຫຼາກຫຼາຍຊະນິດທີ່ສະແດງຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນເພື່ອກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກກັບເຂົາເຈົ້າ. ມີສິ່ງຝັມທີ່ເຊື່ອງໄວ້ເຊັ່ນ: ຝົມສັດ, ຝົດ... ຂຶ້ນກັບຫົວຂໍ້; ໜັງສື, ຝົມ, ຜະລິດຕະພັນທີ່ຄູສອນແລະເດັກເຮັດ, ປຶ້ມ ແລະ ໜັງສືຝົມ... ຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ບັນດາສິ່ງຝັມລ້ວນແຕ່ມີຄວາມໝາຍໃນການຊຸກຍູ້ຄວາມສາມາດກ່ອນການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ.

* ຂັ້ນຕອນທີ 2: ເລືອກວັດຖຸ

ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຝັມທີ່ອຸດົມສົມບູນເພື່ອເປີດເຜີຍໃຫ້ເດັກຂຽນທຸກໆມື້ແລະສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຝຶກທັກສະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ໜັງສືໃນຕອນຕົ້ນ. ສິ່ງຝັມທີ່ພວກເຮົາໃຊ້ປະກອບມີ:

ຕາຕະລາງແລະຕາຕະລາງເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານແລະຂຽນທຸກໆມື້: ຕາຕະລາງ

ຂຽນວັນຂອງອາທິດ; ເດືອນຂອງປີ; ຕາຕະລາງກ່ຽວກັບຕົວແບບ

* ສິ່ງທີ່ມີຮູບພາບແລະຊື່ສິ່ງ; ຕາຕະລາງກ່ຽວກັບສັດແລະຫມາກໄມ້ລວມ

ຮູບພາບແລະການຂຽນ, ໜັງສື; ໂຕເລກຕາຕະລາງ...

- ກົດລະບຽບ, ກົດລະບຽບ, ຈົດຫມາຍຂ່າວໃນຫ້ອງຮຽນ.

- ຄະ ນະ ໃຫ້ ຄູ ອາ ຈານ ແລະ ເດັກ ນ້ອຍ ໄດ້ ຮັບ ການ ບັນ ທຶກ ທຸກໆ ມື້.

ກຳລັງສະແດງສິນຄ້າທີ່ມີການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ...

* ຂັ້ນຕອນທີ 3: ໃຊ້ວັດຖຸໃນກິດຈະກຳຂອງເດັກນ້ອຍ

- ໃຊ້ຄູນແລະສັນຍາລັກສາຍຕາ

ເດັກນ້ອຍສາມາດຮູ້ຈັກກັບທັກສະການອ່ານໃນຕອນຕົ້ນຜ່ານປ້າຍຊື່ ແລະສັນຍາລັກທີ່ງ່າຍດາຍ. ຜ່ານການຮັບຮູ້ການຝັມ, ເດັກນ້ອຍສາມາດພັດທະນາທັກສະໃນການຮັບຮູ້ຕົວອັກສອນ, ໂທລະສັບ, ກົດລະບຽບການອ່ານຂໍ້ຄວາມ... ຄູສອນສາມາດດຶງດູດເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມໃນການເສີມສ້າງສະພາບແວດລ້ອມໃນການຂຽນໂດຍການດຶງດູດເດັກນ້ອຍຊ່ວຍຕິດປ້າຍໃສ່ບັນດາລາຍການໃນຫ້ອງຮຽນ. ໃຊ້ເຄື່ອງຫມາຍທີ່ມີຄຳເວົ້າແລະຮູບພາບເພື່ອສະແດງພຶດຕິກຳທີ່ເຫມາະສົມໃນຫ້ອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງຫ້ອງຮຽນ. ກ່ອນນັ້ນ, ຄູສອນໄດ້ແນະນຳເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍພາຍໃນແລະນອກຫ້ອງ. ຕົວຢ່າງ: ໃນຫ້ອງສະຫມຸດປ້າຍແມ່ນງຽບດ້ວຍຮູບພາບຂອງນົວມືທີ່ວາງຢູ່ເທິງປາກ; ໃຊ້ປ້າຍທີ່ປະຕູບ່ອນທີ່ເດັກນ້ອຍໃຊ້ຄືນ, ແຖວ ...

- ໃຊ້ເຄື່ອງຝັມທີ່ສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານ ແລະ ຂຽນທຸກໆມື້

ມີຫຼາຍປະເພດຂອງເຄື່ອງຝັມໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ຖືກນຳໃຊ້ສຳລັບກິດຈະກຳປະຈຳວັນຂອງເດັກນ້ອຍ. ໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຖືກຊຸກຍູ້ໃຫ້ສັງເກດການຝັມໃນຮູບແບບຕ່າງໆ. ສະແດງຂໍ້ຄວາມທີ່ຝັມຫຼາກຫຼາຍ

ຊະນິດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ພົບໃນທຸກໆມື້ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າມັນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີການພິມເຕັມໄປດ້ວຍຮູບພາບທີ່ເນັ້ນໜັກໃສ່ການທຳງານຂອງການພິມ. ຄູສອນສາມາດແນະນຳຜ່ານຮູບພິມເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ຕົວອັກສອນແລະຄຳສັບຕ່າງໆທີ່ພວກເຮົາໃຊ້ທຸກໆມື້ເຊັ່ນ: ມື້ຂອງອາທິດ; ເດືອນຢູ່ໃນເພດານ.... ຄູສອນໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈວັນຂອງອາທິດ, ເດັກນ້ອຍຊື່ "ມື້ນີ້ມີໃດ?", "ເດືອນໃດ?" ທ່ານສາມາດຖາມຄຳຖາມເດັກນ້ອຍເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດຕອບ ແລະ ຊີ້ບອກວັນທີໃນສຳເນົາພິມທີ່ເຈົ້າສະແດງຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ, ແລະອື່ນໆ ຕົວອັກສອນ ແລະ ຕົວເລກ: ເດັກນ້ອຍ expose ຕົວອັກສອນ ແລະຕົວເລກເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດຮັບຮູ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. , ສາມາດຈຳແນກ,ປຽບທຽບພວກເຂົາ ທ່ານສາມາດວາງບົດກະວີ ແລະ ການແຂ່ງລົດທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້, ຕົວອັກສອນສຳລັບເດັກນ້ອຍສັງເກດ, ດ້ວຍເຫດນີ້ການຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຈື່ຈຳ. ທຸກໆມື້, ຄູສາມາດຂໍໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານບົດກະວີ.

ຕາຕະລາງຂອງຮູບພາບ ແລະ ຂໍ້ຄວາມກ່ຽວກັບສີ, ຮູບພາບ ແລະ ຂໍ້ຄວາມກ່ຽວກັບສັດ ແລະ ພືດ ... ການນຳໃຊ້ຂຶ້ນກັບແຕ່ລະຫົວຂໍ້. ສິ່ງພິມເຫຼົ່ານີ້ສາມາດພິມໄດ້ໂດຍຄູສອນ ຫຼືເຮັດກ່ອນ. ຄູກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກສັງເກດຫຼືກຸ່ມເດັກສັງເກດແລະສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບຮູບພາບໃນຫ້ອງຮຽນ, ສີ...

- ນຳໃຊ້ສິ່ງພິມເພື່ອສື່ສານໃນຫ້ອງຮຽນສັນຍາລັກສຳລັບການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ ແລະ ການສື່ສານໃນຫ້ອງຮຽນແມ່ນແຫຼ່ງສະໜອງທັກສະການຂຽນທີ່ສຳຄັນກັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ນຳໃຊ້ພວກມັນເປັນຊັບພະຍາກອນອ່ານ. ໜຶ່ງໃນສິ່ງພິມເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດເປັນປະຕິທິນປະຈຳວັນ, ປະຕິທິນປະຈຳວັນມື້ທີ່ພວກເຮົາວາງສາຍຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ, ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈການເຮັດວຽກໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນການຮຽນຮູ້ປະຈຳວັນແມ່ນໄດ້ວາງແຜນໄວ້, ເຊິ່ງຍັງອະນຸຍາດໃຫ້ມີການສົນທະນາໃນເວລາທີ່ຕາຕະລາງຈຳເປັນຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງຖ້າຫາກວ່າບາງສິ່ງບາງຢ່າງເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງມື້. ຄູ ແລະ ເດັກນ້ອຍສົນທະນາຮ່ວມກັນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຄົງຄ້າງທີ່ຕ້ອງເຮັດໃນລະຫວ່າງມື້, ເຄື່ອງພິມນີ້ໄດ້ຖືກປະກາດ ແລະ ໃຊ້ທຸກໆມື້. ສິ່ງພິມເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນບ່ອນທີ່ມີການຂຽນຫຼາຍຢ່າງທີ່ເດັກນ້ອຍສາມາດເຫັນໄດ້ໃນຫ້ອງຮຽນເທົ່ານັ້ນ, ນີ້ຍັງມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ ມີຄວາມຈຳເປັນສຳລັບເດັກນ້ອຍໃນການປະຕິບັດປະຈຳວັນທີ່ດີ ແລະ ນິໄສ.

ສິ່ງພິມທີ່ກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຕິດຕໍ່ສື່ສານກັບກັນໃນຫ້ອງຮຽນສາມາດເປັນ: ຕາຕະລາງກິດຈະກຳປະຈຳວັນ; ບັນຊີລາຍຊື່ຫນ້າທີ່ປະຈຳວັນ; ລະບຽບໃນຫ້ອງຮຽນ, ລາຍຊື່ເດັກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳ... ຄູບອກໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ລາຍຊື່ ຫຼືວຽກຕ່າງໆໃນມື້ທີ່ກຳລັງເວົ້າ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເດັກຟັງ, ເຈົ້າສາມາດສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບວຽກເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະວາງສາຍໃນມຸມຂອງ. ຫ້ອງຮຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍເພື່ອສັງເກດທຸກໆມື້.

ໃຊ້ເຄື່ອງພິມທີ່ເຈົ້າ ແລະ ເດັກນ້ອຍສ້າງຮ່ວມກັນໃນກິດຈະກຳຕ່າງໆ, ຄູສະແດງເຄື່ອງພິມທີ່ເຈົ້າ ແລະ ເດັກນ້ອຍສ້າງຮ່ວມກັນໃນກິດຈະກຳປະຈຳວັນ. ນີ້ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ສະພາບແວດລ້ອມອຸດົມສົມບູນໃນການຂຽນກາຍເປັນຄວາມໝາຍຕໍ່ເດັກນ້ອຍ ເມື່ອຄູສອນໃຊ້ຜະລິດຕະພັນທີ່ມີການຂຽນເປັນເຄື່ອງມືເພື່ອສົ່ງເສີມທັກສະການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ. ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງພິມທີ່ພິມໄດ້ໃນຫ້ອງຮຽນ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເພີ່ມປະສົບການການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ ສິ່ງເສີມໃຫ້ເດັກມີປະຕິສຳພັນກັບຂະບວນການຮຽນການອ່ານ ແລະ ຂຽນ.ການໃຊ້ແຜນວາດ ຫຼືຄູ່

ມີການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຈະຊ່ວຍໃຫ້ຄູ ແລະ ເດັກນ້ອຍທົບທວນຄືນ ຫຼື ຈື່ຈຳບົດຮຽນໄດ້. ເດັກນ້ອຍໃຫ້ຄວາມສົນໃຈແລະຄວາມສົນໃຈຫຼາຍຕໍ່ແຜນວາດຫຼືບົດເລື່ອງທີ່ສ້າງໂດຍຄູຫຼືເດັກນ້ອຍ).

ຄູສາມາດນຳໃຊ້ສິ່ງພົມທີ່ລາວ ແລະ ເດັກນ້ອຍສ້າງຮ່ວມກັນໃນກິດຈະກຳເຊັ່ນ: ກະດານໃຊ້ສຳລັບຄູ ແລະ ເດັກນ້ອຍເພື່ອຂຽນໂຄງສ້າງຂອງເລື່ອງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ຮ່ວມກັນ; ຂໍ້ຄວາມທີ່ຂຽນກ່ຽວກັບກິດຈະກຳຂອງຄູ ແລະ ເດັກ; ເລື່ອງຂອງເດັກນ້ອຍຖືກບັນທຶກໂດຍຄູອາຈານ; ຄຳຕອບຂອງເດັກນ້ອຍຕໍ່ຄຳຖາມຂອງຄູກ່ຽວກັບເລື່ອງ; ເລື່ອງທີ່ເດັກນ້ອຍສ້າງແມ່ນບັນທຶກໂດຍຄູ, ...

II. ສົນທະນາ ແລະ ປຶກສາຫາລືເພື່ອກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍເອົາໃຈໃສ່ກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຂຽນຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຂົາເຈົ້າ

ໂດຍຜ່ານການສົນທະນາ ແລະ ສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍ, ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍກັບສະພາບແວດລ້ອມລາຍລັກອັກສອນອ້ອມຂ້າງ, ກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍພົວພັນກັບສະພາບແວດລ້ອມລາຍລັກອັກສອນ. ສ້າງສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະມີຄວາມສຸກການຂຽນ, ຮັບຮູ້ການພົວພັນຂອງແຕ່ລະຄຳ ແລະ ຮູບພາບ; ເສີມສ້າງຄຳສັບ; ສ້າງຄວາມເປັນມິດ, ເປີດກວ້າງ, ໃກ້ຊິດລະຫວ່າງຄູກັບເດັກ, ເດັກ ແລະ ເດັກຄຸນລັກສະນະໜຶ່ງຂອງຊີວິດທາງວິນຍານຂອງມະນຸດແມ່ນການຮູ້ແຍກຕົວເອງອອກຈາກສິ່ງອ້ອມຂ້າງ ແລະ ປະກົດການອັນນັບບໍ່ຖ້ວນຂອງວັດຖຸອັນໜຶ່ງຈຸດປະສົງບາງຢ່າງເພື່ອຊີ້ນຳຄວາມສົນໃຈຂອງທ່ານເພື່ອສ້າງປະສິດທິພາບສູງໃນກິດຈະກຳທາງຈິດເຊັ່ນດຽວກັນກັບກິດຈະກຳທາງດ້ານຮ່າງກາຍ. ເດັກນ້ອຍ 5-6 ປີຮູ້ວິທີການຄວບຄຸມຄວາມສົນໃຈຂອງທ່ານ ແລະ ຊີ້ນຳຄວາມສົນໃຈຂອງທ່ານກັບ opponent ຂອງທ່ານສັນຍາລັກທີ່ແນ່ນອນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການຄວບຄຸມຄວາມສົນໃຈໂດຍເຈດຕະນາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການກະທຳຂອງເດັກຕ້ອງເຊື່ອຝັງວຽກງານທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍ. ຖ້າທ່ານຕ້ອງການ, ເດັກນ້ອຍທ່ານຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງທີ່ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ, ໃນຄຳສັບຕ່າງໆອື່ນໆ, ເອົາໃຈໃສ່ຄວາມຕັ້ງໃຈແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການກະທຳ ທີ່ມີຈຸດປະສົງ. ເພາະສະນັ້ນ, ບົດບາດຂອງພາສາພາສາມີຄວາມໝາຍພິເສດ, ເປັນວິທີ, ແນະນຳ, ເຕືອນໃຈທີ່ເດັກນ້ອຍຕ້ອງການວິທີການປະຕິບັດເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍ. ສະນັ້ນ, ການເວົ້າລົມ ແລະ ສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍ ຖືວ່າເປັນວິທີສອນທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເອົາໃຈໃສ່ກັບສິ່ງອ້ອມຂ້າງ. ການໂອ້ລົມ ແລະ ສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນໜັງສືອ້ອມຮອບຊ່ວຍສ້າງບັນຍາກາດການສື່ສານທີ່ດີລະຫວ່າງຄູກັບເດັກ, ແລະ ເດັກນ້ອຍກັບເດັກ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຊື່ບອກໃຫ້ເດັກນ້ອຍເອົາໃຈໃສ່ກັບການຂຽນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງ, ສາມາດຢູ່ໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ, ຢູ່ເຮືອນ, ຢູ່ຖະໜົນ... ສ້າງຄວາມສົນໃຈໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາຮັບຮູ້ວ່າມີການຂຽນຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງຂອງສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ການດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງຍັງຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກມີການເຄື່ອນໄຫວເປັນບຸກຄົນ ແລະ ເປັນກຸ່ມເອກະລາດໃນເວລາຫຼິ້ນຫວ່າງ, ໃນເວລາຫວ່າງໃນຫ້ອງຮຽນ, ເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນນຳກັນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ວຽກງານຕົ້ນຕໍຂອງຄູໃນເວລາທີ່ນຳໃຊ້ວິທີການນີ້ແມ່ນເພື່ອກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍໃນສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນອ້ອມຂ້າງ, ອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍສົນທະນາ, ສົນທະນາກັບກັນ ແລະ ກັນນຳພາໃຫ້ເຂົາເຈົ້າພັດທະນາທັກສະການຂຽນໃນລະດັບສູງ. .

ຂັ້ນຕອນ

* ຂັ້ນຕອນທີ 1: ສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມໃນການຂຽນ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ສັງເກດສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນ, ແລະ ສິ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກນ້ອຍ. ຄູດຳເນີນການສົນທະນາເພື່ອກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງແວດລ້ອມຂຽນປະມານເດັກນ້ອຍ. ສ້າງສຳລັບເດັກນ້ອຍນິໄສຂອງການດູແລ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ກັບເຈົ້າຂອງການຂຽນແມ່ນຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງໃນຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍ. ອາຈານສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຂອງຮູບພາບ, ຄຳທີ່ຂຽນ, ແລະ ສັນຍາລັກຂອງຫ້ອງຮຽນສຶກສາຢູ່ເທິງຝາໃນຫ້ອງຮຽນ. ສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍດ້ວຍຮູບພາບ ຮູບພາບໃຫມ່ຕາມຫົວຂໍ້, ສົນທະນາກ່ຽວກັບຫນັງສືໃຫມ່, ໄດ້ນິທານໄດ້ເລົ່າໃຫ້ເດັກຟັງ ຫຼື ເດັກນ້ອຍໄດ້ຍິນມັນບອກ. ອາຈານຊີ້ນຳຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍກັບລາຍລັກອັກສອນປະມານເຂົາເຈົ້າ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າຕົວອັກສອນ, ຄຳສັບ, ຮູບພາບ... ຄູເອີ້ນ ແລະ ຖາມເດັກນ້ອຍໃນສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈ, ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສະແດງຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ຫນ້າເພື່ອນມິດຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ພວກເຮົາສາມາດລົມກັບເດັກນ້ອຍໄດ້ທຸກເວລາ, ທຸກບ່ອນ, ເພາະວ່າທຸກຜູ້ທີ່ອ້ອມຮອບເຂົາເຈົ້າມີການຂຽນ. ທ່ານສາມາດລົມກັບເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບວຽກງານທີ່ຕ້ອງເຮັດໃນລະຫວ່າງມື້, ຕາຕະລາງກິດຈະກຳ, ຈິດຫມາຍຂ່າວຂອງໂຮງຮຽນ, ເມນູ, ຂໍ້ຄວາມ ແລະ ຮູບພາບຕ່າງໆຢູ່ເທິງຝານອກຫ້ອງຮຽນ, ຫ້ອງໂຖງ ... ເມື່ອເວົ້າກັບເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຄຳສັບ, ຕົວເລກ, ແລະ ຮູບພາບຕ່າງໆ, ຄູຖາມເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ, ກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີເຫດຜົນ ແລະ ເດົາວ່າຮູບພາບໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີຮູບນັ້ນ... ກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກຄິດ ແລະ ສະແດງຄວາມຄິດ... ຈາກນັ້ນ, ມັນຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມສົນໃຈໃນການຂຽນທີ່ຢູ່ອ້ອມຕົວເຂົາເຈົ້າ, ເອົາໃຈໃສ່ກັບຂໍ້ຄວາມທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງ. ຢູ່ຖະໜົນ...

* ຂັ້ນຕອນທີ 2: ສົນທະນາ ແລະ ປຶກສາຫາລືເພື່ອກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍສຳຫຼວດສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຂຽນໄດ້ ຄູສອນສິ່ງເສີມໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳແບບໂຕ້ຕອບກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຂຽນຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຂົາເຈົ້າ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳຂອງການສັງເກດ, ການປຽບທຽບ, ການຄາດຄະເນ, inferring ... ໂດຍການຖາມຄຳຖາມຫຼືຄຳຮ້ອງຂໍທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນຂະນະທີ່ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳສຳຫຼວດສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນ. ສົນທະນາແລະສົນທະນາເພື່ອກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄິດ ແລະ ສະຫຼຸບ ... ສົນທະນາ ແລະ ສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດສະແດງຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນການເສີມ ແລະ ຂະຫຍາຍຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບວິຊາ. ການເວົ້າ ແລະ ການສົນທະນາຍັງກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກຄິດ. ຕົວຢ່າງ, ຫຼັງຈາກແຕ່ລະຫົວຂໍ້, ຄູສາມາດແລກປ່ຽນ ແລະ ປຶກສາຫາລືກັບເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຊື່ຂອງມຸມກິດຈະກຳ. ນາງກັບ

ລູກລົມກັນກ່ຽວກັບຫົວເລື່ອງແລ້ວກໍຊື່ນຳເດັກເຂົ້າສູ່ເລື່ອງ: ຢູ່ຮ້ານຂາຍຕຸກກະຕາກໍມີຫຼາຍຢ່າງເຊັ່ນ: ຕຸກກະຕາ, ກະດານ, ປາກກາ, ຖົງຕີນ,... ຊ່າງເຝີນິເຈີທາງພາກເໜືອ, ຊ່າງສ້າງໂຕຕຸກກະຕາແທ້ໆ. ຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາຕັ້ງຊື່ຮ້ານ doll, ມາລອງຄິດຊື່ນຳກັນ. ເດັກໄດ້ຟັງ, ຄິດແລະອອກຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຂົາເຈົ້າເຊັ່ນ: ຮ້ານຂາຍຕຸກກະຕາ, ຮ້ານ mini supermarket, doll supermarket, ຂາຍ doll ... ມີຊື່ຕະຫລົກຫຼາຍເຊັ່ນນັ້ນ, ແລະ ຍັງນຳສະເໜີໃຫ້ຄູອາຈານສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍ. ມັນແມ່ນຕອນນັ້ນທີ່ເດັກນ້ອຍຄິດກ່ຽວກັບວ່າລາວເຄີຍໄປສັບພະສິນຄ້າຫຼືໄດ້ຍິນຊື່ນັ້ນ, ແລະ ໂດຍຜ່ານນັ້ນ, ນາງໄດ້ສະໜອງຄຳສັບສຳລັບເດັກນ້ອຍ. ຫຼື ຄືກັນກັບມຸມອື່ນໆ, ນາງກັບລູກເວົ້າລວມ, ແລກປ່ຽນຊື່ຢ່າງເສລີເຊັ່ນ: ສະຖາປະນິກໂຕນ້ອຍ, ລູກຫຼານຮຽນການເປັນນັກກໍ່ສ້າງ, ເຮືອນໃນຝັນ, ເມືອງໃນອະນາຄົດ... (ສຳລັບກັບງອກກໍ່ສ້າງ). ຈາກຊື່ທີ່ໃກ້ຄຽງກັບເດັກທີ່ລາວແລະ ເດັກຕັ້ງຊື່, ມັນກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກຈື່ຄຳສັບໄດ້ດີຂຶ້ນ, ແລະ ເດັກນ້ອຍກໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳນັ້ນ, ນອກຈາກນັ້ນ, ເດັກຍັງເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສັນຍາລັກແລະການຂຽນ, ຄວາມສຳພັນ. ລະຫວ່າງການປາກເວົ້າແລະການຂຽນ.

ຄູສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຫັນລາວຂຽນລົງໃນກະດານຂ່າວ, ປຶ້ມ... ຂໍ້ມູນທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ສົນທະນາ ຫຼື ສົນທະນາເລື່ອງລາວ, ຄຳຕອບຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນຂອງເດັກນ້ອຍ.. ໂດຍການເຫັນນາງຂຽນດ້ວຍຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນເອງ, ເດັກນ້ອຍແມ່ນ ມີຄວາມສົນໃຈໃນການຂຽນກິດຈະກຳ ແລະ ການຂຽນອ້ອມຂ້າງເຂົາເຈົ້າແລະມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຂຽນຄືນໆ ເມື່ອນຳໃຊ້ວິທີນີ້, ຄູອາຈານຕ້ອງສ້າງຄວາມສະໝິດສະໝົມ, ເປີດກວ້າງ, ໃກ້ຊິດສະໝິດສະໝົມກັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ສ້າງບັນຍາກາດທີ່ສະດວກສະບາຍ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກມີຄວາມຄິດເຫັນໃນແງ່ບວກ ແລະ ກ້າຫານ. ຊຸກຍູ້ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກມີຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ຜົນສຳເລັດໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນຕອນຕົ້ນ.

III. ສິ່ງເສີມໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ມີປະສິບການໃນກິດຈະກຳການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຜ່ານມຸມຫ້ອງສະໝຸດ, ມຸມຂຽນ ແລະ ມຸມຂຽນຄວາມຄຸ້ນເຄີຍ.

ຜ່ານມຸມຫ້ອງສະໝຸດ, ມຸມຂຽນໄດ້ຈັດກິດຈະກຳເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ປະສົບການອ່ານ ແລະ ຂຽນ. ຈາກນັ້ນ, ສິ່ງເສີມທັກສະການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍເຊັ່ນ: ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ເຂົ້າໃຈນິທານ; ຮັບຮູ້ໂຄງສ້າງຂອງປຶ້ມແລະມີຄວາມສຸກ * ເມື່ອເຮັດວຽກກັບປຶ້ມ; ມີພຶດຕິກຳຂອງຜູ້ອ່ານແລະນັກຂຽນ; ໃຊ້ການຂຽນເພື່ອຖ່າຍທອດຂໍ້ມູນ; ສິ່ງເສີມຄວາມສາມາດໃນການເຮັດວຽກຂອງເດັກນ້ອຍຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະດ້ວຍປຶ້ມ ແລະ ປາກກາ. ມຸມຫ້ອງສະໝຸດເປັນສະຖານທີ່ສຳຄັນໂດຍສະເພາະເພື່ອສິ່ງເສີມຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍໃນອະນຸບານ. ຫ້ອງສະໝຸດແມ່ນບ່ອນທີ່ຈຳເປັນເພື່ອເພີ່ມເຕີມປຶ້ມວັນນະຄະດີທຸກປະເພດ, ປຶ້ມຕະຫຼົກ, ນິທານ, ບົດກະວີດ້ວຍຮູບ, ອາຫານພິມ, ພິມຄຳ, ຮູບພາບ... ສິ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ປະສົບແຕ່ຕົ້ນກັບປຶ້ມແມ່ນສຳຄັນໃນການສ້າງທັດສະນະຄະຕິຕໍ່ປຶ້ມ. ແລະການອ່ານ. ພວກເຮົາສາມາດແນະນຳຫນັງສືແລະເລື່ອງຕ່າງໆໃນປຶ້ມເພື່ອເອົາໄປເຮືອນ. ເຖິງແມ່ນວ່າເດັກນ້ອຍອາດຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈເລື່ອງຕ່າງໆຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ແຕ່ເວລາອ່ານທີ່ງຽບງຽມຢູ່ໃນມຸມ

ຂອງຫ້ອງສະຫມຸດກັບຫມູ່ເພື່ອນຈະປ່ຽນເປັນການໂຕ້ຕອບໃນທາງບວກກັບຄູ. ນອກຈາກນັ້ນ, ນີ້ຍັງຊ່ວຍໃຫ້ ເດັກນ້ອຍສ້າງນິໄສການອ່ານແລະຝັງນິທານ. ການທົດລອງປຶ້ມແລະການເລົ່າເລື່ອງຍັງເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນຂອງ ເດັກນ້ອຍມີຄວາມເຂົ້າໃຈຕົ້ນຂອງສັນຍາລັກ. ເດັກນ້ອຍທີ່ສໍາຜັດກັບປຶ້ມເລີ່ມເຂົ້າໃຈວ່າແຕ່ລະເສັ້ນຂອງຄໍາສັບ ຕ່າງໆໃນເຈ້ຍເປັນຕົວແທນຂອງຄໍາສັບຕ່າງໆ. ນີ້ແມ່ນທັກສະທີ່ສໍາຄັນໃນການພັດທະນາທັກສະການອ່ານແລະການ ຂຽນ. ສະນັ້ນ, ເຮັດໃຫ້ເດັກມີເວລາຊອກຮູ້ ແລະ ປະສົບການກັບປຶ້ມຫຼາຍຂຶ້ນ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກມີວຽກງານກັບປຶ້ມ, ໝູນໃຊ້ປຶ້ມ ແລະ ອື່ນໆ, ຜ່ານນັ້ນ, ທັກສະການອ່ານຂອງເດັກຈຶ່ງພັດທະນາຄື: ວິທີຖືປຶ້ມ, ຫັນປຶ້ມໄປມາ ແລະ ອື່ນໆ, ມີໜ້າທີ່ຂອງປຶ້ມ; ກົດລະບຽບການອ່ານ, ການເຂົ້າໃຈຄວາມຫມາຍຂອງສັນຍາລັກແລະສັນຍາລັກ .

ມຸມຂຽນແມ່ນບ່ອນທີ່ເດັກນ້ອຍສາມາດພັດທະນາທັກສະການຂຽນກ່ອນ. ມຸມຂຽນປະກອບມີ ໂຕະ, ຕັ້ງ, ກະດາດດໍາ, ເຈ້ຍ, ປາກກາ... ສໍາລັບເດັກນ້ອຍຝຶກຂຽນ. ເດັກຮຽນມີນິໄສຄືກັບຄົນທີ່ຮູ້ຈັກການອ່ານ ແລະ ການ ຂຽນ: posture ນັ່ງ, ວິທີການຖືປາກກາ, ການຂຽນສິນທິສັນຍາ ...

ມຸມທີ່ຈະຮູ້ຈັກກັບການຂຽນເປັນມຸມທີ່ຈໍາເປັນຫຼາຍສໍາລັບເດັກນ້ອຍໃນທຸກຫ້ອງຮຽນ, ມັນນໍາເອົາຂໍ້ຄວາມ ວ່າການຮູ້ວິທີການອ່ານແລະຂຽນເປັນສິ່ງສໍາຄັນຫຼາຍ. ມັນມີສະຖານທີ່ພິເສດທີ່ສ້າງພື້ນທີ່ແຍກຕ່າງຫາກສໍາລັບ ການອ່ານ, ຂຽນພາສາແມ່, ການຝັງຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແລະ ການຮຽນຮູ້ຄໍາສັບຕ່າງໆ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບປະຫວັດສາດ ປະຫວັດສາດໃນມຸມນີ້. ໃນແຈ້ງຟວກເຮົາສາມາດວາງບົດກະວີ, ເລື່ອງ, ຕົວອັກສອນ, ແລະ ຕາຕະລາງເພື່ອຮັບໃຊ້ ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ.

ຂັ້ນຕອນ

* ຂັ້ນຕອນທີ 1: ຈັດພື້ນທີ່

ມັນປອດໄພສໍາລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະອ່ານໜັງສື, ຫຼິ້ນກັບຕົວອັກສອນ ແລະ ຝຶກການຂຽນ. ມັນຈໍາເປັນຕ້ອງສ້າງ ພື້ນທີ່ສໍາລັບມຸມຫ້ອງສະຫມຸດ, ມຸມຂຽນ, ແລະ ມຸມທີ່ຈະຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນຈັດມຸມເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ທີ່ ຫຼີກເວັ້ນສະຖານທີ່ທີ່ມີສຽງດັງ ແລະ ທາງຢ່າງ. ໂດຍສະເພາະເລືອກສະຖານທີ່ທີ່ມີແສງສະຫວ່າງດີ.

ມຸມຫ້ອງສະໝຸດໃນຫ້ອງຮຽນເປັນມຸມທີ່ຂ້ອນຂ້າງງຽບສະຫງົບ ແລະ ຖືກຈັດໃຫ້ມັນຮູ້ສຶກຄືກັບພື້ນທີ່ສ່ວນ ຕົວແທ້ໆ. ພວກເຮົາບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຈັດແຈງພື້ນທີ່ຂະໜາດໃຫຍ່, ພວກເຮົາພຽງແຕ່ຕ້ອງການຈັດລະບຽບທີ່ດີ ແລະ ສະດວກສະບາຍສໍາລັບເດັກນ້ອຍໃນການດໍາເນີນງານ. ນີ້ແມ່ນມຸມທີ່ງຽບສະຫງົບ ແລະ ຫ້ອງສະຫມຸດເປີດສໍາລັບ ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກ. ພື້ນທີ່ນີ້ພຽງແຕ່ຕ້ອງການພຽງພໍສໍາລັບເດັກນ້ອຍຈໍານວນໜ້ອຍ (5 - 6 ເດັກນ້ອຍ) ເພື່ອ ປະຕິບັດການ, ແຕ່ພື້ນທີ່ຢູ່ໃນແຈຕ້ອງພຽງພໍສໍາລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະນັ່ງຢ່າງເສລີເພື່ອອ່ານນິທານແລະໜັງສືໃນແບບ ທີ່ສະດວກສະບາຍທີ່ສຸດເມື່ອພວກເຂົາອ່ານ. ເດັກນ້ອຍສາມາດນອນຢູ່ເທິງ mattress, ກອດສັດ stuffed ແລະ ອ່ານນິທານເພາະວ່ານີ້ແມ່ນມຸມສໍາລັບພວກເຂົາຜ່ອນຄາຍ ວາງຜ້າພິມ ຫຼື ຜ້າປູພື້ນເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຜ່ອນຄາຍ ແລະ ຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈໃນເວລາອ່ານປຶ້ມໃຊ້ຊັ້ນວາງປຶ້ມທີ່ມີຊ່ອງຫວ່າງເພື່ອສ້າງພື້ນທີ່ຫ້ອງສະໝຸດຂອງທ່ານເອງ. ເລືອກມຸມທີ່ງຽບງົດຂອງຫ້ອງ, ຢູ່ໃກ້ກັບປ່ອງຢ້ຽມທີ່ມີແສງສະຫວ່າງຫຼາຍ.

* ຂັ້ນຕອນທີ 2: ຈັດວາງແລະຈັດວາງອຸປະກອນການໃນມຸມຫ້ອງສະໝຸດ, ມຸມຂຽນ, ແລະ ມຸມຄຸ້ນເຄີຍການຂຽນດ້ວຍມືການຈັດ ແລະ ການຈັດມຸມຂຽນທີ່ໜ້າສົນໃຈ ແລະ ມຸມຫ້ອງສະໝຸດຈະກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຜິດຕິກຳ ແລະ ນິໄສການອ່ານ ແລະ ນັກຂຽນທີ່ດີ. ປຶ້ມທີ່ສະແດງຢູ່ເທິງຊັ້ນວາງທີ່ມີຝາປິດບັງປຶ້ມແມ່ນດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ. ປຶ້ມຖືກຈັດປະເພດ ແລະ ວາງໄວ້ໃນກະຕ່າຢ່າງທີ່ມີສະຕິກເກີ, ເຊິ່ງສາມາດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງປຶ້ມ, ຜູ້ຂຽນ ແລະ ຫົວຂໍ້ປຶ້ມເຊັ່ນດຽວກັນກັບລະດັບການອ່ານ.

ເຄື່ອງໃຊ້ ແລະ ອຸປະກອນທີ່ຜວກເຮົານຳໃຊ້ໃນມຸມຫ້ອງສະໝຸດ, ມຸມຂຽນ, ແລະ ມຸມຄຸ້ນເຄີຍກັບລາຍມືປະກອບມີ:

- ອຸປະກອນ: ຊັ້ນວາງປຶ້ມ; ອ່ອນ, ສະອາດ pillows ແລະ mattresses; carpets ແລະ mats; ໂຕະ ແລະ ຕັ້ງ, ເບະນັ່ງໃຫ້ເດັກອ່ານໜັງສື,...ວິທີການ ແລະ ວັດສະດຸ.

ມຸມຫໍສະໝຸດ: ປຶ້ມ ແລະ ຕຳລາທີ່ຫຼາກຫຼາຍລວມທັງປຶ້ມຕະຫຼົກ, ປຶ້ມທີ່ມີຮູບ, ປຶ້ມວັນນະຄະດີ, ປິດກະວີ; ປຶ້ມວິທະຍາສາດ; ຂໍ້ມູນປຶ້ມຕະຫຼົກ, ໜັງສືພິມ, ວາລະສານ, ໂປສເຕີໂຄສະນາ,... ປຶ້ມທຸກປະເພດແມ່ນຮັບປະກັນຮັບໃຊ້ຫົວຂໍ້ໄດ້ດີ, ມີຄຸນນະພາບ, ເໝາະສົມກັບຈິດຕະວິທະຍາຂອງເດັກນ້ອຍ, ປຶ້ມຫຼາຍປະເພດຄື: ປຶ້ມຂະໜາດໃຫຍ່, ປຶ້ມຂະໜາດໃຫຍ່, ສະແດງໃຫ້ເຫັນລັກສະນະຂອງອາຍຸສູງສຸດ, ວາລະສານທີ່ໃຊ້, ໜັງສືພິມເກົ່າ, ປະຕິທິນຕິດຝາ ສຳລັບເດັກນ້ອຍເບິ່ງ, pasted ຮູບພາບເພື່ອເຮັດໃຫ້ໜັງສືໂດຍອີງໃສ່ຫົວຂໍ້ທີ່ຈະສຶກສາ, ປຶ້ມສຳລັບເດັກນ້ອຍເຮັດດ້ວຍຕົນເອງ.

ມຸມຂຽນລວມມີ: ໂຕະແລະຕັ້ງ, ໂປສເຕີ ແລະ ກະດານຂ່າວໃຫ້ເດັກນ້ອຍນຳສະເໜີຜະລິດຕະພັນທີ່ຂຽນດ້ວຍມື, ອຸປະກອນຂຽນ (ປາກກາ, ສີ, ສີຂີ້ເຖົ້າ...); ອຸປະກອນການຂຽນ (ຕົວຢ່າງເຈ້ຍຂອງຂະໜາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ); ນັກຂ່າວຫນຸ່ມສິ່ງຂໍ້ຄວາມໄປຫາຫມູ່ເພື່ອນແລະປ້າ, ...

ມຸມທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ: ຮູບພາບ, ປິດກະວີ, ໂຕະສຳລັບເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນກັບການຂຽນ, ຈິດຫມາຍ, ກ່ອງສ່ວນບຸກຄົນສຳລັບເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນ, ສຳລັບເດັກນ້ອຍເພື່ອວາງຜະລິດຕະພັນກິດຈະກຳຂອງຕົນເອງ.

ວັດສະດຸ ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ໃນມຸມຫ້ອງສະໝຸດ, ມຸມຂຽນ, ແລະ ແຈການຂຽນດ້ວຍມືຖືກຈັດລຽງຢ່າງເປັນລະບຽບ ແລະ ສະອາດ. ປຶ້ມທີ່ສະແດງຢູ່ເທິງຊັ້ນວາງທີ່ມີຝາປິດບັງປຶ້ມແມ່ນດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ. ປຶ້ມຖືກຈັດປະເພດ ແລະວາງໄວ້ໃນກະຕ່າຢ່າງທີ່ມີສະຕິກເກີ, ເຊິ່ງສາມາດຈັດແບ່ງຕາມປະເພດປຶ້ມ, ຜູ້ຂຽນ ແລະ ຫົວຂໍ້ປຶ້ມລວມທັງລະດັບການອ່ານ. ນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊອກຫາປຶ້ມທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກອ່ານໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ, ກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກເຮັດວຽກຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ.

* ຂັ້ນຕອນທີ 3: ຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳໃນມຸມຫ້ອງສະໝຸດ ແລະ ມຸມຂຽນ

ຄູແນະນຳມຸມ ແລະ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເລືອກມຸມຫຼິ້ນທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍເລືອກມຸມຂອງຫໍສະໝຸດ, ຄູສອນແນະນຳວິທີເລືອກປຶ້ມ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກກັບປຶ້ມ. ໃຫ້ເດັກນ້ອຍແລກປ່ຽນ ແລະ ສົນທະນາເຊິ່ງກັນແລະກັນກ່ຽວກັບປຶ້ມທີ່ເຂົາເຈົ້າສົນໃຈ. ຄູສອນສັງເກດແລະຊ່ວຍເດັກເມື່ອມີຄວາມຈຳເປັນແທ້ໆ: ສອນໃຫ້

ເດັກມີທັກສະໃນການໝູນໃຊ້ປື້ມ, ຖົງຕີນ, ແລະ ອື່ນໆ, ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກໄດ້ນັ່ງອ່ານນິທານຢ່າງເສລີ, ອ່ານປື້ມ, ສິນທະນາ ແລະ ສິນທະນາກັບກັນ ແລະ ກັນກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງໜັງສືໄດ້.

ໃນມຸມຂຽນ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຂຽນສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກ: ຂໍ້ຄວາມເຖິງເຜື່ອນ, ບັນຊີລາຍຊື່ຂອງດອກໄມ້, ຈິດໝາຍເຖິງແມ່, ສຳເນົາຄຳ, ... ຫຼັງຈາກ 46, ຜະລິດຕະພັນທີ່ເດັກສາມາດຂຽນໄດ້ຈະຖືກເກັບໄວ້ແຍກຕ່າງຫາກໃນ. ສະຖານທີ່ຂອງເດັກນ້ອຍ ປັບປຸງການອ່ານຄັ້ງທຳອິດ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ ຄູສອນແນະນຳເດັກນ້ອຍໃນພຶດຕິກຳຂອງຜູ້ອ່ານທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສິນທິສັນຍາການຂຽນ. ໃນມຸມເພື່ອທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບການຂຽນ, ຄູອາຈານໄດ້ກະກຽມເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນດ້ວຍຕົວໜັງສື, ເລກ,... ຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳອື່ນໆໃນມຸມຫໍສະໝຸດ ແລະ ມຸມຂຽນເພື່ອດຶງດູດການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງເດັກນ້ອຍເຊັ່ນ: ຖ້າປື້ມຢູ່ໃນມຸມຫໍສະໝຸດຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຈັດປະເພດຢ່າງລະມັດລະວັງ, ຈັດປະເພດ ແລະ ການຈັດລຽງເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ, ຄູສອນຈະເຊີນເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມໃນການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຈັດມຸມຫ້ອງສະຫຼຸດກັບບາງ. ເມື່ອປື້ມຢູ່ໃນຫ້ອງສະໝຸດຖືກຈັດປະເພດ ແລະ ຕິດສະຫຼາກ, ເດັກນ້ອຍສາມາດຊອກຫາປື້ມທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກອ່ານໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ, ເດັກນ້ອຍສາມາດເລືອກປື້ມທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກໄດ້ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄຳແນະນຳຈາກຄູສອນ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຊ່ວຍເດັກນ້ອຍປະຕິບັດການເປັນເອກະລາດ, ວິທີການນີ້ສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກນ້ອຍດຳເນີນການຢ່າງເປັນເອກະລາດກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກການອ່ານແລະຂຽນ, ເມື່ອເຂົາເຈົ້າອ່ານໜັງສືຈົບ, ເດັກນ້ອຍມີການປະຕິບັດຂອງການວາງໜັງສືກັບຄືນໄປບ່ອນຂອງຕົນ. ຊັ້ນວາງປື້ມໂດຍບໍ່ມີການກະຕຸ້ນເຕືອນຂອງພວກເຮົາ.

ສ້າງປື້ມໂດຍອີງໃສ່ຫົວຂໍ້ທີ່ເດັກນ້ອຍກຳລັງຄົ້ນຫາໂດຍການໃຫ້ພວກເຂົາແຕ້ມ, ຂຽນ ຫຼື ຮູບພາບ ແລະ ຈິດໝາຍຈາກໜັງສືພິມເກົ່າ ແລະ ວາລະສານ, ຫຼັງຈາກນັ້ນສະແດງໜັງສືທີ່ພວກເຂົາເຮັດຢູ່ເທິງຊັ້ນວາງໜັງສື. ນີ້ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນແຈຫ້ອງສະຫມຸດ. ນອກນັ້ນ, ຍັງມີກິດຈະກຳອື່ນໆເຊັ່ນ: ຫໍສະໝຸດເປີດ, ພວກເຮົາໃຫ້ເດັກນ້ອຍຍົມປື້ມເອົາກັບບ້ານທຸກໆມື້, ໂດຍມີຕົວເລກບັນທຶກວັນທີຍົມ ແລະ ວັນທີສົ່ງຄືນ. ໃຫ້ລູກອ່ານໜັງສືໃຫ້ເຈົ້າຝັງ; ແນະນຳປື້ມໃໝ່, ເກມຈິດໝາຍ,...

I. ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກກັບກຳແພງຄຳສັບ

ກຳແພງຄຳສັບແມ່ນການເກັບກຳຕົວອັກສອນທີ່ຈັດລຽງຕາມລຳດັບ. ຂ້າງລຸ່ມນີ້ແຕ່ລະຕົວອັກສອນແມ່ນຄຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະໃຊ້ໃນກິດຈະກຳສົ່ງເສີມການຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ຂຽນ. ຄຳສັບຕ່າງໆໃນກຳແພງຄຳສັບສາມາດເປັນຄຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົວອັກສອນຊື່ເດັກ; ຊື່ຂອງຕົວລະຄອນໃນເລື່ອງ, ຄອບຄົວ, ... ໂດຍຜ່ານກຳແພງຄຳສັບ, ກິດຈະກຳໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍເພື່ອພັດທະນາຄວາມຮູ້ຂອງຕົວອັກສອນ, ການຮັບຮູ້ຕົວອັກສອນ, ການອອກສຽງ, ແລະ ເພີ່ມຄຳສັບຂອງເດັກນ້ອຍ, ກຳແພງຄຳສັບຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາທັກສະກ່ອນການຂຽນ ແລະ ການຮັບຮູ້ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງການຂຽນ ແລະ ການປາກເວົ້າ. ການຮຽນຮູ້ຄຳສັບໃຫມ່ແມ່ນສຳຄັນສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການອ່ານ. ດັ່ງນັ້ນ, ກຳແພງຄຳສັບແມ່ນສະຖານທີ່ທີ່ໃຫ້

ເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄໍາສັບ ແລະ ຄໍາສັບຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົວອັກສອນ. ຝາຄໍາສັບມີຕົວໜັງສືຫຼາຍຕົວຈັດເປັນລຳດັບ ເປັນແຖວຍາວຢູ່ເທິງ. ຄູສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັບເດັກນ້ອຍເພື່ອເພີ່ມຄໍາສັບໃຫມ່ໃສ່ກຳແພງຄຳທຸກໆມື້. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ອ່ານ, ຄັດລອກແລະໃຊ້ຄໍາສັບຕ່າງໆຈາກກຳແພງຄໍາສັບເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາກຳລັງ ຮຽນຂຽນ. ກຳແພງຄໍາສັບເປັນເຄື່ອງມືທີ່ມີປະສິດທິພາບເພາະວ່າມັນຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຂຽນຄໍາສັບຕ່າງໆໄດ້ໄວ ແລະງ່າຍດາຍໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງສ້າງຂໍ້ຄວາມ. ໂດຍຜ່ານກຳແພງຄໍາສັບ, ຄູອາຈານສາມາດສອນ ເດັກນ້ອຍວິທີການອອກສຽງຕົວອັກສອນ, ການສະກົດຄຳ, ແລະ ອື່ນໆ.

ວິທີການດຳເນີນການ ຄູສ້າງກຳແພງຄໍາສັບໃນຫ້ອງຮຽນ. ກຳແພງຄຳມີຕົວອັກສອນທີ່ປະກອບມີທັງຕົວພິມ ໃຫຍ່ແລະຕົວພິມນ້ອຍ. ຈັດລຽງຕົວອັກສອນຕາມລຳດັບທີ່ແນ່ນອນ. ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າຂະໜາດຕົວອັກສອນແມ່ນ ໃຫຍ່ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນສາມາດເຫັນໄດ້. ຂ້າງລຸ່ມນີ້ແຕ່ລະຕົວອັກສອນແມ່ນຄຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບແຕ່ລະ ຫົວຂໍ້ແລະຈຸດປະສົງການສຶກສາຂອງຄູ. ຄໍາສັບຕ່າງໆແມ່ນຂຽນຢູ່ໃນຕ່ອນຂອງເຈ້ຍທີ່ເດັກນ້ອຍສາມາດເອົາອອກ ໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍແລະຕິດ. ຝາຄໍາສັບສາມາດຕິດແຕ່ງດ້ວຍຮູບຫຼາຍສີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າຕົວໜັງ ສື ແລະຄໍາສັບທີ່ໂດດເດັ່ນ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຄູສາມາດປ່ຽນຄໍາສັບຕ່າງໆຕາມຫົວຂໍ້ ແລະແນວນຳ 2-5 ຄໍາໃຫມ່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃນແຕ່ລະອາທິດ. ຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳໂດຍໃຊ້ກຳແພງຄໍາສັບ ເດັກນ້ອຍ ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການອ່ານ, ການອອກສຽງ ແລະ ການຄັດລອກ, ຫຼືຊອກຫາຄຳທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ, ຄຳທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງໃນເລື່ອງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້, ຫຼິ້ນເກມຈິດຫມາຍ, ແລະ ເລົ່າຄືນເລື່ອງ.

II. ສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກມີປະສົບການໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນ

ທຸກໆມື້ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຂຽນໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳ, ເດັກນ້ອຍສາມາດມີປະສົບການການອ່ານ ແລະ ການຂຽນທຸກໆມື້ໃນລັກສະນະທຳມະຊາດແລະຫນ້າສົນໃຈ. ຊ່ວຍເດັກນ້ອຍທົບທວນຄວາມຮູ້ທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຂອງ ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ສົ່ງເສີມທັກສະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວເປັນທີ່ດຶງດູດ ແລະ ດຶງ ດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ສຶກຕື່ນເຕັ້ນ, ເດັກນ້ອຍໄດ້ກະຕືລືລົ້ນຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະການອ່ານ ແລະ ຂຽນຢ່າງເປັນທຳມະຊາດ, ສ້າງຜື້ນຖານທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບການຮຽນຮູ້. ອັນນີ້ສົ່ງເສີມຄວາມ ສາມາດໃນການຮູ້ໜັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ: ການຮັບຮູ້ລັກສະນະຂອງຕົວອັກສອນ; ຮູ້ຄວາມຫມາຍຂອງສັນຍາລັກ ແລະ ການຂຽນ, ແລະ ມ່ວນຊື່ນກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນເບື້ອງຕົ້ນກິດຈະກຳ. ເດັກນ້ອຍພັດທະນາໄດ້ດີເມື່ອ ເຂົາຮ່ວມກິດຈະກຳ. ເດັກນ້ອຍທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍ, ການພັດທະນາຂອງເຂົາເຈົ້າໄວຂຶ້ນ. ຜ່ານການຈັດຕັ້ງ ກິດຈະກຳໃຫ້ເດັກນ້ອຍສຳຫຼວດສະພາບແວດລ້ອມດ້ານການຂຽນ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈໃນກິດຈະກຳທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ເດັກນ້ອຍສາມາດຊຸດຄົ້ນ, ຄົ້ນຫາ, ແລະປະສົບການການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຢ່າງເປັນເອກະລາດ, ແລະ ຄົ້ນພົບການຂຽນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງ, ເພື່ອໃຫ້ທັກສະກ່ອນການຮູ້ໜັງສືຂອງ ເດັກນ້ອຍມີໂອກາດທີ່ຈະພັດທະນາ.

ຊີວິດຂອງພວກເຮົາແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍການຂຽນ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໂຮງຮຽນອະນຸບານ ແລະ ຫ້ອງຮຽນຂອງເດັກນ້ອຍການສຳຫຼວດສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຂຽນຢູ່ອ້ອມຂ້າງຍັງຈະເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຮູ້ສຶກຕື່ນເຕັ້ນ, ກະຕຸ້ນໃຫ້ມີທັກສະການອ່ານ ແລະ ການຂຽນກ່ອນໄວ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ.

ເວລາຕົ້ນຕໍທີ່ເດັກນ້ອຍໃຊ້ໃນອະນຸບານແມ່ນຫຼິ້ນ ແລະ ເຮັດກິດຈະກຳກັບໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ຄູສອນ. ກິດຈະກຳປະຈຳວັນປະກອບມີຂຶ້ນ ແລະ ຂັບລົດເດັກນ້ອຍ; ກິດຈະກຳກາງແຈ້ງ, ກິດຈະກຳການກັ່ນ; ກິດຈະກຳການຫຼິ້ນ, ການກິນອາຫານ, ການນອນ, ແລະ ອື່ນໆ ກິດຈະກຳປະຈຳວັນທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອະນຸບານມີໂອກາດຫຼາຍສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະມີປະສົບການການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳປະຈຳວັນ, ພວກເຮົາເປີດເຜີຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານ ແລະ ຂຽນຕາມທຳມະຊາດ. ຈາກນັ້ນ, ຕາມທຳມະຊາດສິ່ງເສີມຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກສະດວກສະບາຍທີ່ສຸດ.

ວິທີການດຳເນີນການເພື່ອສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີປະສົບການໃນການອ່ານ ແລະ ຂຽນທຸກໆມື້ໃນສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນ, ພວກເຮົາຈັດກິດຈະກຳປະຈຳວັນສຳລັບເດັກນ້ອຍໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ, ໃນທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການສຳຜັດກັບຕົວອັກສອນຂຽນ. ກິດຈະກຳເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດຈັດຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າເມື່ອເດັກນ້ອຍມາຮອດດິງຮົງໄທ ໂຮງຮຽນ, ຫຼື ກິດຈະກຳກາງແຈ້ງ, ກິດຈະກຳໃນຕອນບ່າຍ. ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກິດຈະກຳງ່າຍໆທີ່ພວກເຮົາຈັດທຸກໆມື້ສຳລັບເດັກນ້ອຍເຊັ່ນ: ຕາຕະລາງປະຈຳວັນ, ຂໍ້ຄວາມຕອນເຊົ້າ, ເຂົ້າຮ່ວມ. ກິດລະບຽບໃນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ມຸມກິດຈະກຳ. ສະແດງຜະລິດຕະພັນທີ່ມີການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ, ຂ່າວປະຈຳວັນ ສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກໄດ້ປະສົບການໃນການຂຽນ: ຂຽນຊື່ມຸມຫຼິ້ນ, ຂຽນຊື່ອາຫານ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ຄູຍັງໄດ້ຈັດກິດຈະກຳເຊັ່ນ: ການອ່ານປຶ້ມໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມການອອກແບບມຸມກັບຄູ (ເລືອກຊື່ແຈ, ເຄື່ອງໃຊ້, ວັດສະດຸ); ກິດຈະກຳ: ຊອກຫາຊື່ວັດຖຸ, ຊອກຫາຕົວອັກສອນ, ... ອ້ອມຂ້າງຫ້ອງຮຽນ, ຫ້ອງໂຖງ, ເດີ່ນໂຮງຮຽນ. ໃຊ້ຝາຄຳສັບໃນຫ້ອງຮຽນ. ຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳເພື່ອສ້າງຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບຕົວໜັງສືເຊັ່ນ: ຂຽນຊື່ເດັກໃສ່ໜ້າ ແລະ ອ່ານ, ຊອກຫາຕົວໜັງສືໃນຊື່ ຫຼື ວັດຖຸຕ່າງໆ, ສ້າງຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບຕົວອັກສອນຈາກຊື່ຂອງເດັກ,...

ກ່ອນອື່ນ, ຄູເວົ້າລົມ ແລະ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍສົນໃຈກິດຈະກຳ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ແນະນຳເດັກນ້ອຍໃນກິດຈະກຳການຄົ້ນພົບ. ຄູສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ປະສົບການຄວາມຮູ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ມາ, ລວບລວມ ແລະ ແກ້ໄຂມັນ, ພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງຕົນເອງ. ໃຫ້ເດັກນ້ອຍສົນທະນາເຊິ່ງກັນແລະກັນໃນລະຫວ່າງກິດຈະກຳ, ຄູພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ຄຳແນະນຳຄັ້ງທຳອິດ, ແລະ ໃນມື້ຕໍ່ມາ, ເດັກນ້ອຍສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນດ້ວຍຕົນເອງ. ຄູສອນພຽງແຕ່ແນະນຳເດັກນ້ອຍເມື່ອມີຄວາມຈຳເປັນ. ກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້ທັງຫມົດກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມສົນໃຈໃນໜັງສື ແລະ ການຂຽນຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຂົາເຈົ້າ. ຄູສອນໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກເປັນເອກະລາດ, ທຸກໆມື້ ຕົວອັກສອນຂ້າງເທິງນີ້ມີໜ້າທີ່ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ຈຳແນກຕົວອັກສອນ (ຈຳແນກສັນຍາລັກການບັນທຶກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ), ສ້າງການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງ ເສັ້ນເລືອດຕັນໃນໃນແຕ່ລະຕົວອັກສອນ ແລະ ລະຫວ່າງຕົວອັກສອນ (ຮູບຮ່າງຂອງຕົວອັກສອນ - ຕົວອັກສອນ ບັນທຶກ phonemes ແລະ ຕົວອັກສອນບັນທຶກ syllables).

ຮວບຮວມຕົວອັກສອນຄູ່ຕາມຕົວອັກສອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຂົ້າໄປໃນກຸ່ມທີ່ຄ້າຍຄືກັນ: ກຸ່ມຕົວອັກສອນທີ່ມີ ເສັ້ນເລືອດຕັນໃນຂັ້ນຟື້ນຖານຄື hook strokes: l, i, t, y, p ...

ກຸ່ມຂອງຕົວອັກສອນທີ່ມີເສັ້ນໂຄ້ງຟື້ນຖານ: c, e, o, a, q, d...

* ລະບົບການຂຽນໄດ້ແບ່ງອອກເປັນ 3 ກຸ່ມຟື້ນຖານຄື:

+ ກຸ່ມທີ 1: ອັກສອນສາດ ລົງລຸ່ມ

a: ເລີ່ມຈາກກາງເສັ້ນ; loop ລົງ, curl ເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ, ລົງ ແລະ ເຝີມ hook ຂວາ.

d: ເລີ່ມຈາກຈຸດກາງ; loop ລົງ, ຈຶ່ງຂຶ້ນເພື່ອແຕະຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ, ສືບຕໍ່ຂຶ້ນ, ລົງ ແລະ ເຝີມ hook ຂວາ.

o: ເລີ່ມຈາກຈຸດກາງ; ວົງມົນລົງ, ຈຶ່ງຂຶ້ນເພື່ອແຕະຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ.

s: ເລີ່ມຕົ້ນຂ້າງລຸ່ມນີ້ຈຸດກາງ; ຈຶ່ງຂຶ້ນ, ລົງ, ຮອບ, ລົງແລະເຝີມ hook ຊ້າຍ.

c: ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ລຸ່ມຈຸດກາງ; ຈຶ່ງຂຶ້ນ, ລົງ, ຂຶ້ນແລະຢຸດ.

g: ເລີ່ມຈາກຈຸດກາງ; loop ລົງ, ຈຶ່ງເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ, ໄປຂ້າງລຸ່ມນີ້ເສັ້ນ ແລະ ເຝີມ hook ໄດ້.

e: ເລີ່ມຕົ້ນລະຫວ່າງກາງແລະທ້າຍ, ຈຶ່ງຂຶ້ນ, ຮອບ, ຈຶ່ງຂຶ້ນເພື່ອແຕະຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ, ລົງ, ຂຶ້ນແລະຢຸດ.

q: ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ໃນກາງ, ໄດ້ຕະຫຼອດ, ຈຶ່ງເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ, ຂ້າງລຸ່ມນີ້ເສັ້ນ ແລະ ມີ hook ໄປທາງຫລັງ.

+ ກຸ່ມ 2: ຕົວອັກສອນສູງ

b: ເລີ່ມຈາກເທິງ, ອຽງລົງ, ວົງມົນຂຶ້ນແລະແຕະກາງ.

k: ເລີ່ມຈາກຂ້າງເທິງ, ອຽງລົງ, ຂຶ້ນເພື່ອສ້າງທ້ອງນ້ອຍແລະຫາງເບື້ອງຂວາ.

1: ເລີ່ມຕົ້ນຈາກດ້ານເທິງ, ອຽງລົງ, ແລະ ເຝີມ hook ຢູ່ເບື້ອງຂວາ.

t ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ເທິງ, ອຽງລົງ, ແລະ hooks ໄປທາງຂວາ. ເສັ້ນແນວນອນ.

h: ເລີ່ມຈາກຂ້າງເທິງ, ອຽງລົງ, ໂຄ້ງຂຶ້ນ ແລະ hooks ໄປທາງຂວາ.

+ ກຸ່ມທີ 3: ຕົວອັກສອນທີ່ບໍ່ມີຟື້ນຖານ

i: ເລີ່ມຈາກກາງ, tilt ລົງແລະ flick hook ຂຶ້ນໄປທາງຂວາ, ເຝີມຈຸດ.

m : ເລີ່ມຈາກກາງ, ອຽງລົງ, ກົ້ມຂຶ້ນ ແລະ ຈຶ່ງລົງ, ໝູນຂຶ້ນ ແລະ ລົງອີກ, ຈຶ່ງຂຶ້ນ.

r: ເລີ່ມຈາກກາງ, ອຽງລົງ, ຈຶ່ງຂຶ້ນ, ໂຄ້ງລົງ, ຈຶ່ງຄ້າຍຄືຫລັງຄາ.

u: ເລີ່ມຕົ້ນຈາກກາງ, ອຽງລົງ, ຈຶ່ງປະມານ, ຈຶ່ງຂຶ້ນ, ຈຶ່ງລົງແລະເຝີມ hook ຂຶ້ນ.

y: ເລີ່ມຕົ້ນຈາກກາງ, ອຽງລົງ, ໂຄ້ງຮອບ, ໂຄ້ງຂຶ້ນ, ອຽງລົງລຸ່ມໂຄ້ງເປັນຮູບແຂບ.

n: ເລີ່ມຕົ້ນຈາກກາງ, ອຽງລົງ, ກົ່ງຂຶ້ນເທິງ ແລະ hook curl.

p: ເລີ່ມຈາກກາງ, ອຽງລົງ, ໂຄ້ງຂຶ້ນ, ໂຄ້ງລົງ

ຮູບຮ່າງບານ.

v: ເລີ່ມຈາກກາງ, ອຽງລົງໄປທາງຂວາ ແລະ ອຽງຂຶ້ນໄປທາງຂວາ.

x : ເລີ່ມຈາກກາງ, ອຽງລົງໄປທາງຂວາ ແລະ ງໍ່ຂຶ້ນ, ເຮັດຂ້າມໄປທາງຊ້າຍ.

ໃນຄວາມຄິດເຫັນຂອງພວກເຮົາ, ການສະໜອງລັກສະນະໂຄງສ້າງ ແລະ ທິດທາງການຂຽນຂອງການຂຽນຂ້າງເທິງຈະຊ່ວຍໃຫ້ນັກການສຶກສາກຳນົດທິດທາງຂອງການຂຽນຈົດໝາຍເຊັ່ນດຽວກັນກັບຂະບວນການສອນການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນຈາກເສັ້ນເລືອດຕັ້ງໃນຝັ່ງຖານ, ປະຕິບັດຕາມລຳດັບຂອງເວລາ ແລະ ຝື້ນທີ່, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເສັ້ນຊື່. ການເຊື່ອມຕໍ່ແລະຮັບປະກັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຕົວອັກສອນທີ່ຄ້າຍຄືກັນ.

2. ຄວາມໝາຍຂອງການໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ

ການໃຫ້ເດັກນ້ອຍ LQVCV ບໍ່ພຽງແຕ່ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ຕົວອັກສອນເພື່ອອອກສຽງຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນເວລາເວົ້າ, ແຕ່ຍັງສ້າງຄວາມສົນໃຈໃນການຮຽນຮູ້ພາສາແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ສ້າງຄວາມຕັ້ງໃຈໃຫ້ເດັກສາມາດປັບຕົວເຂົ້າກັບການອ່ານ ແລະ ຂຽນໃນຫ້ອງຮຽນ. ແຕ່ມັນເປັນສ່ວນໜຶ່ງ ແລະ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການພັດທະນາພາສາໃນໂຄງການດູແລ ແລະ ການສຶກສາສຳລັບເດັກອາຍຸ 5-6 ປີ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນມີຄວາມສຳຄັນໂດຍກົງໃນການພັດທະນາພາສາຂອງເດັກນ້ອຍເຊັ່ນດຽວກັນກັບການຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສະຖານທີ່ທີ່ຈຳເປັນກ່ອນທີ່ຈະເຂົ້າໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ.

* ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາທັກສະພາສາຂອງເດັກນ້ອຍ

ຜ່ານ LQVCV, ຄຳສັບຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການປັບປຸງ; ເພາະເມື່ອຮູ້ຈັກກັບຕົວໜັງສື, ເດັກນ້ອຍບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮູ້ຈັກກັບຕົວໜັງສືໃນຮູບແບບການຂຽນແບບທຳມະຊາດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຕົວໜັງສືເຫຼົ່ານັ້ນຕິດຢູ່ກັບຄຳສັບ, ຜ່ານວັດຖຸສະເພາະ, ຄຳສັບເຫຼົ່ານັ້ນມີສຽງ, ກ່ອນອື່ນໝົດແມ່ນຕົວໜັງສືທີ່ໄດ້ຮຽນມາ, ຝຶກອອກສຽງ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍຮອດອາຍຸ 5 ປີ, ຄວາມສາມາດໃຊ້ພາສາລາວຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການພັດທະນາ. ຂອບໃຈ LQVCV, ຄວາມສາມາດຂອງເດັກນ້ອຍໃນການຟັງ, ເວົ້າ, ເຂົ້າໃຈພາສາລາວ ສືບຕໍ່ພັດທະນາ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມເພື່ອຮັບຟັງຈຳແນກ ແລະ ອອກສຽງຫວຽດນາມ ທີ່ບັນທຶກດ້ວຍຕົວໜັງສື. ຄວາມສາມາດເວົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈພາສາຫວຽດນາມ ໄດ້ຮັບການພັດທະນາເມື່ອຫຼິ້ນເກມດ້ວຍຕົວໜັງສື, ຮຽນແບບການອ່ານບົດກະວີ, ເພງຝື້ນເມືອງ, rhymes... ພັດທະນາຄວາມສາມາດດ້ານພາສາຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາພາສາເວົ້າ, ກະກຽມໃຫ້ແກ່ການສ້າງການອ່ານ ແລະ ຂຽນພາສາຫວຽດນາມ. ທັກສະໃນລະດັບປະຖົມ. ນອກຈາກນັ້ນ, LQVCV ສຳລັບເດັກນ້ອຍຍັງຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພາສາເວົ້າ ແລະ ພາສາຂຽນ, ແລະ ສິ່ງທີ່ "ການອ່ານແລະ ການຂຽນຕໍ່ມາແມ່ນຄ້າຍຄືກັບໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ."

* ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາທາງປັນຍາ LQVCV ຊ່ວຍໃຫ້ການເຮັດວຽກທາງປັນຍາຂອງເດັກນ້ອຍພັດທະນາ ໂດຍຜ່ານບົດຮຽນຂອງ LQVCV, ຈິດໃຈຂອງການສັງເກດການ, ການຈື່ຈຳ, ແລະ ຕັ້ງໃຈເອົາໃຈໃສ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ພັດທະນາ ການໃຫ້ເດັກນ້ອຍ LQVCV ຍັງປະກອບສ່ວນກະຕຸ້ນແລະພັດທະນາການຄິດ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍຄວາມຈິງທີ່ວ່າເດັກນ້ອຍໄດ້ກຳນົດຄຸນສົມບັດ ແລະ ຄຸນລັກສະນະຂອງຄຳນັ້ນໂດຍການຄົ້ນຫາຄຳສັບແລະສຽງຜ່ານວັດຖຸ.

ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ຕົວອັກສອນ, ຈື່ສຽງແລະຊື່ຕົວອັກສອນ. ເຂົ້າຮ່ວມໃນເກມທີ່ມີຕົວອັກສອນ, ເດັກນ້ອຍຈະຕ້ອງສາມາດເຂົ້າໃຈກົດລະບຽບຂອງເກມ ແລະ ຕົວອັກສອນໃນແຕ່ລະເກມ. ໃນຫ້ອງຮຽນເຫຼົ່ານີ້, ເດັກນ້ອຍບໍ່ພຽງແຕ່ຈື່ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກ, ແຕ່ຍັງຈື່ທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ມັກ, ແຕ່ແມ່ນຕ້ອງການໂດຍຄູ. ນອກຈາກນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍຍັງໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ມີຄວາມສາມາດຄິດໄວໂດຍຜ່ານເກມທີ່ມີຕົວອັກສອນ.

* ປະກອບສ່ວນໃນການກະກຽມເດັກນ້ອຍອະນຸບານສຳລັບຊັ້ນປະຖົມ

LQVCV ເປັນບົດຮຽນປະເພດໜຶ່ງທີ່ພົບເຫັນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານເກົ່າເຫຼົ່ານັ້ນ. ມາຮູ້ຈັກກັບຮູບຮ່າງ, ວິທີຈັດຕົວອັກສອນເປັນຄຳສັບ, ການອອກສຽງສຽງທີ່ວິທະຍຸໄດ້ບັນທຶກ... ສິ່ງໃໝ່ເຫຼົ່ານີ້ກະຕຸ້ນໃຫ້ເກີດຄວາມຢາກຮູ້ຢາກຮູ້, ຢາກຮຽນຮູ້, ແລະ ຈິດຕະວິທະຍາຂອງການລໍຄອຍສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດ. ຊັ້ນຮຽນ.

ການໃຫ້ເດັກນ້ອຍ LQVCV ແລະຕົວອັກສອນ, ມັນຍັງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍສ້າງ ແລະ ຝຶກທັກສະຈຳນວນໜຶ່ງເຊັ່ນ: ການຈັບປາກກາ, ການຖືປື້ມ, ການເປີດແຕ່ລະໜ້າຂອງປື້ມ, ແລະ ທ່າທາງນຶ່ງຂອງນັກຮຽນ.

ດ້ວຍຄຳຂວັນຂອງການລວມເກມກັບການຮຽນຮູ້, ຮຽນຮູ້ຜ່ານເກມ, ໂພດເກມເພື່ອສອນຕົວອັກສອນ, ຄູອາຈານຄ່ອຍໆເປັນນິໄສການຮຽນຮູ້ທຳອິດໃນເດັກນ້ອຍ. ຜ່ານບົດຮຽນເພື່ອຮູ້ຈັກກັບຕົວອັກສອນ, ມີຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້ຖືກປະຕິບັດ. ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຊຳນິຊຳນານໃນການຈັດລຽງລູກປັດ, ເມື່ອແຕ້ມ, ກົດ, ຕັດ, ແລະ ວາງຕົວອັກສອນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້. ເດັກນ້ອຍຮູ້ວິທີການປະສານງານການເຄື່ອນໄຫວລະຫວ່າງມື, ມື, ແຂນ, ສອກ ... ຝຶກແຕ້ມຕົວອັກສອນຕາມຮູບແບບ, ແຕ້ມບັດຕາມຮູບ, ຊອກຫາຕົວອັກສອນດຽວກັບຕົວອັກສອນໃນຄຳສັບຕ່າງໆ ... ຂອບໃຈນີ້, ເດັກນ້ອຍຄ່ອຍໆສ້າງຕົວເລກ. ທັກສະທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການຮຽນພາສາຫວຽດນາມ ແລະ ວິຊາອື່ນໆໃນຊັ້ນປະຖົມ.

* ປະກອບສ່ວນໃນການສຶກສາອາລົມແລະຂະຫຍາຍຄວາມຮູ້ຂອງເດັກ: ກິດຈະກຳ LQVCV ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຂະຫຍາຍຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບສັດ, ພືດ.ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ສຳຜັດກັບຊະນິດຕ່າງໆ (ຜ່ານຮູບແຕ້ມ, ຮູບພາບ, artifacts), ໃນເວລາທີ່ການຮຽນຮູ້ຄຳສັບຕ່າງໆ ແລະ ຕົວອັກສອນ. ຫ້ອງຮຽນຍັງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍປະຕິບັດຄຸນງາມຄວາມດີຂອງການລະມັດລະວັງ, ລະມັດລະວັງ, ວິທະຍາສາດ.

3. ເປົ້າໝາຍເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ

ພັດທະນາຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍໃນການອ່ານເດັກນ້ອຍມີຄວາມສົນໃຈໃນການອ່ານເມື່ອເຂົາເຈົ້າຝັງ ແລະ ສັງເກດຄົ້ນອ່ານຢ່າງກະຕືລືລົ້ນ. ພວກເຂົາຍັງພັດທະນາຄວາມສົນໃຈໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າມັນ ເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຮູ້ສິ່ງຕ່າງໆຫຼືສ້າງບາງສິ່ງບາງຢ່າງຈາກການຖອດລະຫັດການຂຽນ. ສອນເດັກນ້ອຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງການປາກເວົ້າ ແລະ ການຂຽນກ່ອນທີ່ເດັກນ້ອຍຈະຮຽນຮູ້ການອ່ານເຂົາເຈົ້າຈໍາເປັນຕ້ອງ ເຂົ້າໃຈການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງການປາກເວົ້າແລະການຂຽນ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນປຶ້ມອ່ານຫຼາຍເທື່ອ ແລະ ເຫັນຄໍາ ເວົ້າທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນຮູບແຕ້ມຂອງເຂົາເຈົ້າ, ໃນເລື່ອງລາວ, ແຜ່ນເຈ້ຍໃຫຍ່ທີ່ແຂວນຢູ່ເທິງຝາ, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມຮັບ ຮູ້ວ່າການຂຽນມີຄວາມໝາຍ, ລະຫວ່າງການປາກເວົ້າ ແລະ ການຂຽນແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັນ. ຮັບຮູ້ຊື່ຕົວອັກສອນ ເລື້ອຍໆເດັກນ້ອຍມີຄວາມສົນໃຈໃນຕົວອັກສອນເມື່ອພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ຕົວອັກສອນດ້ວຍຕົນເອງ. ເມື່ອເຈົ້າຂຽນຊື່ ຂອງເດັກໃສ່ເຈ້ຍ, ເລີ່ມພິມຊື່ຂອງເດັກ. ເມື່ອເດັກຮູ້ຈັກປ້າຍແລະຄໍາສັບອ້ອມຂ້າງ, ໃຫ້ເດັກຊອກຫາຕົວໜັງສື ດັ່ງກ່າວໃນຊື່ຂອງລາວ ຫຼື ສ້າງຕົວໜັງສືສະເພາະ. ຕົວອັກສອນທີ່ເຮັດດ້ວຍແມ່ເຫຼັກ, ຕົວອັກສອນກ່ຽວກັບອາຄານ ... ແມ່ນວິທີການທີ່ເປັນປະໂຫຍດສໍາລັບເດັກນ້ອຍໃນການຈັດການ, ຈັດປະເພດ, ລໍາດັບ, ແລະສົນທະນາກ່ຽວ ກັບຕົວອັກສອນພັດທະນາຄໍາສັບທາງສາຍຕາເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ຄໍາສັບຕ່າງໆເມື່ອພວກເຂົາເຫັນມັນ. ເມື່ອຂ້ອຍເຫັນ ການຂຽນອ້ອມຮອບເຂົາເຈົ້າ, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມມີຄວາມສົນໃຈໃນການຮູ້ຈັກຕົວອັກສອນມັນເວົ້າຫຍັງ ຫຼືສະກົດ ແນວໃດ. ເມື່ອຮັບຮູ້ປ້າຍເຄື່ອງໝາຍໃສ່ວັດຖຸທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ ຫຼື ການສະແດງອອກໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຢ່າງໄປມາ, ໃນ ເວລານັ້ນ, ເດັກນ້ອຍພັດທະນາຄໍາສັບທາງສາຍຕາ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງອາຍຸອະນຸບານ, ຄໍາສັບຂອງສາຍຕາຂອງ ເດັກນ້ອຍສາມາດໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ. ຄໍາສັບທີ່ມີຄວາມໝາຍສໍາລັບເດັກສາມາດຂຽນໄວ້ໃນບັດແລະເດັກໃຊ້ ມັນໃນທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພັດທະນາທິດທາງຈາກຊ້າຍຫາຂວາ, ເທິງລົງລຸ່ມ.

ກ່ອນທີ່ເດັກນ້ອຍສາມາດອ່ານ ແລະ ຂຽນໄດ້, ພວກເຂົາຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່າຕົວອັກສອນຕິດຕາມກັນໃນໜ້າ ແນວໃດ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈໍາເປັນຕ້ອງຮູ້ວ່າການອ່ານແລະການຂຽນຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຈາກເທິງລົງລຸ່ມ, ຈາກຊ້າຍຫາ ຂວາ. ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການປະຕິບັດວັດທະນະທຳກ່ຽວກັບການຂຽນບໍ່ສາມາດຮຽນຮູ້ໃນຫນຶ່ງຊົ່ວໂມງ ຂອງຫ້ອງຮຽນ. ມັນໃຊ້ເວລາຫຼາຍປະສົບການກັບການຂຽນກ່ອນທີ່ພວກເຂົາສາມາດຮັບຮູ້ວິທີການຂຽນໄດ້ຖືກ ເຮັດ. ສອນເດັກນ້ອຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄໍາສອນ (ຄວາມໝາຍຂອງການຂຽນ).

ນິທານຂອງເດັກນ້ອຍເອງ ແລະ ຄໍາເວົ້າທີ່ເຫັນພ້ອມທັງເອກະສານລາຍລັກອັກສອນອື່ນໆຈຳນວນຫຼາຍທີ່ຈັດຢູ່ ໃນຫ້ອງຮຽນເປັນແຫຼ່ງທີ່ດີທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງໃນຄວາມໝາຍຂອງຄໍາສັບ ແລະຄໍາສັບ ຕ່າງໆ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍ LQVCV, ຄູ່ຕ້ອງຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າແຕ່ລະຄໍາທີ່ຂຽນ ຫຼື ອອກສຽງມີ ຄວາມໝາຍທີ່ແນ່ນອນ; ແລະ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍສະແດງຄວາມໝາຍຂອງຄໍາສັບຕ່າງໆຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ ເຂົາເຈົ້າ.

4. ປັດໃຈທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມຄຸ້ນເຄີຍຂອງເດັກນ້ອຍໃນການຂຽນ

ຄວາມສາມາດຂອງເດັກໃນການຮຽນຮູ້ໜັງສືແມ່ນໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກ 6 ປັດໄຈຄື: ຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ຄວາມຮັບຮູ້, ຄວາມສຳນຶກ, ອາລົມ, ຄວາມຮູ້ສຶກ, ສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ປະສົບການ. ເດັກນ້ອຍຕ້ອງມີຄວາມພ້ອມທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ສະຕິປັນຍາ ເພື່ອສາມາດຈຳແນກລະຫວ່າງຕົວໜັງສື ແລະ ສຽງ ແລະ ສະຕິປັນຍາ ແລະ ພາສາສາດ ພ້ອມທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ, ຝັງ, ເວົ້າໄດ້ຄ່ອງແຄ້ວ ແລະ ສາມາດປັບຕົວເຂົ້າກັບສະພາບແວດລ້ອມໃໝ່, ໂດຍສະເພາະເດັກນ້ອຍຕ້ອງມີປະສົບການໃນການ ການອ່ານແລະການຂຽນ. ໃນຄຳສັບຕ່າງໆອື່ນໆ, ເພື່ອຮຽນຮູ້ຕົວອັກສອນໄດ້ດີ, ເດັກນ້ອຍຕ້ອງມີປັດໃຈດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ຄວາມສົນໃຈ, ຄວາມຊົງຈຳໃນທັນທີ, ແລະການປະຖົມນິເທດທາງຜືນທີ່ເພື່ອໃຫ້ສາມາດຈຳແນກຕົວອັກສອນໜຶ່ງຈາກຕົວອັກສອນອື່ນບໍ່ວ່າຄວາມແຕກຕ່າງຂະໜາດນ້ອຍ; ຄວາມສາມາດທາງດ້ານເຄື່ອງຈັກໃນການໃຊ້ປາກກາເພື່ອສ້າງຕົວອັກສອນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ບໍ່ແຕກແຍກ, ລຽບ, ຊັດເຈນ, ມີຄວາມສາມາດໃນການເອົາໃຈໃສ່ຈຸດປະສົງ, ມີສະຕິປັນຍາ, ມີຄວາມສົນໃຈການປັບຕົວທາງສັງຄົມ.

4. ເດັກນ້ອຍສັງເກດເຫັນຊື່ຂອງຕົວອັກສອນທີ່ແນ່ນອນ - ປົກກະຕິແລ້ວແມ່ນຕົວອັກສອນທຳອິດໃນຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າ.

5. ລຳດັບເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆໃນຂະບວນການຂອງເດັກນ້ອຍ imitating ເສັ້ນເລືອດຕັນໃນການຂຽນ.

ຂະບວນການຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ຮຽນແບບການຂຽນແບບເສັ້ນເລືອດຕັນໃນມັກຈະເກີດຂຶ້ນໃນລຳດັບຕໍ່ໄປນີ້: ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ວ່າການຂຽນໜັງສືຄືກັບການຂຽນຫຼາຍກວ່າເປັນວຽກງານສິລະປະ ຫຼື ພຽງແຕ່ການສຳຫຼວດໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ scribbles ແມ່ນຢູ່ໃນເສັ້ນອອກຕາມລວງນອນດຽວກັນກັບອັນທີ່ຜ່ານມາ. ການຮັບຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບທິດທາງຂອງເສັ້ນອາດຈະໄດ້ຮັບໃນເກມຂອງການຈັດຕົວອັກສອນ, ຕັດແລະວາງຕົວອັກສອນເຂົ້າໄປໃນແຖວຫຼືການຈັດຕົວອັກສອນຕາມແນວນອນໃນກະດານແມ່ເຫຼັກຈາກຊ້າຍໄປຂວາໃນເວລາດຽວກັນ.

- ຮູບຮ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນແມ່ນການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ, ມັກຈະເປັນຮູບຮ່າງຂອງຜືນນ້ອງທີ່ສະແດງອອກໃນເສັ້ນຈຸດປະສົງສ້າງຮູບຮ່າງທີ່ຄ້າຍຄືກັບຕົວອັກສອນ.

- ຂຽນຕົວໜັງສືຕາມທີ່ຝົມອອກ, ແຕ່ໃນຕຳແໜ່ງປື້ນກັນ, ຫັນໜ້າຂຶ້ນ ຫຼື ຫັນໜ້າລົງຂຽນຄຳ ຫຼື ກຸ່ມຂອງຕົວອັກສອນທີ່ມີຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງພວກເຂົາມີການອອກສຽງທີ່ເດັກນ້ອຍເຮັດດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນດ້ວຍຕົວອັກສອນແກ້ໄຂການສະກົດຄຳຂອງແຕ່ລະຄຳທີ່ມີຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງຄຳແຕ່ລະຄົນ.

* ລັກສະນະຂອງການພັດທະນາທັກສະການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍໃນເວລາທີ່ມີການປະສານງານ synchronous ລະຫວ່າງຫຼາຍພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍ. ຂະບວນການຂຽນ ການຮຽນຮູ້ການຂຽນແມ່ນຂະບວນການປະຕິບັດໃນໄລຍະຍາວ. ເດັກນ້ອຍພຽງແຕ່ສາມາດຂຽນເກີດຂຶ້ນຕາມກົນໄກການ Physiological ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ຮູບພາບຂອງຄຳທີ່ຂຽນຈະຖືກດູດຊຶມໂດຍເດັກຜ່ານຕາ ຈາກນັ້ນ, ຍ້າຍໄປທີ່ສູນກາງການຂຽນຂອງແກະເມື່ອຖ່າຍທອດ, ຕາໃນເບື້ອງຕົ້ນຈະວິເຄາະຮູບພາບຂອງການຂຽນວ່າໃຫຍ່ ຫຼື ນ້ອຍ, ມັນສີໃດ, ແລະ ທິດທາງຂອງເສັ້ນເລືອດຕັນໃນການຂຽນ. ໃນການປະສານງານຢ່າງໃກ້ຊິດຈະເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງສອງສູນກາງຂອງການເວົ້າ ແລະ ການຂຽນ,

ອອກຄໍາສັ່ງໃຫ້ກ້າມຊີ້ນແລະກະດູກຂອງມີປະຕິບັດການຮຽນຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍສາມາດແບ່ງອອກເປັນ 4 ຂັ້ນຕອນ: ໄລຍະທີ 1: ສະແດງຄວາມສົນໃຈໃນກິດຈະກຳການຂຽນຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະຂຽນປາກົດຢູ່ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ຂັ້ນຕອນທີ 2: ການສ້າງແລະສ້າງສັນຍາລັກຂອງຕົວອັກສອນ ແລະ ການຂຽນ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ເດັກນ້ອຍຕ້ອງເຂົ້າໃຈຮູບຮ່າງແລະຂະໜາດຂອງການຂຽນ.

ໄລຍະທີ 3: ຂັ້ນຕອນຂອງການປະຕິບັດການຂຽນຈິດໝາຍ.

ໄລຍະທີ 4: ເດັກນ້ອຍສາມາດຂຽນໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ.

ດັ່ງນັ້ນ, ເພື່ອສາມາດຝຶກທັກສະການຂຽນ ແລະ ເຕັກນິກໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້, ມັນໃຊ້ເວລາດົນ (4–5 ປີ), ສະນັ້ນ ການສອນເດັກນ້ອຍອະນຸບານ LQVCV ແມ່ນຢູ່ໃນລະດັບງ່າຍໆເທົ່ານັ້ນ. ເນື່ອງຈາກກ້າມຊີ້ນ ແລະ ກະດູກຂອງເດັກນ້ອຍພັດທະນາ ແລະ ມີກະດູກອ່ອນຫຼາຍ, ການເຄື່ອນທີ່ຂອງມືຈະມຸ່ງມຸ່ງ ແລະ ຫຍຸ້ງຍາກ, ເວລາຂຽນ, ເດັກນ້ອຍຈະເມື່ອຍງ່າຍ ເວລາຈັບປາກກາກໍ່ມີອາການຢ້ານລົ້ມ, ບໍ່ໝັ້ນໃຈ, ຈັບແໜ້ນ, ຍາກທີ່ຈະຍ້າຍປາກກາ. ເພື່ອຂຽນ, ເດັກນ້ອຍຕ້ອງການ 7 ທັກສະທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ໄປນີ້: ມີການປະສານງານ ແລະ ການພັດທະນາຂອງກ້າມເນື້ອຂະໜາດນ້ອຍສາມາດປະສານງານຕາ ແລະ ມີ ສາມາດຖືປາກກາໄດ້ເປັນຢ່າງດີ. ມີຄວາມສາມາດທີ່ມີຮູບຮ່າງພື້ນຖານ (ແຜ່ນປ້າຍວົງກົມ ແລະ ເສັ້ນ) ມີຄວາມຮັບຮູ້ຂອງຕົວອັກສອນ. ມີການປະຖົມນິເທດໄປສູ່ພາສາຂຽນ, ລວມທັງຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຂຽນ ແລະ ການສື່ສານຕໍ່ໄປ, ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມສົນໃຈໃນການຂຽນຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າຮັບຮູ້ທິດທາງຈາກຊ້າຍຫາຂວາ ຕົວອັກສອນເຊື່ອມຕໍ່ (ບັນທຶກສຽງ, ພະຍາງ); ໃນກໍລະນີທີ່ມີຈຸດເຊື່ອມຕໍ່ໃນຕອນຕົ້ນ ແລະ ທ້າຍຂອງຕົວອັກສອນ, ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີຈຸດເຊື່ອມຕໍ່, ເສັ້ນເລືອດຕົ້ນໃນເຝິມເຕີມຕ້ອງຖືກສ້າງ (ເຊັ່ນ: ການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງເສັ້ນໂຄ້ງໂຄ້ງແລະ hook strokes). ທັງໝົດທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ແມ່ນມີຈຸດປະສົງເພື່ອສະໜອງສອງຂັ້ນຕອນໃນລະບົບການສອນການຂຽນ:

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ການປະຕິບັດການວິເຄາະ ແລະ ການປະສົມເສັ້ນເລືອດຕົ້ນໃນຕົວອັກສອນ (ເກມທີ່ໃຊ້ພາດສະຕິກ, cardboard ຫຼື strokes ໄມ້). ຂັ້ນຕອນທີ 2: ຝຶກທັກສະການຂຽນ (ຍ້າຍມືຂຽນດ້ວຍເຄື່ອງມືການຂຽນແລະວັດສະດຸໃນຂະບວນການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ໂດຍບໍ່ມີການຂັດຂວາງລະຫວ່າງຈຸດເຊື່ອມຕໍ່ເສັ້ນເລືອດຕົ້ນ) ໃນສິ້ນ: ການຂຽນແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງໂຄງການຂອງເດັກນ້ອຍໂຮງຮຽນອະນຸບານ ຕົວອັກສອນຖືກຂຽນໂດຍໃຊ້ເສັ້ນຊື່ ແລະ ວົງມົນໃນຕົວພິມໃຫຍ່ ແລະ ຕົວພິມນ້ອຍ. ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນແມ່ນຂຶ້ນກັບ: ຄວາມສາມາດທັກສະການຄວບຄຸມມໍເຕີ, ທັກສະການຮັບຮູ້ສັນຍາລັກ, ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການຈັດແຈງສາຍທີ່ປະກອບເປັນຄໍາ. ສໍາລັບເດັກນ້ອຍອະນຸບານ, ຄວາມພະຍາຍາມການບັງຄັບການຂຽນໃນເບື້ອງຕົ້ນແມ່ນປົກກະຕິແລ້ວຖືປາກກາໃຫ້ແໜ້ນຢູ່ໃນມືຂອງທ່ານ ແລະ ຖືປາກກາໃຫ້ແໜ້ນຈິກກະດາດ. ແຕ່ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ເດັກນ້ອຍຄ່ອງໆໄດ້ຮັບການຄວບຄຸມກ້າມຊີ້ນຂະໜາດນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າການເຄື່ອນໄຫວຂອງການຂຽນ, ກ້າມຊີ້ນຄ່ອງໆຜ່ອນຄາຍ ແລະ ເລີ່ມແຕ້ມ (ຂຽນ) ຮູບຮ່າງຂອງຕົວອັກສອນ.

VI. ການຮຽນຮູ້ເກມທີ່ມີຂບວນການເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍອະນຸບານໄດ້ຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ

1. ລັກສະນະຂອງເກມການຮຽນຮູ້

ເກມການຮຽນຮູ້ (TCHT) ແມ່ນປະເພດຂອງເກມທີ່ປະຕິບັດວຽກງານຈິດໃຈໃນຮູບແບບຂອງວຽກງານທີ່ມ່ວນຊື່ນແລະສະດວກສະບາຍ. ທີ່ນີ້, ເນື້ອໃນການຮຽນຮູ້ແມ່ນປະສົມປະສານເຂົ້າໃນເນື້ອໃນການຫຼິ້ນ, ການຮຽນຮູ້ການກະຕຸ້ນໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນການຫຼິ້ນແຮງຈູງໃຈ. ການປະຕິບັດການຫຼິ້ນ ແລະ ການຫຼິ້ນການປະຕິບັດແມ່ນການປະຕິບັດວຽກງານທາງປັນຍາ. ໃນດ້ານໂຄງສ້າງ, TCHT ມີໂຄງສ້າງທີ່ຊັດເຈນປະກອບດ້ວຍສາມສ່ວນ: ການຫຼິ້ນເນື້ອຫາ, ການຫຼິ້ນການປະຕິບັດແລະກົດລະບຽບການຫຼິ້ນ. ສາມອົງປະກອບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງໃກ້ຊິດຮ່ວມກັນ, ຖ້າຫນຶ່ງໃນສາມອົງປະກອບນີ້ຂາດຫາຍໄປ, ເກມບໍ່ສາມາດຫຼິ້ນໄດ້. ເນື້ອໃນການຫຼິ້ນປະກອບດ້ວຍວຽກງານມັນສະຫມອງ. ມັນສາມາດເປັນການພັດທະນາຫນ້າທີ່ທາງດ້ານຈິດໃຈບາງຢ່າງຂອງກິດຈະກຳທາງປັນຍາ (ການສັງເກດການ, ການຄິດ, ຈິນຕະນາການ, ຄວາມສົນໃຈ, ພາສາ, ...); ມັນອາດຈະເປັນການຮັບຮູ້ສິ່ງໃໝ່ຫຼືເສີມສ້າງສັນຍາລັກທີ່ເດັກຮູ້ແລ້ວ. ການປະຕິບັດການຫຼິ້ນແມ່ນລະບົບຂອງການດຳເນີນງານ, ການດຳເນີນງານທາງດ້ານຈິດໃຈ, ຕົ້ນຕໍ, ເພື່ອປະຕິບັດວຽກງານມັນສະໜອງທີ່ກຳນົດໄວ້ໂດຍເກມ. ກົດລະບຽບເກມແມ່ນກົດລະບຽບທີ່ເດັກນ້ອຍຕ້ອງປະຕິບັດຕາມໃນເວລາຫຼິ້ນ, ຖ້າພວກເຂົາເຮັດຜິດ, ເກມກໍ່ຖືກທຳລາຍ. ກົດລະບຽບເກມຄວບຄຸມລັກສະນະ, ວິທີການປະຕິບັດ, ວິທີການຈັດຕັ້ງແລະຄວບຄຸມພຶດຕິກຳ ແລະ ຄວາມສຳພັນຂອງເດັກນ້ອຍໃນຂະນະທີ່ຫຼິ້ນ.

ໃນ TCHT, ພຶດຕິກຳການຫຼິ້ນແລະການກະຕຸ້ນການຫຼິ້ນແມ່ນສອດຄ່ອງກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ. ແຮງຈູງໃຈທີ່ກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍປະຕິບັດແມ່ນວ່າພວກເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດການປະຕິບັດແລະການກະທຳທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ໃນເກມຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

TCHT ສະເໜີມີຜົນໄດ້ຮັບທີ່ແນ່ນອນ, ເດັກນ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າຜົນໄດ້ຮັບຂອງການກະທຳຂອງພວກເຂົາ. ຜົນໄດ້ຮັບນີ້ມີຄວາມສຳຄັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບເດັກນ້ອຍ. ມັນເອົາຄວາມສຸກອັນເປັນນິດມາໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ສົ່ງເສີມການໃນທາງບວກຂອງເຂົາເຈົ້າ, ມັນຂະຫຍາຍຕົວ, ເສີມສ້າງແລະພັດທະນາຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສຳລັບນາງ, ຜົນໄດ້ຮັບຂອງເກມແມ່ນສະເໜີຕົວຊີ້ວັດຂອງລະດັບຄວາມສຳເລັດຂອງເດັກຫຼືຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄວາມຮູ້.

ໃນ TCHT, ມີຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຄູແລະເດັກນ້ອຍສະເໝີ, ແລະ ລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍກັບເດັກນ້ອຍ. ແຕ່ລະສາຍພົວພັນເຫຼົ່ານີ້ຖືກຄວບຄຸມໂດຍວຽກງານການຫຼິ້ນ, ການຫຼິ້ນການກະທຳ ແລະ ກົດລະບຽບຂອງເກມ. ໃນ TCHT, ຄູສອນສາມາດຈັດຕັ້ງເກມໂດຍກົງສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ແຕ່ຍັງສາມາດຄວບຄຸມເກມໄດ້ໂດຍທາງອ້ອມໂດຍຜ່ານບົດບາດຂອງລາວໃນເກມ. ໃນເວລານັ້ນ, ການພົວພັນລະຫວ່າງຄູກັບເດັກແມ່ນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຄົນ). ຄວາມເປັນເອກະລາດ ແລະ ການລິເລີ່ມຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນຂະບວນການຂອງເດັກນ້ອຍປະຕິບັດການຫຼິ້ນ, ການປະຕິບັດການຫຼິ້ນ, ເລືອກວິທີການຂອງຕົນເອງຂອງການປະຕິບັດໃນສະຖານະການຫຼິ້ນ, ແລະໃນການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃຊ້ຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ, ແລະ ເຕັກນິກຂອງທ່ານຢ່າງຫ້າວຫັນ

ແລະສ້າງສັນເພື່ອແກ້ໄຂວຽກງານທີ່ມັນສະໜອງຫຼືຄາດຄະເນສະຖານະການທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນເພື່ອປ່ຽນຍຸດທະສາດການຫຼິ້ນຂອງທ່ານ.

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ລັກສະນະຂອງ TCHT ແມ່ນຢູ່ໃນການປະສົມປະສານຂອງເນື້ອໃນມັນສະໜອງ, ອີງປະກອບການສຶດສອນແລະກິດຈະກຳການຫຼິ້ນທີ່ນຳເອົາຄວາມສຸກໃຫ້ກັບເດັກນ້ອຍ.

2. ບົດບາດຂອງເກມການຮຽນຮູ້ໃນການພັດທະນາຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ

ເກມໂດຍທົ່ວໄປແລະ TCHT ໂດຍສະເພາະຄອບຄອງຕຳແໜ່ງສະເພາະໃດໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍ. ການຄົ້ນຄວ້າເຮັດວຽກໂດຍນັກວິທະຍາສາດທົ່ວໂລກທັງຫມົດເຫັນດີວ່າ TCHT ມີຄວາມສຳຄັນສຳລັບການສຶກສາທາງປັນຍາແລະການສຶດສອນເຊັ່ນດຽວກັນກັບການພັດທະນາບຸກຄະລິກກະພາບຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ.

TCHT ບໍ່ພຽງແຕ່ສອນໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສະຕິປັນຍາ, ກ້າຫານ, ມີຄວາມອິດທິພົນບໍ່ຍອມຖອຍຫຼັງເມື່ອປະສົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ແຕ່ຍັງສອນໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນຕົນເອງ, ມີລະບຽບ, ມີລະບຽບວິໄນ, ຮັກບ້ານເກີດເມືອງນອນ... TCHT ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ. ແຫຼ່ງຊີວິດທີ່ບຳລຸງລ້ຽງເດັກທັງທາງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈ, ແຕ່ຍັງເປັນແຫຼ່ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ ເປັນເງື່ອນໄຂທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເອກະລາດ ແລະ ຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງເດັກນ້ອຍ. ມັນຍັງເປັນສະພາບອາລົມທີ່ມີສຸຂະພາບໃນຂະນະທີ່ການຫຼິ້ນທີ່ສົ່ງເສີມການພັດທະນາຢ່າງແຂງແຮງຂອງຂະບວນການທາງຈິດໃຈເຊັ່ນ: ຄວາມຮູ້ສຶກ, ຄວາມຮັບຮູ້, ການຄິດ, ຄວາມເອົາໃຈໃສ່, ຄວາມຊຶ່ງຈຳ ... ສະນັ້ນການສ້າງສັນຍາລັກສຳລັບໄວໜຸ່ມ. ໃນຂະນະທີ່ຫຼິ້ນ, ເດັກສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ເກີນຄວາມສາມາດຕົວຈິງຂອງລາວ, ລາວສາມາດປະຕິບັດວຽກງານທາງປັນຍາແລະການປະຕິບັດທີ່ສັບສົນ. ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງ TCHT ການພັດທະນາທາງປັນຍາຂອງເດັກນ້ອຍເກີດຂຶ້ນໂຮງຮຽນອະນຸບານຈະມີບາດກ້າວທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ: ການຫັນປ່ຽນກິລາການຫມູນໃຊ້ພາຍນອກຢ່າງລະມັດລະວັງຂອງວັດຖຸ ແລະ ການຫມູນໃຊ້ທາງປັນຍາພາຍໃນຮູບແບບຂອງສັນຍາລັກ ແລະ ແນວຄວາມຄິດ. ຂໍຂອບໃຈກັບໂຄງສ້າງພິເສດຂອງກິດຫມາຍເກມມີຄວາມຕ້ອງການໃຫມ່ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການສຳລັບວິທີການແກ້ໄຂການແກ້ໄຂວຽກງານທາງດ້ານສະຕິປັນຍາຄ່ອຍໆຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເປັນເຈົ້າການໃນກິດຈະກຳຂອງຂ້ອຍ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມພິຈາລະນາຂຶ້ນຈາກຄວາມພະຍາຍາມທາງປັນຍາ. ເຖິງແມ່ນວ່າ TCHT ປະກອບດ້ວຍເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດທາງປັນຍາຂອງເດັກນ້ອຍ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ 5-6 ປີທີ່ກຽມພ້ອມທີ່ຈະເຂົ້າຊັ້ນປະຖົມ.

ໃນຂະບວນການສຶດສອນ ແລະ ການສຶກສາເດັກກ່ອນໄວຮຽນ, ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງຊ່ວຍໃນການໂຕ້ຕອບບໍ່ພຽງແຕ່ປະກອບສ່ວນພັດທະນາແນວຄິດຂອງເດັກເທົ່ານັ້ນ, ຫາກຍັງປະກອບສ່ວນພັດທະນາດ້ານພາສາອີກດ້ວຍ. ເນື້ອໃນ ແລະ ກົດລະບຽບຂອງເກມຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ຝຶກອົບຮົມເດັກນ້ອຍໃຫ້ເວົ້າຊື່ທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງວັດຖຸແລະອະທິບາຍມັນຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ການເຂົ້າໃຈໄວຍະກອນຂອງການປາກເວົ້າ.

ການສອນເດັກນ້ອຍອະນຸບານໂດຍໃຊ້ອຸປະກອນການສອນທີ່ສ້າງຂຶ້ນສຳລັບພວກເຂົາຄວາມສາມາດແກ້ໄຂວຽກງານມັນສະໜອງໃນຮູບແບບຂອງການຫຼິ້ນອ່ອນໂຍນ, ໂດຍບໍ່ມີການ imposed. ການຫຼິ້ນວຽກງານ ແລະ

ການປະຕິບັດການຫຼິ້ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກນ້ອຍລະດົມຄວາມຮູ້, ທັກສະ, ແລະ ເຕັກນິກຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອບັນລຸຜົນທີ່ເກມໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ເນື້ອໃນຂອງເກມມີຜົນໃນການສ້າງສັນຍາລັກແລະແນວຄິດສິນທຳໃນເດັກນ້ອຍ, ຜ່ານເກມ, ເດັກນ້ອຍຕ້ອງປະເມີນຕົວໜັງສືໃນເລື່ອງເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈໄດ້ດີຂຶ້ນວ່າອັນໃດດີ ແລະ ອັນໃດຊົ່ວ. ເກມເກີດຂຶ້ນກັບກຸ່ມຂອງເດັກນ້ອຍ, ມີຜົນກະທົບຂອງການສຶກສາທາງວິນຍານ, ແບ່ງປັນຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍປະກອບໃນເດັກນ້ອຍທັກສະຂອງການຮ່ວມມື ແລະ ການປະສານງານຂອງການກະທຳໃນເວລາຫຼິ້ນ.

ເກມທີ່ຈັດຂຶ້ນກັບອຸປະກອນໂຮງຮຽນ, ອຸປະກອນທຳມະຊາດ, ແລະ ຮູບພາບປະກອບສ່ວນເພື່ອສະສົມປະສົບການ sensory ສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ດັ່ງນັ້ນການປະກອບສ່ວນໃນການສຶກສາຄວາມງາມຂອງເດັກນ້ອຍ. ໃນເກມຄຳເວົ້າ, ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ ຂອງພາສາແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະຮູ້ຈັກຄວາມງາມຂອງມັນ.

ເນື່ອງຈາກບົດບາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເຫຼົ່ານີ້, ເກມການຮຽນຮູ້ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເປັນເຄື່ອງມືການສຶກສາທີ່ມີປະສິດທິພາບສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ, ໂດຍສະເພາະໃນການກະກຽມທຸກດ້ານຂອງເດັກນ້ອຍກ່ອນທີ່ຈະເຂົ້າໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ.

3. ຄວາມໝາຍຂອງການເລືອກ ແລະ ນຳໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກອະນຸບານມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ

ເກມ, ໂດຍສະເພາະ TCHT, ມີບົດບາດສຳຄັນໃນການສຶກສາທາງປັນຍາ ແລະ ການສຶກສາສອນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ. TCHT ຖືກນຳໃຊ້ເປັນຮູບແບບ, ວິທີການ, ແລະ ມາດຕະການເພື່ອສອນເດັກນ້ອຍອະນຸບານ. ວິທີການສອນໂດຍໃຊ້ TCHT ອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈມາກ່ອນ. ໃນເກມເຫຼົ່ານັ້ນ, ປັດໃຈຕົ້ນຕໍສຳລັບເດັກນ້ອຍເອງແມ່ນການປະຕິບັດການຫຼິ້ນ ແລະ ການບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງການຫຼິ້ນ. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍຍັງປະຕິບັດວຽກງານການຮຽນຮູ້, ຈັບເອົາຄວາມຮູ້ໃໝ່ ແລະ ທັກສະທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຕົນເອງ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບກິດຈະກຳ LQVCV, TCHT ສາມາດຖືກນຳໃຊ້ເປັນຮູບແບບຂອງອົງການຈັດຕັ້ງການສອນ, ເນື່ອງຈາກວ່າມັນສາມາດທົດແທນກິດຈະກຳທັງໝົດຂອງຄູ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນບົດຮຽນ.

ການໃຫ້ເດັກນ້ອຍ LQVCV ຜ່ານເກມຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າດູດຊຶມ ແລະ ເຕົ້າໂຮມຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະຕ່າງໆດ້ວຍວິທີທີ່ອ່ອນໄຫວ ແລະ ບໍ່ຕັ້ງໃຈຄືກັບບົດຮຽນ. ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຮູ້ສຶກຂອງການຫຼິ້ນແຕ່ຕົວຈິງແລ້ວການຮຽນຮູ້. ຜ່ານການແຕ້ມຮູບ, ເດັກນ້ອຍຕື່ມຕົວໜັງສືທີ່ຂາດຫາຍໄປ, ໂດຍການອອກສຽງໃຫ້ຈຳຕົວໜັງສື, ໂດຍທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຊອກຫາຕົວໜັງສືໂດຍການອອກສຽງເພື່ອຕື່ມໃສ່ຕົວໜັງສືຫວຽດນາມ. ຕົວອັກສອນ. ຖ້າພວກເຮົາກຳນົດວຽກງານນີ້ສຳລັບເດັກນ້ອຍຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ, ພວກເຂົາຈະພົບວ່າມັນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ ແລະ ພາລະໜັກ.

ໃນລະຫວ່າງການຫຼິ້ນ, ເດັກນ້ອຍບໍ່ພຽງແຕ່ຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ເຂົາເຈົ້າມີຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນເທົ່ານັ້ນແຕ່ຍັງຮູ້ວິທີນຳໃຊ້ ແລະ ຕິຄວາມໝາຍຄວາມຮູ້ນັ້ນໃຫ້ເໝາະສົມກັບສະຖານະການໃໝ່ໆ. ນອກຈາກນັ້ນ,

TCHTs ຍັງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາທັກສະໃນການນຳໃຊ້ກຳມຊັ້ນຂະໜາດນ້ອຍຂອງນີ້ວມີ ແລະ ການປະສານງານຂອງຕາ, ເຊິ່ງເປັນປັດໃຈສຳຄັນສຳລັບກິດຈະກຳການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍໃນອະນາຄົດ.

4. ຫຼັກການເລືອກເກມການຮຽນຮູ້ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ

4.1. ຮັບປະກັນຈຸດປະສົງ

ຈຸດປະສົງຂອງການຮຽນຮູ້ເກມແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ. ດັ່ງນັ້ນ, ວຽກງານການຫຼິ້ນ (ວຽກງານສະຕິປັນຍາ), ກົດລະບຽບຂອງເກມ ແລະ ການກະທຳຂອງການຫຼິ້ນຂອງເກມຕ້ອງສ້າງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນແລະເຂັ້ມຂຶ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກນ້ອຍນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ, ແລະ ການຄິດໄລ່; ເດັກນ້ອຍຕ້ອງມີຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂວຽກງານມັນສະໜອງທີ່ເກມໄດ້ກຳນົດໄວ້ສຳລັບເດັກນ້ອຍ. ສະນັ້ນ, ການເລືອກ ແລະ ນຳໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍອາຍຸ 5-6 ປີ ມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ ແນໃສ່ປັບປຸງລະດັບສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງໃນຂະບວນການນຳໃຊ້ເກມການຮຽນໃຫ້ເດັກຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ.

4.2. ຮັບປະກັນຄວາມເໝາະສົມທົ່ວໄປ ແລະ ສ່ວນບຸກຄົນສຳລັບເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນ

ເມື່ອນຳເອົາເກມການຮຽນຮູ້ມາໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ຄູ່ຕ້ອງຮູ້ຈຸດປະສົງຂອງກິດຈະກຳການສອນເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກ ແລະ ຄວາມສົນໃຈໃນການຫຼິ້ນກິດຈະກຳ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນມີຄວາມເປັນເອກະລັກ, ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ, ສະຕິປັນຍາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອເລືອກ ແລະ ນຳໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ໃນການຊຸດຄົ້ນປະສົບການທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ, ບໍ່ບັງຄັບໃຊ້ຄືກັນ ຂໍ້ຈຳກັດຂອງເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນ, ແລະ ຈຳເປັນຕ້ອງອີງໃສ່ຄວາມສາມາດຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ ແລະ ຄຸນລັກສະນະທາງກາຍະພາບເພື່ອໃຫ້ມີປະສິດທິພາບສູງ.

4.3. ຮັບປະກັນຄວາມດຶງດູດ

ປະສິດທິພາບຂອງການໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນແມ່ນເມື່ອເດັກສະໜັກໃຈເຂົ້າຮ່ວມໃນເກມ, ຫຼິ້ນດ້ວຍຄວາມສົນໃຈ, ແລະ ນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ຂອງຕົນຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອແກ້ໄຂວຽກງານຕ່າງໆ. ສະນັ້ນ, ເມື່ອແນະນຳໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ຈັກການຂຽນ, ຄູ່ສອນຕ້ອງເລືອກ ແລະ ນຳໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ທີ່ໜ້າສົນໃຈ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາຢ່າງແທ້ຈິງ, ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມຂຶ້ນຂອງເດັກນ້ອຍ. ການອຸທອນຂອງເກມແມ່ນສະແດງຢູ່ໃນ: ຊື່ຂອງເກມຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເກີດສະຖານະການລໍຖ້າຂອງເດັກນ້ອຍສຳລັບເກມ, ຄວາມປາຖະໜາ, ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມໃນເກມທີ່ມີໄດ້ຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນໃນເບື້ອງຕົ້ນແຕ່ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບວຽກງານແລະ ເນື້ອຫາຫຼິ້ນ.

- ເນື້ອໃນຂອງເກມຕ້ອງກົງກັບເນື້ອໃນໂຄງການ

ການສຶກສາເດັກນ້ອຍໃນປະຈຸບັນແລະໂຄງການສໍາລັບເດັກນ້ອຍອະນຸບານການສ້າງການອ່ານເບື້ອງຕົ້ນ - ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນສໍາລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນ ຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນແຕ່ຕ້ອງກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ລະດົມຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ມີຢູ່ເພື່ອແກ້ໄຂວຽກຫຼິ້ນ.

ວິທີຫຼິ້ນຕ້ອງງ່າຍດາຍແຕ່ມີຄວາມດຶງດູດ ແລະ ເໝາະສົມກັບຄວາມສາມາດຂອງເດັກ, ຄູສອນແນະນຳ ແລະ ຈັດລະບຽບເຄື່ອງຫຼິ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ງ່າຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍຍັງສາມາດຈັດການຫຼິ້ນດ້ວຍຕົນເອງໄດ້ພາຍຫຼັງໄດ້ຮັບ ຄໍາແນະນຳຈາກຄູ.

ເຄື່ອງຫຼິ້ນຕ້ອງຄວບຄຸມງ່າຍ, ເຮັດງ່າຍ, ງ່າຍ, ໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກວັດສະດຸທຳມະຊາດທີ່ມີຢູ່ໃນທ້ອງຮຽນ, ໂຮງຮຽນ, ທ້ອງຖິ່ນ... ແຕ່ຕ້ອງມີຄວາມງາມ, ນຳໃຊ້ໄດ້ ແລະ ປອດໄພ.

4.4. ຮັບປະກັນຄວາມເປັນລະບົບ ແລະ ການພັດທະນາ

ຫຼັກການນີ້ແມ່ນຕ້ອງການໃນເວລາທີ່ເລືອກ ແລະ ນຳໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ເດັກນ້ອຍອະນຸບານໄດ້ຮູ້ຈັກກັບ ການຂຽນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີວຽກງານມັນສະໝອງ ແລະ ກົດລະບຽບການຫຼິ້ນ, ການປະຕິບັດການຫຼິ້ນຈະຄ່ອຍໆສັບ ສົນຈາກງ່າຍຫາຍາກ, ຈາກຄໍາສັບງ່າຍດາຍໆທີ່ຈະສັບສົນໃນລຳດັບຢ່າງມີເຫດຜົນ, ເປັນເອກະພາບ. ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທັກສະໃໝ່ຕ້ອງອີງໃສ່ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ເດັກນ້ອຍມີຢູ່ແລ້ວ, ໃນເວລາດຽວກັນເປັນພື້ນຖານສໍາ ລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະດູດຊຶມຄວາມຮູ້ໃໝ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງການພັດທະນາຕໍ່ໄປນີ້.

4.5. ຮັບປະກັນຄວາມຫຼາກຫຼາຍ

ການຄັດເລືອກ ແລະ ການນຳໃຊ້ເກມໃນລະບົບຕ້ອງມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ອຸດົມສົມບູນ. ມັນເປັນໄປໄດ້ ທີ່ຈະສ້າງຮູບແບບໃໝ່ສໍາລັບເນື້ອຫາເກົ່າ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງເພີ່ມຄວາມໃໝ່ແລະຄວາມດຶງດູດ, ຫຼີກເວັ້ນການ ຊ້ຳຊ້ອນຂອງຮູບແບບຂອງເກມເກົ່າເພື່ອເພີ່ມໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃນການປະຕິບັດ ແລະ ນຳໃຊ້ທຶນ. ແກ້ໄຂບັນ ຫາວຽກງານສະຕິປັນຍາໃນສະຖານະການຫຼິ້ນທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ອຸດົມສົມບູນ.

VII. ມາດຕະການການນຳໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍອະນຸບານໄດ້ຮັບຄວາມຄຸ້ນ ເຄີຍກັບການຂຽນ

ສ້າງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃຫ້ກັບເດັກນ້ອຍໃນຂະບວນການກະກຽມຂອງຫຼິ້ນເຄື່ອງຫຼິ້ນທີ່ໃຊ້ກັບເກມ, ສ້າງດ້ວຍ ມືຂອງເດັກເອງ, ຈະສ້າງໃຫ້ເດັກເກີດຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນທີ່ຈະຫຼິ້ນ, ກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກຫຼິ້ນຢ່າງ ກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ຫ້າວຫັນ, ເພີ່ມຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງເດັກ. ບໍ່ພຽງແຕ່ຊື່ຂອງເກມ, ເນື້ອໃນຂອງເກມ, ວິທີ ການຫຼິ້ນ, ແລະ ກົດລະບຽບຂອງເກມ, ແຕ່ເຖິງແມ່ນຂອງຫຼິ້ນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ດຶງດູດ ແລະ ດຶງດູດເດັກນ້ອຍເພື່ອ ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈ ແລະ ໃນທາງບວກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຂອງຫຼິ້ນແມ່ນປັດໃຈສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນການສຶກສາເດັກນ້ອຍ ໂດຍທົ່ວໄປແລະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນໂດຍສະເພາະ. ຂອງຫຼິ້ນໃນການຮຽນຮູ້ເກມ ແມ່ນຖືວ່າເປັນເຄື່ອງມື, ວິທີການດໍາເນີນການເກມ, ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນເປັນວັດຖຸສໍາລັບເດັກນ້ອຍໃນການ ຝົວຜັນກັບແລະແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ອົກຂຶ້ນມາໃນເກມ. ແຕ່ລະຄໍາ, ແຕ່ລະຕົວອັກສອນມີຄວາມຫມາຍສະເພາະໃດ ຫນຶ່ງ, ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບອຸປະກອນສະເພາະໃດຫນຶ່ງ, ຂອງຫຼິ້ນ, ຫຼື ປະກົດການ. ການທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ສຳຜັດກັບຂອງ

ຫຼິ້ນທີ່ເປັນຂອງແທ້ ຫຼື ວັດຖຸຈຳລອງ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດລະບຸຕົວໜັງສືໄດ້, ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງການຂຽນ... ຂອງຫຼິ້ນເປັນປັດໃຈທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຫ້າວຫັນ ແລະ ມີຄວາມສົນໃຈຫຼາຍຂຶ້ນ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການກະກຽມ ແລະ ເຮັດເຄື່ອງຫຼິ້ນ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສຳຜັດກັບຕົວອັກສອນ, ເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ເມື່ອຫຼິ້ນເກມໃດໜຶ່ງ, ຄູ່ຕ້ອງກຳນົດວ່າເຄື່ອງຫຼິ້ນໃດທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຮັບໃຊ້ຂະບວນການຫຼິ້ນ ແລະ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການກະກຽມ ແລະ ສ້າງເຄື່ອງຫຼິ້ນດັ່ງກ່າວ, ສາມາດສ້າງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃຫ້ກັບເດັກນ້ອຍໃນເວລາຫຼິ້ນ. ແມ່ນຂະບວນການທີ່ຄູອາຈານກຳນົດຂອງຫຼິ້ນທີ່ເໝາະສົມ; ຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ເດັກເຮັດເຄື່ອງຫຼິ້ນຕ່າງໆ (ແບບອິດສະຫຼະ ຫຼື ໂດຍການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງຄູ) ແລະ ໃຊ້ເຄື່ອງຫຼິ້ນເຫຼົ່ານີ້ເປັນວິທີຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳແບບໂຕ້ຕອບເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ.

ຂັ້ນຕອນ

* ຂັ້ນຕອນທີ 1: ກຳນົດຈຸດປະສົງຂອງກິດຈະກຳທີ່ຈະຮູ້ຈັກກັບການຂຽນ

ເພື່ອປະຕິບັດຂັ້ນຕອນນີ້ໃຫ້ດີ, ກ່ອນອື່ນໝົດຄູຕ້ອງວາງແຜນສະເພາະເພື່ອໃຫ້ສາມາດກຳນົດຈຸດປະສົງຂອງກິດຈະກຳເພື່ອທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບການຂຽນ ແລະ ເກມໃດທີ່ເໝາະສົມກັບກິດຈະກຳນັ້ນ, ເມື່ອນັ້ນເຮົາສາມາດກຳນົດໄດ້ວ່າເຄື່ອງຫຼິ້ນໃດຕ້ອງການສຳລັບກິດຈະກຳນັ້ນ. ເກມທີ່ເລືອກ ແລະ ສິ່ງທີ່ວັດສະດຸທີ່ຈຳເປັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂອງຫຼິ້ນເຫຼົ່ານັ້ນ.

* ຂັ້ນຕອນທີ 2: ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊອກຫາວັດສະດຸ

ຫຼັງຈາກການຊອກຫາອຸປະກອນທີ່ຈະເຮັດເຄື່ອງຫຼິ້ນແລ້ວ, ຄູສອນສາມາດໃຫ້ຄຳແນະນຳ, ຊຸກຍູ້ ຫຼື ສະຖານະການທີ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຊອກຫາວັດຖຸ ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ມີຢູ່ຕາມທຳມະຊາດໃນບ້ານ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ຄູຄວນປຶກສາຫາລືກັບພໍ່ແມ່ເພື່ອໃຫ້ພໍ່ແມ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຄົ້ນຫາຫຼືພວກເຂົາສາມາດສ້າງຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍໃນຂະບວນການຄົ້ນຫາວັດສະດຸ.

* ຂັ້ນຕອນທີ 3: ສຳຫຼວດ ແລະ ກະຕຸ້ນແນວຄວາມຄິດຂອງເດັກນ້ອຍ

ຄູສົນທະນາຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍເພື່ອຮຽນຮູ້ ແລະ ສຳຫຼວດຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າ.

* ຂັ້ນຕອນທີ 4: ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຮັດມັນ ຜ່ານບັນດາການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆເຊັ່ນ: ຮັບເດັກນ້ອຍ, ກັບຄືນເດັກນ້ອຍ, ຫຼິ້ນຟຣີ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນກິດຈະກຳສ້າງຮູບ, ຄູສອນຈັດຕັ້ງເດັກນ້ອຍເຮັດເຄື່ອງຫຼິ້ນຕາມຄຳແນະນຳ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເດັກນ້ອຍໃນຫຼາຍຮູບຫຼາຍແບບນຳກັນ. ໃນໄລຍະການປະຕິບັດຂອງເດັກນ້ອຍ, ຄູສອນໃຫ້ຄວາມສົນໃຈທີ່ຈະສັງເກດ, ຊຸກຍູ້ແລະຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຮັດໃຫ້ຜະລິດຕະພັນຂອງເຂົາເຈົ້າສົມບູນແບບ, ພ້ອມທັງແນະນຳເດັກນ້ອຍສ້າງຂອງຫຼິ້ນທີ່ແປກປະຫຼາດແລະຫນ້າສົນໃຈ.

ຂັ້ນຕອນທີ 5: ໃຫ້ເດັກນ້ອຍແນະນຳເຄື່ອງຫຼິ້ນທີ່ເຂົາເຈົ້າເຮັດໄດ້ຫຼັງຈາກເດັກນ້ອຍຈົບແລ້ວ, ຄູສາມາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍນຶ່ງເປັນກຸ່ມໃນກຸ່ມ ຫຼືທັງໝົດໃນຫ້ອງຮຽນ, ໃຫ້ເດັກນ້ອຍແນະນຳແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບອຸປະກອນເຄື່ອງຫຼິ້ນທີ່ຂ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້.

ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຫຼິ້ນທີ່ຫນ້າສົນໃຈ, ສະດວກສະບາຍທີ່ເໝາະສົມກັບເນື້ອຫາເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນຈຸດປະສົງຂອງມາດຕະການນີ້ແມ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນເຂົ້າໄປໃນເກມ, ກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນຢ່າງຫ້າວຫັນ ແຕ່ຍັງກະຕຸ້ນຈົນຕະນາການຂອງເຂົາເຈົ້າຈົນຕະນາການສ້າງສັນຂອງເດັກນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍມີໂອກາດທີ່ຈະນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນສະຖານະການຫຼິ້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍສະແດງອອກຄວາມສາມາດໃນການຫຼິ້ນ, ການຮູ້ຈັກຕົນເອງ. ສະພາບແວດລ້ອມການຫຼິ້ນທີ່ດຶງດູດຕ້ອງຮັບປະກັນຄວາມງາມ, ມີຄວາມດຶງດູດ, ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຕື່ນເຕັ້ນທີ່ຈະຫລິ້ນ, ເຂົ້າຮ່ວມເກມຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ການຫຼິ້ນໃຫ້ເຖິງທີ່ສຸດ, ເດັກນ້ອຍຢາກສືບຕໍ່ຫຼິ້ນຢ່າງຫ້າວຫັນ, ມີຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພາສາ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການຮູ້ຈັກ. ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງການຫຼິ້ນສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ຄູສອນຈັດເກມໃຫ້ເດັກຢ່າງຄ່ອງຕົວ, ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການການຫຼິ້ນຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ, ມີໂອກາດໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເດັກແຕ່ລະກຸ່ມຫຼາຍຂຶ້ນ, ແລະ ເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນຮູບການ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍສາຍພົວພັນມິດຕະພາບ, ຄວາມໝັ້ນໃຈລະຫວ່າງຄູ ແລະ ຄູ. ເດັກນ້ອຍ, ແລະລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍ, ເຊິ່ງຄູອາຈານສາມາດປັບສະພາບແວດລ້ອມການຫຼິ້ນຕາມຄວາມເໝາະສົມ. ເດັກນ້ອຍຮັກຄວາມງາມ, ມີຄວາມຮູ້ສຶກງ່າຍ, ມີອາລົມໃນທາງບວກ ແລະ ທັດສະນະຄະດີຕໍ່ຄວາມງາມ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອຈັດເກມການຮຽນຮູ້ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ, ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຫຼິ້ນທີ່ຫນ້າສົນໃຈແລະສະດວກສະບາຍສຳລັບສາຍຕາຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນ. ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຫຼິ້ນແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ, ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ສິ່ງຜິດກະທົບຕໍ່ຄວາມເຝື່ອນຂົງຂອງການຫຼິ້ນ ແລະປະສິດທິພາບໃນຂະນະທີ່ຫຼິ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນເງື່ອນໄຂຈຸດປະສົງທີ່ຈຳເປັນທີ່ສຸດເພື່ອຮັບປະກັນການວາງແຜນການຫຼິ້ນ. ນີ້ແມ່ນຂະບວນການຈັດວາງທີ່ຕັ້ງ, ປ່ອນຫຼິ້ນ, ເຄື່ອງຫຼິ້ນໃຫ້ເໝາະສົມກັບລັກສະນະຂອງເກມ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງກິດຈະກຳ; ພ້ອມກັນນັ້ນ, ກໍ່ສ້າງຄວາມສຳພັນທາງບວກລະຫວ່າງຄູກັບເດັກນ້ອຍ, ແລະລະຫວ່າງເດັກກັບເດັກ.

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ຕ້ອງກຳນົດຈຸດປະສົງ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງການໃຫ້ເດັກຮູ້ຈັກການຂຽນ

ຈຸດປະສົງ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງການເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮູ້ຈັກກັບການຂຽນຕ້ອງຖືກກຳນົດ, ເພາະວ່າສະຖານທີ່ ແລະ ພື້ນທີ່ສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະຫລິ້ນເກມແມ່ນຖືກກຳນົດຕາມຈຸດປະສົງ, ຄວາມຕ້ອງການ, ແລະເນື້ອໃນຂອງກິດຈະກຳຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ກຳນົດພື້ນທີ່ຫຼິ້ນທີ່ເໝາະສົມ.

- ເພື່ອໃຫ້ເກມໄດ້ຮັບການດຳເນີນການສະດວກແລະປະສິດທິຜົນ, ຄູອາຈານຕ້ອງເລືອກ ແລະ ກຳນົດຜູ້ທີ່ການ ຫຼິ້ນທີ່ເໝາະສົມທີ່ພາຍໃນຫຼືນອກຫ້ອງຮຽນແມ່ນຂຶ້ນກັບເງື່ອນໄຂການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂອງຄູແຕ່ລະຄົນ, ໃນແຕ່ ລະໂຮງຮຽນ, ແຕ່ລະຫ້ອງຮຽນ, ແລະ ແຕ່ລະຂົງເຂດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

- ຜູ້ທີ່ຫຼິ້ນຕ້ອງກວ້າງຂວາງ, ອາກາດຮ້ອນໃນລະດູຮ້ອນ, ແລະ ມີຄວາມຊຸ່ມຊື່ນໃນລະດູຫຼາກ; ຕ້ອງຮັບປະກັນ ຄວາມງາມ, ກະຕຸ້ນ, ແລະ ດຶງດູດໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມເກມຢ່າງທ້າວຫັນ ແລະ ຫ້າວຫັນ.

* ຂັ້ນຕອນທີ 3: ຕົກແຕ່ງຜູ້ທີ່, ຈັດເຄື່ອງຫຼິ້ນທີ່ເໝາະສົມ

- ຝາຂອງບ່ອນຫຼິ້ນຕ້ອງຕົບແຕ່ງດ້ວຍຮູບແຕ້ມ ແລະ ຮູບທີ່ສວຍງາມ, ມີສີສັນທີ່ກົມກຽວກັນ ແລະ ມີຄວາມສົມ ດູນ, ມີຮູບແຕ້ມທີ່ສອດຄ່ອງກັບເນື້ອໃນຂອງກິດຈະກຳ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ.

ໃຫ້ຫ້ເຄື່ອງມືແລະຂອງຫຼິ້ນທີ່ເໝາະສົມສຳລັບເກມ, ເໝາະສົມສຳລັບເນື້ອໃນຂອງການໄດ້ຮັບການຂຽນ, ແລະ ຄວາມຕ້ອງການການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍມີໂອກາດຫຼາຍເພື່ອຄົ້ນຫາ ແລະ ຄົ້ນພົບ, ປະສົບການ. ຄູສອນມັກ ຈະປ່ຽນເຄື່ອງຫຼິ້ນ ແລະ ອຸປະກອນເພື່ອສ້າງສິ່ງໃໝ່ໆ ແລະ ດຶງດູດໃຈເດັກນ້ອຍ; ເຄື່ອງຫຼິ້ນຕ້ອງມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ມີຄວາມງາມ, ແລະ ປອດໄພ; ການຈັດລຽງຂອງຫຼິ້ນແລະອຸປະກອນທີ່ເໝາະສົມ, ສະດວກໃນການຈັດຕັ້ງເກມ. ຄູ ແລະເດັກນ້ອຍຈັດເຄື່ອງຫຼິ້ນແລະອຸປະກອນ.

* ບາດກ້າວທີ 4: ຄູກຳນົດບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນໃນຂະບວນການຈັດກິດຈະກຳຫຼິ້ນຂອງ ເດັກນ້ອຍ

- ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກຳນົດຜາລະບົດບາດຂອງຄູໃຫ້ຊັດເຈນໃນຂະນະທີ່ຫຼິ້ນເກມເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນ ເຄີຍກັບການຂຽນ: ກຳນົດລະດັບ ແລະ ເວລາໃນເວລາທີ່ການຮ່ວມມືຂອງນາງກັບເດັກນ້ອຍແມ່ນມີຄວາມຈຳ ເປັນ. ຄູບໍ່ຄວນແຊກແຊງໃນເກມຂອງເດັກນ້ອຍທັງຫມົດ, ແຕ່ໃຫ້ເດັກມີຄວາມທ້າວຫັນ ແລະ ຫ້າວຫັນ.

- ຄູຕ້ອງສ້າງການພົວພັນແບບເປີດກວ້າງ, ຮ່ວມມື ແລະ ສະເໝີພາບລະຫວ່າງນັກຮຽນຄູ ແລະ ເດັກ, ແລະ ລະຫວ່າງເດັກກັບເດັກເພື່ອຕອບສະຫນອງຄວາມຕ້ອງການການສື່ສານຂອງເດັກ.ດ້ວຍທຳທີທີ່ເປັນມິດແລະນ້ຳສຽງ ອ່ອນໂຍນ, ຄູສອນສ້າງບັນຍາກາດຄວາມຫມັ້ນໃຈແລະຄວາມຕື່ນເຕັ້ນສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ໃຫ້ກຳລັງໃຈແລະກຳລັງ ໃຈທຸກຄັ້ງທີ່ພວກເຂົາປະສົບຜົນສຳເລັດຄວາມສຳເລັດເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມລົ້ມເຫລວ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີ ຄວາມກ້າຫານແລະມີຄວາມທ້າວຫັນຫຼາຍຂຶ້ນເມື່ອປະຕິບັດຫຼິ້ນວຽກງານ, ຫຼິ້ນການປະຕິບັດ, ສ້າງເງື່ອນໄຂເພື່ອ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍທັງຫມົດໄດ້ຫຼິ້ນ, ອີງຕາມຄຸນລັກສະນະຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ມີຄວາມແຕກ ຕ່າງກັນຈັດແຈງ, ເລືອກເກມ, ແລະ ຫຼິ້ນເປັນກຸ່ມຢ່າງເໝາະສົມເພື່ອກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍການຢູ່ ໃກ້ຊິດກັບໝູ່ເພື່ອນທີ່ຮູ້ຈັກຊ່ວຍເຈົ້າໃນເວລາຫຼິ້ນ ການພົວພັນການຫຼິ້ນດັ່ງກ່າວຈະສົ່ງຜົນດີຕໍ່ເດັກ, ກະຕຸ້ນ ແລະ ເສີມສ້າງທັດສະນະຄະຕິໃນການຫຼິ້ນທີ່ດີ ເພື່ອໃຫ້ເດັກສາມາດສະແດງຄວາມສາມາດຂອງຕົນເອງໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່.

ເພື່ອສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຫຼິ້ນທີ່ດຶງດູດ, ສະດວກສະບາຍທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບເນື້ອຫາແລະຈຸດປະສົງທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ, ຕ້ອງຮັບປະກັນເງື່ອນໄຂຕໍ່ໄປນີ້:

ຄູ່ຕ້ອງມີຄວາມຊຳນິຊຳນານແລະຮູ້ຈັກເລືອກເກມການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບຈຸດປະສົງທີ່ກຳນົດໄວ້; ຮູ້ຈັກວິທີສ້າງສັນ ແລະ ປະດິດສ້າງເກມເພື່ອດຶງດູດເດັກນ້ອຍ.

ຄູ່ສອນຕ້ອງມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ ແລະ ຄ່ອງແຄ້ວໃນການສ້າງບ່ອນຫຼິ້ນ, ຮູ້ການຈັດວາງ ແລະ ສະແດງເຄື່ອງຫຼິ້ນ, ຮູ້ຈັກຮຽນຮູ້ ແລະ ແລກປ່ຽນປະສົບການກັບໝູ່ເພື່ອນໃນການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຫຼິ້ນໃຫ້ເໝາະສົມ. ປ່ຽນແປງ ແລະ ເພີ່ມເຕີມເຄື່ອງຫຼິ້ນຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ວິທີການຈັດ ແລະ ສະແດງເຄື່ອງຫຼິ້ນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບເກມ.

ຄູ່ສອນຕ້ອງຮູ້ຈັກນໍາໃຊ້ ແລະ ຄົ້ນຫາສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ມີຢູ່ໃນທຳມະຊາດ ໃນເຂດທີ່ຕົນຢູ່ ແລະ ເຮັດວຽກ; ປະຕິບັດການຊຳນິຊຳນານຄູ່ມືຢ່າງເປັນປົກກະຕິໃນເວລາເຮັດເຄື່ອງຫຼິ້ນ, ສອນເດັກນ້ອຍຊອກຫາ ແລະ ເຮັດເຄື່ອງຫຼິ້ນກັບທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ແລະການລົງທຶນໃນການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຫຼິ້ນສໍາລັບຫ້ອງຮຽນອະນຸບານໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ. ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຫຼິ້ນທີ່ດຶງດູດ, ສະດວກສະບາຍສໍາລັບເດັກນ້ອຍທີ່ມີສິ່ງອ່ວຍຄວາມສະດວກດ້ານວິຊາການຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ເຄື່ອງຫຼິ້ນຫຼາຍປະເພດ, ຄວາມຫຼາກຫຼາຍ, ຄວາມປອດໄພ, ຄວາມສວຍງາມ, ແລະ ການສຶກສາ, ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາໄວໜຸ່ມ.

ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ມີໂອກາດແລກປ່ຽນ, ຮ່ວມມືກັນເປັນກຸ່ມ ແລະ ຕົວເອົາເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນໃນເວລາຫຼິ້ນມາດຕະການນີ້ເພື່ອແນໃສ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີນ້ຳໃຈສາມັກຄີ, ຮູ້ຈັກຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ຮ່ວມມືກັນໃນຂະບວນການປະຕິບັດວຽກງານ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ຄູ່ຕ້ອງກຳນົດວຽກງານການສອນທີ່ສະແດງອອກຜ່ານ TCHT

ຄູ່ຕ້ອງວາງແຜນກຳນົດວຽກງານການສອນ (ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ) ສະແດງອອກຜ່ານເກມການຮຽນຮູ້ (ສອນຄວາມຮູ້ໃຫມ່; ການປະຕິບັດ, ຍັງເກົ່າ, ກ້າວຫນ້າ, ການປະຕິບັດ); ລະດັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງວຽກງານສະຕິປັນຍາເພື່ອວ່າຫຼັງຈາກຈັດກຸ່ມເດັກນ້ອຍ, ບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງໃນລະດັບ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ຄູ່ອາຈານກຳນົດລັກສະນະສະເພາະຂອງເກມ

ຄູ່ອາຈານກຳນົດລັກສະນະສະເພາະຂອງເກມ: ຫຼິ້ນແຕ່ລະຄົນ, ໃນກຸ່ມນ້ອຍ, ໃນກຸ່ມໃຫຍ່, ແລະທັງຫມົດຫ້ອງຮຽນ; ເພື່ອວ່າເມື່ອຫຼິ້ນ, ຄູ່ຈະມີຄວາມຕັ້ງໜ້າໃນການຈັດກຸ່ມ, ສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈັດກຸ່ມ, ແບ່ງປັນ ແລະ ປະເມີນຜົນເຊິ່ງກັນແລະກັນ.

ຂັ້ນຕອນທີ 4: ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນ

ໃນຫຼາຍວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ (ການສົນທະນາ, ການສ້າງສະຖານະການ), ຄູ່ອາຈານສາມາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍເລືອກກຸ່ມຫຼິ້ນຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ, ຫຼືຄູ່ສອນສາມາດກຳນົດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນເປັນກຸ່ມດ້ວຍຕົນເອງ.

- ໃນຂະນະທີ່ເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນ, ຄູ່ສ້າງສະຖານະການບັນຫາເພື່ອໃຫ້ເດັກມີໂອກາດຕິດຕໍ່ພົວພັນ, ຮ່ວມມື ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງກັນແລະກັນໃນກຸ່ມຫຼິ້ນດຽວກັນ ແລະ ລະຫວ່າງກຸ່ມຫຼິ້ນ.

- ໂດຍການຮ້ອງຂໍ, ແນະນຳຄຳຖາມ, ຫຼື ໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກສະຖານະການຕົວຈິງ, ຫຼື ໃຫ້ສະຖານະການສົມມຸດຕິຖານ, ຄູອາຈານຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປະເມີນຕົນເອງ ແລະ ການປະເມີນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນໃນກຸ່ມຫມູ່ເພື່ອນເພື່ອກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ, ຂຶ້ນຕອນທຳອິດແມ່ນຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍປະເມີນຕົນເອງ. ແລະ ປະເມີນສິ່ງທີ່ຖືກ - ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ເໝາະສົມ - ບໍ່ເໝາະສົມໂດຍທົ່ວໄປ, ມີການສ້າງສະຖານະການຫຼິ້ນທີ່ໜ້າສົນໃຈຜ່ອມກັບການຄວາມສົນໃຈ, ແຮງຈູງໃຈ, ແລະກຳລັງໃຈຂອງຄູອາຈານຈະດຶງດູດຄວາມສົນໃຈສາມາດມາຮ່ວມກິດຈະກຳເປັນກຸ່ມ, ຮູ້ແບ່ງປັນ, ຮ່ວມມື ແລະ ປະເມີນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນໃນວິທີການທຳມະຊາດຫຼາຍ. ເນື່ອງຈາກວ່າມັນບໍ່ເອົາໄປເສລີພາບ ແລະ ຄວາມມ່ວນຂອງເດັກນ້ອຍໃນຂະນະທີ່ຫຼິ້ນ. ຝຶກຈາລະນາຢ່າງລະມັດລະວັງເງື່ອນໄຂຕໍ່ໄປນີ້:

- ການເລືອກສະຖານທີ່ເພື່ອຈັດເກມຕ້ອງມີພື້ນທີ່ທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ສະດວກສະບາຍເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນກິດຈະກຳກຸ່ມຂອງເດັກນ້ອຍ.

ຄູຕ້ອງເຂົ້າໃຈລັກສະນະທາງສະລີລະວິທະຍາ, ລະດັບສະຕິປັນຍາຂອງເດັກ ແລະ ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ເຄັດລັບໃນການສ້າງສະຖານະການ ແລະ ໂອກາດໃຫ້ເດັກໄດ້ແບ່ງປັນ, ຮ່ວມມື ແລະ ປະເມີນລະຫວ່າງກິດຈະກຳກຸ່ມ.

ສັງເກດ ແລະ ຈັບພາບການກະທຳ ແລະ ຜົນການຫຼິ້ນຂອງເດັກນ້ອຍເພື່ອປຽບທຽບກັບການປະເມີນຕົນເອງ ແລະ ການປະເມີນຂອງເດັກໃນຂະນະຫຼິ້ນ.

ສາມາດຝຶກຈາລະນາໄດ້ວ່າການສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກໄດ້ມີໂອກາດແລກປ່ຽນ, ຮ່ວມມືກັນເປັນກຸ່ມ ແລະ ຕິລາຄາເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນໃນຂະນະຫຼິ້ນແມ່ນເປັນມາດຕະການທີ່ມີປະສິດທິຜົນໃນຂະບວນການເລືອກ ແລະ ນຳໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອເດັກນ້ອຍ 5–6 ປີ ດ້ວຍການຂຽນ. ເນື່ອງຈາກວ່າເມື່ອເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳກຸ່ມ, ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຼາຍ, ມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການສື່ສານຫຼາຍຂຶ້ນ, ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນພວກເຂົາຍັງຮູ້ຈັກວິທີການສະແດງຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນເອງ.

4. ປະສົມປະສານ ແລະ ໃຊ້ເກມແບບຍືດຫຍຸ່ນໃນກິດຈະກຳຕ່າງໆ

ມາດຕະການນີ້ແມ່ນມີຈຸດປະສົງເພື່ອສົ່ງຜົນກະທົບເດັກຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ໃນທຸກດ້ານ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມັນເພີ່ມຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ, ເພີ່ມຄວາມດຶງດູດແລະຄວາມດຶງດູດຂອງເກມ. ຊີວິດທາງດ້ານຈິດໃຈຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນພັດທະນາໄວຫຼາຍ, ໜ້າທີ່ທາງດ້ານຈິດໃຈ (ຄວາມຮັບຮູ້ທາງດ້ານອາລົມ, ຄວາມຕັ້ງໃຈ...) ກຳລັງຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ແຕ່ບໍ່ຊັດເຈນ ແລະ ແຍກກັນຄືກັບຜູ້ໃຫຍ່, ເຂົາເຈົ້າຍັງຕິດພັນກັນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ການໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນແມ່ນຄືກັບການອ່ານ, ການຝັງ, ແລະ ການເວົ້າ, ເຊິ່ງເປັນສ່ວນປະກອບທີ່ປະກອບເຂົ້າໃນຄວາມສົມບູນຂອງປະສົບການ. ປະສົບການຂອງພາສາໃນຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຖືກເຫັນເປັນຫົວໜ່ວຍທີ່ສົມບູນ. ເດັກນ້ອຍດຳລົງຊີວິດ, ຮຽນຮູ້ ແລະ ພັດທະນາໃນສະພາບແວດລ້ອມ ສະພາບແວດລ້ອມດຳລົງຊີວິດປະສົມປະສານອົງປະກອບສັງຄົມ, ທຳມະຊາດ ແລະ ວິທະຍາສາດຜູກພັນ. ເນັ້ນໃສ່ວິທີການປະສົມປະສານເຂົ້າໃນການສຶກສາໄວເດັກລວມເອົາຫຼາຍເນື້ອໃນ ແລະ ຫຼາຍດ້ານຂອງການສຶກສາ ແລະ ການສອນເຂົ້າເປັນອັນດຽວໂດຍລວມໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳໃນທາງບວກຂອງເດັກນ້ອຍກັບສະພາບແວດ

ລ້ອມດຳລົງຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າດຶງດູດໄປ. ໃນວິທີການຮຽນຮູ້ນີ້, ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ໂດຍທຳມະຊາດ, ໂດຍບໍ່ມີການຈຳກັດຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບເວລາ, ຊ່ອງຫຼັກວິຊາ. ກິດຈະກຳສິ່ງເສີມການພັດທະນາພື້ນທີ່ສະເພາະໃດໜຶ່ງ ແລະ ຍັງມີຜົນກະທົບດ້ານອື່ນໆຂອງການພັດທະນາຂອງເດັກ. ສະນັ້ນ, ການເລືອກ ແລະ ນຳໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນກໍ່ຕ້ອງດຳເນີນໄປຢ່າງປະສົມປະສານ ແລະ ເປັນທຳມະຊາດ, ເລີ່ມຕົ້ນຈາກແນວຄວາມຄິດ ແລະ ປະສົບການທີ່ໃກ້ຊິດ ແລະ ມີຄວາມໝາຍກັບເດັກນ້ອຍ ເພື່ອຈະສົ່ງຜົນກະທົບໃຫ້ເດັກມີຄວາມສອດຄ່ອງ ແລະ ມີຄວາມໝາຍ. ວິທີການທີ່ສົມບູນແບບ. ການໝູນວຽນຂອງຄູ ແລະ ຄວາມຍືດຍຸ່ນໃນການເລືອກ ແລະ ນຳໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ ແລະ ຄວາມຍືດຍຸ່ນໃນການລວມເກມເຂົ້າໃນກິດຈະກຳອື່ນໆທັງໝົດ ເມື່ອແນະນຳເດັກນ້ອຍໃຫ້ຂຽນຈະເພີ່ມຄວາມສົນໃຈໃຫ້ເດັກຫຼາຍຂຶ້ນ.

ວິທີການນຳໃຊ້ເກມຢ່າງຄ່ອງຕົວ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບກິດຈະກຳອື່ນໆ ທີ່ສຳຄັນແມ່ນຂະບວນການຂອງຄູສອນນຳໃຊ້ເກມການຮຽນເປັນກິດຈະກຳເຄື່ອງມືຫຼັກໃນການຕິດພັນ, ເຊື່ອມສານ ແລະ ເຊື່ອມເຂົ້າກັນ.

ຂັ້ນຕອນ

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ຄູເຂົ້າໃຈລັກສະນະທາງຈິດໃຈຂອງເດັກ, ເອົາໃຈໃສ່ກັບຄວາມມັກ, ຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງເດັກ. ຄູເຂົ້າໃຈລັກສະນະທາງຈິດໃຈຂອງເດັກ, ເອົາໃຈໃສ່ເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງເດັກ, ວຽກອະດີເລກ ແລະ ຄວາມມຸ່ງມາດປາດຖະໜາທີ່ຈະເລືອກ ແລະ ຈັດເກມເຂົ້າໃນກິດຈະກຳທີ່ເໝາະສົມ (ເດັກສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ໄດ້ດີໃນເກມກິດຈະກຳ ແຕ່ບໍ່ດີໃນກິດຈະກຳອື່ນ). ຄູສອນເປັນພຽງຜູ້ຈັດຕັ້ງ, ແນະນຳ, ແລະ ສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຫຼິ້ນ ແລະ ເຮັດກິດຈະກຳຕາມຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ຄູອາຈານເກັບກຳ, ເລືອກ, ແລະ ກຳນົດປະເພດຂອງເກມການຮຽນຮູ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍແຕ່ຕ້ອງຮັບປະກັນຈຸດປະສົງຂອງກິດຈະກຳຄູເກັບປຶ້ມ, ໜັງສືພິມ, ແລະ ວາລະສານກ່ຽວກັບເກມຕ່າງໆ ແລະ ເລືອກ ແລະ ສ້າງເກມການຮຽນຮູ້ຫຼາຍປະເພດເພື່ອຈຳກັດການຊ້ຳກັນ, ສ້າງສິ່ງໃໝ່, ດຶງດູດ ແລະ ດຶງດູດໃຈເດັກນ້ອຍ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ກຳນົດກິດຈະກຳທີ່ເໝາະສົມສຳລັບຈຸດປະສົງ LQVCV

ຄູສ້າງແຜນການສະເພາະສຳລັບກິດຈະກຳເພື່ອເຮັດຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນຜ່ານເກມການຮຽນຮູ້ ແລະ ກິດຈະກຳອື່ນໆຂອງເດັກນ້ອຍເພື່ອຮັບປະກັນການລວມເອົາເກມການຮຽນຮູ້ທີ່ເລືອກເຂົ້າໃນກິດຈະກຳອື່ນໆ.

- ກຳນົດແຕ່ລະເກມທີ່ເໝາະສົມກັບແຕ່ລະຈຸດປະສົງສະເພາະຂອງການສ້າງຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ ເພື່ອໃຫ້ຄູສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ມີຄວາມຫ້າວຫັນໃນການລວມເກມຫຼາຍເກມເຂົ້າໃນກິດຈະກຳທີ່ກຳນົດໄວ້ ຫຼື ມີຫຼາຍວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍການສຶກສາ.

ຂັ້ນຕອນທີ 4: ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນໃນກິດຈະກຳທີ່ກຳນົດໄວ້.

ຄູສອນຈັດຕັ້ງການຫຼິ້ນຂອງເດັກຕາມແຜນການທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍໃນເວລາທີ່ໃຫ້ເດັກ LQVCV. (ກ່ຽວກັບກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ທີ່ຕັ້ງໃຈ, ຖ້າຄູສອນບໍ່ບັນລຸເປົ້າໝາຍທີ່ວາງໄວ້, ເຂົາເຈົ້າສາມາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນໃນກິດຈະກຳທີ່ມ່ວນຊື່ນ, ເອົາລູກອອກ ແລະ ໜີເດັກ).

* ເງື່ອນໄຂຂອງຄໍາຮ້ອງສະຫມັກ

ມັນເປັນສິ່ງຈໍາເປັນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຈິດໃຈ, ຄວາມຕ້ອງການ, ຄວາມສົນໃຈ, ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງ ເດັກນ້ອຍ.

ຄູສອນຕ້ອງເຮັດວຽກໜັກເພື່ອສ້າງ, ອອກແບບ, ລວບລວມເພື່ອໃຫ້ມີເກມການຮຽນຮູ້ທີ່ຫຼາກຫຼາຍເພື່ອຊ່ວຍ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ.

ຄູສອນແມ່ນຄົນທີ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນແທ້ໆ, ມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານ pedagogical ທີ່ແທ້ຈິງທີ່ຈະບໍ່ເຮັດ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ສຶກເປື້ອນໃນຂະບວນການຂອງການນໍາໃຊ້ເກມທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍໃນໜຶ່ງກິດຈະກຳ, ໃນຫ້ອງ ຮຽນກິດຈະກຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນຈຳນວນຫຼາຍ.

5. ປັບແຕ່ງຜົນກະທົບໃນລະຫວ່າງການໃຊ້ເກມ

ມາດຕະການນີ້ແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນການພັດທະນາລວມຂອງກຸ່ມເຊັ່ນດຽວກັນເປັນການພັດທະນາຂອງຕົນ ເອງຂອງເດັກ, ສູງສຸດຄວາມສາມາດຂອງແຕ່ລະຄົນເດັກນ້ອຍໃນກຸ່ມໜຶ່ງໃນຫ້ອງຮຽນ, ດັ່ງນັ້ນເດັກນ້ອຍທັງ ຫມົດສາມາດມີການເຄື່ອນໄຫວພັດທະນາເທົ່າທຽມກັນ. ໃນຂັ້ນການພັດທະນາອັນດຽວກັນ, ຄວາມໄວ ແລະ ລະ ດັບການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ, ເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນແມ່ນເປັນບຸກຄົນທີ່ແຕກຕ່າງ ກັນ, ບໍ່ມີເດັກສອງຄົນທີ່ຄ້າຍຄືກັນ. ພວກເຂົາແຕກຕ່າງກັນໃນລະດັບຄວາມຍືດຫຍຸ່ນຂອງຄວາມຄິດ, ຄວາມໄວ ຂອງການໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້, ເວລາທີ່ມັນໃຊ້ໃນແບບຟອມ ແລະ ຈຳນວນການຄ້າງຫ້ອງຂອງການດຳເນີນງານທີ່ຈະ ກາຍເປັນທັກສະດ້ານວິຊາການເພາະວ່າພວກເຂົາມີຄຸນນະພາບແລະເງື່ອນໄຂທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຊີວິດການເປັນຢູ່ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມການສຶກສາກໍ່ແຕກຕ່າງກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈໍາເປັນຕ້ອງແຍກຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຜົນ ກະທົບໃນຂະບວນການນໍາໃຊ້ເກມເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ. ຄູຕ້ອງສັງເກດວ່າ ນອກຈາກຜົນກະທົບທົ່ວໄປຕໍ່ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ, ຕ້ອງມີຜົນກະທົບສະເພາະທີ່ເໝາະສົມກັບຄຸນລັກສະນະຂອງເດັກ ແຕ່ລະຄົນ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາສາມາດຮັກສາຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍແລະສົ່ງເສີມການມີສ່ວນ ຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນຂອງເຂົາເຈົ້າໃນກິດຈະກຳ.

* ເນື້ອໃນ

ເນື້ອໃນຂອງມາດຕະການນີ້ລວມເຖິງການສຶກສາລັກສະນະທົ່ວໄປຂອງກຸ່ມເດັກນ້ອຍເຊັ່ນດຽວກັນກັບລັກສະ ນະບຸກຄົນຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນໃນທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ຈິດໃຈ, ມັນສະໝອງ, ສະຖານະການດຳລົງຊີວິດ, ຄວາມ ຕ້ອງການ, ນິໄສ, ບຸກຄະລິກລັກສະນະ, ຄວາມສົນໃຈ, ຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ລັກສະນະຂອງການພັດທະນາພາ ສາ. ໃນຫຼາຍວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຈາກນັ້ນ, ແບ່ງປະເພດເດັກນ້ອຍຕາມລັກສະນະຂອງຕົນເອງ; ບົນພື້ນຖານນັ້ນ, ບັນດາວິທີ, ມາດຕະການ, ຮູບແບບ ແລະ ລະດັບຜົນກະທົບທີ່ເໝາະສົມສາມາດສະເໜີ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ໃນ ຂະນະທີ່ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມເກມ, ຄູສອນສະເຫມີກະຕຸ້ນແລະຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ, ເອົາໃຈໃສ່ພວກເຂົາ, ແລະສ້າງ ເງື່ອນໄຂແລະໂອກາດໃຫ້ພວກເຂົາພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງ LQVCV ຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ກຳນົດລັກສະນະ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງເດັກ

ເພື່ອຮຽນຮູ້ແລະສຶກສາຄຸນລັກສະນະຂອງເດັກ, ຄູສອນຕ້ອງມີຄວາມຊັດເຈນກຳນົດເງື່ອນໄຂ, ພັດທະນາບົດຝຶກຫັດ, ສະຖານະການ, ແລະ ແບບສອບຖາມ ທົດສອບຄວາມສາມາດຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ລະດັບການພັດທະນາມັນສະໜອງ. ຄູອາຈານເຮັດສາມາດສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍແລະພໍ່ແມ່ໃນເວລາຫຼິ້ນຟຣີ, ເອົາເດັກນ້ອຍ, ກັບຄືນ, ຜ່ານເບີຕິດຕໍ່, ໂດຍຜ່ານກອງປະຊຸມພໍ່ແມ່ປົກກະຕິ, ຫຼື ສາມາດສັງເກດເດັກນ້ອຍຢ່າງຕັ້ງໃຈ ແລະ ເປັນລະບົບຜ່ານກົດຈະກຳຕ່າງໆຂອງເດັກນ້ອຍ, ໂດຍສະເພາະກົດຈະກຳພັດທະນາພາສາ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ການຈັດປະເພດເດັກນ້ອຍ ແລະ ສະໜອງມາດຕະການຜົນກະທົບທີ່ເໝາະສົມ

ຫຼັງຈາກເຂົ້າໃຈຄຸນລັກສະນະຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນແລ້ວ, ຄູກໍຈັດກຸ່ມໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຕາມຄວາມເໝາະສົມ. ສຳລັບແຕ່ລະກຸ່ມ, ຄູຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ມາເຖິງວິທີການທີ່ເໝາະສົມ, ມາດຕະການ, ແລະ ຮູບແບບຜົນກະທົບເພື່ອເອົາຊະນະແລະຈຳກັດຄວາມສາມາດອ່ອນແອຂອງເດັກນ້ອຍ. ສຳລັບຕົວຢ່າງ, ສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ອ່ອນແອໃນຄວາມສາມາດໃນການອອກສຽງສຽງທີ່ສອດຄ້ອງກັນກັບຕົວອັກສອນ, ຄູຄວນເພີ່ມການນຳໃຊ້ເກມທີ່ມີຫນ້າທີ່ອອກສຽງຕົວອັກສອນແລະໃນທາງກັບກັນ.

ໃນຂະນະເລືອກ ແລະ ນຳໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ, ຄູຕ້ອງໃສ່ໃຈກັບຄຸນລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນຂອງເດັກ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດກຳນົດຮູບແບບການຫຼິ້ນ, ກົດລະບຽບ ແລະ ເນື້ອໃນເກມທີ່ເໝາະສົມກັບເດັກ, ເດັກນ້ອຍກຸ່ມໃດຕ້ອງການ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຕ້ອງການສູງ, ຊັບຊ້ອນກວ່າ, ແລະ ກຸ່ມເດັກນ້ອຍໃດຕ້ອງການມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ງ່າຍກວ່າ, ເຂົ້າໃຈງ່າຍກວ່າ.

* ຂັ້ນຕອນທີ 3: ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃນການປະຕິບັດແລະປັບປຸງວິທີການທີ່ເຂົາເຈົ້າປະຕິບັດ

- ຄູສອນປະສານສົມທົບກັນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ແລະ ເໝາະສົມລະຫວ່າງສາມຮູບແບບການແບ່ງກຸ່ມລະຫວ່າງການຫຼິ້ນ: ບຸກຄົນ, ກຸ່ມນ້ອຍ, ແລະ ຊັ້ນຮຽນທັງໝົດ ເພາະການເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນບໍ່ແມ່ນຂອງແຕ່ລະຄົນ. ຄວາມຕ້ອງການ, ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ. ແລະ ໃນກຸ່ມ, ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມສົມດູນລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍທີ່ດີ - ດີ - ສະເລ່ຍ - ອ່ອນແອເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນໃນຂະນະທີ່ຫຼິ້ນ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມອ່ອນແອໃນຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ, ຄູອາຈານຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ເວລາຫຼິ້ນຢູ່ຄົນດຽວກັບເດັກນ້ອຍເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຜິດຫຼືມີຄວາມນັບຖືຕົນເອງຕ່ຳກັບເພື່ອນຮ່ວມຫ້ອງຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ສ້າງເງື່ອນໄຂສູງສຸດໃນການພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຄວາມສາມາດທີ່ຈະຄຸ້ນເຄີຍກັບເດັກນ້ອຍໃນການຂຽນໂດຍອີງໃສ່ລະດັບໃນປັດຈຸບັນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

- ໃນການຈັດຕັ້ງເກມຮຽນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ, ຄູອາຈານຕ້ອງສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກແຕ່ລະຄົນແກ້ໄຂວຽກງານເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ມີໂອກາດໄດ້ຝຶກອົບຮົມຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າສຳລັບການຄຸ້ນເຄີຍກັບ

ການຂຽນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຄູ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີທັກສະ ແລະ ເພື່ອສ້າງສະຖານະການຫຼິ້ນ, ພັດທະນາການອອກກຳລັງກາຍແລະເກມເພື່ອຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ລະດັບຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນ.

- ຄູ່ຕ້ອງມີທັກສະໃນການເວົ້າ ແລະ ການສັງເກດກັບເດັກນ້ອຍ.

- ຄູ່ມີຄວາມຍືດຫຍຸ່ນ ແລະ ຫ້າວຫັນໃນການເລືອກໃຊ້ເກມ, ການສ້າງໜ້າວຽກເນື້ອໃນ ແລະ ສະໜອງມາດຕະການ ແລະ ຮູບແບບທີ່ເໝາະສົມຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍໃຂະບວນການເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຄຸ້ນເຄີຍກັບການຂຽນດົງຮິງໄທ.

* ເງື່ອນໄຂຂອງຄຳຮ້ອງສະຫມັກ

ເດັກນ້ອຍອະນຸບານແມ່ນຜູ້ຝັງ, ບໍ່ແມ່ນຜູ້ອ່ານ, ຄູ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ເອົາວຽກງານມາໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ດັ່ງນັ້ນນາງຕ້ອງຊຳນິຊຳນານໃນການອ່ານແລະການສະແດງສິລະປະວັນນະຄະດີຂອງຄູ.

ອາຈານຕ້ອງປະເຊີນໜ້າກັບວຽກງານທີ່ຊັບຊ້ອນໃນການສະເໜີໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີວຽກງານວັນນະຄະດີເປັນວຽກສິລະປະ, ເປີດເຜີຍຄວາມໝາຍຂອງຕົນ, ປຸກຝັງໃຫ້ຜູ້ຝັງໝູ່ມີອາລົມຈິດຕໍ່ຕົວລະຄອນຂອງວຽກງານ. ທັດສະນະຂອງຕົນຕໍ່ກັບລັກສະນະ. ເພື່ອເຮັດສິ່ງນີ້, ກ່ອນທີ່ຈະໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮູ້ຈັກກັບວຽກງານ, ເຂົ້າໃຈມັນ ແລະ ຖືກກະຕຸ້ນໂດຍມັນ, ຄູ່ສອນຕ້ອງຮູ້ຈັກວິທີວິເຄາະເນື້ອໃນແລະສິລະປະຂອງວຽກງານ. ແລະແນ່ນອນ, ຄູ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈເຕັກນິກການອ່ານແລະການວາງແຜນ, ອອກສຽງຢ່າງຊັດເຈນ, ໃຊ້ວິທີການສະແດງອອກ (ຄວາມໄວ, ຈັງຫວະ, ຢຸດ, ປັບຄວາມໄວ, ຄວາມເຂັ້ມຂອງສຽງ, ແລະອື່ນໆ). ມີພຽງແຕ່ການສື່ສານສະແດງອອກຂອງວຽກງານໃນແຕ່ລະແບບສາມາດສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ວັນນະຄະດີໄດ້ດີ.

ທັກສະການຮັບຮູ້ວັນນະຄະດີ, ສະຕິປັນຍາພ້ອມກັບເນື້ອໃນ ແລະ ການສະແດງສິລະປະບໍ່ໄດ້ມາເຖິງເດັກນ້ອຍດ້ວຍຕົນເອງ, ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງອ່ານ, ສຶກສາ ແລະ ພັດທະນາໃນເດັກຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຍັງນ້ອຍ, ເພື່ອສ້າງຄວາມສາມາດໃນການຮັບຝັງຢ່າງຫ້າວຫັນ. ແລະ ເຈາະປາກເວົ້າສິລະປະແນ່ນອນ, ນີ້ແມ່ນວຽກງານທີ່ສັບສົນຫຼາຍທີ່ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມສຳຄັນຂອງທັງຄວາມຮັບຮູ້, ສົມບັດສົນ, ແລະຄວາມງາມຂອງວຽກງານວັນນະຄະດີ. ແຕ່ນີ້ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນ. ຂະນະທີ່ວິເຄາະວຽກງານຕ້ອງຮັກສາຄວາມປານກາງ, ຫຼີກລ້ຽງການປະຕິບັດສົນທຳຢ່າງເຄັ່ງຄັດ, ປະຕິບັດຄຳຖາມຢ່າງເໝາະສົມໂດຍອີງໃສ່ເນື້ອໃນ ແລະ ຄຳຖາມກ່ຽວກັບຮູບແບບສິລະປະຂອງວຽກງານ.

K.D. Usinxki ຂຽນວ່າ: "ມັນເປັນການບໍ່ເຄົາລົບໃຜຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຈະພະຍາຍາມອະທິບາຍໃຫ້ຜູ້ອ່ານໄວໝູ່ມທຸກຄຳໃນປະໂຫຍກເລື່ອງເລັກໆນ້ອຍໆ (ບາງຄັ້ງກໍ່ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ) ອະທິບາຍໄດ້ຫຼາຍອັນ" ດ້ວຍການແນະນຳຂອງຄູ, ຈຶ່ງສາມາດສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບວຽກງານວັນນະຄະດີ ແລະ ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງເດັກທັງເນື້ອໃນໝາຍເຖິງການສະແດງອອກທາງດ້ານສິລະປະ. ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງໄວກ່ອນໄວຮຽນມີວຽກງານທີ່ແຕກຕ່າງກັນສຳລັບການພັດທະນາພາສາແລະທັກສະກ່ອນການຮູ້ຫນັງສືໄດ້. ວຽກງານເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮັບການປັບປຸງເທື່ອລະກ້າວຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງເດັກນ້ອຍໃນການຮັບຮູ້ວຽກງານວັນນະຄະດີເພີ່ມຂຶ້ນຕາມອາຍຸສູງສຸດ. ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາຂ້າງລຸ່ມນີ້ບາງບັນຫາຂອງການພັດທະນາພາສາແລະຄວາມສາມາດກ່ອນການຮູ້ຫນັງສືໃນຂະນະທີ່ແນະນຳເດັກນ້ອຍໃນວັນນະຄະດີໃນອາຍຸທີ່ແຕກຕ່າງກັນເລີ່ມຕົ້ນຈາກອາຍຸອະນຸບານ, ເນື່ອງຈາກວ່າໃນນີ້ວຽກງານນີ້

ຖືຕຳແໜ່ງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍເມື່ອທຽບກັບໄລຍະທີ່ຜ່ານມາ (ໃນໂຄງການການສຶກສາອະນຸບານ. ມີພາກແຍກຕ່າງຫາກສຳລັບເດັກນ້ອຍໄດ້ຮູ້ຈັກກັບວຽກງານວັນນະຄະດີ).

VIII. ຫຼັກການເລືອກວຽກວັນນະຄະດີສຳລັບເດັກນ້ອຍອະນຸບານ

1. ເລືອກວຽກທີ່ເໝາະສົມກັບອາຍຸ

ໃນເວລາທີ່ເລືອກເລື່ອງສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ການສຶກສາຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ກັບຄວາມເໝາະສົມຂອງການເຮັດວຽກຕ້ອງເໝາະສົມກັບຈິດຕະວິທະຍາອາຍຸແລະຈິດຕະວິທະຍາ. ຖ້າວຽກງານບໍ່ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຄວາມເຝິກເຝົ້າຂອງເດັກນ້ອຍເພາະວ່າເນື້ອຫາຫຼືໂຄງສ້າງທາງປັນຍາສິ້ນເກີນໄປແລະຄຸ້ນເຄີຍເກີນໄປ, ເດັກນ້ອຍຈະຮູ້ສຶກເປື້ອ, ບໍ່ສົນໃຈ, ແລະ ຂັດຂວາງການພັດທະນາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຖ້າວຽກງານມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເກີນໄປ, ເນື້ອໃນຍາວເກີນໄປແລະບໍ່ມີຕົວຕົນ, ມັນຈະເປັນການຍາກສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະຍອມຮັບ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ວຽກງານບໍ່ສາມາດນຳເອົາຜົນກະທົບທີ່ຕ້ອງການ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ສຸດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈລັກສະນະທາງຈິດໃຈຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ຈະເລືອກເອົາການເຮັດວຽກທີ່ເໝາະສົມກັບອາຍຸ. ວຽກງານເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງງ່າຍຕໍ່ການດູດຊຶມແລະມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ "ເຂດພັດທະນາທັນທີທັນໃດຂອງເດັກເພື່ອວ່າພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງຄູສອນ, ເດັກຈະພະຍາຍາມມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄຸນຄ່າຂອງເນື້ອຫາ ແລະ ສິລະປະ." ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ເດັກນ້ອຍອະນຸບານ, ນອກຈາກມັກອ່ານ ແລະ ເລົ່າຜົນງານໃໝ່ໆແລ້ວ, ພວກເຂົາຍັງມັກທົບທວນບົດຮຽນເກົ່າໆ ເພາະແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ເຂົາເຈົ້າທົບທວນຄືນ ເຂົາເຈົ້າຊອກຫາສິ່ງໃໝ່ໆຢູ່ໃນປື້ມທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຕົວໜັງສືຂອງເຈົ້າເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ. ເຄີຍໄດ້ຍິນ, ນັກປະຊັນ ຮ່າໂນ້ຍ ກິມຈ່າງເວົ້າວ່າ, “ການອ່ານປື້ມທີ່ດີເປັນຄັ້ງທຳອິດກໍຄືການຊອກຫາໝູ່ໃໝ່, ການອ່ານປື້ມຄືນໃໝ່ຄືກັບການພົບກັນອີກເຜື້ອນເກົ່າ” ການຫມູນວຽນທີ່ສົມເຫດສົມຜົນລະຫວ່າງເລື່ອງເກົ່າ ແລະ ເລື່ອງເກົ່າເຮັດໃຫ້ວຽກງານວັນນະຄະດີ ແລະ ສິລະປະມີຜົນກະທົບອັນເລິກເຊິ່ງ ແລະ ປະທັບໃຈກັບເດັກນ້ອຍ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສົນໃຈຫຼາຍກວ່າເກົ່າ. ດັ່ງນັ້ນ, ວຽກງານວັນນະຄະດີ "ພຽງພໍ" ແມ່ນຫນຶ່ງທີ່ມີຄຸນນະພາບແລະລະດັບຂອງເນື້ອຫາສະທ້ອນ ແລະການສະແດງອອກທາງດ້ານສິລະປະແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຄຸນລັກສະນະທາງຈິດໃຈ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງເດັກນ້ອຍ. ຫຼັກເວັ້ນການເຮັດວຽກທີ່ງ່າຍດາຍເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ສົ່ງເສີມແນວຄິດທີ່ຫ້າວຫັນ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ປະລິມານ ແລະ ຄວາມອາດສາມາດຂອງວຽກງານບໍ່ສາມາດຍາວເກີນໄປ. ຖ້າມີຄວາມສົນໃຈ, ເດັກນ້ອຍຈະມີຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການປັບຕົວ ແລະ ມີຄວາມສົນໃຈໃນວັນນະຄະດີ.

2. ການຄັດເລືອກວຽກງານຕ້ອງຮັບປະກັນຄຸນນະພາບການສຶກສາ

ວັນນະຄະດີແມ່ນຖືວ່າເປັນວິທີທີ່ສຳຄັນເພື່ອສຶກສາອົບຮົມເດັກນ້ອຍ. ວຽກງານວັນນະຄະດີຂອງເດັກນ້ອຍຕ້ອງມີຄວາມໃກ້ຊິດກັບທັດສະນະຂອງເດັກນ້ອຍ, ວິທີການຄິດ, ຈິນຕະນາການແລະຄວາມຝັນ, ແລະ ຕ້ອງຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານສະຕິປັນຍາຂອງເດັກນ້ອຍເພື່ອຄົ້ນຫາຊີວິດ. ເນື້ອໃນຂອງວຽກງານປະກອບດ້ວຍຄວາມຮັກແພງປະຊາຊົນ, ເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ເຊິດຊອນນະພາບດີຂອງຄົນ, ປ້ອງກັນຊີວິດທີ່ອ່ອນແອ ແລະ ໂດດດ່ຽວ... ລົງໂທດຄົນໂຫດຮ້າຍຄົນຂີ້ຕົວະ.. ວຽກງານສະທ້ອນຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງ. ເນື້ອໃນ ແລະ ແນວຄວາມ

ຄິດຂອງວຽກງານແມ່ນສອດຄ່ອງກັບວຽກງານການພັດທະນາທາງປັນຍາຂອງເດັກນ້ອຍ. ມັນສະທ້ອນເຖິງປະກົດການປົກກະຕິ ແລະ ຕົວແທນຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຮັບຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຊີວິດ, ເຂົ້າໃຈປະກົດການຕ່າງໆໃນການພັດທະນາ ແລະ ໃນແຕ່ລະການພົວພັນຂອງເຂົາເຈົ້າກັບປະກົດການອື່ນໆ, ແລະ ກາຍເປັນຄູ່ຊີວິດທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ສໍາລັບເດັກນ້ອຍ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດການສັນສະເທືອນອັນສູງສົ່ງ ແລະ ພຶດຕິກຳໃນເດັກນ້ອຍ.

ການສຶກສາຕ້ອງຜະສົມຜະສານກັບວັນນະຄະດີ, ວັນນະຄະດີຂອງເດັກນ້ອຍຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເຖິງໜ້າທີ່ຂອງການສຶກສາທັດສະນະຄະດີ ແລະ ອາລົມຂອງເດັກ. ສິລະປະສໍາລັບເດັກນ້ອຍຕ້ອງສະທ້ອນເຖິງຄຸນສົມບັດສິນທໍາອັນສູງສົ່ງ, ແຕ່ເນື້ອໃນສົມບັດສິນທໍາຂອງວຽກງານສິລະປະຕ້ອງບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຄວາມຊື່ນຊົມໂດຍກົງຂອງຮູບພາບສິລະປະເວົ້າກ່ຽວກັບບົດບາດຂອງວັນນະຄະດີໃນການສຶກສາເດັກນ້ອຍ, V.G. Bielinxki ກ່າວວ່າ: "ຢ່າບອກເດັກນ້ອຍວ່ານີ້ແມ່ນດີ, ບໍ່ດີ, ມັນຕ້ອງເປັນແບບນີ້, ວ່າ ... ແຕ່ຈາກຮູບພາບສິລະປະທີ່ສະແດງຢູ່ໃນວຽກງານ, ເດັກນ້ອຍຈະຮັບຮູ້ວ່າມັນດີ." ໃນບາງບ່ອນ. , ເຮົາບໍ່ໄດ້ເອີ້ນວ່າມັນດີ, ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈໂດຍຜືນຖານຂອງອາລົມຂອງເຂົາເຈົ້າວ່າອັນນີ້ດີ, ແລະ ພວກເຮົາຍັງຈໍາເປັນຕ້ອງຊີ້ໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ບໍ່ດີ, ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຮູ້ສຶກກຽດຊັງສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ. "

ເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນໄດ້ບັນລຸຜົນສໍາເລັດອັນແນ່ນອນໃນການພັດທະນາສະຕິປັນຍາ, ເດັກນ້ອຍສາມາດໄດ້ຮັບວັນນະຄະດີຕາມອາຍຸ, ແຕ່ຍັງຮຽນຮູ້ໄດ້ງ່າຍຈາກສິ່ງທີ່ສະແດງຢູ່ໃນວຽກງານ, ລວມທັງສິ່ງທີ່ຖືກ ແລະ ດີ ແລະ ສິ່ງທີ່ຜິດແລະບໍ່ດີ. ສະນັ້ນ, ການຄັດເລືອກ ແລະ ປະຖົມນິເທດຄູ່ໃນຂະບວນການສ້າງຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບວຽກງານວັນນະຄະດີໂດຍທົ່ວໄປ ແລະ ນິທານ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນທີ່ສຸດ. ນອກຈາກນັ້ນ, ການເລືອກວຽກງານທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນດ້ານການສຶກສາຈະສະໜອງຄວາມຮູ້ທີ່ອຸດົມສົມບູນກ່ຽວກັບທໍາມະຊາດ, ສັງຄົມ ແລະ ມະນຸດ. ການສ້າງ ແລະ ພັດທະນາບຸກຄະລິກກະພາບຂອງເດັກຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງເປົາບາງໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີຄໍາອະທິບາຍທີ່ແທ້ແລ້ງ ແລະ ເຄັ່ງຄັດ.

3 ເລືອກວຽກຈາກຫຼາຍປະເພດ

ມັນເປັນສິ່ງຈໍາເປັນທີ່ຈະເລືອກເອົາການເຮັດວຽກທີ່ມີຫຼາຍປະເພດ ແລະ ຫົວຂໍ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນພ້ອມສະຫວັນທີ່ອຸດົມສົມບູນຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມເປັນເອກະລັກຂອງແບບ ແລະ ຄວາມງາມຂອງຕົນເອງແຕ່ລະປະເພດຂອງເລື່ອງ: myth, legend, fairy tale, fable, bronze ການສົນທະນາ... ບໍ່ມີຫົວຂໍ້ໃດທີ່ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດນໍາມາຫາເຈົ້າໄດ້ເດັກນ້ອຍ. ນັກກະວີ To Huu ເຄີຍເວົ້າວ່າ: "ເຮົາສາມາດ ແລະ ຕ້ອງເອົາມາໃຫ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍແນວຄວາມຄິດທີ່ຢື່ງໃຫຍ່, ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຢື່ງໃຫຍ່, ຄວາມຈິງທີ່ຢື່ງໃຫຍ່. ບັນຫາແມ່ນວິທີການເວົ້າມັນເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍສົນໃຈ? ການເລືອກນິທານສໍາລັບເດັກນ້ອຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາເປັນນິທານ ຫຼື tales, ບໍ່ວ່າຈະເປັນ myths ຫຼື fables, ຈະຕ້ອງເປັນວັນນະຄະດີການຮຽນຮູ້ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມສໍາຄັນດ້ານການສຶກສາສໍາລັບເດັກນ້ອຍ. ໃນເວລາທີ່ເລືອກ, ທ່ານຈໍາເປັນຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເພື່ອຄວາມ

ສົມບູນແລະຄວາມສົມດຸນປະສົມກົມກຽວລະຫວ່າງປະເພດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງເຖິງຊີວິດສ່ວນຕົວຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທາງສັງຄົມ.

ໃນວັນນະຄະດີຝື້ນເມືອງ, ນິທານນິທານແມ່ນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກເປັນນິທານຂອງຄອບຄົວ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ແລະ ເປັນທີ່ຮັກແພງຂອງເດັກນ້ອຍຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງໃນໂລກ. ນີ້ແມ່ນລັກສະນະຝື້ນຖານຂອງການພົວພັນລະຫວ່າງ ວັນນະຄະດີຝື້ນເມືອງກັບການສຶກສາຂອງເດັກນ້ອຍ. ມັນມັກຈະເວົ້າວ່າປະຫວັດສາດຂອງການພັດທະນາ ມັນສະຫມອງຂອງມະນຸດແມ່ນຄ້າຍຄືກັນກັບການພັດທະນາມັນສະຫມອງຂອງບຸກຄົນ. ວັນນະຄະດີຝື້ນບ້ານເກີດ ຈາກໄວເດັກຂອງມະນຸດ fairy tales ໄດ້ເກີດມາບົນຝື້ນຖານຂອງຄວາມຄິດ primitive ແລະ ງ່າຍດາຍ, ຕອບ ສະຫນອງຄວາມຄິດຂອງເດັກນ້ອຍ. ມັນເປັນການພົບກັນແບບທຳມະຊາດທີ່ດຶງດູດເດັກນ້ອຍຫຼາຍກວ່າ ເລື່ອງອື່ນໆ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອເລືອກວຽກສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ພວກເຮົາຄວນເລືອກປະເພດທີ່ອຸດົມສົມບູນແລະຫຼາກ ຫຼາຍຊະນິດ, ແຕ່ຄວນໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບ tales.

ນອກນັ້ນ, ໃນບັນດາບົດປະຊັນວັນນະຄະດີຍຸກປະຈຸບັນ, ແມ່ນບັນດານັກປະຊັນໃຫຍ່ທີ່ປະກອບດ້ວຍ ເດັກນ້ອຍ, ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວແມ່ນນັກປະຊັນຄື: ເຈິນດ້າຍກວາງ, ຮ່ວງຮ່ວງຽນ, ກາມເທາະ, ຫຼອກທິບິກ ຮ່ຽນ... ຕ້ອງໄດ້ຮັບບຸລິມະສິດກ່ອນ. ຜູ້ຂຽນເພາະວ່າພວກເຂົາຢູ່ໃກ້ກັບທັດສະນະຂອງເດັກນ້ອຍ, ວິທີການຄິດ, ຈິນຕະນາການແລະຄວາມຝັນ. ການຄັດເລືອກທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງວຽກງານສິລະປະທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ການນຳໃຊ້ປະ ສິດທິຜົນຂອງພວກເຂົາແມ່ນບັນຫາສຳລັບຄູອະນຸບານ. ສະນັ້ນ, ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ສຶກເລິກເຊິ່ງເຖິງເນື້ອໃນ ແລະ ຄຸນຄ່າທາງດ້ານສິລະປະຂອງວຽກງານ, ຄູສອນບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍກົນຈັກແຕ່ຕ້ອງຄິດຢ່າງລະອຽດ ແລະ ມີ ແຜນການສະເພາະ.

4. ເລືອກວຽກທີ່ມີຮູບປະກອບທີ່ເໝາະສົມ

ຮູບປະກອບສະແດງເຖິງຮູບພາບທີ່ສົມຈົງ ແລະ ເປັນຈົງຫຼາຍຂຶ້ນໃນວຽກງານວັນນະຄະດີການຝັງການອ່ານ, ການອອກແບບວັນນະຄະດີແລະການເບິ່ງຮູບແຕ້ມແມ່ນສອງຂະບວນການສ້າງສັນທີ່ຕ້ອງການຈິນຕະນາການຂອງ ເດັກນ້ອຍຫຼາຍ. ເດັກນ້ອຍພຽງແຕ່ສາມາດເຂົ້າໃຈວຽກງານໄດ້ຢ່າງສົມບູນເມື່ອລວມກັບການອ່ານ ແລະ ບອກມັນ ກັບເຂົາເຈົ້າ. ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບດ້ວຍຫູແລະຕາ. ເພາະສະນັ້ນ, ການປະກອບຮູບແຕ້ມປະກອບກັບການບັນຍາຍຈະ ເຮັດໃຫ້ວຽກງານມີຊີວິດຊີວາຫຼາຍຂຶ້ນ.

ຮູບປະກອບສຳລັບເດັກນ້ອຍຈຳເປັນຕ້ອງສະແດງໃຫ້ເຫັນລາຍລະອຽດ ແລະ ຈຸດສູນກາງທີ່ເປີດເຜີຍຈິດໃຈ ຂອງວຽກງານ. ຕົວຢ່າງ, ໃນເລື່ອງບູຮານໃນເລື່ອງ “ທາມກາມ” ແມ່ນລາຍລະອຽດຂອງທ່ານພຸດທະສາ ແລະ ກູບາ ແມ່ນຂາດບໍ່ໄດ້, ເພາະບໍ່ດັ່ງນັ້ນຄົງຈະບໍ່ມີເລື່ອງລາວຂອງຕຳແທ້. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພາບປະກອບຂອງວຽກ ງານບໍ່ຄວນມີຂໍ້ຫຍຸ້ງຫຼາຍເກີນໄປ. ລາຍລະອຽດແລະຮູບພາບຕ່າງໆໃນວຽກງານຕ້ອງໄດ້ຮັບການຄັດເລືອກ ແລະ ລັກສະນະຂອງຈິດຕະນາການໂດຍສະຫຼຸບ ແລະ ທົ່ວໄປເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດຈິນຕະນາການເນື້ອຫາຂອງ ເຫດການ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງວຽກງານ. ໂດຍການສະແດງອອກ, ນັກສິລະປິນຕ້ອງຍົກໃຫ້ເຫັນຈຸດເດັ່ນດ້ານ ຄວາມງາມຂອງວຽກງານ. ນັກສິລະປິນຕ້ອງສະແດງຄວາມເຊື່ອມຕໍ່ພາຍໃນຂອງແຕ່ລະຄົນໃນຮູບແຕ້ມ, ຮັກສາ

ຈັງຫວະການສະແດງອອກ ເລື່ອງເລົ່າໃນຮູບແຕ້ມແມ່ນຄວາມສາມັກຄີລະຫວ່າງຮູບພາບ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ. ຂະໜາດຂອງຮູບແຕ້ມຈຳເປັນຕ້ອງຢູ່ໃນອັດຕາສ່ວນທີ່ເໝາະສົມ. ຮູບປະກອບຂອງເນື້ອໃນໃນບົດຮຽນປົກກະຕິ ແລ້ວແມ່ນ 45cm x 60cm. ຮູບແຕ້ມດັ່ງກ່າວສະແດງເຖິງເລື່ອງທີ່ຈະແຈກຢາຍໂດຍກົງໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ເບິ່ງແລະ ອ່ານ, ແລະ ຂະໜາດປານກາງພຽງແຕ່ປະມານ 20 ຊຕມ x 27 ຊຕມ; ຫຼື 15cm x 21cm. ເພື່ອໃຫ້ເໝາະສົມ ກັບຄວາມຮັບຮູ້ທີ່ຕິດຄັດມາ, ສະດວກສຳລັບການ flipping ຫນັງສືຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ການອ່ານ. ສີໃນ ຮູບແຕ້ມຕ້ອງມີຄວາມກົມກຽວກັນ, ສະຫງ່າງາມ, ກະຕຸ້ນອາລົມ ແລະ ຄວາມສົນໃຈເພື່ອດຶງດູດເດັກນ້ອຍ, ແຕ່ ຍັງຕ້ອງມີຈຸດດຶງດູດຄວາມສົນໃຈ ແລະ ສ້າງຄວາມປະທັບໃຈ. ຮູບແຕ້ມທີ່ມີສັດສ່ວນທີ່ເໝາະສົມແລະ ສີທີ່ສວຍ ງາມສະເໝີດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ. ເດັກນ້ອຍທີ່ສູງອາຍຸໄດ້ຮັບ, ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມສົນໃຈໃນເນື້ອໃນ ຂອງຮູບຫຼາຍ, ດັ່ງນັ້ນຮູບແຕ້ມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ນຳສະເໜີໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໃນວິທີການທີ່ອຸດົມສົມບູນແລະ ສົມບູນຫຼາຍ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ຍາມໃດກໍ່ເອົາໃຈໃສ່ເຖິງບັນດາວິທີທີ່ນັກສິລະປິນໃຊ້ຄື: ສີສັນ, ຮູບຮ່າງ ແລະ ວິທີການບົ່ງບອກ ລັກສະນະຕົວລະຄອນ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍ 5-6 ປີ, ຮູບແຕ້ມສາມາດສະລັບສັບຊ້ອນແລະສິລະປະຫຼາຍ. ນີ້ແມ່ນບາດ ກ້າວຕໍ່ໄປໃນການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍຄວາມສາມາດໃນການຮູ້ສຶກເລິກ, ນີ້ແມ່ນຮູບແຕ້ມພຽງພໍ ພາສາທີ່ ສະແດງອອກໃນຮູບແຕ້ມຕ້ອງມີຄວາມຊັດເຈນ, ຊັດເຈນ ແລະ ກະຕຸ້ນ. ກະຕຸ້ນຈົນຕະນາການສ້າງສັນຂອງ ເດັກນ້ອຍ ແລະ ມີຜົນກະທົບທີ່ເຂັ້ມແຂງຄວາມຄິດທາງດ້ານອາລົມຂອງເດັກນ້ອຍທັງສອງແມ່ນສອດຄ່ອງກັບ ການພັດທະນາພາສາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ການອ່ານດ້ວຍວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດ. ເພື່ອຮັບປະກັນບັນດາ ຂໍ້ກຳນົດທີ່ກ່າວມານັ້ນ, ນັກສິລະປິນຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າດ້ານອຸດົມຄະຕິ ແລະ ຈິດໃຈຂອງ ວຽກງານ, ຕ້ອງເຂົ້າໃຈລັກສະນະພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍ. ແລະ ເຂົ້າໃຈເປົ້າຫມາຍການສຶກສາຂອງນັກການສຶກ ສາ. ດັ່ງນັ້ນ, ການແຕ້ມຮູບດອກໄມ້ຈຶ່ງມີຄວາມໝາຍເພື່ອຄວາມຊື່ນຊົມຂອງເດັກນ້ອຍໃນວຽກງານວັນນະຄະດີ ໂດຍທົ່ວໄປ ແລະ ການຮຽນຮູ້ການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍອະນຸບານໂດຍສະເພາະ.

IX. ມາດຕະການທີ່ຈະນຳໃຊ້ການເຮັດວຽກທາງການຂຽນຫນັງສືເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍອະນຸບານ ໄດ້ຮັບຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບການອ່ານຫນັງສື

1. ໃຊ້ປຶ້ມໃຫຍ່ເພື່ອພັດທະນາແນວຄວາມຄິດຂອງປຶ້ມຂອງເດັກນ້ອຍ

ປຶ້ມໃຫຍ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງບັນດາໂຄງການການຮູ້ຫນັງສືຕອນຕົ້ນສຳລັບເດັກອະນຸບານຕະຫຼອດ ປີຮຽນ. ຂໍ້ຄວາມແລະຮູບປະກອບໃນຫນັງສືພິມຂະໜາດໃຫຍ່ໄດ້ແນະນຳເດັກນ້ອຍໄວໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍກ່ຽວກັບ ແນວຄວາມຄິດຂອງຫນັງສື, ຂໍ້ຄວາມພິມ ແລະ ຄວາມຫມາຍຂອງການຂຽນ. ການໃຊ້ປຶ້ມຂະໜາດໃຫຍ່ໃນກຸ່ມ ການສຶກສາຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ໃຫຍ່ຈະຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເອົາໃຈໃສ່ຫຼາຍຂຶ້ນ. ເດັກນ້ອຍນຶ່ງໃກ້ ຫຼື ໄກສາມາດ ເບິ່ງຮູບພາບ ແລະ ຂໍ້ຄວາມຂອງປຶ້ມນິທານ. ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດຂອງປຶ້ມແມ່ນເປັນຈຸດສຳຄັນ ຫຼາຍໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້ການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ. ເດັກນ້ອຍ, ດ້ວຍປະສົບການຂອງເຂົາເຈົ້າ, ອາດຈະຮູ້ແນວ ຄວາມຄິດບາງຢ່າງກ່ຽວກັບປຶ້ມທີ່ພິມອອກແຕ່ບໍ່ຄົບຖ້ວນ. ເດັກນ້ອຍຕ້ອງຮູ້ຈັກແນວຄວາມຄິດຂອງປຶ້ມຢ່າງຄົບ

ຖ້ວນເຊັ່ນ: ເຂົ້າໃຈວ່າປຶ້ມແມ່ນສໍາລັບການອ່ານ, ສາມາດຈຳແນກລະຫວ່າງດ້ານຫນ້າ, ດ້ານຫລັງ, ເທິງແລະລຸ່ມຂອງຫນັງສື; ສາມາດເຮັດໃຫ້ຫນ້າຂອງຫນັງສືເປັນວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງ, ຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຮູບພາບແລະຂໍ້ຄວາມ; ຮູ້ວ່າຈະເລີ່ມອ່ານປຶ້ມຈາກຫນ້າໃດ, ຮູ້ວ່າຫົວຂໍ້ແມ່ນຫຍັງ, ຜູ້ຂຽນແມ່ນໃຜ; ໃຜເປັນນັກແຕ້ມຮູບ?

ຂັ້ນຕອນ

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ກະກຽມປຶ້ມໃຫຍ່ 4 ຫົວ

ເຈົ້າສາມາດຊື້ປຶ້ມເລື່ອງໃຫຍ່ຢູ່ຮ້ານຂາຍປຶ້ມ ຫຼືເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເອງ. ການສ້າງປຶ້ມໃຫຍ່ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບປຶ້ມໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ຄູອາຈານອ່ານຫນັງສື ແລະ ແນະນຳໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ແນວຄວາມຄິດ

ຄູອ່ານຫນັງສື ແລະ ໃຊ້ນິ້ວຊີ້ໃສ່ຕົວຫນັງສືທີ່ພົບອອກໃນແຕ່ລະໜ້າຈາກຊ້າຍໄປຂວາ, ຈາກເທິງລົງລຸ່ມ, ຈາກພາຍນອກລົງສູ່ພາຍໃນ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈວິທີການອ່ານປຶ້ມ. ໂດຍສະເພາະໃນເວລາອ່ານປຶ້ມ, ຄູສອນຕ້ອງເນັ້ນໃສ່ແນວຄວາມຄິດຂອງປຶ້ມໃນທຸກກໍລະນີ. ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າເລີ່ມອ່ານຢູ່ຫນ້າໃດໜຶ່ງ, ແຍກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຂໍ້ຄວາມທີ່ພົບອອກ ແລະ ຮູບພາບ. ຮັບຮູ້ຮາກຂອງຜູ້ອ່ານໃນຂໍ້ຄວາມທີ່ພົບຢູ່ໃນປຶ້ມ ແລະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດອັນເຕັມທີ່ຂອງຫນັງສື.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກໂດຍກົງກັບປຶ້ມ

ແບ່ງຫ້ອງຮຽນອອກເປັນ 4 ກຸ່ມ, ແຕ່ລະກຸ່ມມີປຶ້ມນິທານຂະໜາດໃຫຍ່. ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກກັບປຶ້ມດ້ວຍຕົນເອງ ແລະອ່ານໃຫ້ກັນແລະກັນ. ຄູສອນກວມເອົາຊັ້ນຮຽນທັງໝົດ ແລ້ວເຂົ້າຫາເດັກແຕ່ລະກຸ່ມເພື່ອຖາມ

ຄໍາຖາມ:

ເຈົ້າສາມາດສະແດງໃຫ້ຂ້ອຍເຫັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ຕອນທ້າຍຂອງປຶ້ມໄດ້ບໍ່?

ເຮົາເລີ່ມອ່ານປຶ້ມຢູ່ໃສ?

ຊື່ເລື່ອງແມ່ນຫຍັງ?

ໃຜເປັນຜູ້ຂຽນເລື່ອງ? ໃຜເປັນນັກແຕ້ມຮູບ?.

ຂັ້ນຕອນທີ 4: ຍັງຄໍ

ຄູຮວບຮວມທັງຫ້ອງຮຽນ, ຄູສອນ ແລະ ນັກຮຽນເລົ່າແນວຄວາມຄິດຂອງປຶ້ມອີກຄັ້ງໂດຍການຖາມຄໍາຖາມ ແລະ ຈາກນັ້ນໃຫ້ເດັກຕອບ (ບໍ່ວ່າຈະເປັນບຸກຄົນ ຫຼື ທັງໝົດໃນຫ້ອງຮຽນ). ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ນາງໄດ້ສະຫຼຸບແນວຄວາມຄິດຂອງຫນັງສືໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງແລະຄົບຖ້ວນ. ການລວມຕົວທັງສອງຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈື່ບົດຮຽນໄດ້ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ແລະຊ່ວຍໃຫ້ຄູຕັດສິນວ່າເດັກນ້ອຍຄົນໃດທີ່ເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດຂອງປຶ້ມ ແລະ ເດັກຕ້ອງການການສະໜັບສະໜູນເພີ່ມເຕີມ.

2. ພັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງປຶ້ມໂດຍການຟັງໂດຍກົງ ແລະ ການກະທຳທີ່ຄິດ

ການໄດ້ຮັບຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຫຼືຟັງແລະເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມແມ່ນຫນຶ່ງໃນເປົ້າຫມາຍຕົ້ນຕໍຂອງໂຄງການການອ່ານ. ໃນເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍອະນຸບານການຟັງເລື່ອງ, ຄວາມເຂົ້າໃຈແມ່ນຂະບວນການ. ໂດຍອີງໃສ່

ປະສົບການຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເດັກນ້ອຍຍັງສາມາດຊື່ແຈງ ແລະສ້າງຄວາມຫມາຍສໍາລັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍອ່ານຫຼືຖືກອ່ານ, ເຂົາເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງມີຈຸດປະສົງສໍາລັບການອ່ານຫຼືຟັງ. ການຟັງແບບມີທິດທາງ ແລະ ການກະທຳທີ່ຄິດໄດ້ໃຫ້ຈຸດປະສົງໃນການອ່ານ ແລະ ການຟັງ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄິດໃນທິດທາງ. ການນຳໃຊ້ວິທີນີ້ໃນການຮູ້ຈັກກັບວຽກງານວັນນະຄະດີຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍວາດພາບຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົວລະຄອນ, ຄາດຄະເນເຫດການທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ແລະ ພົວພັນກັບປະສົບການໃນຊີວິດຈິງ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ຟັງໄວໜຸ່ມເພື່ອເຂົ້າໃຈວຽກງານ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງການຟັງ ແລະ ການອ່ານແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຂຶ້ນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງຂໍ້ຄວາມເຊັ່ນ: ຄວາມຄຸ້ນເຄີຍຂອງເນື້ອໃນ, ປະສົບການຂອງເດັກນ້ອຍແລະຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງກັບວຽກງານ; ລະດັບຄວາມຄຸ້ນເຄີຍຂອງຫົວຂໍ້ກັບເດັກ, ກົດລະບຽບສະລັບສັບຊ້ອນຂອງປະໂຫຍກ; ຈຳນວນຂອງຄຳສັບຕ່າງໆທີ່ຍາກແລະຄວາມຍາວແລະສັ້ນຂອງການຟັງໂດຍກົງ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ມີຄວາມຄິດສະຫນອງຂອບເຂດສໍາລັບຜູ້ຟັງແລະການດຶງຂໍ້ມູນ. ເຖິງວ່າມີຫຼາຍປະເພດກົດຈະກຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ແຕ່ກອບການດຳເນີນການຂອງເຂົາເຈົ້າແມ່ນຄືກັນ: ຫນຶ່ງແມ່ນການກະກຽມສໍາລັບການອ່ານຫຼືຟັງໂດຍຜ່ານລະບົບຄຳຖາມ ແລະ ການສົນທະນາ; ອັນທີສອງ, ອ່ານເລື່ອງທີ່ມີການຂັດຂວາງຫຼາຍ; ອັນທີສາມແມ່ນການສົນທະນາຫຼັງຈາກອ່ານ.

ວິທີການດຳເນີນການ

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ກະກຽມສໍາລັບການອ່ານຫຼືຟັງໂດຍຜ່ານລະບົບຄຳຖາມ ແລະ ການສົນທະນາກ່ອນທີ່ຈະອ່ານ ປຶ້ມ, ຄູ່ຈຳເປັນຕ້ອງສ້າງຄວາມຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວຽກງານໂດຍຜ່ານລະບົບຄຳຖາມ. "ມື້ນີ້ຂ້ອຍຈະອ່ານເລື່ອງທີ່ມີຫົວຂໍ້ສີດຳ. ເບິ່ງຮູບພາບແລະຄາດເດົາວ່າເລື່ອງແມ່ນຫຍັງ?". ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສົນທະນາ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຄິດເຫັນສ່ວນຕົວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເມື່ອຂ້ອຍອ່ານນິທານ, ເດັກນ້ອຍຕ້ອງຈົນຕະນາການວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບແບ້ດຳຢູ່ປາຍຂົວເລື່ອງແລະອະທິບາຍວ່າເປັນຫຍັງເຈົ້າຄິດແນວນັ້ນ? ເມື່ອທ່ານອ່ານ, ທ່ານຕ້ອງຂຽນລົງວ່າເຫດການໃດເກີດຂຶ້ນຄັ້ງທຳອິດ, ທີສອງ, ທີສາມແລະສຸດທ້າຍ? ຖາມຄຳຖາມເພື່ອເສີມຄວາມຮູ້ພື້ນຖານແລະບອກຈຸດປະສົງຂອງກົດຈະກຳການຟັງ. ກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົວລະຄອນໃນເລື່ອງກັບປະສົບການຊີວິດຈິງຂອງລູກຂອງທ່ານ. ຫຼັງຈາກເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການນຳໃຊ້ຮູບແບບນີ້, ນາງພຽງແຕ່ຕ້ອງການອ່ານຫົວຂໍ້ຂອງວຽກງານເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຖາມຄຳຖາມຂອງຕົນເອງ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ອ່ານເລື່ອງດ້ວຍການຝັກຜ່ອນບໍ່ຫຼາຍປານໃດ

ຄູ່ອ່ານນິທານໃນຂະນະທີ່ຊີ້ໄປຫາແຕ່ລະຮູບໃຫ້ເດັກນ້ອຍເບິ່ງ ແລະ ຢຸດສອງຫາສາມເທື່ອເພື່ອຕອບຄຳຄິດຄຳເຫັນ ແລະ ຄຳຖາມ. ທ່ານບໍ່ຄວນແຍກເລື່ອງເພື່ອປຶກສາຫາລືຜົນໄດ້ຮັບຫຼາຍຄັ້ງເພາະວ່າທ່ານຄວນສົນທະນາພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກອ່ານເລື່ອງທັງຫມົດ. ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ຜ່ານຮູບພາບ, ຄູ່ສອນໃຫ້ຄຳຕອບແບບຈຳລອງຫຼືຄຳຕອບແບບແນະນຳເພື່ອນຳພາເດັກໃຫ້ຄິດດ້ວຍຕົນເອງ, ສຸມໃສ່ການເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດຂອງ "ການຟັງໂດຍກົງແລະການດຳເນີນການຄິດ". ບາງຄຳຖາມສົນທະນາໃນລະຫວ່າງການຂັດຂວາງໃນເລື່ອງ The Black Goat ມີດັ່ງນີ້: "ແບ້

ຂາວຮູ້ສຶກແນວໃດເມື່ອລາວພົບກັບໝາປ່າ? ຈະເປັນແນວໃດກັບແບ້ຂາວ? ແບ້ດຳຢ້ານໝາປ່າບໍ່?" ທ່ານເດົາວ່າ
ຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໄປກັບແບ້ດຳ?

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ສິນທະນາຫຼັງຈາກອ່ານເລື່ອງ

ຫຼັງຈາກການອ່ານນິທານໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ຄູອາຈານໃຫ້ລະບົບຈັດຄຳຖາມຕາມລຳດັບຂອງເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ.
ຂອບເຂດຂອງຄຳຖາມແມ່ນມີອາດຈະຖືກແນະນຳໂດຍຫົວຂໍ້ຫຼືຈຸດປະສົງຂອງການຝັງເລື່ອງ. ຕົວຢ່າງ, ເມື່ອອ່ານ
ພາຍຫຼັງຈົບບົດເລື່ອງ “ແບ້ດຳ”, ຄູສອນໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມວ່າ: ເດັກນ້ອຍຊື່ເລື່ອງທີ່ເຈົ້າຫາກໍໄດ້ຍິນຊື່ຫຍັງ? ເລື່ອງ
ແມ່ນໃຜ? ເມື່ອໃດແບ້ຂາວມີປະຕິກິລິຍາແນວໃດເມື່ອລາວພົບກັບໝາປ່າ? ເປັນຫຍັງແບ້ຂາວຈຶ່ງເປັນໝາ? ກິນ
ຊີ້ນ? ແກ່ນຫມາກໍສິດຳກິນໂດຍຫມາປ່າບໍ່? ເປັນຫຍັງ? ໃນຊີວິດເມື່ອຂ້ອຍຄວນເຮັດແນວໃດຖ້າຂ້ອຍພົບຄົນບໍ່
ດີຂົ່ມເຫັງລູກຂອງຂ້ອຍ? ຫຼັງຈາກການສິນທະນາສຳເລັດ, ກວດເບິ່ງຄວາມຮັບຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຄວາມ
ກ້າວຫນ້ານິທານ, ຄູຄວນໃຫ້ເດັກນ້ອຍເລົ່ານິທານຄືນດ້ວຍຕົວຕົນລວມກັບເລື່ອງໃຊ້ຮູບແຕ້ມໃນປື້ມ. ພາບ
ປະກອບມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍໃນການຊ່ວຍເດັກນ້ອຍຈື່ຈຳລຳດັບເລື່ອງ.

3. ແບ່ງປັນເນື້ອໃນຂອງວຽກງານແລະອ່ານຮ່ວມກັນ

ການແບ່ງປັນເນື້ອໃນປື້ມແມ່ນມີຈຸດປະສົງເພື່ອປັບປຸງຄວາມຮູ້ພື້ນຖານຂອງເດັກນ້ອຍ, ພັດທະນາຄວາມຮັບ
ຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບໂຄງສ້າງເລື່ອງແລະຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າກາຍເປັນພາສາຂອງຫນັງສືໄດ້. ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຮູບແບບ
ການສື່ສານທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພາສາເວົ້າ. ການອ່ານຮ່ວມກັນຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄົດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນ
ເລື່ອງ. ສິ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າເຂົາເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນເລື່ອງ ແລະ ເຊື່ອມຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນກັບປະສົບການ
ຂອງຕົນເອງ.

ໃນຂະນະທີ່ອ່ານນິທານ, ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ອອກຄຳເຫັນແລະຖາມຄຳຖາມຕະຫຼອດຂະບວນການ
ເລົ່າເລື່ອງ. ຄູສາມາດຖາມຄຳຖາມເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມ, ຄຳຖາມທີ່ອຸດົມສົມບູນສຳລັບກຸ່ມທີ່ຈະ
ເຫັນອີກເຫັນໃຈແລະວິເຄາະການອ່ານຮ່ວມກັນກະຕຸ້ນການພັດທະນາພາສາການອ່ານຮ່ວມກັນຂອງເດັກນ້ອຍ,
ການຮັບຮູ້ທາງສັງຄົມແລະອາລົມ.

ແບ່ງປັນເນື້ອໃນເລື່ອງໃຫ້ອ່ານຮ່ວມກັນສາມາດຈັດຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ຫຼື ເປັນກຸ່ມນ້ອຍ. ໃນລະຫວ່າງກິດຈະ
ກຳນີ້, ຄູສອນແບບຈຳລອງການອ່ານນິທານສຳລັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງແບບຈຳລອງທັກ
ສະການຝັງເລື່ອງ.

ການແບ່ງປັນເນື້ອໃນເລື່ອງແລະການອ່ານຮ່ວມກັນມັກຈະຂະຫຍາຍການອ່ານດ້ວຍຫນັງສືໃຫຍ່. ເລື້ອຍໆຄູ
ໃຊ້ໄມ້ຊີ້ເວລາອ່ານບົດເລື່ອງເພື່ອເນັ້ນໃສ່ການຕິດຕໍ່ກັນລະຫວ່າງການອ່ານແລະຂໍ້ຄວາມທີ່ພົບອອກແລະສ້າງ
ແບບຈຳລອງການຈັດລຳດັບຂອງການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ຖ້າຫາກວ່າປື້ມແມ່ນໃຫມ່ໃນຫ້ອງຮຽນ, ເດັກນ້ອຍ
ຈະໄດ້ຮັບຝັງຕະຫຼອດການອ່ານຄັ້ງທຳອິດ. ຖ້າປື້ມເປັນທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບຫ້ອງຮຽນແລ້ວ, ເດັກນ້ອຍຄວນຈະໄດ້ຮັບ
ການຊຸກຍູ້ໃຫ້ຝຶກຝົນການອ່ານການແບ່ງປັນເນື້ອໃນເລື່ອງແລະການອ່ານຮ່ວມກັນສາມາດນຳໃຊ້ເທບສຽງນິທານ
ຖືກວາງໄວ້ຢູ່ແຈຂອງຫ້ອງສະໝຸດເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງ. ວິທີນີ້ສາມາດຊ່ວຍເດັກນ້ອຍເຮັດມັນໄດ້ຄຸ້ນເຄີຍກັບຮູບ

ແບບການປາກເວົ້າທີ່ຄ່ອງແຄ້ວເຂົ້າເຈົ້າສາມາດຮຽນຮູ້ການປາກເວົ້າ ແລະ ພາສານ້ຳສຽງຂອງຄູສອນໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າອ່ານຢ່າງງຽບງ່າຍປະສົບການການອ່ານແບບແບ່ງປັນສາມາດໃຫ້ຮູບແບບຂອງການປະຕິບັດໃນການຝັງແບບແນະນຳ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ຄິດ.

ວິທີການດຳເນີນການ

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ເລືອກເລື່ອງ

ການເລືອກບົດເລື່ອງທີ່ຈະອ່ານກ່ອນອື່ນ ໆ ຈະຕ້ອງເໝາະສົມກັບເດັກນ້ອຍໃນດ້ານເນື້ອໃນ ແລະ ຮູບແບບ.

ເລືອກເລື່ອງທີ່ຄາດຄະເນ. ເລື່ອງທີ່ຄາດເດົາໄດ້ແມ່ນເໝາະສົມສຳລັບປະສົບການການອ່ານຮ່ວມກັນເພາະວ່າພວກເຂົາມີສ່ວນຮ່ວມກັບເດັກນ້ອຍໃນການຄາດເດົາສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໄປ. ການລວບລວມຂໍ້ເທັດຈິງຫຼາຍຢ່າງເຮັດໃຫ້ມັນງ່າຍຕໍ່ການຄາດເດົາ, ຕົວຢ່າງ, ປຶ້ມໃດທີ່ເວົ້າຄືນບາງປະໂຫຍກ. ສຳລັບຕົວຢ່າງ, ໃນເລື່ອງ "Fox, the Rabbit and the Rooster" ມີຄຳເວົ້າທີ່ທຸກຄົນທີ່ Rabbit ເວົ້າຄື: "ຂ້ອຍມີເຮືອນທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ແລະ Fox ມີເຮືອນທີ່ເຮັດດ້ວຍກ້ອນ, ເມື່ອລະດູໃບໄມ້ປົ່ງມາ, ເຮືອນຂອງ Fox ໄດ້ລະລາຍໄປ." ໄດ້ກາຍເປັນນ້ຳ, Fox ໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ມາເຮືອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວໄລ່ຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກເຮືອນ."

ເລືອກເລື່ອງໃນລຳດັບດຽວກັນ, ເຊັ່ນ: ວັນຂອງອາທິດ, ເດືອນຂອງປີ, ຕົວອັກສອນແລະຕົວເລກ ...ເລື່ອງເລົ່າທີ່ຄາດເດົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍເລີ່ມທົດລອງການຮູ້ໜັງສືຢ່າງຈະແຈ້ງຄືກັບຜູ້ອ່ານທົ່ວໄປ. ເຂົາເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ມີລົດຊາດການອ່ານຄັ້ງທຳອິດຂອງເດັກໃຫ້ມີຄວາມສຸກ ແລະປະສົບຜົນສຳເລັດດ້ວຍຄວາມພະຍາຍາມໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ຄວາມສຳເລັດທັນທີຈະກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍສືບຕໍ່ພະຍາຍາມອ່ານ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ທ່ານແລະລູກຂອງທ່ານອ່ານໜັງສືຮ່ວມກັນ:

ນາງອ່ານນິທານໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ, ໃຊ້ໄມ້ຊັບອກເວລາອ່ານເລື່ອງເພື່ອເນັ້ນໃສ່ການຕິດຕໍ່ກັນລະຫວ່າງການອ່ານກັບຕົວໜັງສືທີ່ພົມອອກ, ແລະ ສ້າງແບບຈຳລອງການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ຖ້າເລື່ອງນີ້ເປັນເລື່ອງໃໝ່ແລະບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບເດັກນ້ອຍ, ຄູຄວນອ່ານໃຫ້ເຂົາເຈົ້າອ່ານແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ. ຖ້າເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບເດັກແທ້ໆ, ຄູຄວນຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກອ່ານມັນກັບນາງ. ປົກກະຕິແລ້ວ, ນາງເປັນຜູ້ບັນຍາຍແລະເດັກນ້ອຍມີບົດບາດຮູບລັກສະນະໃດກໍຕາມທີ່ນາງບອກເລື່ອງ, ເດັກນ້ອຍກໍ່ມີບົດບາດສິ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ການທົດສອບອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງມັນ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບນິທານ, ນາງເລືອກໃຫ້ເດັກຜູ້ໜຶ່ງເປັນຜູ້ບັນຍາຍ ແລະ ອ່ານໃຫ້ທົ່ວຫ້ອງຮຽນ, ໃນຂະນະນັ້ນ ຄູກໍ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການສັງເກດ, ກວມເອົາເດັກ, ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເຂົາເຈົ້າເມື່ອພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ອ່ານອີກເທື່ອໜຶ່ງ

ເມື່ອເລື່ອງໜຶ່ງຖືກອ່ານເທື່ອແລ້ວຊ້ຳອີກ, ມັນຈະຄຸ້ນເຄີຍ ແລະ ສະບາຍໃຈ. ນອກເໝາະຈາກຄວາມສະດວກສະບາຍທີ່ຄຸ້ນເຄີຍຂອງການອ່ານເລື່ອງໃໝ່, ເດັກນ້ອຍພັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄຳສັບຕ່າງໆ, ພິມ, ແລະ ໜັງສື. ຄຳຕອບຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ອ່ານອີກເທື່ອໜຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນເຫດຜົນຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມສາມາດຄາດຄະເນການສິ້ນສຸດ ແລະ ປະກອບຄຳຄິດຄຳເຫັນທີ່ສຳຄັນ. ເດັກນ້ອຍຍັງສາມາດເລົ່າເລື່ອງໄດ້ຄືກັບທີ່ຄູອ່ານ

ແລະ ເນັ້ນໃສ່ລາຍລະອຽດຫຼາຍຢ່າງໃນຂໍ້ຄວາມທີ່ຝິມອອກ. ແມ່ນແຕ່ເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມສາມາດອ່ານແອທີ່ອ່ານ ເລື່ອງຊ້າງກໍມີຄຳຕອບທີ່ດີກ່ວາເດັກນ້ອຍທີ່ອ່ານພຽງຄັ້ງດຽວ.

ຂັ້ນຕອນທີ 4: ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ

ການອ່ານຊ້າງມີຜົນດີໃນການຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ. ເດັກນ້ອຍສາມາດທົບທວນປື້ມທີ່ ຄຸ້ນເຄີຍໄດ້ຢ່າງໝັ້ນໃຈ ໂດຍບໍ່ມີການແນະນຳຈາກຜູ້ໃຫຍ່. ດັ່ງນັ້ນ, ຄູ່ຕ້ອງສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກແຕ່ລະຄົນທີ່ ຕ້ອງການອ່ານປື້ມຢ່າງເປັນເອກະລາດ, ໂທຫາພວກເຂົາຂຶ້ນ, ຊື່ໄປຫາແຕ່ລະຫນ້າຂອງປື້ມແລະອ່ານໃຫ້ຫມົດຫ້ອງ ຮຽນ. ຄູ່ຄວນນັ່ງໃກ້ເດັກນ້ອຍເພື່ອຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າເມື່ອເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ສຽງທີ່ເດັກນ້ອຍໃຊ້ໃນເວລາ ອ່ານປື້ມແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງໃນໂຄງສ້າງ ແລະ ສຽງດັງຈາກພາສາທີ່ໃຊ້ໃນການສົນທະນາປົກກະຕິ. ເດັກນ້ອຍຮູ້ຈັກໃຊ້ຄຳສັບ ແລະ ໄວຍະກອນທີ່ໃຊ້ໃນເລື່ອງ.

ດັ່ງນັ້ນ, ການອ່ານບົດເລື່ອງຊ້າງຫຼາຍຄັ້ງ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ແບ່ງປັນທັກສະການອ່ານ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ເອົາໃຈໃສ່ກັບປື້ມຫຼາຍຂຶ້ນ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຊ່ວຍເຫຼືອເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ທີ່ຈະອ່ານຫນັງສືເປັນອິດສະຫຼະ.

4. ອ່ານເປັນກຸ່ມນ້ອຍ ຫຼື ສອງລູກຕໍ່ຫົວ

ການອ່ານປື້ມເປັນກຸ່ມນ້ອຍ ແລະ ປື້ມຫົວໜຶ່ງຕໍ່ເດັກນ້ອຍສອງຄົນແມ່ນໄດ້ຮັບການຍອມຮັບວ່າມີຄວາມສຳ ຄັນໃນກິດຈະກຳໂຮງຮຽນ, ມາດຕະການນີ້ສ້າງຜົນໄດ້ຮັບທີ່ມີປະສິດທິພາບ. ພວກມັນມີຜະລິດຫຼາຍຈົນຖືວ່າເໝາະ ສົມທີ່ສຸດສຳລັບໂຄງການໄວເດັກ. ນີ້ເຮັດໃຫ້ມັນງ່າຍສຳລັບເດັກນ້ອຍອະນຸບານທີ່ຈະສຸມໃສ່ຄູອາຈານໃນຂະນະທີ່ ຮຽນຢູ່ໃນກຸ່ມຂະໜາດນ້ອຍ. ໜຶ່ງໃນຜົນປະໂຫຍດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງການອ່ານລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍສອງແມ່ນ ການພົວພັນໃກ້ຊິດ, ບ່ອນທີ່ຜູ້ໃຫຍ່ສາມາດຄົ້ນພົບສິ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍຮູ້ແລະສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການຮຽນຮູ້.

ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ການອ່ານລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍສອງຄົນແມ່ນເປັນປະໂຫຍດໂດຍສະເພາະສຳລັບເດັກ ອະນຸບານຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ການອ່ານຫນ້ອຍຢູ່ເຮືອນ. ເມື່ອຝຶກອ່ານເປັນກຸ່ມນ້ອຍຫຼືລະຫວ່າງເດັກສອງຄົນ, ມັນເປັນ ສິ່ງສຳຄັນທີ່ຄູຈະຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກສື່ສານໂດຍຖາມຫາຄຳຕອບ, ສົນທະນາຮູບພາບໃນປື້ມ ແລະອ່ານຄຳສັບຄືນໃໝ່ ຢ່າງສະແດງອອກໃນປະໂຫຍກ.

ຍ້ອນວ່າຄູອ່ານປື້ມໃຫ້ເດັກນ້ອຍເປັນປະຈຳ ແລະ ຖາມຄຳຖາມຄືນມາເລື້ອຍໆ, ຈຳນວນ ແລະ ຄວາມ ຊັບຊ້ອນຂອງຄຳຕອບທີ່ເດັກໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ. ເດັກນ້ອຍຖາມຫຼາຍຄຳຖາມແລະຄຳຄິດເຫັນໂດຍສຸມໃສ່ຄວາມຫມາຍ ຂອງວຽກງານ. ທ່າອິດເຂົາເຈົ້າໄດ້ມອບເນື້ອຫາໃຫ້ກັບພາບປະກອບ, ແລະເຂົາເຈົ້າກໍໃຫ້ລາຍລະອຽດທີ່ຫນ້າສັງເກດ ຫຼາຍ. ຄວາມຄິດເຫັນແລະຄຳຖາມຂອງພວກເຂົາກາຍເປັນຄຳອະທິບາຍແລະການຄາດຄະເນທີ່ພວກເຂົາສ້າງຈາກ ປະສົບການຂອງຕົນເອງ. ພວກເຂົາຍັງເລີ່ມຕົ້ນເລົ່າເລື່ອງ, ຊຶ່ງຫມາຍຄວາມວ່າການອ່ານຫຼືເລົ່າເລື່ອງຕາມອາຈານ.

ເມື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ອ່ານປື້ມເປັນກຸ່ມນ້ອຍ ຫຼື ສອງຄົນຕໍ່ຫົວ, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມເອົາໃຈໃສ່ເຖິງອົງປະກອບດ້ານໂຄງ ສ້າງຂອງເລື່ອງ, ປະກອບຄຳເຫັນໃສ່ຫົວເລື່ອງ, ການຈັດຕົວລະຄອນ, ເຫດການຂອງເລື່ອງ. ຫຼັງຈາກເວລາອ່ານ ຫຼາຍຄັ້ງ, ເດັກນ້ອຍເລີ່ມມີຄວາມສົນໃຈໃນຂໍ້ຄວາມທີ່ຝິມ, ຄວາມບັງເອີນລະຫວ່າງສຽງ, ການຂຽນ, ແລະວິທີ

ການອ່ານຄໍາສັບຕ່າງໆ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍຝັງເລື່ອງຕ່າງໆໃນກຸ່ມນ້ອຍໆ, ເຂົາເຈົ້າມີທ່າອ່ຽງທີ່ຈະຕອບສະໜອງຫຼາຍຂຶ້ນ. ເດັກນ້ອຍເວົ້າຄືນຄໍາເຫັນຂອງຄົນອື່ນແລະເອົາໃຈໃສ່ກັບສິ່ງທີ່ຫມູ່ເພື່ອນຂອງພວກເຂົາເວົ້າ.

ວິທີການດໍາເນີນການ

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ແນະນຳປຶ້ມໃຫ້ອ່ານ

ເລືອກວິທີທີ່ເປັນເອກະລັກເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົນໃຈ. ຕົວຢ່າງ, ເມື່ອແນະນຳເລື່ອງ "ສາວນ້ອຍທີ່ມີຜ້າຝັນຄໍາຈາກນັ້ນ ຄູ່ສອນສາມາດນຸ່ງເສື້ອຜ້າແດງນ້ອຍແລະຮ້ອງເພງທີ່ຄ້າຍກັບເລື່ອງ.

ສ້າງບັນຍາກາດທີ່ສະດວກສະບາຍ, ຜ່ອນຄາຍ, ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກໃນການເຮັດວຽກ.

ເອົາໃຈໃສ່ກັບຫນ້າປົກຫນັງສືແລະຫົວເລື່ອງ. ຖາມຄໍາຖາມ: ເດົາວ່າເລື່ອງນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ນິທານແມ່ນໃຜ?... ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຕອບຄໍາຖາມ ຖ້າຕອບບໍ່ໄດ້ ຄູ່ຈະຈັດຫາໃຫ້.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ອ່ານຫນັງສືເປັນກຸ່ມຂະໜາດນ້ອຍ, ປຶ້ມຫນຶ່ງສໍາລັບເດັກນ້ອຍສອງ

ເຖິງແມ່ນວ່າກິດຈະກຳການອ່ານທັງຫມົດໃນຫ້ອງຮຽນຈະປະຕິບັດໄດ້ແລະມີປະສິດຕິຜົນໃນການແນະນຳເດັກນ້ອຍໃນວັນນະຄະດີ, ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄວບຄຸມການພົວພັນລະຫວ່າງຜູ້ໃຫຍ່ແລະເດັກນ້ອຍເຊັ່ນ: ການອ່ານຄູ່ແລະກິດຈະກຳການອ່ານກຸ່ມນ້ອຍ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ຄູ່ໄດ້ຮວບຮວມເດັກນ້ອຍ ແລະ ແບ່ງອອກເປັນກຸ່ມນ້ອຍໆ, ຈາກນັ້ນໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມມີປຶ້ມນິທານ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ສໍາຫຼວດນິທານດ້ວຍຕົນເອງ. ຄູ່ມາແຕ່ລະກຸ່ມ ແລະອ່ານນິທານໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງ, ຈາກນັ້ນຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານນຳກັນ. ຄູ່ສອນປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍແລະຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າໃນເວລາທີ່ຈຳເປັນ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ສົນທະນາກັບເດັກນ້ອຍ

ຫຼັງຈາກເດັກນ້ອຍອ່ານບົດເລື່ອງຈົບແລ້ວ, ຄໍາຖາມສົນທະນາຈະນຳເອົາຄວາມຕື່ນເຕັ້ນມາໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ແລະມີຫຼາຍຄໍາຕອບທີ່ເໝາະສົມແທນທີ່ຈະເປັນຄໍາຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ບາງຄັ້ງການຖາມຄໍາຖາມທີ່ມີຄໍາຕອບດຽວ, ແຕ່ຈຸດສໍາຄັນຂອງຄໍາຖາມຄວນຈະເປັນການຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍສົນທະນາ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການແລກປ່ຽນຄວາມຄິດແລະຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບບົດເລື່ອງ. ຖ້າເດັກນ້ອຍຕອບບໍ່ໄດ້, ຄູ່ສາມາດສ້າງແບບຈຳລອງຄໍາຕອບໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້, ຄວນຖາມຄໍາຖາມທີ່ໃກ້ຄຽງກັບຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍ. ເມື່ອຖາມ, ເດັກນ້ອຍມັກສະແດງຄໍາຖາມທີ່ສາມາດຕອບໄດ້ດ້ວຍເຫດນີ້, ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບປະສົບການໃນເວລາຕອບຄໍາຖາມ.

ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ຖາມຕົນເອງກ່ຽວກັບເລື່ອງຂ້ອຍໄດ້ອ່ານແລ້ວ. ຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ຄໍາຖາມຂອງເດັກນ້ອຍກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຫມາຍຂອງຂໍ້ຄວາມການຮຽນຮູ້, ພວກເຂົາເຈົ້າເອົາມາໃຫ້ການໂຕ້ຕອບ ແລະ ຄໍາຄິດເຫັນຄວາມຫມາຍໂດຍການປະສົມປະສານນິທານ ແລະ ຊີວິດຈິງຂອງເດັກນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍຄາດຄະເນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໄປໃນເລື່ອງຫຼືວິພາກວິຈານການກະທຳຂອງລັກສະນະ ...

ຂັ້ນຕອນທີ 4: ພະຍາຍາມຮ່ວມກັນ

ຫຼັງຈາກທີ່ຄູອາຈານແລະເດັກນ້ອຍຖາມຄໍາຖາມສົນທະນາ ແລະ ໃຫ້ຄໍາຄິດຄໍາເຫັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ໃນເວລານັ້ນ, ຄູອາຈານຕ້ອງເລືອກເອົາແລະສະໜັບສະໜູນໃນທາງບວກກັບຄໍາຄິດຄໍາເຫັນຂອງເດັກນ້ອຍ. ອະທິບາຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍວ່າເປັນຫຍັງເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເລືອກທາງເລືອກຄໍາຕອບນີ້. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຖິງຄຸນຄ່າຂອງຄວາມຄິດ ແລະຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຜູ້ຂຽນທີ່ສະແດງອອກໃນວຽກງານ.

5. ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເລົ່າເລື່ອງເລົ່າຄືນ

ກົດຈະກຳການເລົ່າເລື່ອງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາຄຳສັບ, ໄວຍະກອນ, ຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈແລະຮູ້ສຶກໂຄງປະກອບຂອງເລື່ອງ. ການເລົ່າເລື່ອງເລົ່າຄືນ ຊ່ວຍໃຫ້ຈິດໃຈໃໝ່ຄິດຄຶກກັບເດັກນ້ອຍ ເລົ່າປະສົບການຊີວິດຈິງຂອງລາວໃຫ້ແໜ້ນແຟ້ນກັບການເລົ່າເລື່ອງເລົ່າຄືນໂດຍການປະຕິບັດການເລົ່າເລື່ອງຄືນໃໝ່, ເດັກນ້ອຍຈະຄຸ້ນເຄີຍກັບແນວຄວາມຄິດຂອງໂຄງສ້າງຂໍ້ຄວາມບັນຍາຍ ຫຼືໂຄງສ້າງຂໍ້ຄວາມສະແດງ. ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ທີ່ຈະແນະນຳການເລີ່ມຕົ້ນຂອງເລື່ອງການເທື່ອເນື່ອງຈາກມີການຕັ້ງຄຳຂອງຕົນ, ຫົວຂໍ້, ລາຍລະອຽດຂອງແຜນການ, ແລະຄວາມລະອຽດ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍອອກແບບບົດບັນຍາຍຄືນໃໝ່ໂດຍເນັ້ນໃສ່ລັກສະນະສະເພາະ, ເຊັ່ນ: ໂຄງສ້າງເລື່ອງ, ສາເຫດ, ຜົນສະທ້ອນ, ບັນຫາ ແລະ ວິທີແກ້ໄຂ. ໃນຂະນະທີ່ເລົ່າເລື່ອງຄືນໃໝ່, ເດັກນ້ອຍຈະສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຕົນກ່ຽວກັບລາຍລະອຽດ ແລະຄວາມຄືບໜ້າຂອງເລື່ອງ. ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງບັນຍາຍແລະປະຕິບັດສຽງລັກສະນະ, ໃນຂະນະທີ່ເດັກນ້ອຍຈື່ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ແລະຈຳແນກແນວຄວາມຄິດຕົ້ນຕໍຈາກລາຍລະອຽດສະໜັບສະໜູນ.

ການເລົ່າເລື່ອງໃໝ່ບໍ່ແມ່ນວຽກທີ່ງ່າຍສຳລັບເດັກນ້ອຍ. ຄູຕ້ອງບອກເດັກນ້ອຍກ່ອນທີ່ຈະຝັງນິທານເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງບອກມັນຄືນ. ຄວາມຕ້ອງການທີ່ຍາກກວ່າແມ່ນຂຶ້ນກັບລາຍການຈຸດປະສົງຂອງການເລົ່າເລື່ອງ. ຕົວຢ່າງ, ຖ້າເປົ້າໝາຍແມ່ນເພື່ອສອນເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບການຈັດລຳດັບ, ພວກເຂົາຄວນຈະຖືກຖາມວ່າສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຄັ້ງທຳອິດ, ຕໍ່ໄປແລະສຸດທ້າຍ. ຖ້າລາຍການດຶງຮຶງໄທເປົ້າໝາຍແມ່ນເພື່ອສອນເດັກນ້ອຍໃຫ້ສົມເຫດສົມຜົນກ່ຽວກັບຂໍ້ຄວາມ, ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຄິດກ່ຽວກັບປະສົບການສ່ວນຕົວທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເລື່ອງ.

ກົດຈະກຳເລົ່າເລື່ອງເລົ່າຄືນໃຫ້ຜູ້ໃຫຍ່ສາມາດປະເມີນການພັດທະນາຂອງເດັກໄດ້. ເມື່ອປະເມີນກົດຈະກຳເລົ່າເລື່ອງຄືນໃໝ່, ຢ່າໃຫ້ຄຳແນະນຳທົ່ວໄປແກ່ເດັກນ້ອຍເຊັ່ນ "ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ?" ຫຼືເຈົ້າຄິດວ່າ "ອັນໃດອີກ?" ການເລົ່າເລື່ອງເລົ່າຄືນຂອງເດັກນ້ອຍຈະເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າໃນໂຄງສ້າງຂອງເລື່ອງ, ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ຈະເນັ້ນໃສ່ການຊຳຄືນແບບຂໍ້ຄວາມ, ແຕ່ພວກມັນຍັງສະທ້ອນເຖິງການສົມມຸດຖານ. ໃນເລື່ອງອອກເປັນສີ່ປະເພດ: ການຕັ້ງຄຳ, ຫົວຂໍ້, ລາຍລະອຽດຂອງດິນຕອນ, ແລະ ການແກ້ໄຂບັນຫາ.

ວິທີການດຳເນີນການ

ຂັ້ນຕອນທີ 1 ຄູເວົ້າກັບເດັກໂດຍແນະນຳໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຈື່ຈຳເລື່ອງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນຄູອາຈານບອກ ແລະ ເບິ່ງຮູບພາບສອງສາມມື້ມານີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານນິທານ “ຕີຈູ”, ເຈົ້າສາມາດເລົ່າເລື່ອງໃຫ້ຂ້ອຍແລະໝູ່ຄະນະທັງໝົດຟັງອີກເທື່ອໜຶ່ງຄືກັບວ່າຂ້ອຍແລະໝູ່ຄະນະທັງໝົດຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ເທື່ອ?

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ນາງແນະນຳໃຫ້ເດັກນ້ອຍບອກກ່ຽວກັບເຫດການຕົ້ນຕໍໃນເລື່ອງກ່ຽວກັບລັກສະນະ, ໂປຣໄຟລຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະບຸກຄົນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ນາງໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມກ່ຽວກັບລະບົບ:

- ເຫດການໃດຢູ່ໃນເລື່ອງ? ມີຕົວລະຄອນໃດແດ່?
- ຂ້ອຍຈະບອກຫຍັງໃນຕອນຕົ້ນຂອງເລື່ອງ?
- ເນື້ອໃນຂອງການພັດທະນາຈະບອກຫຍັງ? ເຫດການໃດເກີດຂຶ້ນກ່ອນ?...

ນາງແລະເດັກວິເຄາະສະຖານະການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເລື່ອງຮ່ວມກັນ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ເດັກນ້ອຍເລົ່ານິທານດ້ວຍຕົນເອງ

ຫຼັງຈາກກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈື່ລຳດັບຂອງລາຍລະອຽດໃນເລື່ອງ. ຄູ່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈື່ດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ເລົ່າເລື່ອງຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງການເລົ່າເລື່ອງຂອງເດັກ, ຄູ່ສາມາດຊຸກຍູ້ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເດັກໃນເວລາຈຳເປັນ. ເດັກນ້ອຍສາມາດເລົ່າເລື່ອງຄືນໄດ້ຕາມລຳດັບທີ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ຕາມຄວາມຊຶ່ງຈຳຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຫຼື ເຂົາເຈົ້າສາມາດເລົ່າເລື່ອງທີ່ສ້າງສັນຕາມຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງ. ຄູ່ຄວນຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເລົ່າເລື່ອງຂອງຕົນເອງຕາມຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ໂດຍບໍ່ມີການບັງຄັບໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີກອບສະເພາະ.

ຂັ້ນຕອນທີ 4: ສຳເລັດຮູບ: ນາງໄດ້ໃຫ້ຄຳເຫັນ, ຕີລາຄາເລື່ອງທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ເລົ່າ ແລະ ຊຸກຍູ້ເຂົາເຈົ້າໃນບົດຮຽນຕໍ່ໄປ. "Bac Truss" ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈວ່າການເຮັດວຽກແມ່ນວິທີການສ້າງການຮ່ວມມື. ນີ້ແມ່ນມາດຕະການທີ່ສຳຄັນສຳລັບການພັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມໃນການສົນທະນາທີ່ເກີດຂຶ້ນທີ່ເຂົາເຈົ້າປ່ຽນຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຂົາເຈົ້າແລະຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຮັບຝັງເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ. ຄູ່ສ້າງແບບຢ່າງພຶດຕິກຳຮ່ວມກັນ ກ່ອນທີ່ເດັກນ້ອຍຈະພິກຝົນກັບໝູ່ເພື່ອນ. ເດັກນ້ອຍອະນຸຍາດຍັງບໍ່ທັນຮູ້ໜັງສື, ສະນັ້ນ ການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງຄົນອ້ອມຂ້າງຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຂົ້າໃຈວຽກງານວັນນະຄະດີ. ເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈວັນນະຄະດີຂອງເດັກນ້ອຍ, ພວກເຮົາຕ້ອງການການສະຫນັບສະຫນູນທີ່ເໝາະສົມ. ເຮົາສາມາດຊອກຫາຄູ່ອ່ານກັບເດັກໄດ້, ຄູ່ການອ່ານຕ້ອງມີອາຍຸຫຼາຍກວ່າເດັກ, ຫຼືຢ່າງໜ້ອຍອາຍຸເທົ່າກັບເດັກ, ເດັກນ້ອຍໃນຊັ້ນຮຽນທີ່ໃຫຍ່ກວ່າຈະສອນໃຫ້ເດັກທັງສອງວິທີການອ່ານ. ໃນຊົ່ວໂມງໃດນຶ່ງຂອງອາທິດ, ໝູ່ສະໝິດໄດ້ອ່ານປຶ້ມ ແລະ ສົນທະນານຳກັນ. ສົນທະນາກ່ຽວກັບຈົນຕະນາການຂອງເຂົາເຈົ້າກັບໝູ່ເພື່ອນຂອງເຂົາເຈົ້າແລະຄາດຄະເນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໄປໃນເລື່ອງ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາຄຳຖາມກ່ຽວກັບເລື່ອງແລະທົບທວນຮູບພາບເພື່ອເຕືອນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າລືມລາຍລະອຽດ.

ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານນິທານຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ, ຄູ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ມັນເຊັ່ນ: ການໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮຽນແບບການອ່ານ, ການອ່ານຜ່ອມໆກັນ; ຝັງໄດ້ບັນທຶກ. ຄຳແນະນຳເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດຖອດລະຫັດຂໍ້ຄວາມໄດ້ເປັນຢ່າງດີມີການເຄື່ອນໄຫວ, ຊັດເຈນ, ແລະອ່ານໃນຈັງຫວະທີ່ເໝາະສົມ, ສະແດງອອກ.

ຂັ້ນຕອນ

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ກະກຽມ

ຄູອາຈານເລືອກ, ອ່ານແລະລະມັດລະວັງການສຶກສາເນື້ອໃນ ແລະ ຄຸນຄ່າສິລະປະຂອງວຽກງານ. ເລື່ອງມີຮູບ ພາບ ແລະ ຂໍ້ຄວາມ. ເລືອກຄູ່ການອ່ານໃຫ້ລູກ, ຜູ້ອ່ານຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ສາມາດສະໜັບສະໜູນ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອ ເດັກໃນລະຫວ່າງການອ່ານ ແລະ ການສົນທະນາ. ຢ່າຈັບຄູ່ເດັກນ້ອຍທີ່ອ່ານອ່ອນແອສອງຄົນເຂົ້າກັນຢ່າງເດັດຂາດ ເທບສຽງ, CDs, ຫຼື DVDs ບັນທຶກເລື່ອງທີ່ເດັກນ້ອຍອ່ານ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ອ່ານຫນັງສືກັບຫມູ່ເພື່ອນ

ຄູໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າກັນເທື່ອລະຄົນ. ແລະ ໃຫ້ຄູ່ຜົວເມຍຫມູ່ແຕ່ລະຄູ່ນິທານ. ໃຫ້ເດັກນ້ອຍນັ່ງໃກ້ກັນ ແລະ ແບ່ງປັນການອ່ານຫນັງສືດຽວກັນ.

ຄູອາຈານປົກຫຸ້ມແລະຊ່ວຍເຫຼືອເດັກນ້ອຍໃນເວລາທີ່ຈຳເປັນ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍສົນທະນາກ່ຽວກັບ ຈິນຕະນາການຂອງເຂົາເຈົ້າກັບຫມູ່ເພື່ອນຂອງເຂົາເຈົ້າແລະຄາດຄະເນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໄປໃນເລື່ອງ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ ເດັກນ້ອຍສົນທະນາຮ່ວມກັນ ແລະ ເຊື່ອມຕໍ່ປະສົບການຂອງຕົນເອງກັບການກະທຳທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເລື່ອງ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ອ່ານຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ

ຫຼັງຈາກທີ່ເດັກນ້ອຍຝຶກອ່ານປື້ມເປັນຄູ່, ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າອ່ານໄດ້ຄ່ອງແຄ້ວ, ຄູອາຈານໄດ້ຮວບຮວມ ທັງຫ້ອງແລະຈັດຕັ້ງໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮຽນແບບການອ່ານ, ອ່ານພ້ອມໆກັນ, ແລະ ຝັງເທບສຽງ.

ການອ່ານແບບຮຽນແບບ: ຄູອ່ານແຖວຂໍ້ຄວາມໃຫ້ເດັກຝັງແລ້ວໃຫ້ເດັກອ່ານຂໍ້ຄວາມນັ້ນອີກ. ເຊັ່ນດຽວກັບ ນັ້ນ, ຄູໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານ ແລະ ຮຽນແບບເລື່ອງທັງໝົດ. ເມື່ອອ່ານໃຫ້ເດັກອ່ານ, ຄູອາຈານຕ້ອງອ່ານຢ່າງຖືກຕ້ອງ ດ້ວຍຄວາມໄວ ແລະ ການສະແດງອອກທີ່ເໝາະສົມ. ການອ່ານພ້ອມໆກັນ: ຄູອ່ານຈັງຫວະ ແລະ ອາລົມໃຫ້ ເດັກນ້ອຍ. ຈາກນັ້ນໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມ ຫຼື ທັງຫ້ອງອ່ານພ້ອມກັນ.

ຝັງການບັນທຶກ: ຄູສອນຫຼັກເທບແລະໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງການອ່ານຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວຕາມການບັນທຶກໃນຂະນະ ທີ່ຝັງເທບ, ເດັກນ້ອຍເບິ່ງຮູບຢູ່ໃນປື້ມ ເທບສຽງສາມາດສ້າງໂດຍຄູ, ນັກຮຽນ, ພໍ່ແມ່ຜູ້ທີ່ສາມາດອ່ານໄດ້ຢ່າງຄ່ອງ ແຄ້ວຫຼືສາມາດເຂົ້າເຖິງອິນເຕີເນັດໄດ້.

ຂັ້ນຕອນທີ 4: ລວມກັນ

ຄູສາມາດອ່ານນິທານໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງໄດ້ອີກ ຫຼື ເອີ້ນເດັກນ້ອຍຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ອ່ານດີໃຫ້ອ່ານໄດ້ຢ່າງຄ່ອງ ແຄ້ວ ທັງຫ້ອງຮຽນ. ສ້າງອາລົມຕົ້ນຕົ້ນສຳລັບເດັກນ້ອຍໃນບົດຮຽນຕໍ່ໄປນີ້.

ການຮຽນຮູ້ອື່ນໆເຊັ່ນ: ການຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ສຳລັບຫ້ອງຮຽນທັງຫມົດ, ກຸ່ມຂະໜາດນ້ອຍ, ກະ ຕຸ້ນການສົນທະນາ, ການໂຕ້ວາທີ, ການຄິດ, ການພິຈາລະນາ, ການຖາມຄຳຖາມແລະແມ່ນແຕ່ສຳລັບເດັກນ້ອຍ ໄດ້ຮຽນຮູ້ແລະສອນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ.HappyKids ມີບົດບາດສຳຄັນໃນການເຜີຍແຜ່ວິທີການສຶກສອນແບບ ເດັກນ້ອຍເປັນໃຈກາງ ແລະ ຍືນຍັນເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງການໃຊ້ຄອມພິວເຕີໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ.

2. ເຮັດວຽກກ່ຽວກັບຄອມພິວເຕີຢູ່ໃນຫ້ອງຄອມພິວເຕີ.

ການເຮັດວຽກກັບຄອມພິວເຕີຢູ່ໃນຫ້ອງຄອມພິວເຕີສ່ວນຕົວເປັນກິດຈະກຳທີ່ມັກສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວ ຮຽນ. ໃນຫ້ອງຄອມພິວເຕີນີ້, ເດັກນ້ອຍໄດ້ຖືກນຳສະເໜີອຸປະກອນທີ່ທັນສະໄຫມເຊັ່ນ: ຄອມພິວເຕີ, ເຄື່ອງຂະ

ຫຍາຍ. ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ແບບໃໝ່ທີ່ສົມບູນຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຕອບສະໜອງຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ສຳຫຼວດດ້ວຍເຄື່ອງຈັກທີ່ເຂົາເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້, ລວມທັງບາງສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍ.

ກິດຈະກຳຄອມພິວເຕີເປັນການເຊື່ອມໂຍງຂະໜາດນ້ອຍໃນລະບົບຕ່ອງໂສ້ຂອງກິດຈະກຳplay-learning ຂອງເດັກນ້ອຍ, ຫຼືໃນຄຳສັບຕ່າງໆອື່ນໆ, ການນຳໃຊ້ຄອມພິວເຕີເປັນວິທີການໃໝ່ຂອງ play-learning

ໃນບັນດາວິທີການພື້ນເມືອງຈຳນວນຫຼາຍ ແລະ ຮູບແບບຂອງການສຶກສາລະບົບສຳລັບເດັກນ້ອຍ preschool.

ເພື່ອລົງເລິກສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນໃນຄອມພິວເຕີ, ເດັກຕ້ອງການສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນທີ່ອຸດົມສົມບູນ, ສະໜັບສະໜູນໃນການທີ່ຄູອາຈານສ້າງການກະຕຸ້ນໃໝ່ ແລະ ກາລະໂອກາດສຳຫຼວດ ແລະ ນຳໃຊ້ກັບຊີວິດ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄິດ, ປຶກສາຫາລື, ໂຕ້ວາທີ, ສະແດງຄວາມຄິດສ້າງສັນ. , ຮັບຮູ້ແລະຊຸກຍູ້ເຊິ່ງກັນ ແລະກັນ.

ການນຳເອົາເຕັກໂນໂລຢີຂໍ້ມູນຂ່າວສານເຂົ້າໄປໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ, ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເດັກນ້ອຍຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ, ຄູອາຈານກໍຄ່ອຍໆປັບປຸງຄຸນນະວຸດທິຂອງພະນັກງານສິດສອນເຂົ້າເຖິງການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນໃນບັນດາປະເທດໃນພາກພື້ນ ແລະທົ່ວໂລກ.

ດ້ວຍວິທີການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຊີວິດຊີວາ, ມັນຍັງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບຄອມພິວເຕີໂດຍຜ່ານການດຳເນີນງານໂດຍກົງໃນຄອມພິວເຕີການຊ່ວຍເຫຼືອເດັກນ້ອຍເຂົ້າເຖິງເຕັກໂນໂລຢີຂໍ້ມູນຂ່າວສານຫມາຍຄວາມວ່າ ແລະ ຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າເຮັດໃຫ້ບົດຮຽນທີ່ໜ້າຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍຂຶ້ນດ້ວຍວິທີການເຫຼົ່ານີ້ ສາຍຕາໂດຍໃຊ້ຮູບພາບປົກກະຕິ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຊອບແວນີ້ບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມສາມາດຄອມພິວເຕີ, ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວິທີການເລີ່ມຕົ້ນຄອມພິວເຕີ, ຮູ້ວິທີການນຳໃຊ້ບາງໜ້າທີ່ພື້ນຖານເຊັ່ນ: ວິທີການຍ້າຍໜູແລະຮູ້ວິທີການປະຕິບັດເນື້ອຫາໃນ. ຊອບແວ.. ເດັກນ້ອຍເກືອບທຸກຄົນພຽງແຕ່ຕ້ອງຄຸ້ນເຄີຍກັບສິ່ງນີ້ສອງສາມເທື່ອເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະສາມາດເຮັດມັນໄດ້. ການນຳໃຊ້ຊອບແວນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ທີ່ດີກວ່າເນື່ອງຈາກວ່າຊອບແວນີ້ມີຕົວອັກສອນທີ່ສົດໃສມາພ້ອມກັບສຽງ, ຮູບພາບ, ແລະ ວິດີໂອຮູບແຕ້ມ. ຊອບແວຖືກຂຽນຄືກັບເກມສະນັ້ນມັນດຶງດູດເດັກນ້ອຍ.

ການຄົ້ນຄວ້າຂອງມະຫາວິທະຍາໄລສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກນ້ອຍອາຍຸ 2-3 ປີທີ່ມີປະຕິສຳພັນກັບໜ້າຈໍວິດີໂອໃນຕອນຕົ້ນແມ່ນສາມາດປັບຕົວເຂົ້າກັບຄວາມເປັນຈິງໄດ້ໄວຂຶ້ນ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີຜົນກະທົບດ້ານການສຶກສາ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບຊີວິດໃນອະນາຄົດ. ເພື່ອສຳຫຼວດ. ການທົດລອງໃນການຮຽນຮູ້ຕົວອັກສອນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກນ້ອຍທີ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກເຕັກໂນໂລຢີໄດ້ຮຽນຮູ້ໄວຂຶ້ນແລະເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຜິດພາດໜ້ອຍລົງ. ນັກຄົ້ນຄວ້າຕົກລົງເຫັນດີວ່າສອງຊົ່ວໂມງຂອງເຕັກໂນໂລຢີຕໍ່ມື້ແມ່ນເວລາສຳຜັດແລະການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 6 ປີ.

3. ກິດຈະກຳກັບຄອມພິວເຕີໃນມຸມຮຽນ

ປະຈຸບັນ, ບາງບ່ອນທີ່ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂໃນການປະກອບຫ້ອງທົດລອງຄອມພິວເຕີຂອງຕົນໄດ້ສ້າງກິດຈະກຳດ້ວຍເຕັກໂນໂລຢີໃນມຸມຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນ. ຄຽງຄູ່ກັບກິດຈະກຳມວນຊື່ນອື່ນໆ, ເດັກນ້ອຍສາມາດສ້າງກຸ່ມ ຫຼືຫຼິ້ນຢ່າງ

ເປັນອິດສະຫຼະກັບຄອມພິວເຕີຢູ່ທີ່ນີ້. ການເຮັດວຽກກັບຄອມພິວເຕີໃນມຸມສຶກສາແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງກິດຈະກຳທີ່ມ່ວນຊື່ນແລະການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ. ຄຽງຄູ່ກັບກຸ່ມຕົວອັກສອນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້, ເດັກນ້ອຍສາມາດຝຶກການອ່ານ, ການອອກສຽງ ແລະຊອກຫາຄຳສັບຕ່າງໆໃນຄອມພິວເຕີໄດ້. ເດັກນ້ອຍສາມາດອ່ານ, ຝັງການອ່ານແລະປະຕິບັດຕາມປະໂຫຍກໃນແຕ່ລະນິທານເອເລັກໂຕຣນິກ, ເບິ່ງແລະອ່ານເລື່ອງໃນຄອມພິວເຕີທີ່ຟັມອອກເປັນປຶ້ມ. ໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳນີ້, ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສຽງແລະການຂຽນ. ເຂົາເຈົ້າອ່ານປຶ້ມທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນຫຼາຍເທື່ອໃນຄອມພິວເຕີໂດຍອາໄສການກະຕຸ້ນເຕືອນຂອງຮູບພາບ ແລະ ຄວາມຊົງຈຳຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງ. ໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳລວມນີ້, ເດັກນ້ອຍສາມາດຈຳແນກຫນັງສືເອເລັກໂຕຣນິກຈາກປຶ້ມນິທານ. ກັບເມື່ອເຮັດວຽກຢູ່ຄອມພິວເຕີ, ເດັກນ້ອຍມີທັກສະໃນການໃຊ້ຕົວຊີ້ເນົ້າ ແລະ ຮູ້ວິທີຫັນໄປຫາໜ້າໃໝ່ໂດຍການເລືອກລຸກສອນໄປໜ້າ ຫຼື ຄຳວ່າ “ຕັດໄປ” ສຳລັບກິດຈະກຳກັບປຶ້ມນິທານ, ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ວິທີເປີດ ແລະ ຫັນປຶ້ມ. . , ຮູ້ວິທີການຊື້ໄປຫາຄຳທີ່ປະສົມປະສານກັບ "ການອ່ານ" ໂດຍອີງໃສ່ຄຳແນະນຳຂອງຮູບພາບ ພ້ອມກັບການຈື່ຈຳສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນແລະອ່ານໃນຄອມພິວເຕີ. ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງປຶ້ມນິທານ ແລະ ປຶ້ມອິບຸກ. ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈວ່າປຶ້ມທີ່ເຂົາເຈົ້າຖືຢູ່ໃນມືສາມາດອ່ານໄດ້ທຸກບ່ອນ.

ການປະສົມປະສານຂອງປຶ້ມອ່ານໃນຄອມພິວເຕີ ແລະ ເດັກນ້ອຍອ່ານປຶ້ມນິທານຢູ່ຊັ້ນວາງປຶ້ມໃນມຸມຮຽນ ຮູ້ຈະດຶງດູດເດັກນ້ອຍຫຼາຍຄົນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມ. ເດັກນ້ອຍສາມາດປ່ຽນວິທີການອ່ານຫນັງສື, ຝັງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າອ່ານໃນຄອມພິວເຕີເຊັ່ນດຽວກັນກັບການອ່ານດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ຝັງທ່ານອ່ານ.

4. ຄວາມສຳຄັນທາງດ້ານການສຶກສາຂອງການຈັດກິດຈະກຳໃນຫ້ອງຄອມພິວເຕີ ແລະ ການເຮັດວຽກກັບຄອມພິວເຕີໃນມຸມການຮຽນຮູ້

ເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານ (ຄອມພິວເຕີ) ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມສາມາດໃຫມ່ໃນການອ່ານ. ເດັກນ້ອຍສາມາດຊອກຫາເລື່ອງຕ່າງໆຢູ່ໃນອຸປະກອນທີ່ຂໍ້ຄວາມຖືກອ່ານດັງຮູບພາບພ້ອມກັບການເຄື່ອນຍ້າຍຮູບໃນໜ້າຈໍ. ນິທານໃນຮູບແບບສັດຄວນກະຕຸ້ນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງເສີມທັກສະການຮູ້ຫນັງສືໃນຕອນຕົ້ນ. ເລື່ອງອີເລັກໂທຣນິກສາມາດສະແດງຢູ່ໃນໜ້າຈໍສຳລັບຊັ້ນຮຽນທັງຫມົດຫຼືສຳລັບເດັກນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງເພື່ອຝັງ ຫຼື ໃຫ້ເດັກຝັງກັບຫມູ່ເພື່ອນ. ເດັກນ້ອຍອາຍຸຫນ້າທີ່ມີໂອກາດທີ່ຈະໃຊ້ຄອມພິວເຕີມັກຈະເພີດເພີນກັບໂຄງການທີ່ມີການໂຕ້ຕອບ. ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ນຳໃຊ້ກົດລະບຽບຂອງເກມ, ແລະ ຖ້າແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພວກເຂົາຕອບຄຳຖາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທັກສະການອ່ານ, ການຂຽນແລະການຄິດໄລ່ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄອມພິວເຕີສະແດງຂໍ້ຄວາມຊົມເຊີຍຫຼືຄຳສັ່ນລະເສີນ, ພວກເຂົາຈະຕື່ນເຕັ້ນຫຼາຍ. ເດັກນ້ອຍອາຍຸຫນ້າທີ່ມັກບັນດາໂຄງການທີ່ໃຫ້ພວກເຂົາແກ້ໄຂບັນຫາສຳລັບຕົນເອງ, ໃຫ້ພວກເຂົາຈັດຕົວລະຄອນໃນໜ້າຈໍແລະສ້າງຈິນຕະນາການຂອງຕົນເອງ, ແລະ ບັນດາໂຄງການທີ່ແນະນຳພວກເຂົາໃນການແຕ້ມຮູບ, ສີ, ເຮັດບັດວັນເດືອນປີເກີດແລະການເຊື່ອເຊີນ.

ເດັກນ້ອຍມີໂອກາດທີ່ຈະນຳໃຊ້ e-books. ພວກເຂົາເຈົ້າມີຮ່າງກາຍຄົ້ນຫາເລື່ອງ slideshow ແລະ ເປີດມັນໄປຫາໜ້ານັ້ນ. ພວກເຂົາເຮັດ ເຈົ້າສາມາດເລືອກເລື່ອງທີ່ຈະຝັງ ແລະອ່ານໃໝ່ໄດ້. ເລື່ອງນີ້ເຮັດສາມາດສ້າງ

ເພື່ອອ່ານຄໍາສັບໂດຍຄໍາສັບຫຼືເສັ້ນໂດຍແຖວ. ຊອບແວສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍສ້າງຫນັງສືຂອງຕົນເອງໄດ້ ໂດຍການເລືອກລັກສະນະ, ເນື້ອໃນແລະລາຍລະອຽດໃນເລື່ອງແລະຫຼັງຈາກນັ້ນພິມໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນປຶ້ມ.

ຖ້າຄູສອນຮູ້ຈັກຖືເອົາເວລາຫຼິ້ນຄອມພິວເຕີຂອງເດັກນ້ອຍເປັນໂອກາດທີ່ດີເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍໃນການສຶກສາທັກສະການສື່ສານ ແລະ ພຶດຕິກຳທາງສັງຄົມຂອງເດັກ, ເຂົາເຈົ້າສາມາດປະສົບຜົນສໍາເລັດໄດ້ຫຼາຍສົມຄວນ, ເພາະນີ້ເປັນກິດຈະກຳທີ່ໜ້າສົນໃຈ, ເດັກນ້ອຍກໍ່ເຕັມໃຈຍອມຮັບຄໍາຂໍ້ເຊັນ: : ການມອບໝາຍການມອບໝາຍ, ຕົກລົງເຮັດສໍາປະທານ, ລໍຖ້າການລ້ຽວ, ເຮັດຕາມກົດລະບຽບໃນຫ້ອງຮຽນທົ່ວໄປ, ຫຼິ້ນເປັນກຸ່ມ ແລະ ຮຽນຮູ້ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຫຼິ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍຍັງມີໂອກາດຫຼາຍທີ່ຈະພັດທະນາພາສາ, ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ການພັດທະນາມັນສະຫມອງ. ຜົນປະໂຫຍດເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງກັບວິທີການສຶດສອນຂອງຄູ ແລະ ວິທີທີ່ເຂົາເຈົ້າຖາມຄໍາຖາມເຊັ່ນດຽວກັນກັບວິທີການສະໜັບສະໜູນຂອງເຂົາເຈົ້າສໍາລັບເດັກນ້ອຍໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້. ຖ້າເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບໂອກາດໃນການນໍາໃຊ້ຄອມພິວເຕີເພື່ອນໍາສະເໜີແນວຄວາມຄິດ ແລະ ສ້າງຜະລິດຕະພັນດ້ວຍວິທີການໃໝ່ໆເຊັ່ນ: (ການບັນທຶກສຽງ, ການເລົ່າເລື່ອງດ້ວຍຮູບພາບດິຈິຕອລ, ການແຕ້ມຮູບໃນຄອມພິວເຕີ), ຄອມພິວເຕີສາມາດສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາແນວຄິດສ້າງສັນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້. ແລະ ຂຽນຊອບແວການສຶກສາໂດຍທົ່ວໄປແລະ HappyKids ໂດຍສະເພາະໃຫ້ການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນທີ່ມີໂອກາດການຮຽນຮູ້ສໍາລັບເດັກນ້ອຍ, ໂອກາດການຄົ້ນຄວ້າແລະການພັດທະນາວິຊາຊີບສໍາລັບຄູ.

5. ເນື້ອຫາຊອບແວ Happy Kids ເສີມສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານສໍາລັບເດັກອະນຸບານ

Happy Kids ເປັນເຮືອນວັນນະຄະດີ ແລະ ການຂຽນທີ່ໃຊ້ສໍາລັບເດັກນ້ອຍອາຍຸ 4-6 ປີໃນອະນຸບານ. ເມື່ອເຮັດວຽກກັບຊອບແວນີ້, ເດັກນ້ອຍໄດ້ມີໂອກາດໃນການຮຽນຮູ້ເຊັ່ນ: ຮູ້ຈັກກັບຕົວໜັງສືຫວຽດນາມ, ຮຽນອອກສຽງ ແລະ ຮັບຮູ້ໜ້າຕົວໜັງສື, ແລະ ຮູ້ຈັກວິທີຂຽນຕົວໜັງສືໂດຍໃຊ້ວິທີ ແລະ ພື້ນຖານການຂຽນໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສວຍງາມຕາມການປະດິດສ້າງ. ໂຄງການ; ຈຳແນກຕົວອັກສອນທີ່ຄ້າຍຄືກັນໃນຈິດຫມາຍດຽວກັນກຸ່ມ ແລະ ຈັດປະເພດ, ຈັດລຽງຕາມຮູບພາບ; ຈຳແນກສີແລະຂະໜາດພຽງແຕ່ໂດຍຜ່ານຫມູ່ເຜື້ອນ funny; ຝຶກການເລົ່ານິທານໂດຍສະນັ້ນການພັດທະນາທັກສະການນໍາສະເໜີໂດຍຜ່ານຮູບພາບທີ່ສົດໃສ, ສ້າງ postcards ຂອງທ່ານເອງເພື່ອມອບໃຫ້ຝ່ຳນ້ອງແລະຫມູ່ເຜື້ອນ. ເນື້ອຫາໃນ Happy Kids ສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານເດັກນ້ອຍ 5-6 ປີ

- ຮັບຮູ້ແລະອອກສຽງຕົວອັກສອນ
- ຮັບຮູ້ຄໍາສັບຕ່າງໆແລະຄວາມຫມາຍຂອງມັນທີ່ສອດຄ່ອງກັນກັບຮູບພາບ.
- ຝຶກເລືອກແລະອ່ານຄໍາອວຍພອນໂດຍຜ່ານ postcards.
- ຕໍ່ໄປ, ອ່ານເລື່ອງທີ່ມີຕົວອັກສອນໃຫຍ່ທີ່ສອດຄ່ອງກັບຮູບ.

6. ເນື້ອໃນການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານສໍາລັບເດັກນ້ອຍ 5-6 ປີ ເມື່ອນໍາໃຊ້ຊອບແວ

Happy Kids

6.1. ສ້າງນິໄສມັກອ່ານຫນັງສື

ທຸກຄົນຮູ້ວ່າການອ່ານປຶ້ມເປັນສິ່ງສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ແຕ່ຖ້າບໍ່ອ່ານປຶ້ມແມ່ນບໍ່? ທຸກຄົນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າປຶ້ມເປັນເພື່ອນທີ່ດີ, ແຕ່ມີຈັກຄົນທີ່ຫຼີ້ນກັບໝູ່ທີ່ດີນັ້ນໃນແຕ່ລະມື້ ເພາະນອກຈາກລາວແລ້ວ ເຮົາຍັງມີໝູ່ເພື່ອນອີກຫຼາຍຄົນ. ອີງຕາມການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ, ເດັກນ້ອຍທີ່ມີນິໄສການອ່ານຫນັງສືເປັນປະຈຳມີຄວາມສາມາດໃນການຈື່ຈໍາສູງ, ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນແລະຄິດຢ່າງມີເຫດຜົນຫຼາຍໃນກິດຈະກຳຕ່າງໆ.

ການສ້າງນິໄສການອ່ານບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຍາກ ແຕ່ກໍບໍ່ງ່າຍຄືກັນ. ນິໄສນີ້, ຖ້າເກີດຈາກໄວຫນຸ່ມ, ຈະກໍານົດຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຫນັງສືຕະຫຼອດຊີວິດຍາວ. ການອ່ານໃຫ້ເດັກນ້ອຍເປັນສິນລະປະ. ການອ່ານໃຫ້ເດັກນ້ອຍບໍ່ໄດ້ຢຸດຢູ່ທີ່ການອ່ານປະໂຫຍກຈາກຄໍາສັບໄປຫາສຽງ. ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການອ່ານແບບໂຕ້ຕອບແມ່ນວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ລູກຂອງທ່ານມີສ່ວນຮ່ວມກັບຄໍາສັບຕ່າງໆ. ພົວພັນກັບເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບປຶ້ມ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດອ່ານບົດໜຶ່ງ ຫຼື ປຶ້ມໃຫ້ຈົບ, ເຈົ້າຄວນສົນທະນາກັບເຂົາເຈົ້າເປັນປະຈຳກ່ຽວກັບເນື້ອຫາທີ່ເຂົາເຈົ້າອ່ານ. ທ່ານຄວນຖາມຄໍາຖາມງ່າຍໆສິ່ງໆເຊັ່ນ: "ໃນຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າ, ລັກສະນະນີ້ແມ່ນຫຍັງດີ?", "ກະລຸນາສະຫຼຸບເນື້ອຫາທີ່ເຈົ້າໄດ້ອ່ານ?", "ໃນຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າ, ເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງແມ່ນຫຍັງດີ? ຝ່າຍເລື່ອງນີ້, ຂ້ອຍຈະຮຽນຫຍັງໄດ້.. ປຶ້ມທີ່ໜ້າຮັກ ແລະ ເລື່ອງເຄື່ອນໄຫວທີ່ໜ້າສົນໃຈໃນຄອມພິວເຕີທໍາອິດມາໃຫ້ເດັກນ້ອຍເປັນຂອງຫຼິ້ນພິເສດ. ໃນຂະບວນການພົວພັນກັບມັນ, ເດັກນ້ອຍສາມາດມີການເຄື່ອນໄຫວ, ຝັງແລະປະຕິບັດການເລົ່າເລື່ອງທີ່ໜ້າສົນໃຈ. ແລະການອ່ານຈະກາຍເປັນຄວາມຕ້ອງການທໍາມະຊາດຂອງເດັກ. ຄ່ອຍໆ, ຄວາມຮັກຂອງຄົນທີ່ມີຕໍ່ປຶ້ມ, ຮັກການອ່ານ, ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະອ່ານໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ນັ້ນແມ່ນຜື້ນຖານອັນໜັກແໜ້ນໃນການພັດທະນາວັດທະນະທຳການອ່ານໃນທຸກຄົນໃນຕໍ່ໜ້າ.

6.2. ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະສ້າງຄວາມສົນໃຈໃນການອ່ານ

ຄວາມເຂັ້ມແຂງອັນທໍາອິດ ແລະ ຊັດເຈນຂອງຊອບແວແມ່ນການອຸທອນທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງມັນ, ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍໃນການຂຸດຄົ້ນຈາກສີສັນຂອງຮູບພາບ, ຄວາມມ່ວນຂອງຕົວລະຄອນ, ຄວາມຄຸ້ນເຄີຍ, ເຂົ້າໃຈງ່າຍ, ຄວາມໝາຍຂອງ gameplay ແລະ ສຽງທີ່ມ່ວນໄດ້ສ້າງຄວາມດຶງດູດແລະດຶງດູດພິເສດຂອງໂຄງການ. ນີ້ແມ່ນບົດຮຽນທໍາອິດຂອງຄູອະນຸບານເມື່ອຈັດການຮຽນຂອງເດັກເຮົາເຄີຍບັງຄັບໃຫ້ເດັກຮຽນຕາມວິທີທີ່ຜູ້ໃຫຍ່ສອນ, ແຕ່ຊອບແວໄດ້ຍົກບັນຫາຄວາມຮັບຮູ້ຂອງການສອນເດັກຕາມແບບການຮຽນຂອງເດັກສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງວິທີການທີ່ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້: ການເຮັດ, ການເລືອກຂອງຕົນເອງ, ການຕັດສິນໃຈການເລືອກຂອງຕົນເອງແລະຄວາມພໍໃຈ (ດີໃຈ) ກັບຜົນຂອງການເລືອກຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ເມື່ອຫຼິ້ນກັບໂຄງການຄອມພິວເຕີ, ເດັກນ້ອຍມີໂອກາດຫຼາຍທີ່ຈະພັດທະນາດ້ານດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ມັນສະໜອງ, ສັງຄົມ, ອາລົມ, ພາສາແລະມໍເຕີ.ແນວຄວາມຄິດຂອງຕົວອັກສອນ, ຄໍາ, ຕົວເລກ, ການຈັດປະເພດ, ຊ່ອງ, ເວລາ, ແລະ ຮູບຮ່າງແມ່ນຮຽນຮູ້ແບບສຸມໂດຍເດັກນ້ອຍໃນສະຖານະການທີ່ມີຊີວິດຊີວາແລະມີຄວາມໝາຍ. ເດັກນ້ອຍປະຕິບັດຕາມຄໍາແນະນໍາ, ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຄິດ, ເລືອກ, ຕັດສິນ, ສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ, ປະຫລາດໃຈຫຼືດີໃຈກັບຜົນໄດ້ຮັບທີ່ບັນລຸໄດ້, ສືບຕໍ່ຄົ້ນຫາ, ສືບຕໍ່ເພີດເພີນກັບຜົນໄດ້ຮັບໃຫມ່ແລະໃນທີ່ສຸດກໍ່ກາຍເປັນຄວາມຫມັ້ນໃຈແລະ ມີຄວາມສົນໃຈໃນກິດຈະກຳການພັດທະນາພາສາ. ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເພີ່ມຄວາມສາມາດໃນການເອົາໃຈໃສ່ແລະຄິດຢ່າງຈິງຈັງ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງວຽກງານການອ່ານຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ຄວາມຕ້ອງການແລະຜົນປະໂຫຍດມີຄວາມສໍາພັນໃກ້ຊິດ. ຖ້າຄວາມຕ້ອງການການອ່ານມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈໃນວຽກງານສິລະປະ, ຈະດຶງດູດ ແລະ ດຶງດູດຜູ້ອ່ານ, ສ້າງຄວາມສຸກໃຫ້ແກ່ຜູ້ອ່ານ ແລະ ສ້າງຄວາມສົນໃຈໃນການອ່ານ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຄວາມສົນໃຈໃນບາງເນື້ອໃນ, ຫົວຂໍ້ຫຼືປະເພດຂອງຫນັງສືກະຕຸ້ນຄວາມຕ້ອງການອ່ານ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມຕ້ອງກາ ແລະ ຄວາມສົນໃຈໃນການອ່ານແມ່ນປັດໃຈທີ່ກະຕຸ້ນກິດຈະກຳການອ່ານ.

ປະຈຸບັນ, ດ້ວຍການພັດທະນາຢ່າງວ່ອງໄວຂອງເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ຄວາມຕ້ອງການອ່ານ ແລະເບິ່ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນອິນເຕີເນັດແມ່ນສາມາດປະຕິບັດໄດ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເດັກນ້ອຍບໍ່ມີປະສົບການຊີວິດແລະຜົນກະທົບຂອງສະພາບແວດລ້ອມທາງສັງຄົມທີ່ບໍ່ດີສາມາດເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີຄວາມຕ້ອງການການອ່ານທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດແລະບໍ່ດີ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງແນະນໍາເດັກນ້ອຍໃຫ້ອ່ານໃນແງ່ບວກ, ໜ້າສົນໃຈ ແລະ ມີສຸຂະພາບດີ. ໃນຂະບວນການແນະນໍາໃຫ້ເດັກອ່ານ, ຕ້ອງເລືອກເອົາເນື້ອໃນ ແລະ ເລືອກເອົາເລື່ອງທີ່ມີເນື້ອໃນເໝາະສົມກັບລັກສະນະພັດທະນາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເດັກ.

6.3. ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຄໍາສັບຕ່າງໆໂດຍຜ່ານຮູບແຕ້ມ ແລະ ເຂົ້າໃຈກົດລະບຽບທົ່ວໄປໃນກິດຈະກຳການອ່ານ

ໃນຂະບວນການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍຍ້າຍຈາກລະດັບງ່າຍດາຍໄປສູ່ລະດັບສະລັບສັບຊ້ອນ. ເດັກນ້ອຍສາມາດອ່ານໄດ້ໂດຍການຄົ້ນພົບ ແລະຖອດລະຫັດຄໍາສັບທີ່ຂຽນໂດຍການຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຮັບຮູ້ກຸ່ມຕົວອັກສອນ ແລະຕົວເລກ. ຮັບຮູ້ຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງສຽງແລະສັນຍາລັກທີ່ຂຽນ. ເຂົ້າໃຈຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງຄໍາສັບຕ່າງໆແມ່ນປະກອບດ້ວຍກຸ່ມຂອງຕົວອັກສອນແລະຄວາມໝາຍຂອງຄໍາສັບ. ເດັກນ້ອຍສາມາດໃຊ້ຮູບແຕ້ມເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຄໍາສັບຕ່າງໆກໍານົດຄໍາສັບທີ່ປະກອບດ້ວຍຕົວອັກສອນ. ໂດຍຜ່ານການດຳເນີນງານແມ່ນການຟັງ ແລະ ການອ່ານແຕ່ລະປະໂຫຍກທີ່ສອດຄ່ອງກັບຮູບພາບແນະນຳວ່າເດັກນ້ອຍສາມາດຖອດລະຫັດສັນຍາລັກຕ່າງໆການຂຽນ. ຕົວຢ່າງ, ເດັກນ້ອຍສາມາດຮັບຮູ້ຕົວອັກສອນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ a, e, ແລະ b ສະຖານະການປະຕິບັດເມື່ອໄດ້ຍິນປະໂຫຍກ "ເດັກນ້ອຍແລ່ນ" ປາກົດພ້ອມກັບຮູບເດັກນ້ອຍແລ່ນ. ຜ່ານເລື່ອງອິເລັກໂທຣນິກເມື່ອສະຫງົບລົງ, ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈວ່າຄໍາສັບຕ່າງໆປາກົດຂຶ້ນອີກດ້ວຍຮູບແຕ້ມແມ່ນເພື່ອບັນທຶກການກະທຳຂອງຕົວລະຄອນ ແລະ ເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເລື່ອງ. ປຶ້ມທີ່ພິມຄືນ

ເລື່ອງທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ຍິນຢູ່ໃນຫູຂອງເຂົາເຈົ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດຂອງ ຫນັງສືພິມໄດ້, ແລະເດັກນ້ອຍສາມາດຈຳແນກລະຫວ່າງຫນັງສືພິມແລະຫນັງສືເອເລັກໂຕຣນິກ.

ຜ່ານການເຄື່ອນໄຫວຝັງການອ່ານ ແລະ “ອ່ານ” ປຶ້ມທີ່ພິມອອກຈາກແຜ່ນນິທານໃນຄອມພິວເຕີ, ເດັກນ້ອຍ ຈະຄ່ອຍໆຮູ້ເຖິງແນວຄວາມຄິດຂອງປຶ້ມເອເລັກໂຕຣນິກ ແລະ ຫນັງສືພິມທີ່ຂ້ອນຂ້າງຄົບຖ້ວນ, ເດັກນ້ອຍຮູ້ວ່າປຶ້ມ ເອເລັກໂຕຣນິກມີຕົວໜັງສືທີ່ສາມາດອ່ານອອກສຽງໄດ້. ເວລາເປັນພາບເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນໜ້າຈໍ ນິທານຕ່າງໆແມ່ນ ເປັນແບບເຄື່ອນໄຫວເພື່ອກະຕຸ້ນເດັກນ້ອຍໄດ້ງ່າຍ ແລະ ສົ່ງເສີມທັກສະການອ່ານໃນໄວເດັກ, “ປຶ້ມ” ເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກ ຈົດຈຳໂດຍເດັກນ້ອຍພ້ອມກັບການອ່ານ. ປຶ້ມ, ພວກເຂົາສາມາດລະບຸສ່ວນຂອງເລື່ອງທີ່ນຳສະເຫນີແລະເປີດໄປ ຫາໜ້ານັ້ນ.

ນອກເໜືອໄປຈາກການສ້າງທັກສະການອ່ານ, ປຶ້ມເອເລັກໂຕຣນິກ ແລະ ການພິມ, ປຶ້ມທີ່ເຮັດເອງເປັນສ່ວນ ຕົວຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເພີ່ມຄວາມນັບຖືຕົນເອງເມື່ອໃຊ້ຊອບແວ. ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນປຶ້ມອີເລັກໂທຣນິກ ຫຼື ປຶ້ມທີ່ພິມອອກ, ເດັກນ້ອຍສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າປຶ້ມນັ້ນມີຫົວຂໍ້ ແລະ ຊື່ຜູ້ຂຽນທີ່ພິມຢູ່ເທິງໜ້າປົກ, ປຶ້ມແມ່ນສຳລັບ ອ່ານ ແລະ ເດັກນ້ອຍສາມາດຈຳແນກໄດ້ລະຫວ່າງດ້ານເທິງ ແລະ ລຸ່ມສຸດຂອງໜ້າ ແລະ ທັງຫມົດໃນທິດທາງ ດຽວກັນ. ຍ້າຍບາງໜ້າ (ຈາກຂວາໄປຊ້າຍ). ເວລາອ່ານ, ອ່ານຈາກຊ້າຍຫາຂວາ, ອ່ານຈາກເທິງລົງລຸ່ມ...

ການເປີດເຜີຍປຶ້ມອີບຸກ ແລະ ປຶ້ມທີ່ພິມອອກຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ຄວາມເລິກ. ຮູ້ຈັກໂລກອ້ອມຕົວ ເຂົາເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ, ປະກອບເປັນທັກສະທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການຮຽນຮູ້. ເດັກນ້ອຍຮູ້ກົດລະບຽບທົ່ວໄປບາງຢ່າງໃນກົດ ຈະກຳການອ່ານ, ນັ່ງຢູ່ໃນທ່າທີ່ຖືກຕ້ອງ, ອ່ານຈາກຊ້າຍໄປຂວາ, ຈາກເທິງລົງລຸ່ມ, ເດັກນ້ອຍຮູ້ບ່ອນທີ່ຈະເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ບ່ອນທີ່ຈະສິ້ນສຸດ.

6.4. ຝຶກແລະພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ

ການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຫມາຍເຖິງການສ້າງທັກສະການອ່ານສຳລັບເດັກນ້ອຍ. ທັກ ສະການອ່ານແມ່ນປັດໃຈທີ່ສ້າງປະສິດທິຜົນຂອງກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້. ພວກເຮົາສາມາດເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມ ສາມາດໃນການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນການອ່ານໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ເພາະການອ່ານໃຫ້ເດັກສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ພັດທະນາທັດສະນະຄະຕິທີ່ດີຕໍ່ການອ່ານ.

ການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍມີອິດທິພົນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ການສ້າງແລະການພັດທະນາ ທັກສະການອ່ານຢ່າງເປັນທາງການຂອງເດັກນ້ອຍຕໍ່ມາ. ເດັກນ້ອຍສາມາດຮັບຮູ້ວຽກງານໃນລະດັບຕ່າງໆ: ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມປະທັບໃຈຢ່າງແຂງແຮງໃນລາຍລະອຽດແຕ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງວຽກງານຢ່າງເຕັມທີ່, ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງວຽກງານ; ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈ ແລະ ເລິກເຊິ່ງຕໍ່ກັບເນື້ອໃນຂອງວຽກງານ ແລະ ຕ້ອງການປະສົບການໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ດັ່ງນັ້ນ, ຜ່ານການສຳຜັດກັບປຶ້ມເອເລັກໂຕຣນິກ ແລະ ປຶ້ມພິມຂອງ ເດັກນ້ອຍ, ຕ້ອງໄດ້ຝຶກຝົນທັກສະການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ.

ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາທັກສະການຮູ້ໜັງສື ໂດຍເລີ່ມຈາກແນວຄວາມຄິດ ແລະ ປະສົບການທີ່ໃກ້ຊິດ ແລະ ມີຄວາມໝາຍຕໍ່ກັບເຂົາເຈົ້າ. ເດັກນ້ອຍຈະໄດ້ຮູ້ຈັກກັບການຂຽນໃນສະພາບການສະເພາະ ແລະ ຜ່ານກິດຈະ

ກຳປະເພດຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການຝັງການອ່ານ, ການເລົ່າຄົນ, ການສັງເກດຜູ້ອ່ານ... ການມີປະສົບການກັບການຂຽນ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍເປັນທຳມະຊາດ. ການຝຶກອົບຮົມຢູ່ທີ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນການຝຶກອົບຮົມຢ່າງເປັນທາງ ການ ຫຼື ການສອນເດັກນ້ອຍໃຫ້ຮຽນຮູ້ການອ່ານ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນວິທີການບຳລຸງລ້ຽງຄວາມ ປາຖະໜາທີ່ຈະອ່ານ ແລະ ຂຽນ, ແລະ ສະແດງປະຕິສຳພັນກັບສະພາບແວດລ້ອມການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ທັກ ສະໃນການຮັບຮູ້ສັນຍາລັກ ແລະ ສັນຍາລັກຂອງຕົວອັກສອນ, ອ່ານປຶ້ມນິທານຢ່າງສະແດງອອກ, ເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນ ຂອງບົດເລື່ອງ, ແລະ ເຂົ້າໃຈການທຳງານຂອງພາສາເພື່ອຖ່າຍທອດຂໍ້ມູນຂ່າວສານ.

X. ບາງມາດຕະການສຳລັບການນຳໃຊ້ຊອບແວເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມສຸກ

1. ຝັງ ແລະ ອ່ານເລື່ອງອີເລັກໂທຣນິກ, ຜັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈຜ່ານການຝັງແບບມີທິດ-ຄິດ

ຈຸດປະສົງ: ການໄດ້ຮັບຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ຫຼື ຝັງ ແລະ ເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມແມ່ນຫນຶ່ງໃນເປົ້າຫມາຍ ຕົ້ນຕໍຂອງໂຄງການການອ່ານ. ເມື່ອເດັກອະນຸບານຝັງເລື່ອງທີ່ອ່ານ, ຄວາມເຂົ້າໃຈແມ່ນຂະບວນການ. ສະນັ້ນເມື່ອ ຍັງອ່ານເພີ່ມຄວາມຮູ້ຜື້ນຖານ ແລະ ໃຫ້ຈຸດປະສົງຂອງກິດຈະກຳການຝັງເລື່ອງ? ໃຫ້ເດັກນ້ອຍກ່ຽວຂ້ອງກັບ ລັກສະນະກັບ

ປະສົບການຊີວິດຈິງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບຄຳຖາມແບບນີ້, ເຈົ້າສາມາດຖາມເຂົາເຈົ້າໃຫ້ເກີດຄຳ ຖາມໄດ້.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ຝັງເລື່ອງທີ່ອ່ານດ້ວຍການຂັດຂວາງບໍ່ຫຼາຍປານໃດ: ໃຫ້ເດັກສັງເກດເບິ່ງຮູບພາບຊ້າໆເມື່ອເຂົາ ເຈົ້າຝັງເລື່ອງທີ່ກຳລັງອ່ານ ຄູ່ຈະຢຸດພຽງໜຶ່ງຫຼືສອງເທື່ອເມື່ອຮູບກຳລັງຈະຍ້າຍໄປຫາດ້ານໃໝ່ເພື່ອໃຫ້ຄຳຄິດເຫັນ, ປະເມີນ ແລະຖາມຄຳຖາມ. ເລື່ອງບໍ່ຄວນຖືກລົບກວນເຂົ້າໄປໃນການສົນທະນາຫຼາຍ, ການສົນທະນາຄວນຈະມີ ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກອ່ານເລື່ອງ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ຜ່ານຮູບພາບ. ຄຳຕອບແບບຈຳລອງຫຼືຄຳຕອບທີ່ແນະ ນຳເພື່ອນຳພາເດັກນ້ອຍໃຫ້ຄິດແລະເອົາໃຈໃສ່ກັບຈຸດປະສົງພິເສດຂອງ "ການຝັງແບບຊີ້ນຳແລະການກະທຳທີ່ຄິດ: ການຮັບຮູ້ລຳດັບເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນແລະຄາດຄະເນເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເລື່ອງ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ປຶກສາຫາລືຫຼັງຈາກການຝັງເລື່ອງ: ຂອບເຂດຂອງການສົນທະນາອາດຈະຖືກແນະນຳໂດຍ ຫົວຂໍ້ຫຼືຈຸດປະສົງຂອງການຝັງເລື່ອງ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍໄດ້ເບິ່ງ ແລະ ຝັງນິທານຈົບແລ້ວ, ເພື່ອທົດສອບຄວາມຮັບຮູ້ ເຂົ້າໃຈຄວາມຄືບໜ້າຂອງເລື່ອງ, ຄູ່ຖາມເປັນລະບົບຄຳຖາມຕາມລຳດັບຂອງເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ. ຕົວຢ່າງ: "ເຈົ້າຫາ ກໍໄດ້ຍິນເລື່ອງໃດ?", ເລື່ອງແມ່ນຫຍັງ?..."

ຫຼັງຈາກການສົນທະນາສຳເລັດສົມບູນ, ຄູ່ອາຈານໃຫ້ເດັກນ້ອຍເລົ່າເລື່ອງທີ່ມີຮູບແຕ້ມ. ມັນເປັນໄປໄດ້ສຳ ລັບເດັກນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ຈະເລົ່ານິທານໃຫ້ທຸກຄົນໃນຫ້ອງຮຽນລວມກັບການຄາດຄະເນໃນຫນ້າຈໍຫຼືສຳລັບ ເດັກນ້ອຍທີ່ຈະເລົ່າເປັນກຸ່ມທີ່ມີຮູບແຕ້ມໃນປຶ້ມນິທານ. ການນຳໃຊ້ຮູບແຕ້ມແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນ ການຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈື່ຈຳລຳດັບເລື່ອງ.

ເງື່ອນໄຂການປະຕິບັດ:

- ສ້າງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃຫ້ກັບເດັກນ້ອຍກ່ອນທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳ.
- ສ້າງໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ຕອບຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າ.
- ກະກຽມຕຳແໜ່ງທີ່ສະດວກສຳລັບເດັກນ້ອຍໃນການສັງເກດຄຳເວົ້າ ແລະ ຝັງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າອ່ານຜ່ານຫນ້າຈໍການຄາດຄະເນ.
- ຄອມພິວເຕີ, ເລື່ອງທີ່ເໝາະສົມ. ຖ້າເລື່ອງຍາວ, ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງຊ້າໆ ແລະ ສັງເກດໂດຍໃຊ້ຮູບພາບ.

2. ໃຫ້ເດັກນ້ອຍພົວພັນກັບຕົວລະຄອນໃນຊອບແວ Happy Kids

ຈຸດປະສົງ: ກິດຈະກຳຂອງການເລົ່າເລື່ອງມີຜະລັດທີ່ກິດຈະກຳການຝັງແລະການອ່ານນິທານບໍ່ສາມາດມີ, ມັນເຮັດໃຫ້ນັກເລົ່າເລື່ອງສາມາດສ້າງທັກສະໄດ້ຢ່າງເສລີ. ສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນທີ່ບໍ່ມີຄຳສັບພຽງພໍທີ່ຈະສະແດງຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນຫຼາຍສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະເລືອກເອົາຮູບພາບ, ຕົວລະຄອນ, ແລະສ້າງປຶ້ມນິທານເພື່ອສະແດງຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເດັກນ້ອຍຈະພັດທະນາຈິນຕະນາການ ແລະແນວຄິດຢ່າງມີເຫດຜົນດີຂຶ້ນເມື່ອເຂົາເຈົ້າມີອິດສະລະໃນການສ້າງສັນ ແລະສ້າງເລື່ອງລາວຂອງຕົນເອງ.

ເນື້ອໃນ: ເດັກນ້ອຍອະນຸບານສາມາດພົວພັນກັບຕົວລະຄອນໃນເລື່ອງການເລົ່າເລື່ອງສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊອບແວ Happy Kids ໂດຍການບັນທຶກພາບປະກອບ ແລະ ພາສາການເລົ່າເລື່ອງຂອງເດັກນ້ອຍຈະກາຍເປັນເລື່ອງເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີຊີວິດຊີວາທັນທີ. ຊອບແວນີ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍປ່ຽນເລື່ອງຕາມສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຈັດລະບຽບ ແລະ ຈິນຕະນາການ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຄູສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍບັນທຶກຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຊິ່ງສາມາດພິມອອກເພື່ອສ້າງປຶ້ມຂອງຕົນເອງໄດ້. ການເສີມສ້າງທັກສະການອ່ານອິເລັກໂທຣນິກ ແລະ ປຶ້ມທີ່ເຮັດດ້ວຍຕົນເອງ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເພີ່ມຄວາມນັບຖືຕົນເອງ ເມື່ອເລືອກໂອກາດໃນການນຳໃຊ້ຊອບແວທີ່ຫຼາກຫຼາຍ.

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ນາງສະແດງໃຫ້ເດັກນ້ອຍລັກສະນະໃນການອອກກຳລັງກາຍເລົ່ານິທານ Happy Kids, ທ່ານສາມາດເຮັດວຽກກັບລູກຂອງທ່ານເພື່ອຈັດແຈງແລະເລືອກຮູບພາບສຳລັບປະໂຫຍກເລື່ອງແລະຝັງເນື້ອໃນເລື່ອງທັງຫມົດກ່ຽວກັບຊອບແວ ຄູສິນທະນາກັບເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບລັກສະນະຕ່າງໆ ແລະ ໃຫ້ຄຳແນະນຳໃຫ້ເດັກນ້ອຍເລືອກ ແລະຈັດລຽງເລື່ອງຕາມຄວາມມັກຂອງເຂົາ. ເດັກນ້ອຍສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອສ້າງເລື່ອງລາວແລະອ່ານມັນຄືນສູ່ຊັ້ນຮຽນທັງຫມົດ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ແບ່ງເດັກອອກເປັນກຸ່ມເພື່ອປຶກສາຫາລື ແລະ ສ້າງນິທານຕາມຄວາມມັກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກເດັກນ້ອຍສ້າງເລື່ອງຮ່ວມກັນ, ພວກເຂົາຝັງມັນເວົ້າຄືນມັນນິທານປະກອບດ້ວຍຫຼາຍປະໂຫຍກທີ່ງ່າຍຕໍ່ການຈັດກຸ່ມແລະເຮັດຊຳເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດອ່ານເລື່ອງທີ່ເຂົາເຈົ້າສ້າງສຳລັບຕົນເອງ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ພິມບົດເລື່ອງທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ສ້າງເປັນປຶ້ມຂະໜາດນ້ອຍ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍມີຄວາມຮັກແພງ ແລະ ມີຄວາມຮັກແພງປຶ້ມ, ເຂົາເຈົ້າມີທ່າທີທີ່ຈະພັດທະນາທັດສະນະຄະດີໃນການອ່ານ. ນອກເໜືອໄປຈາກການຝັງການອ່ານ, ເດັກນ້ອຍຍັງຕ້ອງໃຊ້ເວລາສຳຫຼວດປຶ້ມ. ການເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດຂອງປຶ້ມແມ່ນເປັນຈຸດສຳຄັນໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້ການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ.

ເງື່ອນໄຂການປະຕິບັດ:

- ມີພື້ນທີ່ໃຊ້ງານກວ້າງຂວາງ.
- ສ້າງຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳ.
- ອຸປະກອນເຊັ່ນຄອມພິວເຕີເຮັດວຽກໄດ້ດີຕະຫຼອດກິດຈະກຳ.
- ຜະລິດຕະພັນທີ່ສ້າງໂດຍເດັກນ້ອຍຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮັກສາໄວ້.
- ຄູສອນໃຫ້ກະຕຸກຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳສະເໝີ.

3. ຝຶກກິດຈະກຳການອ່ານໃຫ້ຄ່ອງແຄ້ວກັບເດັກນ້ອຍ Happ

ຈຸດປະສົງ ເມື່ອເດັກນ້ອຍອ່ານຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ, ເຂົາເຈົ້າສາມາດຖອດລະຫັດຂໍ້ຄວາມອັດຕະໂນມັດ ແລະ ຖືກຕ້ອງການອ່ານຊ້ຳຄືນ, ຊຸກຍູ້ການອ່ານເອກະລາດ, ເດັກນ້ອຍສາມາດຫມັ້ນໃຈໃນເວລາອ່ານອ່ານ ແລະ ເຮັດຊ້ຳແຕ່ລະປະໂຫຍກທີ່ຄຸ້ນເຄີຍດ້ວຍຮູບປະກອບບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄຳແນະນຳຄອມພິວເຕີ. ໃນເວລາທີ່ເລື່ອງໜຶ່ງຄຳທີ່ຂຽນຖືກອ່ານອີກເທື່ອໜຶ່ງແລະອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ມັນກາຍເປັນທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ ແລະ ສະດວກສະບາຍນອກຈາກນັ້ນ, ການອ່ານ ຊ້ຳຄືນຍັງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາການຮັບຮູ້ຄຳສັບຕ່າງໆກ່ຽວກັບຂໍ້ຄວາມ ແລະ ປຶ້ມທີ່ພົບອອກ.

ເນື້ອໃນ: ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວເດັກນ້ອຍອະນຸບານບໍ່ສາມາດອ່ານຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວໄດ້ຢ່າງດຽວ, ແຕ່ໃນຖານະຜູ້ຝັງພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດກິດຈະກຳການອ່ານຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ. ການອ່ານແບບຮຽນແບບທີ່ບັນທຶກໄວ້ຈະເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ຈັງຫວະ, ຈັງຫວະ, ແລະ ການສະແດງອອກທາງດ້ານອາລົມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ.

ວິທີການດຳເນີນການ: ຂັ້ນຕອນທີ 1: ກະກຽມ

- ຄູກະກຽມຄອມພິວເຕີ, ແຟ່ນ Happy Kids, ແລະເລື່ອງອິເລັກໂທຣນິກຈຳນວນໜຶ່ງ.
- ການບັນທຶກ CD ຂອງເນື້ອໃນເລື່ອງ

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ຝັງແລະອ່ານອີກເທື່ອໜຶ່ງ

ໃຫ້ເດັກນ້ອຍນັ່ງເປັນກຸ່ມແລະຫຼິ້ນເກມຮ່ວມກັນເພື່ອອອກສຽງຕົວອັກສອນ, ອ່ານຄຳທີ່ມີຕົວອັກສອນນັ້ນ, ແລະ ເວົ້າຄືນປະໂຫຍກທີ່ມີຕົວອັກສອນແລະຄຳສັບທີ່ພຽງແຕ່ອ່ານ. ໃຫ້ເດັກເລືອກຕົວໜັງສືແລະຝັງສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າເວົ້າ, ແລ້ວອ່ານແຖວນັ້ນອີກ. ທຳອິດໃຫ້ເດັກອ່ານພ້ອມໆກັນແລ້ວອ່ານພ້ອມກັນອີກ. ກິດຈະກຳນີ້ແມ່ນປະຕິບັດຫຼາຍຄັ້ງຕໍ່ອາທິດ.

ກົງກັນຂ້າມ, ຄູສອນບັນທຶກຂໍ້ຄວາມນັ້ນດ້ວຍຮູບແຕ້ມແລະແຂວນໄວ້ຢູ່ແຈ້ງສະໝຸດຂອງຫ້ອງ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ເສີມຂະຫຍາຍ ແລະຝຶກຝົນການອ່ານເປັນປະຈຳ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ຝັງ CDs ເລື່ອງເອເລັກໂຕຣນິກ.

ຄູສອນຈັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍເລືອກນິທານຕາມຫົວຂໍ້ທີ່ຕົນກຳລັງຮຽນ, ເລີ່ມຕົ້ນຈາກຄອມມິກຼາຍໆໃນຊອຟແວ, ຂໍໃຫ້ເດັກນ້ອຍສ້າງເນື້ອໃນເລື່ອງຕາມຄວາມມັກຕາມຮູບ, ລໍຖ້າແນວຄວາມຄິດ ແລະ ອ່ານຕາມບົດສິນທະນາ. ທີ່ປະກົດວ່າຫນຶ່ງຫຼັງຈາກທີ່ອື່ນ. ໃນທີ່ສຸດເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບມັນ

ເງື່ອນໄຂການປະຕິບັດ

- ຄູຄວນເອົາໃຈໃສ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານເປັນເອກະລາດ ແລະ ແບ່ງປັນໃຫ້ໝູ່ເພື່ອນໃນເວລາອ່ານ.
- ໃຊ້ອຸປະກອນຊ່ວຍສາຍຕາຕະຫຼອດຂະບວນການອ່ານເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ.
- ໃຫ້ເດັກຝຶກອ່ານບົດສິນທະນາໃນເລື່ອງຊ້າງ, ອ່ານຄຳສັບດ້ວຍຮູບ.

4. ຝັງ ແລະ ອ່ານເລື່ອງຕ່າງໆໃນແງບວກກັບ Happy Kids

ເປົ້າໝາຍ: ການອ່ານນິທານ (ອ່ານດັງໆ) ຈະມີຜົນດີ ຖ້າເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ຕອບສະໜອງໃນແງບວກ. ເດັກນ້ອຍຝັງການອ່ານຜ່ານເທບ ແລະ ຮູບພາບຫຼາຍຄັ້ງຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາຈື່ຈຳ ແລະ ເບິ່ງການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງການກະທຳ ແລະ ຄຳເວົ້າ. ເລື່ອງທີ່ອ່ານຊ້າໆຈະຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກຮູ້ຈັກປຶ້ມ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າອ່ານດ້ວຍຕົວເອງ. ການອ່ານແບບໂຕ້ຕອບແມ່ນກິດຈະກຳໜຶ່ງທີ່ກະຕຸ້ນຄວາມຄິດ. ຜ່ານຂະບວນການນີ້, ການເຊື່ອມຕໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນສະໜອງຂອງເດັກ. ເດັກນ້ອຍຕ້ອງການການເຊື່ອມຕໍ່ເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອຮຽນຮູ້ໃນລະດັບທີ່ສູງຂຶ້ນ. ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຮູບພາບ (ເບິ່ງ) ແລະ ພາສາເວົ້າ (ຟັງ) ເຮັດໃຫ້ມັນງ່າຍຂຶ້ນສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງເນື້ອຫາ.

ເນື້ອໃນ: ເພື່ອໃຫ້ມີການຕອບສະໜອງໃນທາງບວກຈາກເດັກນ້ອຍໃນເວລາທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການອ່ານນິທານຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄູສອນຮູ້ຈັກນຳໃຊ້ກິດຈະກຳທີ່ສະໜັບສະໜູນເຊິ່ງກັນແລະກັນ: ແຮງບັນດານໃຈຫນ້າສົນໃຈແລະສ້າງຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນໃນເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບການອ່ານນິທານ; ກິດຈະກຳທີ່ຫນ້າຕື່ນເຕັ້ນໃນເວລາທີ່ອ່ານເພື່ອຮັກສາຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງການອ່ານແລະກິດຈະກຳຫຼັງຈາກອ່ານນິທານເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດສິນທະນາ ແລະຕອບສະໜອງຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນ.

ວິທີການດຳເນີນການ ຂັ້ນຕອນທີ 1: ເລືອກເລື່ອງ

ຄູຕ້ອງອ່ານປຶ້ມຕະຫລົກດ້ວຍຕົນເອງເພື່ອຮູ້ວ່າມັນເໝາະສົມສຳລັບເດັກນ້ອຍ 5-6 ປີ. ຖາມຕົວທ່ານເອງຄຳຖາມຕໍ່ໄປນີ້:

- ເນື້ອໃນເລື່ອງແມ່ນງ່າຍທີ່ຈະຮັບຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈ?
- ພາສາແມ່ນຍາກເກີນໄປຫຼືງ່າຍເກີນໄປ.
- ຄວາມຍາວຂອງເລື່ອງແມ່ນເໝາະສົມສຳລັບກຸ່ມນ້ອຍຫຼືກຸ່ມໃຫຍ່ບໍ່?
- ເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງແມ່ນເໝາະສົມກັບຫົວຂໍ້ບໍ່?

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ກະກຽມ CD ກັບເລື່ອງທີ່ເລືອກ: ກ່ອນຈະໃຫ້ເດັກຝັງອ່ານແລະເບິ່ງ CD, ຄູເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການບອກເດັກນ້ອຍວ່າ: "ໃຫ້ເບິ່ງຮູບພາບໃນຫນ້າຈໍ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍເດົາວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນກັບຕົວອັກສອນໃນເລື່ອງນີ້, ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄາດຄະເນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ. ຄູຊີ້ໃສ່ຊື່ຂອງເລື່ອງ ແລະອ່ານມັນດັງໆ, ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງເລື່ອງທີ່ອ່ານຜ່ານ CD ຫຼືອ່ານຄຳທີ່ປາກົດກັບຮູບພາບໂດຍກົງ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງການອ່ານບວກກັບການເບິ່ງຮູບພາບໃນ CD ຫຼື ຄູອາຈານອ່ານນິທານທີ່ຝົມໂດຍກົງກັບເດັກນ້ອຍ. ໃນຂະນະທີ່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງການອ່ານ, ຄູສາມາດໃຊ້ຮູບພາບຫຼືໃຊ້ຄືນໃຫມ່ໃນແຕ່ລະວັກຂອງເລື່ອງເພື່ອຖາມຄຳຖາມກ່ຽວກັບເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນວຽກງານ ແລະ ອະທິບາຍຄຳສັບທີ່ຍາກ.

ຂັ້ນຕອນທີ 4: ປຶກສາຫາລືຫຼັງຈາກທີ່ສຸດຂອງເລື່ອງໂດຍການຖາມເດັກນ້ອຍຄໍາຖາມເປີດ, ສໍາລັບການຍົກຕົວຢ່າງ, "ເຈົ້າມັກຫຍັງທີ່ສຸດໃນເລື່ອງ", "ຖ້າຫາກວ່າທ່ານເປັນຕົວອັກສອນໃນເລື່ອງ, ເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດ? ...

ຂັ້ນຕອນທີ 5: ຈັດຕັ້ງເດັກນ້ອຍເພື່ອຈັດຮູບພາບເລື່ອງຢູ່ໃນລໍາດັບ

ເດັກນ້ອຍເບິ່ງຮູບພາບແລະສົນທະນາກັບກັນແລະກັນກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງເສີມສ້າງແລະບໍາລຸງລ້ຽງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ. ອາຈານ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ. ນິທານທີ່ອ່ານຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ ມີຜົນກະທົບອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃນການຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ. ເດັກນ້ອຍສາມາດທົບທວນປຶ້ມໄດ້ຢ່າງໝັ້ນໃຈ ແລະອ່ານມັນດ້ວຍຕົນເອງ.

ເງື່ອນໄຂການປະຕິບັດ:

- ຄູ່ເຂົ້າໃຈຈິດຕະວິທະຍາຂອງເດັກນ້ອຍເພື່ອເຮັດຄໍາຮ້ອງຂໍທີ່ເໝາະສົມ.
- ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າໃນກິດຈະກຳ.
- ສ້າງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃຫ້ກັບເດັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງການຟັງ ແລະອ່ານປຶ້ມອີບຸກ.
- ກະກຽມ CD ທີ່ມີສຽງດີ.

ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນໃນກິດຈະກຳການອ່ານເປັນປະຈຳ.

5. ສ້າງປຶ້ມຝົມຈາກຊອບແວ Happ Kids ແລະເລື່ອງອິເລັກໂທຣນິກ

ຈຸດປະສົງ: ເລື່ອງທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ຍິນຢູ່ໃນແຜ່ນຊີດີໄດ້ຖືກຝົມອອກເປັນປຶ້ມ. ສັນຍາລັກສະແດງໃຫ້ເຫັນຂອງໂລກອ້ອມຂ້າງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນຫນັງສືທີ່ປະກອບດ້ວຍຂໍ້ມູນຂ່າວສານຈຳນວນຫຼາຍແລະຫນັງສືຫົວຂໍ້. ເດັກນ້ອຍບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດຟັງແລະສັງເກດຮູບພາບໃນຫນ້າຈໍ, ແຕ່ຍັງຖືແລະເບິ່ງເລື່ອງ ແລະ ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບໂລກອ້ອມຮອບເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນເຈ້ຍໃນແຈຂອງຫ້ອງສະຫມຸດໄດ້. ເດັກນ້ອຍຟັງການອ່ານ ແລະ ຊີ້ໄປຫາແຕ່ລະຄໍາທີ່ເຂົາເຈົ້າອ່ານ. ດັ່ງນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍສາມາດຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຮູບແຕ້ມ ແລະ ການຂຽນ, ທິດທາງຂອງການອ່ານ ແລະ ການຂຽນແມ່ນຈາກຂວາຫາຂວາ, ຈາກເທິງຫາລຸ່ມ. ເດັກເຂົ້າໃຈວ່າປຶ້ມແມ່ນເພື່ອອ່ານ, ສາມາດຫັນໜ້າໄປໃນທິດທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ຮູ້ວ່າໜ້າຈະອ່ານຈາກໜ້າໃດ... ດ້ວຍປຶ້ມໃຫຍ່, ເດັກນ້ອຍສາມາດສັງເກດບາງສ່ວນຂອງປຶ້ມໄດ້ເຊັ່ນ: ໜ້າປົກ, ຊື່, ຊື່ຜູ້ຂຽນ. ການເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດຂອງປຶ້ມແມ່ນເປັນຈຸດສໍາຄັນໃນຂະບວນການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍໄດ້ຍິນມັນອ່ານເລື້ອຍໆໃນຄອມພິວເຕີ, ມັນຈະໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານຂໍ້ຄວາມ ຫຼືເລື່ອງລາວທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກ ແລະ ຊົມເຊີຍແກ້ໄຂພຶດຕິກຳການອ່ານຂອງຜູ້ໃຫຍ່ໃນເວລາຖືປຶ້ມ.

ເນື້ອໃນ: ເມື່ອເລື່ອງ ຫຼື ຂໍ້ມູນຕ່າງໆກ່ຽວກັບໂລກອ້ອມຕົວເດັກໄດ້ຟັງ ແລະ ເບິ່ງຫຼາຍຄັ້ງໃນຄອມພິວເຕີ, ມັນຈະກາຍເປັນທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ ແລະ ສະບາຍໃຈ, ຄືກັບການຟັງເພງທີ່ຮູ້ຈັກ. ນອກເໜືອຈາກຄວາມຄຸ້ນເຄີຍ, ການຖືຫນັງສືທີ່ມີເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງແລະຮູບພາບຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາການຮັບຮູ້ຂອງຄໍາສັບຕ່າງໆ, ຂໍ້ຄວາມທີ່ຝົມ, ແລະ ໜັງສື. ເດັກນ້ອຍສາມາດເອົາປຶ້ມມາອ່ານໄດ້ທຸກເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເປີດຄອມພິວເຕີເພື່ອເບິ່ງເລື່ອງ ຫຼື ເນື້ອຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫົວຂໍ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າກໍາລັງຮຽນ.

ເມື່ອສະແດງປຶ້ມເດັກນ້ອຍ, ຄູສອນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊີ້ໄປຫາຄຳທີ່ເຂົາເຈົ້າອ່ານ. ເມື່ອແນະນຳປຶ້ມໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າກັບຄວາມຫມາຍຂອງຄຳສັບຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຮູບ ພາບແລະຄຳສັບ, ການອ່ານແລະການຂຽນຈາກຊ້າຍຫາຂວາ, ເທິງລົງລຸ່ມ. ແນະນຳພາກສ່ວນຂອງປຶ້ມ: ຫນ້າປົກ, ຊື່ເລື່ອງ, ຊື່ຜູ້ຂຽນ. ອ່ານແລະອ່ານຄືນເລື່ອງທີ່ເດັກນ້ອຍມັກຫຼາຍຄັ້ງ, ອ່ານຂໍ້ມູນໃນປຶ້ມຫົວເລື່ອງເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ ເດັກນ້ອຍ "ອ່ານຄືນ" ຂໍ້ຄວາມທີ່ເຂົາເຈົ້າຈື່.

ວິທີການດຳເນີນການ

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ເລືອກ 2-3 ເລື່ອງໃນຄອມພິວເຕີແລະກະກຽມຫນັງສືກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫຼົ່ານັ້ນ. ເລືອກເລື່ອງທີ່ ຄາດເດົາໄດ້ ເລື່ອງທີ່ຄາດເດົາໄດ້ແມ່ນເຫມາະສົມສຳລັບປະສົບການການອ່ານຮ່ວມກັນເພາະວ່າພວກເຂົາຊັກຊວນ ເດັກນ້ອຍໃຫ້ຄາດເດົາສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໄປ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ຄູໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງການອ່ານ ແລະ ແນະນຳໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮັບຮູ້ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບປຶ້ມນາງ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງການອ່ານໂດຍການໃຫ້ລູກຝັງປະສົມປະສານກັບການເບິ່ງຮູບເຄື່ອນທີ່ດ້ວຍຄຳສັບໃນຈໍສະແດງ ພາບຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບສອງສາມເທື່ອ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດເຫັນວິທີອ່ານເທື່ອລະໜ້າ, ອ່ານຈາກຊ້າຍໄປຂວາ, ອ່ານຄຳສັບ. ເສັ້ນເທິງຫາເສັ້ນລຸ່ມ. ເມື່ອນິທານກາຍເປັນທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ, ນາງສະແດງໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ວ່າເລື່ອງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ ພຽງແຕ່ສະແດງຢູ່ໃນຫນ້າຈໍເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງສະແດງຢູ່ໃນປຶ້ມນິທານ ແລະ ສາມາດອ່ານກັບເດັກນ້ອຍໂດຍໃຊ້ປຶ້ມ ເຫຼົ່ານັ້ນ. ເມື່ອອ່ານ, ນາງສະແດງໃຫ້ເດັກນ້ອຍແຕ່ລະແຖວທີ່ສອດຄ່ອງກັບການອ່ານ. ບາງທີນາງເປັນຜູ້ບັນຍາຍ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍອ່ານນຳກັນ. ໃນລະຫວ່າງການອ່ານແຕ່ລະຄືນ, ນາງຈຳເປັນຕ້ອງເນັ້ນຫນັກໃສ່ແນວຄວາມຄິດຂອງ ຫນັງສືໃນທຸກໆກໍລະນີ. ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ເມື່ອພວກເຂົາເລີ່ມອ່ານແຕ່ລະຫນ້າ, ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຂໍ້ຄວາມທີ່ ພິມ ແລະ ຮູບພາບ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກກັບປຶ້ມ: ເມື່ອເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ຄຸ້ນເຄີຍຂອງເດັກນ້ອຍ, ນາງກໍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ອ່ານນຳກັນ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເບິ່ງ ແລະ ຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າເມື່ອເຂົາເຈົ້າປະສົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ນາງ ຖາມຄຳຖາມເດັກນ້ອຍເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບຫນັງສືໄດ້ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຕົວຢ່າງ, ເຈົ້າອ່ານເລື່ອງໃດ? ຊື່ເລື່ອງຢູ່ໃສ?, ຊື່ຜູ້ຂຽນຢູ່ໃສ?... ເຈົ້າອ່ານປຶ້ມຫຍັງ? ປຶ້ມເລື່ອງຫຍັງ?...

ຂັ້ນຕອນທີ 4: ຄໍາຮຽວກັນ: ຫຼັງຈາກແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກກັບປຶ້ມ, ນາງຖາມຄຳຖາມເພື່ອເສີມສ້າງແນວ ຄວາມຄິດກ່ຽວກັບປຶ້ມສຳລັບເດັກນ້ອຍ

ເງື່ອນໄຂການປະຕິບັດ:

- ຄູກະກຽມບົດເລື່ອງອິເລັກໂທຣນິກທີ່ເລືອກໄດ້ດີ
- ຈັດສະຖານທີ່ທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຮັດກິດຈະກຳ
- ເດັກນ້ອຍມີປະສົບການກັບກິດຈະກຳການອ່ານ, ຄູອາຈານຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້ຫນັງສືເອເລັກໂຕຣນິກແລະ ຫນັງສືພິມ.

6. ສ້າງອະລະບ້ຳທີ່ມີຫົວຂໍ້ຈາກເກມທີ່ມີ Happy Kids

ຈຸດປະສົງ: ໃນກິດລະບຽບຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງບົດບາດຂອງການສອນເດັກນ້ອຍເວົ້າການຂຽນ. ເມື່ອປຽບທຽບກັບການປາກເວົ້າ, ການປາກເວົ້າທີ່ຂຽນມີລັກສະນະພິເສດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການເຂັ້ມງວດກວ່າ. ໂດຍບໍ່ມີການເຂົ້າຮ່ວມຂອງສະຖານະການການສື່ສານ, ອົງປະກອບຂອງຂໍ້ຄວາມທີ່ມີລັກສະນະໃກ້ຊິດກວ່າ. Pedagogues ຍືນຍັນເປັນກິດລະບຽບປະສິດທິຜົນຂອງການປາກເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍຂຶ້ນກັບການສອນແບບປະສົມປະສານຂອງປາກເວົ້າ ແລະ ການຂຽນຂອງຄູກັບເດັກນ້ອຍ. ຜ່ານນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍຈະຮູ້ຈັກວິທີຂຽນ ແລະ ອ່ານພາສາຫວຽດນາມ. ວິທີການນີ້ແມ່ນການນຳໃຊ້ກິດລະບຽບນັ້ນ.

ເນື້ອໃນ: ຄູອາຈານຊ່ວຍປະຢັດວຽກງານຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຮ່ວມກັນກັບເດັກນ້ອຍເຮັດໃຫ້ອັລບັມຂອງຮູບພາບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫົວຂໍ້ຂອງການສຶກສາຂອງເດັກນ້ອຍ. ພິມຮູບພາບທີ່ມີຄຳຄິດເຫັນທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ສ້າງແລະຫຼິ້ນໃນຄອມພິວເຕີ, ຫຼັງຈາກນັ້ນອ່ານຄືນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສຳລັບການສະແດງອອກ. ຄູຕ້ອງໃຫ້ຄຳຄິດເຫັນ ແລະ ການປະເມີນທີ່ຕ້ອງກະຕຸ້ນ, ຊຸກຍູ້ ແລະ ສ້າງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດແກ້ໄຂຄວາມຜິດພາດ ແລະ ມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນເວລາສ້າງຜະລິດຕະພັນຜ່ານກິດຈະກຳກັບ Happy Kids.

ວິທີການດຳເນີນການ: ຂັ້ນຕອນທີ 1: ເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນຢູ່ໃນເຄື່ອງຕາມແຕ່ລະຂັ້ນໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນກັບກຸ່ມຂອງຕົວອັກສອນ, ຊອກຫາຕົວອັກສອນໃນຄຳສັບຕ່າງໆແລະປະໂຫຍກທີ່ມີຮູບປະກອບ. ຝຶກພັນລະນາຄືນໂດຍໃຊ້ຄຳຄຸນນາມກ່ຽວກັບສີ, ຮູບຮ່າງ, ຄຳເວົ້າອ້າງເຖິງສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍ... ຝຶກເຮັດໂປສກາດດ້ວຍຄວາມປາດຖະໜາຂອງຕົນ, ແລະ ຊ່ວຍເດັກນ້ອຍຂຽນຄຳປາຖະໜາ. ເດັກນ້ອຍຝຶກການເລົ່າເລື່ອງສັ້ນດ້ວຍຮູບພາບທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ, ເລືອກເນື້ອໃນເລື່ອງຕາມຄວາມມັກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເດັກນ້ອຍຝັງເລື່ອງທັງຫມົດອ່ານອີກເທື່ອຫນຶ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຈັດລຽງຢູ່ໃນຄອມພິວເຕີ. ຄູສອນຊ່ວຍເດັກນ້ອຍພິມຮູບທີ່ເຂົາເຈົ້າເລືອກ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ນາງແລະເດັກນ້ອຍຈັດຕັ້ງ ແລະ ສ້າງອາລະບ້ຳໂດຍປະເພດ. ອາລະບ້ຳກ່ຽວກັບຕົວອັກສອນ, ອາລະບ້ຳກ່ຽວກັບບັດ ແລະ ຄຳອວຍພອນ, ອາລະບ້ຳກ່ຽວກັບຕົວທ່ານເອງ, ອັລບັມກ່ຽວກັບສັດ, ພືດ ອາລະບ້ຳກ່ຽວກັບເລື່ອງສັ້ນ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ນາງອ່ານເນື້ອໃນໃນອັນລະບັ້ມນັ້ນອີກເທື່ອຫນຶ່ງໃຫ້ເດັກນ້ອຍ.

ຂັ້ນຕອນທີ 4: ການຈັດຕັ້ງເດັກນ້ອຍຫຼິ້ນໃນກຸ່ມທີ່ມີອາລະບ້ຳ. ເດັກນ້ອຍອ່ານຮ່ວມກັນ ແລະ ອ່ານເນື້ອໃນກັບຄືນໄປບ່ອນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ. ຄູອາຈານສັງເກດ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເດັກນ້ອຍໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ.

ອັນລະບັ້ມນີ້ຕ້ອງໄດ້ຮັບການນຳສະເໜີຢ່າງສວຍງາມ ແລະ ຖືກຈັດໃສ່ໃນບ່ອນທີ່ສັກສິດຢູ່ເທິງຊັ້ນວາງຫນັງສື. ອັນນີ້ມີຜົນກະທົບແຮງຈູງໃຈອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ເດັກນ້ອຍ. ເດັກນ້ອຍຈະມີຄວາມພູມໃຈຫຼາຍທີ່ຈະຝັງ "ວຽກງານ" ຂອງເຂົາເຈົ້າອີກເທື່ອຫນຶ່ງກັບຫມູ່ເພື່ອນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຈະຮັກທີ່ຈະເລົ່າເລື່ອງຕ່າງໆໃຫ້ກັບເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍປະຢັດເວລາອື່ນໆ.

ເງື່ອນໄຂການປະຕິບັດ: ຄູສອນ ແລະ ເດັກນ້ອຍຮູ້ຈັກຮູ້ບຸນຄຸນ ແລະ ຮັກສາຜະລິດຕະພັນທີ່ເດັກນ້ອຍສ້າງໃນລະຫວ່າງກິດຈະກຳ

- ສ້າງບັນຍາກາດທີ່ເປີດກວ້າງ ແລະ ຕື່ນເຕັ້ນໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳ
- ເກັບຮັກສາຜະລິດຕະພັນຫຼັງຈາກແຕ່ລະຊົ່ວໂມງຂອງການດຳເນີນງານ (ຖ້າມີ)
- ເຄື່ອງຈັກເຮັດວຽກໄດ້ດີ.

7. ຝັງເລື່ອງທີ່ອ່ານຜ່ານເທບສຽງ ບວກກັບການຕິດຕາມການຂຽນ ແລະ ພາບປະກອບໃນປື້ມທີ່ຝົມອອກ.

ຈຸດປະສົງ: ເທບສຽງຂອງນິທານຖືກວາງໄວ້ຢູ່ມຸມໜຶ່ງຂອງຫໍສະໝຸດເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງນຳກັນ ເດັກນ້ອຍຝັງນິທານຢູ່ໃນຫູຝັງ ແລະ ເຮັດຕາມຕົວໜັງສືທີ່ຝົມໃນປື້ມ. ອັນນີ້ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄຸ້ນເຄີຍກັບຮູບແບບການເວົ້າທີ່ຄ່ອງແຄ້ວ. ເຂົາເຈົ້າສາມາດຮຽນຮູ້ແບບການເວົ້າ ແລະ ສຽງດັງຂອງຄູໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າອ່ານແບບງຽບໆໄປໃນເທບ. ປະສົບການຂອງການແບ່ງປັນວິທີການອ່ານນີ້ຈະສ້າງຮູບແບບຂອງການປະຕິບັດການຝັງໂດຍກົງ.

ເນື້ອໃນ: ຝັງການອ່ານທີ່ບັນທຶກໄວ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມຮູບພາບໃນປື້ມແມ່ນກິດຈະກຳທີ່ສ້າງແບບຈຳລອງການອ່ານທີ່ສະຫລາດສຳລັບເດັກນ້ອຍ. ເທບດັ່ງກ່າວສາມາດສ້າງໂດຍຄູ, ພໍ່ແມ່, ແລະ ນັກຮຽນທີ່ສາມາດອ່ານໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ. ການອ່ານທີ່ບັນທຶກໄວ້ຈະເປີດເຜີຍໃຫ້ເດັກຮູ້ຈັງຫວະ, ຈັງຫວະ, ແລະ ການສະແດງອອກທາງດ້ານອາລົມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຄ່ອງແຄ້ວໃນການອ່ານ ແລະ ເປັນກຸນແຈເພື່ອພັດທະນາຄວາມຄ່ອງແຄ້ວທາງປາກເວົ້າໃນເດັກ. ຄູໃຫ້ເດັກນ້ອຍເລືອກເລື່ອງທີ່ເຂົາເຈົ້າຢາກຝັງ. ເຂົາເຈົ້າສາມາດຝັງ ແລະ ເບິ່ງຄືນດຽວ ຫຼື ກັບເດັກນ້ອຍອີກສອງສາມຄົນ. ຊ່ວຍເຫຼືອ. ເດັກນ້ອຍແມ່ນສຸມໃສ່ກິດຈະກຳການອ່ານ, ຄູອາຈານຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກະກຽມຫນັງສືຈຳນວນຫຼາຍທີ່ມີເນື້ອໃນດຽວກັນ. ເດັກນ້ອຍສາມາດຝັງເທບຮ່ວມກັນ, ແຕ່ເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນຈະມີປື້ມທີ່ຈະຕິດຕາມ. ການປະຕິບັດຂອງເດັກນ້ອຍໃນເວລາທີ່ແບ່ງປັນການອ່ານລວມມີການອ່ານໃນເລື່ອງ. ພວກເຂົາເຮັດສາມາດຮຽນຮູ້ຮູບແບບການປາກເວົ້າ ແລະ ສຽງດັງຍ້ອນວ່າພວກເຂົາ "ອ່ານຢ່າງງຽບໆ".

ວິທີການດຳເນີນການ

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ຄູອາຈານເລືອກຫນັງສື ແລະ ກະກຽມເທບເພື່ອບັນທຶກການບັນຍາຍຂອງເລື່ອງ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈັບຄູ ຫຼື ສ້າງກຸ່ມນ້ອຍໆ ແລະ ສິນທະນາຮ່ວມກັນກັບປື້ມນິທານທີ່ເຂົາເຈົ້າເລືອກ.

ຄູສອນຊ່ວຍເດັກນ້ອຍຕະຫຼອດຂະບວນການສິນທະນາ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສິນທະນາກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າແລະຄາດຄະເນເລື່ອງ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງການບັນທຶກລວມກັບການອ່ານຫນັງສື.

ຂັ້ນຕອນທີ 4: ລວມກັນ.

ຄູສາມາດອ່ານນິທານໃຫ້ເດັກນ້ອຍຝັງອີກຄັ້ງ ແລ້ວໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮຽນແບບເລື່ອງທັງໝົດ. ຫຼືໂທຫາເດັກນ້ອຍຈຳນວນຫນ້ອຍທີ່ອ່ານດີໃຫ້ອ່ານອີກເທື່ອຫນຶ່ງຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວສຳລັບນັກຮຽນທັງຫມົດ.

- ເດັກນ້ອຍມີຄວາມສົນໃຈໃນການຝັງ ແລະ ອ່ານນິທານ.
- ຄູອາຈານກະກຽມ ແລະ ເລື່ອງເອເລັກໂຕຣນິກທີ່ເໝາະສົມສຳລັບເດັກນ້ອຍ.
- ຈັດພື້ນທີ່ງຽບສຳລັບເດັກນ້ອຍເພື່ອປະຕິບັດງານ.

ເອກະສານອ້າງອີງ

1. ຝ່າຍທິລານແອງ (2009), ນຳໃຊ້ເກມພັດທະນາທັກສະການອ່ານແລະ ຂຽນສຳລັບເດັກອະນຸບານອາຍຸ 5-6 ປີ, ຫຼັກສູດປະລິນຍາເອກການສຶກສາ, ຮ່າໂນ້ຍ.
2. ດ່າວແທງອານ (ບັນນາທິການ) (2003), ການສຶກສາອະນຸບານ 13 ເຫຼັ້ມ, ວິທະຍາໄລສ້າງຄູ, ຮ່າໂນ້ຍ.
3. ດຽບກວາງບານ (2000), Text and links in Vietnam, Education Publishing.
4. Chikhieva El. (1976), ການພັດທະນາການປາກເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍໃນໄວຮຽນ, ແປຈາກພາສາລັດເຊຍໂດຍ ເຈື້ອງທຽນແທງ, ສຳນັກພິມການສຶກສາ
5. ແຜນການນຳລ້ຽງເດັກ ແລະ ການສຶກສາໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ 3 - 36 ເດືອນ (2010), ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ. ໂຄງການປະດິດສ້າງຫຼັກສູດ ແລະ ປຶ້ມແບບຮຽນ, ຮ່າໂນ້ຍ.
6. ໂຄງການດູແລ ແລະ ສຶກສາເດັກອະນຸບານ 3-6 ປີ (2009), ກະຊວງສຶກສາ ແລະ ບຳລຸງສ້າງ, ໂຄງການປະດິດສ້າງ ຫຼັກສູດ ແລະ ປຶ້ມແບບຮຽນ, ຮ່າໂນ້ຍ.
7. Glenn Doman (2010), ການສອນເດັກນ້ອຍອ່ານໄວ, ແປຈາກພາສາອັງກິດ. ສຳນັກພິມຈຳໜ່າຍແຮງງານ ແລະ ສັງຄົມ, ຮ່າໂນ້ຍ.
8. K-Haino Dich (1990), ການສອນເດັກນ້ອຍວິທີການເວົ້າ, ແປຈາກພາສາລັດເຊຍ, Education Publishing House
9. ໂຮ່ລານຮຶງ (2002), ລັກສະນະທາງຈິດວິທະຍາຂອງກິດຈະກຳພາສາສາດໃນກິດຈະກຳເລົ່ານິທານຂອງເດັກນ້ອຍ ອະນຸບານ, ປະລິນຍາເອກໃນວິຊາຈິດຕະວິທະຍາ.
10. ຫວ່ຳມທູເຮືອງ (2009), ມາດຕະການສອນເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນເວົ້າໄວຍະກອນໄດ້ຖືກຕ້ອງ, thesis Doctor in Education, ຮ່າໂນ້ຍ.
11. ຫງວຽນຊວນແຄ (1998), ວິທີການພັດທະນາພາສາໃນອະນຸບານ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດຮ່າໂນ້ຍ
12. ລິງທິລານ (1997), ຂັ້ນຕອນໃນການພັດທະນາພາສາຂອງເດັກນ້ອຍ 10-6 ອາທິດ. ປະລິນຍາເອກ ສາຂາວິຊາ ພາສາສາດ, ຮ່າໂນ້ຍ
- 13 ຫວຽນທິແກວງ (2000). ບາງມາດຕະການເພື່ອພັດທະນາພາສາທີ່ສອດຄ່ອງກັນສຳລັບເດັກນ້ອຍກ່ອນໄວຮຽນທີ່ ມີອາຍຸ 5 - 6 ປີ), ປະລິນຍາເອກໃນການສຶກສາການສື່ສານ. ຮ່າໂນ້ຍ
- 14 ດົງຮິ່ງໄທ (2005), ປຶ້ມແບບຮຽນກ່ຽວກັບວິທີຜະລິດບົດປາໄສ, ຫ້ອງພິມຈຳໜ່າຍມະຫາວິທະຍາໄລສຶກສາ, ຮ່າ ໂນ້ຍ.
15. ດົງຮິ່ງໄທ (2010), ຫຼັກສູດພັດທະນາພາສາກ່ອນໄວຮຽນ, ມະຫາວິທະຍາໄລສ້າງຄູ, ຮ່າໂນ້ຍ.

16. ດົງຮິ່ງໄທ(2005), “ການພັດທະນາພາສາທີ່ສອດຄ່ອງກັນໃນເດັກອະນຸບານ,ບົດລາຍງານສະຫຼຸບໂຄງການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດລະດັບລັດຖະມົນຕີ, ພະແນກ B 2003-75-85, ຮ່າໂນ້ຍ.
17. ດົງຮິ່ງໄທ (2005), “ບາງບົດສົນທະນາກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດຂອງຄຳເວົ້າທີ່ສອດຄ່ອງກັນໃນອາຍຸອະນຸບານ”, ວາລະສານການສຶກສາ, ເລກທີ 107, ໜ້າ 25, ຮ່າໂນ້ຍ.
18. ດົງຮິ່ງໄທ (2009), "ການພັດທະນາພາສາຂອງເດັກນ້ອຍຈາກທັດສະນະຂອງພາສາສາດ", ການບັນຍາຍຂອງອາຈານ. ເອກະສານການໄຫຼວຽນພາຍໃນ, ມະຫາວິທະຍາໄລສຶກສາຮ່າໂນ້ຍ.
19. ດົງຮິ່ງໄທ (2009), “ການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນການພັດທະນາພາສາໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ”, ບົດລາຍງານສະຫຼຸບໂຄງການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດລະດັບລັດຖະມົນຕີ, ລະຫັດ B 2007-17-96.
20. ດົງຮິ່ງໄທ (2009), "ການສ້າງມາດຕະຖານຄວາມສາມາດດ້ານພາສາສຳລັບເດັກອະນຸບານ 3 ຫາ 6 ປີ", ບົດລາຍງານສະຫຼຸບຫົວຂໍ້ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດພາຍໃຕ້ໂຄງການ TRIG
21. ດົງຮິ່ງໄທ (2009), “ບາງບັນຫາກ່ຽວກັບພາສາໃນໄວອະນຸບານ, ວາລະສານການສຶກສາ, ຮ່າໂນ້ຍ.
22. ດົງຮິ່ງໄທ (2012), “ບາງບັນຫາກ່ຽວກັບການພັດທະນາຄວາມສາມາດດ້ານການອ່ານ ແລະ ຂຽນໃນໄວອະນຸບານ”, ວາລະສານສຶກສາ, ຮ່າໂນ້ຍ.
23. ດົງຮິ່ງໄທ (2013), “ບາງເລື່ອງກ່ຽວກັບການແຕ້ມຮູບພາບຄວາມສາມາດໃນການອ່ານກ່ອນໄວຮຽນ”, ວາລະສານການສຶກສາ, ສະເພາະ, ຮ່າໂນ້ຍ.
24. ດົງຮິ່ງໄທ - ເລທິຮວ່າ (2013), “ນຳໃຊ້ສະພາບແວດລ້ອມການຂຽນເພື່ອພັດທະນາທັກສະການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກນ້ອຍ 5-6 ປີ”, ວາລະສານສຶກສາ,ສະບັບພິເສດ, ຮ່າໂນ້ຍ.
25. ດົງຮິ່ງໄທ - ຮ່ວງທຸ່ຍຍີ (2013), “ເລືອກ ແລະ ໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍອະນຸບານ 5 – 6 ປີ ເພື່ອຮູ້ຈັກການຂຽນ”,ວາລະສານການສຶກສາ, ຮ່າໂນ້ຍ.
26. ດົງຮິ່ງໄທ (2014), “ການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບຮູບແບບ ແລະ ວິທີການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ”, ບົດລາຍງານສະຫຼຸບສຳລັບການຊ່ວຍເຫຼືອລ້ານການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດທີ່ລະຫັດ B2012 - 20 -17, ຮ່າໂນ້ຍ.
27. ເຟືອງດຶກຕ່ຽນ (2009), ພັດທະນາພາສາຈາກໂຮງພິມແຮງງານແລະ ສັງຄົມ, ຮ່າໂນ້ຍ.
28. ບຸ່ຍກິມອຽນ (2011), “ສ້າງເນື້ອໃນ ແລະ ມາດຕະການພັດທະນາກິດຈະກຳພາສາສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ”, ບົດລາຍງານສັງລວມຫົວຂໍ້ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດຂັ້ນລັດຖະມົນຕີ, ລະຫັດ B 98-49-59, ຮ່າໂນ້ຍ.
29. ຫງວຽນແອງຕິດ (ບັນນາທິການ) (2003), ຈິດຕະວິທະຍາອະນຸບານ, ສຳນັກພິມຈຳໜ່າຍມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ຮ່າໂນ້ຍ.
30. ເຈິນທິງອກເຈີມ(2003), ການອອກແບບ ແລະນຳໃຊ້ເກມການຮຽນຮູ້ເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດທົ່ວໄປຂອງເດັກນ້ອຍອະນຸບານ (ອາຍຸ 5 - 6 ປີ), Essay ທ່ານໝໍການສຶກສາ, ຮ່າໂນ້ຍ.

